

SANDRA BROWN - PÂNZA DE PĂIANJEN

PÂNZA DE PĂIANJEN

By SANDRA BROWN

Capitolul I

Înainte de a se prăbuși în picaj, zmeul pierdu din înălțime și se învârti nebunește, iar copiii începură să strige și să țipe într-un glas:

- Ferește!
- Kathy, nu așa!
- Trage!
- Nu, Kathy, nu!

Kathy, nescăpând din ochi zborul nesigur al zmeului, își înfipse dinții în buza de jos și trase tare de sfoară. Făcu câțiva pași înapoi, ridicând sfoara zmeului sus, deasupra capului, ferindu-se să calce picioarele încălțate în teniși ale copiilor incitați.

- Dă-i drumul puțin, iubito.

Vocea era adâncă, masculină și total neașteptată. Kathleen nici nu avu timp să o înregistreze bine, că se lovi de omul care apăruse în spatele ei.

Surprinsă, își lăsă mâna în jos, iar zmeul intră brusc în picaj, Căzu într-un stejar și se înfipse fără speranță într-un ciot, cu coada încurcată în ramurile pline de frunze. Copiii se cățără pe crengile copacului, dându-și ordine unii altora și sugerând posibile soluții, întâmpinate cu gâfâieli și proteste.

Bărbatul privi scena, apoi își întoarse capul și-și fixă ochii

albaștri asupra lui Kathleen.

— Îmi cer scuze, spuse umil, punându-și mâna pe inimă. Sclipirea din ochii lui o făcu pe Kathleen să se îndoiască de sinceritatea cuvintelor. Am crezut că pot să-ți fiu de ajutor.

— M-aș fi descurcat!

— Sunt convins, dar te-am confundat cu unul din copii și mi s-a părut că ai nevoie de ajutor.

— Credeai că sunt unul din copii! Cu părul legat la spate într-o coadă de cal, cu fața în formă de inimă, nemachiată și îmbrăcată cu pantalonii ei scurți albaștri și cămașa albă cu emblema taberei pe piept, își cam dădea seama cum ar fi putut face o "asemenea confuzie.

— Sunt-Kathleen Haley, unul din directorii taberei. El îi aruncă o privire care spunea că nu-i îmbrăcată pentru rolul respectiv. Sunt și educatoare, adăugă ea, întinzând mâna dreaptă. Uriașul blond cu mustața groasă îi strânse mâna.

— Eu mă numesc Erik Gudjonsen, se scrie G-u-d-j-o-n-s-e-n, silabisi el, dar se citește Gudjonson.

— Ar fi cazul să rețin numele dumneavoastră, domnule Gudjonsen?

— Sunt operatorul video care face documentarul pentru UBC. Nu v-a spus familia Harrison că vin?

Chiar dacă-i spusese, uitase.

— Nu mi-au spus că veniți astăzi.

Tabăra de vară pentru orfani Mountain View urma să fie prezentată într-un film de televiziune dat pe postul național și intitulat Oameni. În încercarea de a atrage atenția publicului asupra taberei și prin asta, contribuții financiare, Kathleen contactase o rețea de televiziune, cu ideea ei de scenariu. După câteva scrisori și lungi convorbiri telefonice cu New York-ul, îl convinsese pe producător. Se spusese că va fi trimis un operator care va înregistra pe bandă video activitățile copiilor, într-una din seriile de vară.

Nu se gândise deloc la operator, nici la cum ar fi putut să arate. Nu erau toți puțin miopi? Nu purtau, majoritatea, pantaloni largi și nu le atârnav de gât, ca niște semne de recunoaștere, aparatele? Ideea ei despre această profesie, în general, nu se potrivea deloc cu Erik Gudjonsen.

Înfățișarea lui era la fel de nordică precum îi era numele. Moștenise trupul vajnicilor lui strămoși. În mod sigur, curgea sânge de viking prin corpul acela înalt, musculos, care radia putere și vitalitate. Chiar stând liniștit în picioare, într-o atitudine de așteptare, părea capabil de o mare forță. Părul lui Erik Gudjensen strălucea în lumina soarelui ca un coif de aur. Avea un păr bogat, ce-i cădea în jurul capului aristocratic într-o dezordine necăutată, care-i stătea bine. Mustața întunecată sporea senzualitatea gurii largi. Dinții puternici sclipeau în spatele mustății groase ca peria și contrastau plăcut cu fața bronzată, asprită de vreme.

Pantalonii erau bine purtați și strâmți. Se mulau pe șoldurile zvelte și îi scoteau în evidență mușchii coapselor. Cămașa îi venea aproape la fel de fixă. Mânele suflecate lăsausă se vadă brațele puternice. Țesătura albastră stătea întinsă peste pieptul larg, cu părul ars de soare. Era greu să nu te uiți la V-ul adânc pe care-l forma cămașa decoltată. Măinile îi erau lungi, cu degetele subțiri ce sugerau putere, dar și sensibilitatea necesară pentru lucrul cu o cameră video complexă.

Dintr-un motiv inexplicabil, Kathleen simți un straniu fior în piept când ochii îi urmăriră linia încordată a gâtului, bărbia mândră, oarecum încăpățânată, gura senzuală, nasul subțire și ochii albaștri. Iar când ochii ei verzi întâlneau ochii lui, simți impactul privirii până în partea de jos a corpului, în același timp plăcut și provocator.

— Pari mai potrivit pentru emisiuni de știri.

— Merg unde sunt trimis, mormăi el, rezervat.

— Bine, sper că nu cauți senzație la noi, pentru că vei fi dezamăgit. Noi sântem normali.

— N-am spus niciodată altfel. Dar de ce atitudinea asta? N-ai încredere în comentatorii de știri? Aplecându-se puțin, cu mustața acoperindu-i parțial zâmbetul, șopti: Sau este vorba de bărbați în general?

Cu o voce la fel de rece ca expresia lui, ea îi spuse:

— Urcă dealul și, la răscruce, la-o la stânga. Mergi până ajungi la poarta principală. Clădirea de lângă poartă, în dreapta, este biroul. O să o găsești acolo fie pe Edna, fie pe B.J..

— Mulțumesc. Încă zâmbind, se îndreptă în direcția în care își

parcase Blazer-ul.

Kathleen nu găsi un motiv logic pentru iritarea pe care o resimți toată după-amiaza, deși se ocupă de copiii zvăpăiați cu energia ei obișnuită. Dintre toți educatorii, pe Kathy, așa cum o numeau ei, copiii o iubeau cel mai mult. Era un sentiment reciproc.

Astăzi, din cine știe ce motiv, de când îl întâlnise pe Erik Gudjonsen, era nervoasă și de abia aștepta ca soarele să se apropie de orizont. Atunci, la ora 5, toată lumea trebuia să meargă la cabane, pentru o oră de odihnă, înaintea cinei care se servea în sala de mese largă, gălăgioasă.

Acum, în timp ce copiii se zbenguiau în zona marcată cu frânghii a râului Kings, ce-și croiește albia prin munții Ozark din nord-vestul Arkansasului, Kathleen făcea plajă pe mal. Îi supraveghea în Continuare pe copii, dar putea pentru câteva momente să viseze în pace, în timp ce ei se jucau în apa limpede.

Oftă adânc și închise un moment ochii, la strălucirea undelor în soare. Iubea acest loc. În fiecare vară, era o bucurie pentru ea și un ajutor pentru prietenii ei, familia Harrison, să vină în tabără ca educatoare.

Timp de 60 de zile, Kathleen Haley, care se ocupa de achiziționarea de modele de ultimă oră la magazinul universal Mason's din Atlanta, înceta să existe. Se retrăgea din ritmul frenetic în care trăia 10 luni pe an și se refăcea cu aer de munte, mese regulate, sculatul în zori și exerciții fizice epuizante. În ciuda programului riguros, tabăra era odihnitoare, atât pentru mintea, cât și pentru trupul ei.

Puține din fetele care voiau să-și facă o carieră ar fi cedat din timpul lor pentru a munci ca educatoare într-o tabără, dar pentru Kathleen era o muncă de plăcere. Ea cunoștea nemijlocit disperarea cu care acești copii căutau atenție și dragoste.

Dacă ar fi putut dăruia măcar o părțică din afecțiunea pe care o găsisese ea aici cu ani în urmă, timpul și eforturile ei ar fi fost pe deplin răsplătite.

— Hei, Kathy, Robby a trecut de frânghie.

Deschise ochii și-l văzu pe pârâcios, arătându-l cu un deget acuzator pe băiatul care încălcase regula.

— Robby! Strigă Kathleen. Când capul băiatului se ridică deasupra apei, se uită sever la el. Era suficient pentru a-l face să treacă dincolo de linia marcată cu frânghia și să la poziția de drepti în apa înaltă până la umeri. Ca să-i arate că e supărată, îl amenință: încă o dată să mai treci dincolo de frânghie și s-a terminat cu înotul pentru tine. Ai înțeles?

— Da, Kathy, spuse el încet și clătină din cap. Ea zâmbi pe furiș știind că atitudinea ei dezaprobatore era de obicei o pedeapsă suficientă ca să-l cumințească și pe cel mai neascultător copil. De ce nu mai exersezi figura cu statul în mâini pe care ai încercat-o acum câteva zile? Să vedem cât de mult poți să stai sub apă.

Ochii copilului străluciră, știind că era din nou în grațiile ei.

— Bine, urmărește-mă!

— Te urmăresc. Ea flutură mâna spre el de pe mal, iar el își începu exercițiul.

— Jaimie, mulțumesc pentru că mi-ai atras atenția asupra lui Robby, dar să știi că nu-i frumos să părăști. E-n regulă?

Băiatul slăbuț cu părul și ochii închiși la culoare părea că împietrește, dar zâmbi timid și spuse:

— Da, doamnă.

În fiecare vară, unul dintre copii o impresiona mai mult decât ceilalți. În vara asta acesta era Jaimie. Era mai mic decât ceilalți, stângaci, interiorizat. Nu-i plăceau prea mult jocurile și, de obicei, era ultimul ales când copiii se împărțeau în echipe. Era liniștit, serios și timid. Dar era cel mai avid cititor și cel mai talentat artist din grup. Ochii lui întunecați și umezi topiseră inima lui Kathleen din prima zi de tabără și, deși încercase să fie imparțială, avea categoric o slăbiciune pentru Jaimie.

Se ridică și merse spre apă. Se așeză pe nisipul umed, își scoase tenișii și șosetele și intra cu picioarele în apa rece. Luând apă în pumni, o vărsă pe mușchii obosiți ai picioarelor.

Îi veni în minte, fără plăcere, imaginea lui Erik Gudjensen.

La 25 de ani, Kathleen întâlnise deja mai mulți bărbați, își imaginase că se îndrăgostise de unii din ei, dar ultimul lucru pe care-l dorea era un contact mai apropiat cu un bărbat. Nu asta era lucrul de care fugea ea?

Râsete zgomotoase o aduseră înapoi la realitate și se uită

grăbită la ceas. Era cinci fără zece.

Suflă în fluierul de argint pe care-l avea prins la gât pe o panglică bleu. Protestând plângăreț, copiii tropăiră prin prundișul vadului și-și încălțară tenișii. Până la cabane aveau să meargă în costume de baie, lăsând soarele să le usuce pe drum.

După ce și-a luat fiecare lucrurile, erau gata de plecare. În timp ce copiii executau mormăind comenzile ei, Kathleen se încălță, apoi formară o coloană rezonabil de dreaptă și începură să urce dealul. Pe când înaintau pe panta abruptă, ea începu un cântec cu un număr infinit de versuri. Kathleen se minună încă o dată ce mult iubea aceste locuri. Drumul acoperit cu pietriș roșu, care urca la tabăra Mountain View, era fierbinte și plin de praf dar pavajul n-avea să-i altereze niciodată frumusețea naturală. Administratorii taberei fuseseră atât de înțelepți încât să lase împrejurimile cât mai sălbatice, pe cât le permitea activitatea. Pentru copiii care trăiau în orfelinate în orașe mari, aceasta era singura ocazie să se afle într-un peisaj neîmpânzit de clădiri și neacoperit de beton.

Toate anotimpurile erau minunate în Munții Ozark, dar, deoarece primăvara fusese neobișnuit de ploioasă, în vara asta munții erau în întregime acoperiți de verdele stejarilor, sicomorilor, ulmilor și pinilor, Vița de vie drapa copacii, iar solul era completat cu vegetație abundentă.

Râul Kings curgea iute și bogat Unde apa era puțin adâncă, era atât de limpede și curată încât puteai număra pietrele de pe fund.

Lui Kathleen îi plăcea totul. Iubea munții, copacii și oamenii care locuiau în această așezare rurală, cultivând pământul sau crescând animalele, cu o simplitate pastorală.

Cât de diferite erau viețile lor față de viața ei din Atlanta, unde se afla într-un stres permanent. Ca achizitor de modele de ultimă oră la un mare magazin universal, trebuia în permanență să la decizii. Cumpăra mărfuri pentru câteva raioane, inclusiv pentru tineri, îmbrăcăminte sport pentru femei, rochiile de ocazie, haine, paltoane.

Dar, cu toate durerile de cap pe care le provoca, își iubea munca. De aceea, prietenii și colegii ei au fost foarte uimiți când, la începutul verii și-a dat demisia.

— Kathy, spune-i lui Allison să nu-mi mai pună piedică. O face intenționat, spuse Grade pistruiața, bosumflată.

Kathleen reveni în prezent cu o tresărire și spuse automat:

— Allison, cum ți-ar plăcea dacă-ți pun și eu?

— Atunci de ce să nu fii tu copilul meu model și să le arăți și altora cum să întoarcă și celălalt obraz?

— Bine.

Soarele o ardea tare în spate pe Kathleen și, când poarta din lemn de cedru de la Mountain View apăru în zare, își șterse cu bluza transpirația care se scurgea între sâni.

Copiii erau morocănoși și aveau nevoie de odihnă.

Se despărțiră pe sexe și se îndreptară apatici spre dormitoare.

— Toată lumea să meargă la duș înainte de cină. Ne vedem atunci. Les, ține-ți mâinile acasă și lasă-l pe Todd în pace. Kathleen îi conduse la cabane și apoi se întoarse spre grupul de clădiri destinat educatorilor. Poziția ei în conducere îi dădea dreptul la o căsuță privată. Intrând, puse în funcțiune ventilatorul din tavan.

Stoarsă de energie, se trânti pe pat cu fața în sus, ca o păpușă de cârpă. Forțându-se să respire încet, simți curând căldura și tensiunea scurgându-i-se din corp. Cu ochii închiși, involuntar, gândurile ei se întoarseră la plecarea ei precipitată din Atlanta.

Domnul Mason, nedumerit și supărat de demisia ei bruscă, îi ceruse o explicație. Răspunsul ei nu fusese sincer. Nu-i spusese că nu mai putea să lucreze cu David Ross.

David era contabil la Mason's și ținea toate registrele magazinului, de la cumpărarea de becuri electrice la statele de plată. Era sever cu subordonații, dar amabil și plăcut în afara serviciului.

Lui Kathleen îi plăcuse să-și petreacă împreună cu el pauzele de cafea și să la prânzul împreună cu el de câteva ori, cel mai adesea însoțiți și de alți colegi. Curând, prânzurile au devenit mai intime, întâlnirile „întâmplătoare” mai dese și atingerile ocazionale mai insistente. La început, Kathleen a crezut că acest interes crescut este numai imaginația ei, dar a devenit evident că el era serios, iar privirea lui lăcomă de câte ori o vedea nu putea fi interpretată decât într-un fel.

Brusc și-a răcit atitudinea față de el și a început să-i respingă

avansurile fățișe. David Ross era foarte inteligent, arăta foarte bine și era însurat, Avea trei copii și un câine ciobănesc englez, care locuiau cu el și cu atrăgătoarea lui soție, într-o suburbie a Atlantei.

Kathleen se întoarse în patul îngust și-și îngropă fața în pernă, amintindu-și ultima întâlnire cu David.

Fusese la sfârșitul unei zile lungi, obositoare, iar Kathleen era deja epuizată. Deschisese cutiile cu mărfuri care tocmai sosiseră, descărcându-le și verificând comenzile. Magazinul se închisese de o oră și aproape toți salariații pleaseră.

David intră în biroul ei și închise ușa după el. Zâmbi promițător și se apropie de ea, sprijinindu-și mâinile pe birou și aplecându-și ușor capul.

— Ce ai zice să luăm cina împreună? Vocea îi era la fel de clară și precisă ca și registrele sale contabile.

Ea zâmbi.

— Nu astă seară. E una din zilele acelea grele și sunt obosită. Mă duc și eu acasă, fac o baie și mă urc direct în pat.

— Dar trebuie să mănânci ceva, undeva, argumentă el.

— Cred că mai am o felie de brânză în frigider.

— Nu sună prea apetisant, se strâmbă el caraghios.

Ea râse în hohote, aproape prea spontan.

— Ei bine, asta am pentru cină în seara asta. Își luă geanta din sertarul biroului, se sculă și voi să-și la jacheta din cuierul de lângă ușă. Dar înainte de a putea face vreo mișcare, David o prinse de mână, o întoarse cu fața spre el, îi luă geanta din mână și i-o așeză pe birou, apoi îi puse mâinile pe umeri.

— Oboseala nu este adevăratul motiv pentru care nu vrei să ieși cu mine, nu-i așa?

Îl privi liniștită în ochi.

— Nu.

El oftă adânc.

— Și eu mă gândeam la fel. Îi mângâie tandru obrazii cu degetele, dar ea nu reacționează.

— Kathleen, nu e niciun secret că mă simt foarte atras de tine. Mai mult decât atras. De ce nu vrei cel puțin să mergi la masă cu mine?

— Știi de ce, David. Nici asta nu e un secret. Ești însurat.

— Dar nu fericit.

— Îmi pare rău, dar nu e treaba mea.

— Kathleen, șopti el și-o trase mai aproape. Ea îl respinse, dar nu reuși să scape din strânsoarea mâinilor lui. Hotărându-se să încerce altă metodă, el o întrebă:

— Dacă n-aș fi fost însurat, ai fi vrut să ne întâlnim?

— Întrebarea n-are rost. Tu...

— Știu, știu. Dar dacă n-aș fi fost însurat, ai fi vrut?

Ochii lui o implorară să răspundă și, ca întotdeauna, Kathleen fusese primejdios de sinceră.

— Ești un bărbat atrăgător, David. Dacă n-ai fi fost însurat, da, aș fi vrut să ne vedem...

Înainte ca ea să termine, o strânse într-o îmbrățișare disperată. Brațele lui o prinseră ca într-un clește și-i strânse buzele sub ale lui. Știa să sărute.

Pentru moment, Kathleen se înfioră simțindu-i virilitatea, buzele lui fierbinți străduindu-se să le deschidă pe ale ei. Nu cedase conștient, dar brusc limba lui îi pătrunse în gură, lacomă și insistentă. Mâna îi alunecă de-a lungul spinării, către șolduri și o strânse mai aproape de el. Agitată, începu să-l împingă înapoi. Încercă fără succes să-l lovească în spate cu pumnii. Îi puse apoi palmele în piept și îl împinse cu toată puterea, lovindu-l în același timp la fluierile picioarelor, până când îi dădu drumul.

Ochii lui erau sălbatici de dorință și gâfâia de excitare. Încercă să se apropie din nou, dar fața ei hotărâtă și gheața verde a ochilor ei strălucitori îl opriră. Știa că mersese prea departe.

— Ține-te departe de mine, șopti ea cu o voce gâtuită. Dacă mă mai atingi vreodată, te reclam pentru agresiune sexuală.

— Și ce? Chiar dacă ai avea curajul s-o faci, cine te-ar crede? O mulțime de oameni ne-au văzut împreună. M-ai lăsat să înțeleg că-ți plac. Și eu am acționat în consecință. E simplu ca bună ziua.

— Ești prost dacă nu poți face diferență între o prietenie și altceva! Spuse ea supărată. Suntem colegi. Asta-i totul.

— Deocamdată.

— Pentru totdeauna, domnule Ross.

Mârâi, în timp ce-și aranja hainele.

— Vom vedea.

Plecuse, dar Kathleen știa că îl stârnise. Își pregătea probabil următorul atac.

Se așază din nou la birou, cu capul în mâini. Și acum?

Blestemat să fie, avea dreptate – n-ar fi făcut reclamație pentru agresiune sexuală. Ar fi putut să-l facă s-o creadă, dar nu voia să-și irosească timpul și energia care i-ar fi trebuit ca să ajungă la bun sfârșit. Chiar dacă ar fi câștigat, ar fi lucrat tot la Mason's și își dăduse seama de curând că munca la magazinul universal n-o satisfăcea prea tare. Era prea de rutină! Ar fi vrut să muncească într-un loc în care atitudinea față de modă să fie progresistă și inovatoare.

David Ross fusese catalizatorul de care avea nevoie ca să la dificila decizie de a părăsi locul sigur și familiar pentru ceva necunoscut.

Cel puțin asta era ceea ce-și spusese ei înseși. Ceea ce refuzase să admită era că în loc să la în piept o problemă, fugise de ea. Retragera fusese strategia ei de când își pierduse părinții. Unele lucruri erau așa de rele, încât singura șansă ca să scapi era să fugi.

Inexplicabil, figura lui Erik Gudjonsen îi apăru pe retină. Expresia lui sigură de sine îi amintea de David Ross. Ce se întâmpla cu bărbații cât de cât atrăgători? Oare era de la sine înțeles că o figură frumoasă le permitea privilegiile speciale? Credeau că toate femeile abia așteaptă să se culce cu ei? Să cedeze mâinilor și buzelor lor experimentate? Să...

Ignoră brusca accelerare a pulsului și fiorul pe care-l simți în zonele sensibile ale trupului. Un scurt moment se întrebă cum ar fi să fii sărutată de un bărbat cu mustață.

La naiba cu asta, își spuse Kathleen cu hotărâre, aruncându-și picioarele jos din pat și îndreptându-se spre baie.

Făcu un duș calduț, cu săpunul ei special și, după ce se șterse cu prosopul, își aplică o cremă. Își eliberă părul greu din benzile elastice care-l țineau strâns și îl perie energic. Vru întâi să-l lase liber, apoi se răzgândi. Chiar dacă soarele coborâse în spatele munților, seara putea să fie călduroasă. Își strânse părul într-o coadă de cal și și-l legă cu o panglică bleumarin. Șuvițele care se desprinseseră erau umede de la duș și se ondulau încântător de-a lungul feței.

În tabără nu se machia mult. Numai o ușoară urmă de pudră pe nas și pe pomeți era suficientă ca să-i accentueze culoarea ca de caisă coaptă a feței și să atragă atenția asupra reflexelor roșcate ale părului ei castaniu. Își întinse fardul bine pe obraji și, cu degetul mic, își aplică pe buze un gel cu aromă de piersică. Își rimelă apoi puțin vârfurile genelor lungi și negre și fu gata.

Kathleen își trase bikinii din dantelă, care erau singurul articol feminin de lux pe care și-l permitea vara și își puse pantaloni scurți albaștri. De obicei, la cină, purta o bluză în locul tricoului de tabără. Ce n-aș da pentru o seară în care să mă îmbrac bine într-adevăr – își spuse Kathleen visătoare, încălțându-și șosetele curate și tenișii albi.

Traversă complexul în direcția sălii de mese chiar când suna clopoțelul pentru cină. Mesele erau unul din puținele lucruri pentru care copiii erau nerăbdători să stea la rând și ea li se alătură în dreptul ușii. – Bună, Kathy, o salută unul din educatori. Mike Simpson era un student musculos, care făcea educație fizică la Universitatea din Arkansas. Mărimea lui venea în contradicție cu felul blând și răbdător în care se purta cu copiii. Îi antrena la sporturi mai dure: fotbal, handbal, volei.

— Bună, Mike, strigă Kathleen încercând să acopere larma copiilor ce așteptau să intre în sala de mese.

— Familia Harrison te roagă să mergi la ei în birou înainte de masă. Te așteaptă.

— Bine, mulțumesc. Kathleen flutură mâna spre el, coborând scările. Îl auzi pe Mike spunând în spatele ei:

— Foarte nostim. Care din voi, isteților, m-a ciupit? Ei? Întrebarea fu întâmpinată cu hohote de râs.

Încă zâmbind, ea deschise ușa clădirii cu aer condiționat care găzduia birourile administrației taberei Mountain View.

— Kathleen, tu ești? Întrebă Edna Harrison în timp ce închidea ușa după ea.

— Da, răspunse Kathleen. Traversă holul în direcția apartamentului privat al familiei Harrison.

— Intră, dragă. Te așteptam.

Încă stând în fața ușii, Kathleen se trezi față în față cu Erik Gudjonsen. Acesta se ridică de pe canapeaua în stil american vechi, stând cu spatele spre Harrison.

— Kathleen Haley, Erik Gudjonsen - făcu Edna prezentările. El e operator la UBC. Erik, Kathleen este unul din membrii consiliului de conducere. Pur și simplu, n-am putea să ne descurcăm fără ea.

— O, am cunoscut-o pe domnișoara Haley. Ne-am ciocnit unul de altul în după-amiaza asta.

Capitolul II

Kathleen ar fi dorit să aibă curaj să-l plesnească peste fața plină de satisfacție. De dragul prietenilor ei, spuse politicos:

— Bună ziua din nou, domnule Gudjonsen.

— Intră și stai jos, Kathleen, spuse B.J.. Domnul Gudjonsen tocmai punea întrebări despre Mountain View și i-am spus că ești singura care ar putea săi explice cel mai bine concepția acestei tabere, întrucât ai trăit aici. Vom merge imediat la cină!

Pentru că Edna și B.J., Harrison ocupau singurele două fotolii din cameră, Kathleen nu avea altă posibilitate decât să se așeze lângă Erik pe canapea. Controlându-se, trase de manșetele pantalonilor și se așeză.

— Ce-ai făcut azi, Edna, B.J.? Întrebă ea. Cei doi îi erau la fel de dragi ca niște părinți. În vârstă de vreo 60 ani, erau puternici și sănătoși. Dragostea și grija pe care o arătau orfanilor care veneau vara în tabără erau impresionante.

Kathleen se gândea întotdeauna la ei ca la o singură persoană și destul de ciudat, ei se și asemănau unul cu altul. Amândoi erau mărunți și plinuți. Atât ochii ei căprui și calzi, cât și ai lui, cenușii, reflectau o sinceră prietenie. Aveau același mers hotărât. Gesturile pe care le făceau când vorbeau erau aproape identice.

Kathleen se îndoia că oricare din ei ar fi nutrit vreodată vreun gând rău fie și față de individul cel mai lipsit de scrupule. Erau capabili să găsească ceva bun în oricine și în orice. Gândindu-se acum la asta, Kathleen realizează că asemănările dintre ei n-ar trebui s-o surprindă, ei fiind căsătoriți de mai bine de 40 ani.

— Curgea o țevă într-una din cabane și azi m-am ocupat de

ea, spuse B.J.. Cred că am economisit plata instalatorului. O să știm sigur într-o zi sau două, chicoti el.

— Mulțumesc, dragă. Edna îl bătu ușor pe genunchi. Poate te ocupi mâine și de instalația aia de aer condiționat.

— Vezi, Erik? B.J.. Își deschise brațele a neajutorare. Nu sunt satisfăcute niciodată.

— Hei, tu! Exclamă Edna mângâind drăgăstoasă umărul soțului. Își întoarse atenția către operator, care aprecia exemplul de afecțiune al cuplului vârstnic. Erik, Kathleen a venit prima oară aici în tabără când avea 14 ani. Nu vreau să te simți jenată, Kathleen, dar cred că Erik ar vrea să asculte povestea ta.

Ochii ei buni erau neliniștiți, dar zâmbetul de pe fața tinerei o calmă.

— Nu, niciodată nu-mi provoacă neplăcere să vorbesc despre Mountain View. Kathleen se forță să-l privească în față pe Erik. Faptul că era așezată atât de aproape de el pe canapeaua mică, o făcea să-i simtă jenant prezența. Virilitatea lui brută era aproape un lucru tangibil, pe care îl simțea pătrunzându-i prin piele.

— Părinții mei au murit într-un accident nautic când eu aveam 13 ani. Nu aveau nicio rudă în viață, iar eu nu aveam frați sau surori. Prietenii lor m-au dus la un orfelinat din Atlanta. Era bine condus și cunoscut ca unul din cele mai bune din țară. Dar fiindcă crescusem ca unic copil în familie, mi-a fost greu să mă adaptez. Am început să iau note foarte proaste. Am devenit bătăușă. Pe scurt, eram o puștoaică rea.

B.J.. Râse dar Edna îl privi cu reproș și el tăcu.

— În vara următoare, orfelinatul m-a trimis aici. M-am împotrivit foarte tare, așa cum mă împotriveam la orice pe vremea aceea. Mi se părea că toată lumea mă nedreptățește. Dar în vara aceea, întregul curs al vieții mele s-a schimbat.

Vocea ei era plină de emoție și zâmbi tandru către Harrison.

— B.J.. Și Edna au refuzat să mă lase să-mi distrug viața prin amărăciune și ură. M-au învățat cum să iubesc din nou iubindu-mă, când meritam cel mai puțin dragoste. Am început să mă port din nou ca o ființă umană și nu ca un animal rănit. Le datorez atâta recunoștință, încât n-aș putea niciodată să mă recompensez.

— Te-ai achitat de o mie de ori, Kathleen. Edna își întoarse ochii grei de lacrimi către ei. Vedeți, domnule Gudjonsen, Kathleen a revenit la tabăra noastră în fiecare vară, până când s-a făcut mare. Apoi, în timpul colegiului, am rugat-o să ne ajute ca educatoare. Cunoscând toată durerea și dezamăgirile majorității celor care vin în tabără, ea e cea mai în măsură să lucreze cu ei. Am văzut-o făcând miracole chiar și cu cei mai neadaptabili copii. Când s-a eliberat un post în Consiliul de Conducere, l-am oferit lui Kathleen. N-a vrut să-l accepte, dar noi am insistat. Nimeni n-a fost dezamăgit. Anul trecut a reușit să strângă singură suficienți bani pentru a instala aer condiționat în sala de mese și două panouri de baschet.

Kathleen se înroși la laudele pe care le considera nemeritate. Jena spori când își ridică ochii și văzu că Erik o privea țintă.

Conștient de jena ei, el își întoarse atenția către gazde:

— Aș vrea să aud mai multe despre succesele voastre de aici, dar în momentul ăsta mor de foame. Putem să continuăm discuția în sala de mese?

— Iată un băiat cum îmi place mie! Exclamă B.J.. Jovial, ridicându-se și lovindu-și coapsele cu palmele.

— Erik, nu conta c-o să poți purta o conversație în timpul cinei, îl preveni Edna. Folosirea prenumelui venise de la sine. Sala noastră de mese nu este un loc prea potrivit pentru dezbateri serioase.

El râse luând cu nonșalanță brațul lui Kathleen și conducând-o prin hol către ușa de la intrare.

— Nu contează. Oricum, vreau să prind spiritul taberei.

— A, dacă spiritul este ceea ce cauți, atunci ai nimerit locul, râse B.J.

— Ar fi împotriva regulilor să-mi iau camera de filmat cu mine? Întrebă Erik.

— Nu ne deranjează, spuse Edna. Cât ești aici, tu faci regulile.

— Mulțumesc, doamnă Harrison.

— Edna! Îl corectă ea.

Îi adresează un zâmbet cuceritor, ce ar fi putut figura pe coperta unei reviste.

— Edna. Alerg până la mașină și mă întorc într-un minut. Ține-mi loc la coadă, B.J.

— Sigur. Kathleen, de ce nu te duci și tu cu Erik ca să ai grijă să nu se rățăcească?

— Voi doi, grăbiți-vă, altfel o să se termine toată mâncarea. N-o să lăsăm pe nimeni să aștepte nici o secundă la coadă, dacă nu veniți la timp, spuse Edna.

Perechea mai vârstnică se îndreptă, braț la braț, către sala de mese.

— Unde e mașina ta? Întrebă Kathleen.

— E parcată lângă cabana mea.

Ea se întoarce și porni înainte pe poteca ce ducea la căsuțele rezervate oaspeților.

Nu era departe, dar când ajunseră acolo, ea deja obosise. Probabil pentru că parcursese distanța într-un ritm record. El părea să știe că ea nu se simțea bine în prezența lui. În timp ce deschidea portbagajul, ei se păru că distinge pe fața lui o grimasă, acoperită parțial de mustață.

El deschise o cutie neagră de plastic și scoase o bandă video. Apoi o încarcă în cameră. Kathleen nu văzuse niciodată de aproape camere complicate ca aceasta și fu curioasă, în ciuda propriei voințe.

— Poți să duci asta? Întorcând capul el îi arată o valijoară tubulară.

— Sigur, spuse ea atingând-o. Dar brațul aproape că îi ieși din umăr atunci când încercă s-o ridice. Nu se aștepta să fie atât de grea.

— Ce este înăuntru?

— Un trepied.

— Cântărește o tonă, se plânse ea.

— Mda, știu. De-aia te-am rugat s-o duci. Făcu cu ochiul. În plus să știi că nimeni în afară de mine nu-mi atinge camera. Închise îndemânatic portbagajul, cu o mână și porniră înapoi spre complex. Greutatea trepiedului o făcu să gâfâie până ajunseră în sala de mese.

Atent, Erik îi ținu ușa, iar ea îi aruncă o privire nimicitoare, strecurându-se pe lângă el înăuntru. Îi întâmpină zumzetul surd al vocilor a două sute de copii.

— Unde pot să pun asta? Întrebă el, uitându-se de jur-împrejur.

— Asta e o întrebare dificilă, domnule Gudjensen, șopti ea cu răsuflarea tăiată.

— Ni! Ni! Domnișoară Haley.

— Iată-vă! Edna întrerupsese pornirea lui Kathleen de a răspunde, îndreptându-se spre ei.

— Erik, de ce nu-ți pui echipamentul pe postament? Nimeni n-o să umble acolo. Grăbiți-vă să vă luați mâncarea și veniți la masa noastră. E mai liniște acolo.

Erik își recuperează trepiedul de la Kathleen și îl puse, împreună cu camera, unde îi arătase Edna.

— Îndrăznim? Se grăbi Erik, frecându-și mâinile și arătând cu capul spre linia de autoservire.

— Sigur că da, răspunde Kathleen rece. Cred că o să fii surprins de mâncare. E mai bună decât cea gătită în multe case.

— În momentul ăsta, orice mi s-ar părea bun. N-am mâncat nimic astăzi.

— Vrei să-ți supraveghezi silueta? Întrebă ea neinspirat, pentru că, dacă cineva n-avea nevoie să-și facă probleme cu silueta, acela era Erik Gudjensen.

— Nu. E mult mai plăcut s-o supraveghez pe a ta, spuse el, privind-o cu ochii sclipitori.

Ea își mușcă buzele, ca să nu spună ce gândea despre remarca lui sexuală. Fu obligată să-l prezinte doamnelor de la bucătărie, care reușeau să asigure trei mese delicioase pe zi pentru copii și personalul taberei. Majoritatea erau destul de în vârstă încât să-i fie mame lui Erik, dar chicotiră înfierbântate când auziră comanda lui neobișnuită.

Farfuriile lor fură umplute cu carne și legume. Kathleen se întinse să la un pahar cu ceai rece de mentă, când Erik îi prinse brațul și adulmecă aerul.

— Simți mirosul de piersici?

Piersici? Gelul ei de buze? Se luptă cu impulsul de a-și linge nervos buzele. Ochii lui îi scrutau fața, încercând parcă să detecteze ceva insesizabil.

— Piersici? Întrebă ea inocent. A, iată-ți piersicile. Lichior de piersici, la desert, spuse ea ușurată.

Întorcându-se triumfătoare spre el, fu mirată să constate că nu prea era dispus să-i accepte explicația. Privirea lui caldă spre

fața ei era alarmantă și trebui să-și tragă mâna de câteva ori până când el îi dădu drumul.

— Bine. Îmi plac piersicile, spuse el. Kathleen se simți neliniștită la tonul vocii lui, pentru că părea că, într-un fel, conținea o amenințare la adresa ei.

Se alăturară celorlalți educatori și familiei Harrison, la o masă separată, lângă cele ale copiilor. Fură făcute prezentările, iar Erik își ceru scuze anticipat pentru faptul că, în primele zile, nu putea ține minte numele tuturor.

Mâncă cu poftă, dar răspunse politicos întrebărilor care se adresau. Lui Kathleen, celelalte educatoare se părură bolnăvicios de insistente, dar Erik le trata pe toate, fie urâte, fie drăguțe, cu prietenie simplă.

Un adevărat bărbat de lume, își spuse ea, ironic.

— Povestește-ne despre tine, Erik, spuse B J, între două înghițituri.

Erik protestă modest.

— Deocamdată nu sunt prea multe de spus.

— Erik, știu că ești bine cunoscut în domeniul tău. N-ai fost în Asia? Întrebă Edna.

— Da, răspunse el. Am avut câteva misiuni bune. Am fost în Arabia Saudită în timpul Furtunii Deșertului.

— Ați fost vreodată în pericol? Întrebă una din tinerele educatoare cu răsufierea tăiată. El zâmbi.

— De câteva ori. De obicei nu filmez decât lucruri nepericuloase.

Deși încercară, nimeni nu reuși să-l determine să povestească vreo aventură mai palpitantă, cu toate că erau siguri că avusese câteva. Înainte ca el să fie trimis în tabără, Edna aflase de la șefii lui că Erik Gudjonseri era unul din cei mai buni operatori și de asemenea că el imprima ceva omenesc oricărei povestiri, cât de banală sau neobișnuită ar fi fost.

Când termină de mâncat, Erik se ridică și se scuza.

— Mai bine să filmez puțin, până când băștinașii nu devin prea agitați, spuse el, arătând către copii.

— Bună idee, aprobă B J. Te putem ajuta cu ceva?

— Nu, comportați-vă normal. Sper să nu atrag atenția puștilor. Aș vrea să se comporte ca acum. Aș avea totuși nevoie de

ajutorul' amabilei mele colaboratoare de aici.

Kathleen nu realizează că se referea la, ea, până în clipa când toți tăcură.

— Eu? Întrebă ea uimită.

— Dacă nu te superi. Că tot te-ai familiarizat cu echipamentul.

— Dar eu doar...

— Te rog, Kathleen, timpul e foarte important, spuse el.

Ea privi în jur la fețele aflate în așteptare și-și dădu seama că n-avea nicio șansă, decât să se ridice și să-l urmeze.

— Ce încerci să pui la cale? Îl întrebă ea din colțul gurii, când traversau marea sală. Nu sunt deloc familiarizată cu echipamentul.

— Nu, dar oricum am nevoie de tine.

— Pentru ce?

Ajunseră la mica estradă pe care B J o folosea ori de câte ori avea de făcut anunțuri importante pentru toată lumea. Erik puse camera în funcțiune, o sprijini pe umărul drept și-și potrivi ochiul în obiectiv. Kathleen observă că nu-și închisese ochiul stâng, Cred că asta trebuie să fie greu de făcut, se gândi ea, obiectivă. Cum putea să-și focalizeze imaginea?

— Stai nemișcată puțin, spuse el, întorcându-se spre ea.

Fu îngrozită când el fixă lentilele camerei la câțiva centimetri de sânii ei și începu să răsucescă discurile ciudate ce înconjurau lentilele.

— Ce... sări înapoi șocată.

— Am spus doar să stai nemișcată. Întinse mâna liberă și o trase înapoi.

— Vrei să dai chestia aia mai într-o parte de mine? Știu că pentru tine e poate amuzant, dar pentru mine nu e.

El își ridică ochiul de pe obiectiv și o fixă cu o privire exasperată.

— Folosesc bluza ta albă doar pentru echilibrul culorilor.

— Ce înseamnă asta exact? Era puțin mai liniștită, dar încă suspicioasă.

— Înseamnă, spuse el cu un ton calm, măsurat, că în cameră este încorporat un dispozitiv. De fiecare dată când filmez, trebuie să verific luminozitatea și echilibrul culorilor pe ceva foarte alb. Îți garantez că motivul pentru care folosesc bluza ta este foarte

onorabil.

— De ce nu folosești fața de masă?

Colțul gurii se ridică într-un zâmbet ironic.

— Ți-am garantat numai că sunt onorabil. Dar nu sunt prost.

Kathleen trecu pe lângă el îmbrâncindu-l și se îndreptă spre masă. Când se așează pe scaun, B J se întoarse spre ea și o întreabă:

— Este totul în regulă? Erik filmează?

— Cred că da, spuse ea încet, fără să adauge că nu era treaba ei ce făcea domnul Gudjensen.

Următoarea jumătate, de oră, discută cu colegii ei și evită constant să-l privească pe Erik, care reușea, în ciuda dimensiunilor lui, să rămână aproape invizibil, în timp ce se deplasa printre mese, înregistrându-i pe copii, care se lansaseră într-o serie de jocuri organizate. Când termină, fluieră pentru a le atrage atenția tuturor. Vocea lui se auzi în toată camera.

— Mă numesc Erik. Vrea cineva dintre voi să apară la televizor?

Răspunsul fu asurzitor. Kathleen simți o satisfacție răutăcioasă când copiii îl asaltară zgomotos, cerând toți un timp egal de strâmbături prostești în fața camerei. El înregistrează tot și reuși să-i stăpânească cu fermitate.

O altă jumătate de oră, copiii făcură pe actorii în fața lui. Când le spuse că a terminat, reuși fără probleme să-și ducă în siguranță camera pe mica estradă și se întoarse la masă, ștergându-și fruntea transpirată cu mâneca.

— Ești un sfânt, sau îți place să te autodepășești, spuse Edna, râzând. De ce te-ai lăsat torturat în așa hal?

— Am învățat că nimic nu intimidează mai mult decât lentilele unui aparat de filmat. Chiar și cei mai limbuți devin muți și se inhibă în fața lui. Așa că i-am lăsat să se poarte cât de prostește au vrut, să le dau timp să se obișnuiască puțin. Măine seară o să le arăt înregistrarea pe monitor. Sper ca obișnuința să se fixeze și ei să înceapă să mă igno're. Țsta e singurul mod în care pot obține reacții naturale.

— Ți-ai greșit chemarea, băiete, spuse B.J.. Trebuia să te faci psiholog de copii.

Sună clopoțelul de noapte și copiii începură să obiecteze și să

se roage să mai fie lăsați cincisprezece minute. Așa cum se așteptau, fură refuzați și, n-a mai fost nevoie de multă muncă de convingere pentru a-i trimite la dormitoare.

Fiecare educator, cu excepția lui Kathleen, salvată din nou de postul ei de conducere, trebuia să verifice ca toți copiii să meargă liniștiți la culcare.

Își spuseră noapte bună și curând nu mai rămăseseră decât soții Harrison, Kathleen și Erik.

— Erik, noi începem devreme, îi preveni Edna. Micul dejun e la șapte și jumătate.

— Voi fi aici. Credeți că doamnele de la bucătărie îmi vor da un termos cu cafea să-l iau cu mine mâine?

— Sigur, spuse B.J.. Cum o vrei?

Dinții lui albi sclipiră în întuneric.

— Neagră ca morala și mai fierbinte decât iadul.

B.J.. Îl bătu pe umeri și râse.

— Îmi placi din ce în ce mai mult, băiete. Hai dragă, sunt obosit.

Edna se ridică.

— Kathleen, ți-l dau în grijă pe Erik, tu cunoști tabăra mai bine decât noi toți. În următoarele zile, va sta cu grupul tău și va observa. Ai vreo problemă?

Urmă o tăcere stânjenitoare. Numai păsările din copaci avură curajul s-o spargă. Kathleen nu era încântată deloc de ideea de a fi observată, fie de cameră, fie de operator.

— Kathleen! Vocea îngrijorată a Ednei răzbătu în întuneric.

— Nu, nu-i nicio problemă. Încercam numai să mă gândesc... ăă... ce lucruri interesante am putea să facem.

— Și eu m-am gândit la asta, spuse Erik. Am scris un scurt scenariu. E în mașină. Hai cu mine și ți-l dau să-l citești în noaptea asta. Putem discuta despre el mâine dimineață.

— Bună idee, spuse B.J.. Acum să mergem la culcare. Hai, Edna.

— Sigur. Noapte bună.

— Noapte bună! Spuseră Erik și Kathleen într-un glas.

Soții Harrison dispărură în întunericul dens. Aici, în vârful muntelui, nu era nimic care să tulbure noaptea. Luminile orașului nu-i răpeau nopții măreția, sau cerului infinitatea. Acolo cerul era

acoperit cu stele pe care nu le observai când erau eclipsate de lumina făcută de mâna omului.

Kathleen tremura în interiorul ei dar nu voia să lase să se vadă mânia, pentru a nu-i da lui Erik Gudjonsen satisfacția de a o fi enervat. Mergea lângă el, sigură în întuneric și chicoti de plăcere când îl auzi înjurând fiindcă se lovise cu capul de o creangă mai joasă. El ducea și camera și trepiedul și, cu toate astea, ea nu-l auzi gâfâind. Aparent, era obișnuit cu greutatea asta. Să aștepte numai până-și pune ea planul în acțiune! Se va vedea foarte repede cine era robust și viguros.

— Stai să deschid ușa mașinii, să avem puțină lumină, spuse el, deschizând ușa Blazerului. Cred că scenariul ăla e aici în spate, spuse el ducându-se în spatele mașinii și ridicând portbagajul. Puse camera la loc, în valiza ei, cu grija unei mame pentru copilul ei. Se îndreptă și ajunse chiar față în față cu Kathleen. Înainte ca ea să-și dea seama de intenția lui o prinse de spate și-o trase aproape. Plecându-și capul, își lăsă limba să se plimbe pe buza ei de jos. Apoi o sărută apăsător și repede.

Ea încremeni.

— Ce dracu' ai de gând să faci?

— Asta ar trebui să fie evident.

— Nu mă amuză și nici nu mă interesează, domnule Gudjonsen. Și dacă înregistrarea asta n-ar însemna atâta pentru tabără, te-aș trimite să-ți faci bagajele. Așa, sunt silită să cooperez.

— Exact ce credeam. Piersici!

— Unde e scenariul ăla blestemat?

— Nu există. Am mințit intenționat, ca să te atrag, singură, în pădurea întunecată.

Kathleen îi întoarse spatele și plecă.

Provocator – sau ca o dulce promisiune el strigă spre ea:

— Ne vedem mâine dimineață la prima oră, Kathleen.

Capitolul III

Următoarea zi începu sub auspicii nefavorabile. Kathleen nu dormise bine și dispoziția nu se îmbunătăți când ajunse la micul dejun și-l găsi pe Erik acolo. Zâmbea, glumea cu copiii, flirtând cu educatoarele și arătând odihnită și exuberantă. Cu un aer firesc, ea mănca biscuiții de casă, ce păreau mai ușori ca un fulg și se topeau în gură, deși în mod obișnuit nu mânca biscuiți. Dar în dimineața asta, biscuiții ar fi putut fi și de cretă, că ea tot i-ar fi mestecat mecanic, înghițind din când în când din cafeaua cu lapte. Aroma șuncii proaspăt prăjite și a omletei nu era deloc apetisantă. Era ca și cum peste noapte întreaga ei lume s-a întors pe dos. Era din cauza lui Erik Gudjensen și-l ura pentru asta. Demisionase din serviciul ei ca să scape de atenția nedorită a unui bărbat cu un eu supradimensionat. Acum, găsea că David Ross era un amator în comparație cu operatorul TV.

Numai în ungherele cele mai ascunse ale minții, recunoștea cât de mult o afectase sărutul lui. Fusese iute, aproape în joacă, dar eficient. Când îi simțise vârful limbii pe buze, un val de plăcere îi inundase sânii și coborâse spre mijlocul trupului, lăsând în urmă un gol dureros.

Kathleen admise acum, privindu-l pe furis printre genele negre, că, în brațele lui, se purtase corect. Tot ceea ce făcuse de când îl întâlnise, fusese o reacție defensivă la masculinitatea lui agresivă. Era evident că-l amuza s-o scoată din sărite.

Hotărâtă să nu-l lase s-o provoace, Kathleen își făcuse planuri pentru ziua următoare. Era o femeie capabilă, independentă și până la sfârșitul zilei avea s-o afle și el, în ceea ce-o privea, ea avea să-l trateze cu politețe rece, cu profesionalism și avea să răspundă tachinărilor lui insinuante cu toleranță și condescendență.

Sigură pe ea, se ridică în picioare, își privi ceasul și suflă hotărât în fluierul pe care-l purta la gât.

— Toți din grupa a patra, ne întâlnim afară, pe scări. Repede! Fu mândră de fermitatea glasului ei și-și duse tava la ferestruica de serviciu dinspre bucătărie, ținându-și capul sus.

Leșind pe ușă și îndreptându-se spre grupa ei, se trezi față în față cu Erik. Stătea în poziție de drepti și o salută militărește, spre hazul copiilor. ' - La ordin, sergent.

Înghițindu-și replica usturătoare ce-i stătea pe limbă, spuse

amabilă:

— Ți-ai luat tot ce-ți trebuie?

— Da, sunt gata, spuse el solemn.

Asta s-o crezi tu, se gândi Kathleen în sinea ei.

— Foarte bine, spuse ea tare. Să mergem.

Pregătise un program de activități extenuante.

Sperând să-l pună pe domnul Gudjensen la locul lui, era dezamăgită să constate că el făcea totul bine, excelând într-adevăr în toate. Urca poteca abruptă, stâncoasă, ca o capră, cărându-și camera pe umăr, gata oricând s-o folosească. Cum de putea? Se întrebă ea exasperată, când ajunseră la locul de unde trebuiau să se întoarcă. Se prăbuși pe iarbă să se odihnească.

Între timp, Erik înregistra copiii care-și deschiseseră termosurile și sorbeau înghițituri mari de apă, își scoteau pietricelele din teniși sau se avântau în pădure, în căutare de noi descoperiri.

Kathleen se rezemă de un copac, cu ochii închiși. Și-i deschise însă imediat, simțind corpul masiv al lui Erik așezându-se jos, lângă ea.

— Uh, expiră într-un oftat lung, ștergându-și fruntea cu batista, cum de faci asta în fiecare zi?

— Ai obosit? Întrebă ea, cu o umbră de neîncredere.

— Sigur. Tu nu? Dac-aș face asta în fiecare zi, într-o săptămână aș fi mort. El zâmbi, iar ea răspunse cu un râs ușor. Era un punct în favoarea ei pe tabela de scor?

După ce se întoarseră la complex și luară un prânz grăbit, meraseră pe teren să exerseze tragerea la țintă cu arcul. Copiii'insistară să încerce și Erik.

El trase mult mai bine decât Kathleen și copiii se înghesuiră în jurul lui, uimiți că nimerea de fiecare dată exact în centrul țintei. Apoi, camera își reluă locul pe umărul lui și-i filmă pe copii exersând, îndrumați de Kathleen.

Până la mijlocul după-amiezei, îi mai trecuse din amărăciune și-i acordă lui Erik un respect puțin invidios. Nu-și uita niciodată munca. Camera de filmat era ca o extensie a brațului său și avea permanent grijă de ea. Iar relațiile lui cu copiii o surprinseră. Era răbdător, răspundea la nenumăratele lor întrebări, glumea, îi

necăjea, îi certa cu reală aptitudine.

Când ea suflă în fluier pentru înot, copiii țipară entuziasmați și o luară la goană spre râu.

Alergând să-i ajungă, Kathleen îl văzu peste umăr pe Erik întorcându-se spre complex. Își alungă ușoara dezamăgire și fugi spre râu după copii.

Purta un bikini, cam conservator, sub șort și tricou. Se dezbracă și se avântă în curentul iute. Curând, copiii o închiseră în jocul lor, se jucau de-a caii și ea se lupta să-și țină capul la suprafață, în timp ce ei încercau s-o tragă la fund. La sfârșit, râzând și țipând, se îndurară de rugămințile ei și-i dădură drumul. Ieși din apă, dându-și șuvițele ude la o parte de pe față.

Atunci îl văzu pe Erik stând în picioare pe mal, în costum de baie, dar cu camera de pe umăr îndreptată direct spre ea. Ezită, apoi zâmbi de formă și se întoarse spre copii, să-i potolească.

Ieși pe mal și-și șterse părul ud.

— Credeam c-ai terminat pentru astăzi, îi spuse ea vorbind nesigur, dorind ca el să privească în altă parte decât la corpul ei acoperit de bikini-ul de culoarea scorțișoarei.

El își puse recorder-ul și camera la loc sigur, pe o stâncă uscată, netedă, sub. Un copac umbros. Se tăie "răsuflarea la vederea corpului lui gol. Covorul de păr blond ce-i acoperea pieptul se aduna într-o linie mătăsoasă, care dispărea sub banda elastică a slipului. Picioarele mușchiuloase și bronzate aveau aceeași culoare închisă ca și restul trupului și erau contrastant acoperite de păr blond.

— Am fost să aduc o altă bandă și să-mi pun slipul.

— Intri în apă? Întrebă ea.

— Da. Nu pot să rezist. Aproape că m-am topit acolo, sus. Arată spre locul unde urcaseră dimineața.

Ea se așeză pe mal iar el intră în apă. Se jucă cu copiii, mai dur cu băieții și blând cu fetele, dar nimeni nu fu lipsit de atenția lui.

Chiar și Jannie, care umblase toată ziua peste tot după Erik, ca un câțel credincios, era acolo.

Kathleen își aranjase părul cu degetele și aproape că se uscaseră când Erik ieși din apă.

— Dacă stau mai mult aici, o să am nevoie de vitamine, spuse

el, prăbușindu-se pe spate. Pielea de pe abdomen se întinsese și, între coaste la mijloc, se formase o scobitură adâncă.

Pieptul «se ridica și cobora odată cu respirația regulată.

Ea râse.

— Nu ai probleme cu condiția fizică, spuse aproape fără să vrea. Azi am vrut să te pun la încercare.

El se întoarse pe o parte și o privi cu ochii albaștri, strălucitori.

— De ce? Întrebă încet. Nu zâmbea.

Scuturându-și părul încă umed, ea spuse:

— Nu știu. Poate că am o aversiune instinctivă față de cei ce urmăresc oamenii peste tot cu o cameră video, ca și când ar încerca să-i surprindă într-o situație compromițătoare. Cred că te-am luat drept un cinic, în căutare de dedesubturi ale programului nostru de aici. Mountain View este o tabără ecumenică și este sprijinită numai de donații private. Edna și B J. Iau foarte puțin pentru salariile lor și muncesc din greu în fiecare iarnă și primăvară ca să organizeze licitații și fel de fel de întruniri. Banii pe care-i fac cu asta intră direct în tabără. Ei consideră această tabără pentru orfani drept o datorie personală, dar sunt deschiși și la critică. Cred că te-am considerat un fel de vânător de vrăjitoare modern.

Spre surpriza ei, el râse.

— Acum câțiva ani, ai fi avut dreptate.

— Cum așa?

— Da. Eram un cinic. Credeam că lumea și tot ce ține de ea reprezintă ceva josnic. Știam, bineînțeles, ce-ar fi fost de făcut ca lucrurile să se îndrepte, dar nu puteam spune nimănui. M-aș fi plasat singur la nivelul celorlalți idioti care încercau să repare nedreptățile universale. Râse amar și cernu câteva pietricele dintr-o mână în alta.

— Ce te-a înverșunat așa împotriva lumii? Întrebă Kathleen. În ce mă privește, eu mi-am găsit niște scuze, pentru că așa simțeam. Părinții îmi fuseseră răpiți de lângă mine.

— Tocmai asta e porcăria. Că eu n-am avut nicio scuză. Cred că acționez așa mai mult pentru că eram necopt și plictisit. Am fost un exemplu perfect pentru generația în care centrul atenției e eul propriu. Dacă întreaga lume ar fi mers spre distrugere, nu mi-ar fi păsat niciun pic dacă ar fi pierit cu toții. N-aș fi avut grijă

decât de persoana cea mai importantă. De mine.

— Ce te-a făcut să te schimbi? Nu că n-aș crede că ești al naibii de deștept, îl califică ea.

Râse la afirmația ei, dar deveni apoi serios.

— Am fost trimis într-o misiune în Etiopia. Am stat acolo șase luni. Plecasem cu convingerea că lumea e urâtă.

— Și ai găsit acolo și mai multă urâtenie?

— Nu, spuse el, am găsit frumusețe.

Îl privi surprinsă, clătinându-și capul.

— Nu... Să-ți explic. Dacă pot. Într-o zi mă aflu într-o tabără de refugiați. Doamne, Kathleen, nici nu poți să-ți imaginezi lipsurile, mizeria. Noi nici nu ne putem da seama... făcu un gest de neajutorare cu mâinile. N-am cuvinte să-ți descriu dezastrul... putreziciunea. Își duse mâna în dreptul ochilor, ca și cum ar fi vrut să înlăture imaginea.

Mă rog, filmam și, cu colțul ochiului, am văzut o tânără mamă cu copilașul ei. Amândoi erau dincolo de orice nivel al subnutriției, într-adevăr morți de foame, Fără să realizeze că o vedeau, mama și-a stors sânul de ultima picătură de lapte și și-a pus copilul la sân. Plângea. Copilul și-a ridicat o mână și i-a atins obrazul. Ca și cum ar fi știut că asta era tot ce-i putea da mama lui și-i era recunoscător pentru asta.

Tăcu cu ochii pierduți. Chiar și zgomotele pe care le făceau copiii din tabără păreau absorbite de intensitatea poveștii lui.

— În mijlocul întregii acelei urâtenii, continuă el, am văzut ceva frumos. Nu vreau să sune a predică, dar cred că atunci am realizat că poți să găsești ceva bun în orice lucru, dacă privești cu suficientă atenție. Lumea merită să fie salvată, chiar numai de dragul unui copil.

Kathleen fu ciudat de mișcată de istorisirea lui.

— Camera ta poate prinde fel de fel de nuanțe care pot scăpa ochiului. Nu face discriminări, nu-i așa? Nu este copleșită de prejudecăți.

— Vino, spuse el brusc, prinzându-i mâna și trăgând-o în picioare.

— Unde? Întrebă ea. Copiii...

— Nu, nu. Mergem doar până aici. Puțini oameni au privilegiul ăsta. Sper să apreciezi.

O duse până la bolovanul pe care era camera. Cu mâinile în solduri, o măsură din ochi și apoi privi la cameră.

— Să vedem. Cum să facem? Murmură el. Dacă ți-o pun pe umăr, o să intri în pământ.

— Ce...

Apăsă ușor câteva butoane, așa cum îl văzuse că făcuse în seara trecută mânuind aparatul.

— E-n regulă, vino-ncoa.

Prinzând-o de mijloc, o trase mai aproape, până când ajunse lângă stâncă, cu ochii aproape la nivelul camerei.

— Acum, ridică-te pe vârfuri și pune-ți ochiul drept în obiectiv. Vezi monitorul înăuntru?

Ea făcu ce-i spuse. Îi era greu să se concentreze asupra altui lucru, după ce mâna lui îi atinsese pielea goală în dreptul plexului. Dar ochiul găsi micul monitor care arăta ca un pătrățel.

— Așa arată? E chiar ca un televizor alb-negru. Credeam că e ca și cum ai privi prin lentilele unui aparat de fotografiat obișnuit! Exclamă ea.

— Dacă faci un film, așa e, dar cu banda video poți să vezi exact cum va apărea pe ecranul televizorului, cu excepția culorilor. De aceea e nevoie de verificarea culorii albe. Tuși tare, semnificativ și primi un cot în coaste.

— Ce vezi? Spune-mi în ce direcție s-o mișc.

— Bine, spuse ea ezitând. Tot ce putea vedea era imaginea cețoasă a unui pom la câțiva metri în fața lor.

— Nu este focalizat, spuse ea.

— Spune când ți se pare că e bine, zise el la urechea ei. O să încerc să-l focalizez eu pentru tine.

Privi cum trunchiul pomului devenea din ce în ce mai clar, până când se puteau distinge scrijeliturile scoarței.

— Acum! Strigă ea, bucuroasă.

— Acum încotro vrei s-o îndrept? La stânga? La dreapta? În sus sau în jos?

— Puțin în sus, mai spre crengi. El veni un pas mai aproape, ca să-i aranjeze camera, iar ea îi simți pieptul cald, puternic, lipit de spinarea ei. În timp ce manevra discurile din* jurul lentilelor, brațul lui stătea pe umărul ei. Bătăile inimii se întetiră.

— Acum la stânga, spuse ea, cu respirația tăiată, încă puțin.

Stai! Așa. E ceva... un păianjen și... aa... pânza e imensă. Se întinde din creangă în creangă. E foarte ocupat cu treaba. Erik, nu poți să-l dai mai aproape, adică, să-l văd mai mare?

El chicoti și ea îi simți respirația mișcându-i părul de pe ceafă.

— Sigur. Doar că trebuie să mai umblu la focalizare. Îl vezi mai bine acum?

— Daa! Acolo! Fă-l mai mare. Perfect. E perfect.

— Ți-ar plăcea să înregistrezi o după-amiază din viața unui păianjen?

— Nu asta facem?

— Nu, trebuie apăsat butonul de înregistrare.

— Te-ar deranja?

— Sigur că nu.

Odată începută înregistrarea, ea crezu că el își va retrage mâna stângă, dar el n-o făcu. În loc să și-o retragă se sprijini cu ea de stâncă, așa că era presată între suprafața dură, rece a stâncii și calda vibrație a trupului lui. Ar fi fost greu să spună care senzație era mai puternică și mai impresionantă.

— Ce face? Întrebă el în urechea ei. Un moment, crezu că-i simte atingerea mustății pe lobul urechii.

— Bine. E frumos. Îi simțea genunchii în spatele coapselor și-și potrivea involuntar picioarele cu musculoasele columnne.

— Părul tău miroase a caprifoi, murmură Erik. De data asta, buzele lui se mișcaseră la urechea ei. Șoldurile lui se lipiră de ea și Kathleen realizează că numai supraelasticul bikiniului ei și bumbacul slipului mai despărțeau virilitatea lui de curba lină a feselor ei.

— Erik, spuse ea cu vocea răgușită.

— Hm? Nasul lui îi investiga zona de după ureche.

— Cred... Eu... păianjenul... Mai bine terminăm acum. Nu era sigură nici ea dacă se referea la terminarea înregistrării sau a acelei apropieri a corpurilor lor care se transforma rapid într-o îmbrățișare.

El oftă.

— Bine.

Opri camera și micul monitor deveni din nou gri. Se îndepărtă câțiva pași de ea, iar ea, când se simți în siguranță, își refăcu ținuta și se întoarse spre el. Neîndrăznind să-l privească în ochi,

vorbi cu privirea în pământ.

— Mulțumesc, a fost minunat.

— A fost? Vocea lui era neglijentă dar intuitivă, cerându-i un răspuns sincer. Ea își ridică ochii repede, dar fură ținuiți de ascuțimea privirii lui. Ochii ei verzi fură ca hipnotizați până când el și-i coborî pe ai lui spre buzele ei tremurânde El și-i ridică apoi din nou, căutând tulburarea ce strălucea în ai ei.

— Kathy, Kathy.

Vocea scăzută, liniștită, pătrunse în sfârșit în creierul ei îmbibat de dorință. Se îndepărtă de Erik și privi tulburată spre Jaimie.

— Kathy? Întrebă el nesigur. Mi se taie picioarele. Kathleen își lovi palmele de obrazii arzând și privi grăbită la ceas.

— O, Doamne! E cinci și un sfert!

Erik începu să râdă, dar ea nu-l luă în seamă și alergă spre malul râului, căutându-și fluierul pe care-l scosese odată cu hainele și suflă puternic în el.

— Repede, repede copii! E târziu. Încălțați-vă și aliniați-vă repede. Dădu în sfârșit atenție mânuței care-o bătea pe braț și-l văzu lângă ea pe Jaimie. Ochii lui străluceau, luminoși.

— A fost bine azi, avându-l pe Erik cu noi, nu-i așa, Kathy? Kathleen privi înapoi spre stânca lângă care Erik stătea cu camera pe umărul gol.

— Da, spuse ea mișcată. A fost bine.

Erik își mănca grăbit cina și începu apoi să aranjeze monitorul pe care urma să-și prezinte benzile. Le promisese copiilor că se vor vedea la televizor și-și ținea promisiunea. Mulți din ei săriră peste carne și legume și trecură direct la budinca cu ciocolată, sperând să termine mai repede cu masa. Când Erik văzu ce se întâmplă, anunță cu voce tare:

— Nimeni nu vede nimic, până ce nu se golesc toate farfuriile!

Se născu un murmur general, dar mâncarea din fiecare farfurie fu atacată cu lăcomie. Într-o jumătate de oră, toți cei două sute de copii fură adunați într-un semicerc în fața estradei.

— Bine. Iată regulile. Primul băiat care se ridică și-l împiedică pe altul să vadă, o să aibă de-a face cu mine. Prima fată care face așa, va trebui să mă sărute. Copiii izbucniră în râs, dar Erik îi privi amenințător. Vorbesc serios. Dacă toți sunteți cuminiți,

fiecare va putea să vadă. E-n regulă?

— În regulă! Răspunseră în cor.

Erik porni aparatul și curând copiii râdeau în hohote privind imaginile lor de pe ecran.

— Nu-i așa că se poartă minunat cu copiii? Spuse Edna cu căldură. Ea, Kathleen și ceilalți educatori stăteau încă la masă, în fața unor cești cu cafea sau a unor pahare cu ceai rece.

— E foarte priceput, spuse Kathleen.

— Da, știu că este. N-ar fi lucrat unde lucrează și n-ar fi primit atâtea misiuni importante, dacă n-ar fi fost. Dar ar fi putut avea un temperament artistic și ar fi putut fi capricios cu toată lumea. Dar el se poartă foarte frumos cu copiii.

Kathleen își încrucișă brațele într-un gest defensiv. Nu vroia ca Erik să fie minunat. Îl examinează, căutându-i defecte. Vroia să-l vadă făcând o greșeală, sărind peste cal. Perfecțiunea lui o tulbura. Prezența lui o tulbura. El însuși o tulbura.

De când aduseseră copiii în complex și merseseră fiecare la căsuța lui, în mintea ei era un vârtej. Spre marele ei necaz, se surprinse amintindu-și cât de bine fusese să-l simtă aproape, să-i asculte șoapta în ureche, să-i simtă respirația caldă, parfumată și cum îi mângâiasse obrazii și ceafa.

Apoi, neliniștită, se dojeni singură pentru că se purta prosteste. Era o femeie în toată firea prea matură ca să se comporte în acest fel. Prea matură ca să i se taie respirația și să se înțească bătăile inimii de fiecare dată când revedea imaginea lui mergând spre râu, gol, cu excepția pânzei din jurul soldurilor, care mai mult îi evidenția decât îi ascundea sexualitatea. Niciodată nu dăduse ea atâta atenție anatomiei masculine.

Rezistase tentației de a îmbrăca pentru cină altceva decât șortul albastru și tricoul alb, tricotat. Dar își pusese un strop de Mitsouko în punctele de pe corp unde îi bătea pulsul. Nu pentru el, se asigură ea însăși, în timp ce se apleca să-și atingă cu parfum și picioarele, în dosul genunchilor.

Acum, admirația Ednei pentru Erik o făcu și mai hotărâtă să reziste atracției lui. Era un vântură lume. Cu câți ani mai mare decât ea? Câți ani o fi avut? Treizeci? Treizeci și cinci? Vârsta cronologică nu conta. Chiar dac-ar fi fost mai tânăr decât ea, ar

fi fost mai bătrân ca experiență.

Desigur, cunoscuse femeii din toată lumea. Un bărbat care arată ca Erik nu stă singur multă vreme. Virilitatea radia din el ca o aură luminoasă care impresiona pe toată lumea, în special femeile. Singura muncă de convingere pe care ar fi dus-o vreodată o fi fost aceea de a da femeile afară din patul lui, după ce a terminat cu ele. N-ar fi fost nicio problemă să le aducă acolo.

Neascultătoare, mintea ei imaginează o scenă cu Erik lungit într-un pat mare. Era cineva cu el. Era ea. Neajutorată, sub el. El își plimba gura pe gâtul ei. Mustăța lui...

Ce făcea? Kathleen își scutură capul. Privi pe furiș în jur și văzu că nici soții Harrison și nici ceilalți nu-i observaseră comportarea ciudată. Erau toți cufundați să privească banda video pe care Erik, la cererea telespectatorilor, o pusese a doua oară.

Nimeni nu observă când Kathleen se ridică și pleacă din sala de mese, închizând încet ușa în urma ei.

Nimeni, în afară de Erik.

O urmări pe Kathleen care mergea încet spre capătul terasei, așezându-se apoi pe o treaptă și ridicându-și capul pentru a privi cerul. Îi privi șuvițele scăpate din nodul făcut în creștetul capului și care păreau fâșii de mătase pe albul strălucitor al bluzei.

Închizându-și repede ochii, aproape că putu să simtă mirosul de caprifoi al părului ei care-i amăgise mintea și-l îmbătase în această după-amiază.

Îi era greu să-și la privirea de la tabloul copleșitor pe care-l alcătua ea, stând acolo în întuneric. De dragul spectatorilor săi, își întoarse privirea spre bandă. Dar nu și mintea. Se gândea încă la fata de pe terasă.

Fată? Femeie? Asta era o problemă grea. Nu știa de ce, dar niciuna din etichetele pe care le aplica de obicei femeilor nu se potrivea lui Kathleen Haley. Ea avea câte ceva din fiecare femeie, dar nu era niciuna din ele. Avea clasă, o distincție indefinibilă, care o făceau diferită și imposibil de categorisit.

Dar era femeie. Dumnezeu! Era femeie.

Acesta era încă un lucru care nu se încadra în schemă. Ea nu era genul lui. Soții Harrison îi spusese că ea se ocupa de modă.

Ar fi trebuit să-și dea imediat seama. Cine altcineva ar fi putut să facă un șort și un tricou" să arate haute-couture? Nu-i păsase niciodată câtuși de puțin ce purta o femeie. Și apoi, lui îi plăceau trupurile pline, șoldurile rotunde, sânii mari.

Ea era aproape ca un băiat de zveltă dar fundulețui acela mic aproape căi înnebunea. Ar fi vrut să pună mâinile să vadă dacă e atât de tare și dur cum pare. Picioarele acelea lungi, zvelte, nu încercau să fie provocatoare, dar se surprinsese urmărindu-le jocul mușchilor, când ea mersese în fața lui, pe poteca de munte, de dimineață. Sânii ei erau mici, dar plini și cu forme frumoase. Când ieșise din apa rece a râului, sfârcurile se ridicaseră ca o invitație, nerăbdătoare și obraznice.

La naiba! Fabula despre o femeie care de-abia avea vârsta să fie considerată femeie. Lui îi plăceau femeile, dar îi plăceau goale, tăcute și în pat. Nu se gândise niciodată la ele ca la niște profesioniste. Nu dorise niciodată să iasă cu vreuna de dragul unei conversații intelectuale. Cu toate astea, astăzi împărțise cu Kathleen gânduri pe care nici nu și le catalogase în minte. Atenția ei intensă îi deschisese mintea, făcându-l să vadă clar lucruri care înainte se păreau nebuloase.

Sărutul din seara trecută nu fusese spontan. Îl plănuise de la început până la sfârșit, în cel mai mic detaliu. Dorise să-și potrivească gura peste a ei, dar în loc să se simtă satisfăcut, acum tânjea după mai mult. Trebuia să vadă dacă era tot atât de gustoasă, pe cât se păruse la micul aperitiv.

Banda din aparat se termină și Erik fu smuls din gândurile plăcute de aplauzele entuziaste ale copiilor.

— Mai vrem, mai vrem, strigară ei.

Erik râse.

— Nu cred.

— Copii, strigă B J ca să acopere gălăgia și bătu din palme. Copii, trebuie să sune de culcare, așa că hai să mergem spre cabane, vă rog. Educatori, mergeți cu grupurile voastre. Astă-seară am avut o adevărată - tratație. Să-i mulțumim toți domnului Gudjonsen.

Toți copiii îi mulțumiră, strigând cât putură de tare.

Kathleen se înapoiase în cameră când începuse gălăgia. Erik reuși să-și croiască drum către ea prin aglomerație.

— Aș vrea să-ți arăt benzile pe care le-am tras azi. Nu e gata, dar m-am gândit c-ai vrea să vezi ce-am făcut până acum.

— Dar eu... ezită ea. Nu știa dacă voia să fie singură cu el sau nu.

— Hai, o îndemnă el. Consider-o ca pe un film gratuit. O prinse blând de umăr. Ea râse.

— Bine.

Le spuseră noapte bună celorlalți educatori și soților Harrison care, grăbiți să ajungă la ei, refuzară invitația lui Erik să mai rămână, astfel încât B J să prindă știrile de la ora 10.

Femeile de la bucătărie spălaseră vasele în timp ce se viziona banda, așa că acum clădirea era goală.

— Să pun prima bandă, spuse Erik. De ce nu stingi lumina? Am vedea mai bine.

Kathleen se îndreaptă spre panou și răsucii comutatoarele. Camera era acum luminată numai de micul bec din bucătărie și Kathleen se înapoie pe bancă.

— Gata? Întrebă Erik peste umăr și zâmbi.

— Gata.

El porni banda și apoi se așeză lângă ea, sprijinindu-și coatele pe masa din fața lui și întinzându-și picioarele lungi în față. Kathleen privi în jos la propriile picioare goale aflate la doar câțiva centimetri distanță de ale lui. Nu se dădu mai departe.

Urmăriră înregistrarea brută pe care o făcuse el și foarte curând discutau amical despre cum fuseseră luate imaginile. Kathleen nu-și putu stăpâni râsul, văzând fața schimonosită, plină de lacrimi a lui Grade, în ascensiunea din cursul dimineții, căzuse și-și, zgâriase genunchiul ușor, dar se văitase și plânsese exagerat.

— Oh, Erik, ce crud ești, îl certă Kathleen râzând. Chicoti și el.

— Poate. Dar n-am putut rezista. Știi, când o să mai crească și n-o să mai poarte sârmele alea pe dinți și-o să aibă lentile de contact, pariez că o să le pună în umbră pe toate.

Mâna lui se așeză pe umărul lui Kathleen.

— Sper. Merită să fie fericită. Părinții și frățiorul ei au murit într-un accident. Ea a fost rănită și a stat în spital câteva luni. Avea opt ani și oricât i s-ar părea de trist, se consideră că e o vârstă prea mare pentru adopțiune. Probabil că va sta la orfelinat

până la 18 ani și atunci, să sperăm, va merge la un colegiu.

— Doamne, ce nenorocire!

Kathleen oftă.

— Da. Majoritatea copiilor de aici au rămas orfani în împrejurări asemănătoare. Unii dintre ei mai au un părinte, de regulă tatăl, dar care nu poate să-i țină cu el. Foarte puțini s-au născut din mame necăsătorite sau și-au pierdut părinții când erau bebeluși. Majoritatea copiilor sunt foarte puțin adaptați. Chiar atunci, un prim plan al lui Jaimie umplu ecranul.

— Jaimie este excepția de la regulă. Tatăl lui nu s-a însurat niciodată cu maică-sa. A renunțat la el la naștere. N-a fost niciodată adoptat, pentru că este mulatru.

Mâna lui Erik se mută de pe umărul ei pe gât, într-un gest de consolare care se transformă în mângâiere.

— Reprezintă ceva aparte pentru tine, nu-i așa?

— Da, Am încercat să nu las să se vadă, dar așa este.

Fu bucuroasă că Erik, trebuind să schimbe banda, își luă mâna de pe ea. Îi fusese greu să se abțină să nu se sprijine pe ea.

El trăsesese patru benzi de douăzeci de minute și de fiecare dată când se scula să deruleze banda văzută și s-o schimbe cu alta, la întoarcere își așeza la loc mâna pe gâtul sau pe spatele sau pe umărul ei, într-un fel, o atingea tot timpul.

Când apăru, banda cu păianjenul, Kathleen își acoperi fața cu mâinile. Râseră de mișcările necontrolate ale camerei, care făceau ca păianjenul să pară că dansează pe pânza lui.

— Îmi pare bine că n-am de gând să devin operator! Exclamă ea.

— Ai fi handicapată. N-ai putea să-ți ții camera singură. Scuza mea e că eu nu puteam vedea ce înregistrez. Se apropie și-și lipi buzele de urechea ei. Și eram preocupat de altceva. Gura lui îi atinsese ușor obrazul. Chiar atunci, aparatul video se întrerupse.

— Fir-ar să fie, bombăni el pe sub mustață și se ridică să schimbe banda.

Kathleen se sculă în picioare. Genunchii îi tremurau.

— Mai bine plec... spuse ea nervoasă.

— Nu. Mai e una, Stai jos, îi ordonă el.

Kathleen n-avu putere să se apere și, sincer, nici nu știa dacă vroia. Se așeză la loc pe bancă. Firesc, când se așeză și el, Erik

își puse iute brațul pe umerii ei.

Câteva minute urmăriră tăcuți, pe ecran, copiii care se zbenguiau în aer. La un moment dat, ecranul se făcu gri, apoi Kathleen scoase o exclamație de surpriză văzându-se ieșind încet din apă.

Era în prim-planul imaginii. Liziera de copaci de pe malul opus al râului apărea ca o cortină verde în spatele trupului ei, subliniindu-i formele, ieșea din apă cu o grație neintenționată, provocatoare. Culoarea ca de scorțișoară a bikiniului o făcea să pară goală. Părul ud îi cădea seducător pe gât și pe umeri, ca degetele unui îndrăgostit. Apa strălucind ca lumina soarelui, se scurgea pe membre, pe piept, pe stomac și abdomen, în picături mici, care sclipeau pe pielea ei ca niște diamante. Pe ecran, zâmbetul întrebător pe care îl adresase, părea o aluzie - timidă, dar chemătoare.

Ecranul se întunecă din nou și o tăcere grea se lăsă în încăpere. Kathleen, incapabilă să se miște, continua să privească direct în fața ei. Banda se termină și aparatul se opri. Zgomotul le păru ca o bubuitură de tun. Cu toate astea, ea rămase nemișcată cu inima bătându-i tare, cu toată energia ce-i mai rămăsese în corp.

Erik îi atinse fața cu dosul mâinii și, cu degete sigure, o prinse de bărbie și-i întoarse capul spre el.

— Pentru videoteca mea privată, șopti el și, plecându-și capul, îi atinse ușor gura cu buzele.

Ea se trase înapoi, prudentă. Ridicându-se repede în picioare, făcu câțiva pași spre estradă.

— Aparatul tău...

Sări și el de pe scaun ca un resort. Își întinse iute mâna și-o prinse de mijloc.

— Lasă-l, spuse răgușit. O îmbrățișă, lipind-o de trupul lui puternic, masculin. Îi desprinse stângaci părul din bentița cu care era legat și-și plimbă degetele prin șuvițele grele. Adâncindu-și degetele în ele, îi trase capul pe spate, forțând-o să-l privească în ochi.

— Uită tot. Gândește-te numai la asta.

Gura lui se închise peste a ei, luând-o total în stăpânire și nelăsându-i nicio posibilitate de împotrivire. Dar era un asalt

blând. Buzele lui le sorbeau pe ale ei, iar mustața îi mângâia, gâdilându-i buzele deschise în așteptare. Apoi, limba lui exploatatoare și înfometată, descoperi fiecare secret al gurii ei.

Inconștient; mâinile ei îi mângâiau fața. Apoi degetele îi trecură prin părul blond, bogat și-i mângâiară şuvițele care-i atingeau gulerul.

Soldurile lui se apropiară de ale ei și, foarte natural, ea răspunse cu aceeași mișcare, lipindu-se de el. Simți, mai mult decât auzi, cum se oprește respirația în gât, apoi buzele lui șoptindu-i numele. Mâna lui îi mângâie spatele, se opri puțin pe talia subțire, apoi coborî pe curba dulce a soldurilor. O apucă tandru și o lipi îndrăzneț și mai strâns de el.

Gura lui îi sărută lobul urechii, apoi coborî senzual pe gât.

— A ce miroase? Adulmecă el, iar Kathleen gemu când îi simți vârful limbii pe triunghiul sensibil de la baza gâtului.

— Mitsouko, șopti ea.

— N-am auzit niciodată de el.

— Nu?

— Nu. Dar n-o să-l uit niciodată.

Mâna lui se afla la baza coastelor ei și urca încet. Oh, Doamne, da! Da! Mâna lui îi cuprinse sânul. Palma lui se potrivea așa de bine, de parcă era croită special.

Începu o mișcare ușoară, circulară, care parcă o suspendă într-o atmosferă euforică. Își coborî capul în dreptul inimii și-și afundă buzele și nasul în bluza ei. Ea îi simțea răsuflarea și buzele fierbinți prin bumbacul subțire. Buzele lui, deasupra sfârcului, îi șopteau numele. Ea scoase un suspin scurt, fără să-și dea seama.

Din nou, mâna lui îi prinse sânul, punându-și acum degetul pe locul în care fusese gura și mângâie ușor sfârcul care se întărea. Gura lui era acum la urechea ei, făcând ceva ce-i dădea o senzație delicioasă, apoi întrebă:

— Unde vrei să mergem?

— Poftim? Întrebă ea absentă.

— La tine sau la mine?

Realiză în sfârșit sensul cuvintelor și moleșeala sexuală dispăru ca alungată de un duș rece. Plăcerile pasiunii care-i aprinseseră spiritul și-i arseseră capul, se stinseră la o simplă

întrebare.

Se trase brusc de lângă el și-și umplu plămânii cu oxigen respirând greu, zgomotos, de câteva ori.

— Kathleen, ce...

— Nu pot... nu pot fi... cu tine, spuse ea repede, ca să nu se răzgândească.

— De ce naiba nu? Izbucni el privind-o. Apoi spuse încet: Iartă-mă. A fost o întrebare pe care nu trebuia s-o pun. Își scutură capul îmbufnat și-și trecu degetele prin părul pe care mai simțea încă mângâierile ei. Spuse fără ciudă:

— Trebuia să-mi fi spus acum un sfert de oră că ești în zilele alea din lună când...

Ea realizează abia după câteva momente la ce concluzie ajunsese el. Dacă ar fi fost mai puțin întuneric, el ar fi putut să vadă cât de jenată era de presupunerea lui, dar mai bine să creadă că era în timpul ciclului, decât să cunoască adevăratul motiv pentru care nu mergea cu el.

Se apropie de ea și-i luă capul în mâini.

— Noapte bună, spuse încet sărutându-i ușor buzele, apoi fruntea.

— Noapte bună, murmură ea. Trebui să se țină tare să nu i se facă rău, în timp ce ieșea din sala de mese, urmărită de privirea lui.

Capitolul IV

— Am o idee grozavă! Exclamă Edna în dimineața următoare când se aflau la micul dejun.

— Ce anume, iubito? Întrebă B.J.. Mușcând dintr-un biscuit.

— Kathleen trebuie să-l ia pe Erik la hotelul Crescent, la cină.

Furculița lui Kathleen căzu cu zgomot pe farfurie și când ridică brusc capul, văzu ochii lui Erik sclipind de râs.

— Ce e Crescent? Îi întrebă el pe soții-Harrison, fără s-o scape din ochi pe Kathleen. Erik, o să-ți placă foarte mult. E un hotel în

Eureka Springs, construit pe la 1880 și renovat de curând în elegantul lui stil victorian inițial. Restaurantul este somptuos!

— Eu nu... începu Kathleen.

— Cât de departe e Eureka Springs? O întrerupse Erik.

— Cam treizeci de mile, deși îți trebuie o oră ca să ajungi acolo. N-avem pe aici autostrăzi din alea, super, râse B.J.. Ar trebui într-adevăr să vezi orașul. Noi îi spunem Elveția Americii. Eureka Springs e construit chiar pe vârful muntelui. Casele și celelalte construcții sunt vechi, în general cu câteva etaje. Partea din față, de la stradă, are un etaj, iar partea din spate, mai înaltă, e sprijinită pe stâlpi de treizeci de picioare.

— M-ai convins, spuse Erik entuziasmat. Am auzit de Eureka Springs, dar n-am fost niciodată acolo.

— Bine. Atunci așa rămâne, spuse Edna.

— Stați! Kathleen aproape că țipă, apoi se înroși, când trei perechi de ochi o țintuiră. Nu pot să plec chiar așa. Adică... vreau să spun, copiii... astă seară... e împotriva regulamentului.

— Ești directoare. Nu încalci regulamentul, zâmbi Edna. Trebuie să-i lăsăm o pauză lui Erik. Nu e obișnuit să fie izolat de societate, ca noi.

Kathleen o privi suspicioasă pe Edna. Ceea ce spunea bătrâna avea sens și era posibil ca Edna să vrea sincer să-l scape pe Erik de încă o seară petrecută în sala de mese zgomotoasă, dar Kathleen se gândea că Edna încearcă poate intenționat să-i facă să fie singuri împreună. Nu era nicio cale să refuze oferta de a avea o seară liberă, așa că își înghiți nodul din gât și spuse încet:

— Cred că ar fi plăcut să ieșim puțin de aici.

— Puteți pleca imediat după ce aduceți copiii înapoi în tabără, după-amiază, spuse Edna cu satisfacția unuia care și-a îndeplinit misiunea.

— Erik, Crescent are și un club drăguț, cu sală de dans la parter.

— Sună din ce în ce mai bine, spuse el către soții Harrison, apoi se întoarse și-i făcu cu ochiul lui Kathleen.

Oh, Doamne, gemu ea în gând. Îi trebuise tot curajul pe care-l avea ca să intre de dimineață în sala de mese, după cele ce se întâmplaseră în seara trecută. Ce era cu ea? Trebuie că-și pierduse mințile, îl oprise în ultimul moment, dar cu toate astea

el mersese atât de departe cu ea cum nu-i permisesse nici unui bărbat. Și-l cunoștea doar de două zile.

Reacțiile ei față de el o înspăimântau.

Dar, căutându-și scuze, își găsea justificări. Felul în care mâinile lui îi frământaseră trupul cu familiaritate, dovedea o tehnică desăvârșită. Gura lui, căldura îmbrățișării lui, dovedeau o practică lungă. Îi găsise slăbiciunea și o exploatare. Îi spusese o poveste impresionantă despre misiunea lui în Etiopia și ea cedase în fața acelui șantaj sentimental, ca o nevastă de pionier în fața spectacolului vrăjitorului tribului. De câte ori oare folosisese acea poveste ca să depășească barierele față de o femeie? Poate că povestea nici nu era adevărată!

Kathleen avea o părere prea bună despre ea, ca să se complacă în aventuri ocazionale, în relații care nu numai că nu-i îmbogățeau viața, dar dimpotrivă, îi produceau dezamăgire, decepții și durere și îi lăsau doar un sentiment de goliciune. Nu luptase ea ca un tigru cu David Ross?

Înainte să cadă până la urmă într-un somn neodihnitor, Kathleen hotărâse că data următoare când Erik va ataca din nou o uvertură sexuală, să-l informeze în termeni care să nu lase niciun dubiu, că n-o interesa o încurcătură romantică.

Acum, Edna le aranjase o întâlnire! O întâlnire care avea să dureze ore, dacă aveau de gând să meargă la Eureka Springs pe șoseaua cu două benzi ce se strecura printre munți.

Află cu ușurare și regret că astăzi Erik se decisese să însoțească grupul lui Mike Simpson, care mergea într-o excursie pe cealaltă parte a muntelui. Avea să dureze toată ziua, Kathleen nu știa cum va reuși Erik să-și ducă aparatul, dar era sigură că se va descurca. E un om de mare talent, se gândi ea ironic, urmărindu-l traversând tabăra cu echipamentul și câțiva copii curioși după el.

Orele trecură repede și grupul lui Kathleen urca drumul spre tabără, când grupul lui Mike tocmai se întorcea. În secret, spera ca Erik să fie prea obosit și plictisit ca să mai meargă cu ea. Dar el zâmbi exuberant când o salută din cealaltă parte a curții. — Hei, Kathleen, așteaptă, îi spuse câteva cuvinte lui Mike, ciufuli părul unui băiețel drăguț, ciupi o fetiță de obraz și apoi alergă spre Kathleen. Cămașa albă tricotată era îmbibată de

transpirație și părul îi cădea dezordonat pe frunte, dar niciodată nu fusese mai atrăgător, cu ochii sclipind de zâmbet.

— Ce-ai făcut astăzi?

— Bine. Copiii ți-au dus dorul. Și eu, adăugă ea în gând. Cum a fost drumul?

— Cam greu la început, dar mi-am revenit. Părea admirabil de modest.

Știind că arată de 12 ani, cu codițe, în pantaloni scurți și teniși, se foi neliniștită sub privirea lui. Oare se gândea la noaptea trecută? Doar își pusese întrebarea și ochii lui se îndreptară spre buzele ei și rămaseră acolo. Da, își amintea și simți cum roșește sub bronzul puternic.

— Cum ți-ai cărat camera? Întrebă ea cu o curiozitate pe care n-o putu stăpâni.

El zâmbi, dinții albi luminându-i fața bronzată.

— A mers în fața mea, pe șa.

— Foarte ingenios, spuse ea.

— Am învățat să improvizez. Zâmbi și mai larg. Avea o gropiță sub mustață. Când ești gata? Întrebă el dintr-odată.

— Tot mai vrei să mergi? Zise ea, Știi, nu e neapărat necesar.

— Știu, dar vreau. Se aplecă și-i șopti conspirativ: De ce crezi că m-am oferit să plec în excursia asta? Nu credeam că puteam să fiu cu tine toată ziua, cu gândul la ce va fi astă seară și să nu te ating. Nu cred că educația sexuală se include în autobiografie, nu?

Ce se întâmplase cu toate cuvintele pe care le alesese și le repetase toată ziua? Unde, oare, se ascundeau, în creierul ei ordonat, toate acele epitețe? Logica sănătoasă pe care o construisese, se făcuse bucățele și, în locul ei, vedea acum numai posibilități ispititoare. Nu mai putea mișca limba deloc, darămite să-i arunce în față refuzurile pe care le memorase cu încăpățănare.

Nu putu să-i susțină privirea. Era prea neliniștitoare, prea tulburătoare, hipnotică. Își îndreptă ochii verzi spre copaci, spre port-drapelul în vârful căruia flutura steagul taberei, spre copiii și educatorii care se îndreptau obosiți către cabane.

— Cam o oră, e bine?

Îi prinse o șuviță de păr între două degete lungi, subțiri, l-o

mângâie ușor și i-o prinse după ureche.

— Cincizeci și cinci de minute, spuse el răgușit, apoi se întoarse pe călcâie și porni în direcția cabanei lui.

Porni și ea spre a ei, frământată de gânduri. Cu ce să se îmbrace? N-avea nimic potrivit. Se gândi cu ciudă la șifonierul de acasă, din Atlanta, unde avea rochii unicate, pantofi minunați, poșete și accesorii pe care le cumpărase la preț mai mic, datorită meseriei ei.

Acum privea neajutorată la micul dulap din cameră, gândindu-se ce putea să facă doar cu cele câteva piese. Să ia bluza din bumbac imprimat sau rochia de voal? Își mușcă interiorul obrazului. Bluza era ușoară, simplă și dulce. Și sigură. Rochia era ușoară, simplă și sexy. Nu așa de sigură. Nu se hotărâse nici după ce făcuse duș.

Înfuriată de propria prostie, luă rochia de voal de pe umeras. Materialul subțire îi cădea pe corp de parcă avea un nor în jurul ei. Bustul era croit ca un furou. Bretele înguste din dantelă se prindeau pe umerii goi. În față, de o parte și de alta a șirului de nasturi care se oprea în talie, materialul se strângea în pliuri mici. Fusta era largă și ca să-i atenueze transparența, purta chiloți de culoarea pielii și o jupă scurtă. Culoarea verde ca marea îi accentua ochii vii și scotea în evidență nuanța de caisă a pielii.

Își puse în picioare singura pereche de sandale cu toc pe care le adusese cu ea. Nu-i plăcea să poarte ciorapi când era așa cald, dar își epilase picioarele bine și le unsese cu o cremă care făcea pielea ca de mătase la pipăit.

Își răsuci părul într-un nod în vârful capului și-l prinse cu un clips lung, auriu, decorat cu o scoică mare. Cerceii aurii, mici, asortați, îi sclipeau în urechi. Tocmai își dăduse în voie cu Mitsouko, când Erik bătu la ușă.

Instinctiv, mâna îi zbură la baza gâtului, unde-și simțea pulsul bătând tare. Încetează! Își ordonă Kathleen, fără succes. Era mult mai nervoasă acum decât fusese la prima ei întâlnire, când băiatul venise s-o ia de la orfelinat.

Reuși în sfârșit să-și miște picioarele moi până la ușă. Silueta lui Erik umplea golul ușii, decupată pe fundalul amurgului.

— Bună, spuse ea pe un ton pe care-l intenționa normal.

El nu făcu niciun efort să-și ascundă sentimentele. Gura se deschise într-un unghi ridicol și-i privea capul cu ochii stupefiați, larg deschiși.

— Ești aceeași fetiță cu codițe de acum o oră?

— Cincizeci și cinci de minute, îl corectă ea, tachinându-l.

Fața lui reveni la normal și arboră zâmbetul care-o făcea întotdeauna să se simtă amețită. Nu-l văzuse niciodată îmbrăcat altfel decât în blugi. Costumul de baie nu putea fi considerat îmbrăcămintă. Apariția lui, acum, o lăsă fără respirație. Cămașa albastră îi venea perfect. Pantalonii bej îi evidențiau șoldurile și coapsele ca o a doua piele, iar precizia croielii îi făcea să cadă drept pe pantofii lustruiți. Sacoul bleumarin se întindea pe mușchii puternici ai umerilor, când își puse mâinile în șolduri, măsurând-o admirativ cu privirea.

— Dumneata, domnișoară Haley, ești uimitoare. Acolo, indică tabăra cu o mișcare a capului, pari frumoasă ca soră a unui copil. Acum arăți frumoasă ca... ăă...

— Ce?

— N-are importanță, mormăi. Ceea ce îmi vine în minte, m-ar băga în bucluc. Să mergem.

O conduse spre Blazer, parcat la câțiva metri de căsuța ei.

— Sper că tu cunoști drumul, pentru că eu am condus până aici cu un ochi la șosea și cu unul pe o hartă veche.

Kathleen râse și se strecură în mașină.

— Da, dar am ajuns să-l cunosc numai venind aici ani la rând. Numai localnicii cunosc într-adevăr drumurile pe aici.

— Cred, spuse el. Pe unde o luăm?

Ea îi indică direcția și se lăsă pe spate, rezemându-se de spătarul scaunului, care era cald încă, fiindcă mașina stătuse închisă toată ziua. Curând, aerul condiționat îndreptă situația.

— Nu-mi pari a fi un tip potrivit pentru un Blazer, îi spuse ea gânditoare. Erik râse ușor și întinse mâna spre radio.

— Ce fel de tip sunt? Întrebă amuzat. Prinsese un post și mâna întinsă spre spate atinsese umărul ei, făcând-o să se înfioare.

— O, știi* spuse ea pe un ton egal, tipul Miata. Sau poate Corvette.

El râse din nou, de data asta mai puternic. Râdea așa de natural, așa de masculin. Râsul se rostogolea literalmente din

piept.

— Ce-ai zice de o furgonetă Dodge?

— Glumești!

— Nu. Mașina asta e o stație de televiziune. De fapt, acasă am o furgonetă Dodge. Nimic extraordinar. Fără banchete acoperite cu blană, fără sistem stereofonic, fără picturi pe dinafară. Dar foarte bună ca să-mi încarc tot echipamentul.

— Nu-mi vine să cred, spuse sincer Kathleen.

Apoi, întorcându-se încet spre el îl întrebă:

— Locuiești în St. Louis, nu-i așa? Atât îi spusese soții Harrison despre el.

— Da. Ai auzit vreodată termenul PP?

— Nu, spuse ea scuturându-și capul.

— De fapt, n-ai de unde, dacă nu lucrezi în televiziune. PP vine de la proprietate și procesare. Și se folosește pentru stațiile de televiziune care sunt proprietatea rețelilor. Conform regulamentelor FEC, fiecare rețea poate avea 5 stații de televiziune VHF. UBC are una în St. Louis. De fapt pentru mine este doar o adresă. Mă trimit oriunde e nevoie.

— Interesant. Mă tem că nu știu prea multe despre televiziune.

— Cred că nici eu, spuse el zâmbind. Tot ceea ce cunosc este camera mea și cum s-o folosesc. Aș vrea să fac lucruri mult mai interesante decât știrile pentru rețea. Consider realmente că munca la ei este, de fapt, o ucenicie. Mi-ar plăcea să am într-o zi propria mea companie producătoare și să fac reclame, filme pentru industrie, lucruri ca astea. Din păcate, așa ceva costă o grămadă de bani.

— Dar desigur că rețeaua plătește bine un angajat valoros ca tine.

— Da, dar nu foarte mult. Gloria e a tipilor din fața camerelor, nu a celor din spatele lor. O bătu ușor cu arătătorul pe nas, zicând: Acum e rândul tău. Nu știu nimic despre comerțul cu cârpe.

Kathleen râse și începu să-i povestească despre munca ei și, spre surpriza ei, văzu că era sincer interesat și-i punea întrebări inteligente, la care ea răspundea cu însoflete.

— Particip anual la câteva târguri, nu numai în Atlanta ci și la

Chicago și Dallas. Merg la New York la fiecare 2-3 luni.

— Pare minunat, spuse el, evident impresionat.

— Nu e chiar așa, râse ea. Adeseori trebuie să ajustez croiala la confecții unde asta nu se poate. Și întotdeauna se găsește o clientă bogată care trebuie să aibă rochia gata până diseară. Asta mă lasă la mila unui funcționar dintr-un depozit care are o inimă de piatră. Vânzătoarele rămân întotdeauna fără mărfurile pe care producătorii se jură că nu le mai au. Făcu o pauză și respiră adânc. Ți-a ajuns?

El râse.

— Dar de-abia aștepți să te înapoiezi la lucru.

Amintindu-și brusc că nu mai are unde să se întoarcă, își întoarse repede privirea.

— Da, răspunse vag. Nu vroia să vorbească despre demisia de la Mason's sau despre motivul demisiei.

Simțindu-i retragerea, Erik își îndepărtă atenția de la șosea și o privi concentrat, cu ochii micșorați. Kathleen evită inspirat continuarea discuției pe acea temă spunând:

— Încetinește puțin. Trebuie s-o iei la stânga aici, la intersecție.

Hotelul Crescent străjuia ca o santinelă' orașul Eureka Springs. Arătând foarte european cu pereții lui din cărămidă gri, acoperișurile albastre și coșurile roșii, era reprezentativ pentru perioada în care fusese construit. La fiecare etaj, pe toată lungimea clădirilor, se aflau terase largi, pe care oaspeții puteau sta, în fotolii rotative, admirând panorama munților. Clădirile erau pătrate și acoperișurile în formă de piramidă.

Erik parcă și-o ajută pe Kathleen să iasă din mașină, ținând-o de cot. Fu impresionat de vechiul hotel, dar Kathleen considera că Edna îl lăudase prea mult unui om care fusese în toată lumea. Totuși comentariile lui erau apreciative.

Holul avea coloane din marmură albă, în stil grec, care legau podeaua mochetată de tavanul înalt. În încăpere se afla un cămin deschis, din marmură albă, la focul căruia puteai să-ți încălzești mâinile din patru părți. Desigur, în nopțile fierbinți ca aceasta, focul nu ardea, dar butucii se aflau acolo. În schimb, patronii introduseseră în holul cu mobilă în stil victorian confortul aerului condiționat.

Restaurantul era strălucitor. Pereții erau acoperiți cu tapet roșu și auriu. Podele de stejar scilipeau de patina pe care-o dă numai vechimea și întreținerea atentă. Fețele de masă erau și ele roșii, contrastând cu porțelanul, cristalurile și argintăria. Un colț al încăperii era dominat de un pian mare, la care un bărbat în frac cânta di, scret.

Edna făcuse rezervarea pe numele lor. Fură conduși la masă de șeful restaurantului, care ținu stilat scaunul lui Kathleen până aceasta se așează. Luă comenzile de băuturi și se retrase discret.

— Ce naiba e un „șpriț”? Întrebă Erik.

— Vin alb cu sifon, gheață și puțin suc de lămâie.

— Ce s-a întâmplat cu sănătoasele, sățioasele băuturi ca scotch-ul și apa? Își puse coatele pe masă și-și sprijini bărbia în palme, tachinând-o.

— Mie nu-mi plac băuturile alcoolice. Îmi plac cele care au gust de puncti, sau acrișoare sau făcute cu înghețată. El se strâmbă.

— Și ce faci când simți nevoia de ceva care să te învioneze?

— Iau o vitamină.

El râse și ridică spre ea paharul înalt, care tocmai se adusese. După ce sorbiră băuturile, spuse:

— Trebuie să gust un „șpriț”. Nimeni nu trebuie să treacă prin viață fără să știe ce-i asta.

Îi luă paharul rece din mână și-l întoarse intenționat astfel încât să-și pună buzele pe locul unde se vedeau urmele rujului ei. Sorbind, o urmări pe deasupra paharului. Când i-l dădu înapoi, îi spuse încet:

— Delicios.

Kathleen simți un nod în stomac, dar fu incapabilă să-și desprindă privirea de a lui. Nu se referise la băutură, îi reamintea că îi gustase gura deplin, l-o cunoștea, o recunoștea și-i plăcea.

Îi venea să-l îmbrățișeze pe chelner, care venise la masă cu listele.

— Ce să iau? Se prefăcu interesată de meniu. De fapt, nu credea că va fi în stare să mănânce ceva. Avea impresia că inima se dilatase în piept și-i apăsa plămânii, de-abia permițându-i să respire.

— Eu știu, spuse Erik alegându-și hotărât meniul.

— Ce? Râse ea.

— Pui prăjit. Numai în sud poți să mănânci un adevărat pui prăjit.

— Ar trebui să vii odată la Atlanta. Cred că e capitala lumii în privința puiului prăjit.

El îi privi gura când vorbea, apoi își ridică ochii spre ochii ei.

— O să vin.

Era o promisiune și inima ei începu din nou dansul acela dezlănțuit pe care acum îl știa.

— Tu ce iei? O întrebă el, când chelnerul se întoarse cu carnetul.

— Păstrăv. Fript, vă rog. Și încă câteva felii de lămâie, îi spuse ea chelnerului.

După ce acesta plecă, Erik se aplecă peste masă spre ea încă o dată.

— Nu mai vrei un sprîț?

— Nu, mulțumesc. Dar tu comandă-ți încă o băutură, dacă vrei.

— Nu. Sunt suficient de beat și așa. Întinse mâna spre ea, îi încercui încheietura mâinii cu degetele lui puternice și o sărută apăsător în dreptul pulsului. Mitsouko. Întotdeauna miroși așa de bine? Buzele lui murmuraseră cuvintele lipite de pielea ei, iar degetul îi presa palma în ritmul bătailor inimii. Întrebarea era retorică și nu aștepta niciun răspuns, așa că tăcu.

— Povestește-mi despre tine, Kathleen.

— Ce vrei să știi? Întrebă ea, cu respirația tăiată.

— Totul. Ce-ai simțit când ți-ai pierdut părinții? N-avusese intenția, nici măcar nu se gândise la asta, dar își întinse mâna și o acoperi pe, a lui, care-i ținea cealaltă mână. Privi lung mâinile încheștate, înainte să vorbească.

— Am vrut să mor și eu. Eram furioasă. Cum de-mi făcuse Dumnezeu asta? Fusesem întotdeauna cuminte, învățam bine, mâncam toate legumele, știi lucrurile alea pe care le fac copii exemplari. Oftă. Rămăsesem peste noapte la o prietenă, pentru că eram răcită și mama și tata n-au vrut să mă ia cu vaporul. N-am aflat despre accident decât dimineața următoare, când mama prietenei mele a auzit despre el la radio.

Închizând ochii, re trăi toată durerea pe care-o simțise în ziua

aceea.

— Am 26 de ani. N-am trăit cu mama și cu tata decât jumătate din viața mea și, cu toate astea, ei sunt încă o parte din mine, spuse ea încet. Amintirea lor e mai vie decât lucruri care s-au întâmplat după moartea lor.

— Ai fost dusă la orfelinat.

— Da, zâmbi ea cald. Îmi amintesc că am fost supărată pe prietenii părinților mei, care spuneau că sunt îngrijorați în legătură cu situația mea, dar nu-mi ceruseră să rămân la ei. Toți erau foarte buni. Realizez asta acum.

Dar atunci, eram tare supărată pe ce-mi făcuse viața. N-am iertat pe nimeni.

— Cred că erai îndreptățită să fii amărâtă. Îi ridică mâna și i-o sărută iute, apoi o întrebă:

— Unde ai făcut școala?

— La orfelinat. Era o instituție - ce mult urăsc cuvântul ăsta - sprijinită de biserică. Avea nouă clase. Apoi am mers la o școală publică. Asta m-a pregătit să trăiesc „afară”.

— Și la colegiu?

— Avusesem note destul de bune ca să pot obține o bursă din partea celor ce sprijineau orfelinatul, dar am și lucrat la un magazin de confecții, de lângă școală, ca să-mi suplimentez bursa. El zâmbi, cunoscător.

— Nu mă duci, domnișoară Haley. Ai muncit ca să nu ai impresia că trăiești din mila altora.

— Poate că a fost și asta, acceptă ea timid.

— Spune mai departe.

— Restul îl știi. Sau aproape tot. După absolvire, am lucrat ca vânzătoare în diverse magazine, avansând în funcție până la poziția pe care am obținut-o acum doi ani, la Mason's. Kathleen schimbă în grabă subiectul referitor la slujba la care renunțase cu atât de puțin timp în urmă.

— Spune-mi și despre familia ta. După mine, pari de origine scandinavă.

— Da, tatăl meu era danez. A fost prima generație din America. Părinții lui veniseră din Danemarca, atunci când el era încă în leagăn. Bunicul meu a fost ceasornicar. Bunică-mea n-a învățat niciodată engleza. Tot ce-mi amintesc despre ea e părul

alb, pieptănat într-un coc strâns la ceafă și prăjiturile de casă pe care le făcea, care au fost cele mai bune pe care le-am mâncat până acum.

— Poate pentru că erai așa de mic, sugeră Kathleen cu un zâmbet.

— Poate.

— Părinții tăi? Ce făcea tatăl tău?

— Era un om dur, hotărât. A făcut un colegiu, a făcut armata, apoi s-a întors acasă și s-a însurat cu mama. A lucrat la Boeing în Seattle. Era un bărbat masiv, musculos, dur. Și totuși l-am văzut plângând la un film sentimental.

— Vorbești de el la trecut, comentă ea blând.

— Da. A murit acum zece ani. Mama care este tot atât de blândă și timidă pe cât era tata de impulsiv, trăiește încă în nord-vestul țării.

Conversația fu întreruptă de sosirea chelnerului cu mâncarea. Pe Kathleen o surprinse că putea să mănânce și chiar să golească farfuria. Restaurantul Crescent era renumit pentru felul în care îmbina bucătăria bună, de țară cu servitul elegant. Erik lăudă aceste calități, cufundat în savurarea puiului său prăjit, despre care spuse că a fost cel mai bun pe care-l mâncase vreodată.

Kathleen refuză desertul oferit, dar fu convinsă ușor să ia una din prăjiturile cu miere ce însoțiră cafeaua.

Nota de plată îi fu adusă lui Erik și ea se oferă să plătească partea ei, la care Erik o privi întunecat.

— Dar a fost ideea Ednei să venim aici.

— Domnișoară Haley, sunt pentru deplina egalitate a sexelor, până la un punct. Să plătești consumația unei doamne care te însoțește este unul din aceste puncte. Eu achit nota de plată.

Își dădu seama, după maxilarele puternic strânse și după tonul lui ferm, că subiectul era închis.

— Unde e sala de dans? Întrebă Erik, când traversau holul, după ce părăsiră restaurantul.

— Nu trebuie neapărat să mergem acolo, protestă Kathleen iute. Își dădu seama, după privirea lui hotărâtă, că nu avea niciun rost să discute. E la parter.

O conduse pe scara largă cu balustradă sculptată, către locul

în care fusese amplasată o sală liniștită pentru cocktail-un. Era o încăpere simplă, ceva mai mult decât o tavernă. În spatele barului, tuburi de neon în diverse culori făceau reclamă diverselor mărci de bere. Astă-seară era puțină lume, dar un ansamblu de trei persoane cânta în fața unui mic ring de dans cufundat în întuneric.

Nederanjat de lumea puțină și de faptul că nimeni nu mai dansa, Erik luă mâna lui Kathleen și o conduse pe ring, trăgând-o în brațele sale. Grupul interpreta cântece lente. Dansară de două ori în stilul tradițional, brațul lui Erik ținând-o posesiv pe după spate.

La a treia melodie, el îi ridică mâinile și le puse în jurul gâtului său, iar ale lui îi cuprinseseră mijlocul. Își lipi capul de al ei și-i șopti la ureche:

— Îmi place mai mult așa. E ca și cum ai face dragoste cu muzica.

O strânse mai aproape și, un moment, respirația ei se opri. Strângând-o lângă el își dăduse seama că el e gata pentru dragoste. El aspira cu nesaț parfumul dulce al părului ei. Gura lipită de urechea ei îi șoptea numele. Apoi ajunse pe buzele ei, le despărți și o sărută tandru...

— Îmi place așa de mult cum te simt lipită de mine. Îmi place cum se mișcă trupul tău lângă al meu. Îmi place cum arăți, cum miroși și gustul tău. Limba lui îi pătrundea scurt, îndrăzneț, printre buze, făcând-o să se agațe de el în disperare, dorind mai mult.

Realizând de-abia după câteva secunde că muzica se oprise și că interpreții își lăsaseră instrumentele pentru o scurtă pauză, Kathleen se îndepărtă timidă de Erik.

— Mai bine ai duce repede acasă puicuța aia, băiete. Mi se pare că-i tocmai gata.

Cuvintele vulgare ale străinului îi aduseră înapoi pe pământ.

Capitolul V

Kathleen se întoarse către locul de unde se auzise vocea vulgară, nazală și văzu doi tineri la una din măsuțe. Stăteau rezemați cu spatele, având niște expresii obraznice, indolente. Pe capete aveau pălării de cowboy, cu pene prinse la panglici.

Fața ei se înroși puternic. Se întoarse repede și nemaiășteptându-l pe Erik, fugi spre ușă. O opri zgomotul puternic al scaunelor trântite pe podea.

Cu instinctul unui animal din junglă, Erik se năpustise asupra celor doi care nu-și ținuseră gura. Pe unul îl prinse de sub bărbie și-l aruncă de pe scaun cu o directă de dreapta care-l trimisese fără ceremonie la podea, unde zăcea într-o poziție caraghioasă. Celălalt tânăr se ridicase, sperând să se poată apăra, dar un pumn de fier al lui Erik, în stomac, îl făcu să se cocoșeze de durere, iar un alt pumn în falcă, în timp ce se apleca, îl puse definitiv la podea.

Cu ochii injectați, îl priveau cu teamă pe Erik de pe jos.

— Luați câte una în contul meu, ca să vă răcoriți puțin, băieți, spuse Erik voios. Aruncă o bancnotă de 5 dolari pe masă. Apoi cu demnitatea unui monarh, o ajunse pe Kathleen la ușă și o conduse afară din sala cuprinsă de liniște.

Pe când traversau holul către ieșire, Kathleen îl întrebă cu voce tremurată:

— Erik, te simți bine?

— Sigur, de ce nu? Au meritat-o, pentru ce-au spus despre tine. Zâmbi privind spre ea și-i prinse brațul, asigurând-o: vor trăi. Îți promit. Nu i-am lovit atât de tare pe cât aș fi putut.

Asta era ceea ce-o îngrijorase. Pentru un moment, când Erik se întorsese spre cei doi tineri, îi văzuse privirea, care-o făcuse să simtă un fior rece pe șira spinării. O singură grimasă feroce îi dezvelise dinții, iar pumnii strânși se legănau amenințători de-a lungul corpului, în timp ce se îndrepta spre ei.

Îi povestise despre temperamentul dur al tatălui lui. Era evident că acest sânge de viking, care simțea puternic fiecare emoție nu era imun la mânie.

— Poți, te rog, să-mi arăți direcția? Străzile din orașul ăsta sunt ca un labirint, spuse Erik după ce se urcaseră în mașină, scoțând-o din parcare.

Era oare acest bărbat amabil același care, în urmă cu numai

câteva minute, îi atacase pe cei doi tineri în hotel? Kathleen râse nervos și spuse:

— Drept înainte, câteva blocuri.

— Drept? Cred că glumești, spuse Erik luând strâns prima curbă.

Într-adevăr, majoritatea străzilor din Eureka Springs erau unice. Fiecare șerpuia printre coline, părând că nu duce nicăieri, dar reușind în final să conducă la șoselele de centură mai largi și uniforme.

Străzile înguste și răsucite ocoleau casele istorice, decorate cu ornamente gen turtă dulce, împodobite cu ferestruici și flancate de straturi de mușcate, petunii, pansele și gălbenele. Majoritatea caselor, mai vechi de un secol, fuseseră renovate și zugrăvite în culori vesele, contrastante, care făceau orașul să semene mai mult cu Disneyland decât cu o comunitate din Munții Ozark din Arkansas.

— Vrei să mai oprim undeva? Întrebă Erik când ajunseră la șoseaua ce ducea înapoi la Mountain View.

— Nu. A fost minunat câteva ore departe, dar de mâine o iau de la cap cu treaba, iar poimâine mergem, cu copiii mai mari, într-o excursie cu autobuzul la Buffaio River, la cascade.

— Hei, asta sună foarte plăcut. Pot să vin și eu?

— Sigur. Zâmbi în întunericul din mașină.

Erik trebuie să fi citit invitația din ochii ei și nu-și mască deloc dorința din glas când îi ceru, răgușit:

— Vino aici.

Ea se apropie de el cât de mult îi permitea consola dintre ei. Coapsele li se atingeau.

— Așa-i mai bine, spuse el zâmbind și încercând s-o sărute în fugă pe gură.

Ridicându-și privirea spre șosea, îi duse mâna la gură și-o sărută fierbinte, umed, în palmă. Îi puse apoi mâna sus, pe coapsa lui. Degetele ei tremurau, dar el îi ținea mâna prinsă într-a lui.

Ajunși la autostradă, Erik cunoștea acum drumul înapoi spre tabără. Kathleen moțâia datorită zgomotului uniform al motorului, stomacului ei plin și muzicii emise de radio-ul de la bordul luminos al mașinii. Capul ei căzu pe spetează. Pleoapele

renunțară să mai lupte să rămână deschise.

Strecurându-i-se pe sub fustă, mâna lui îi prinsese coapsa, mângâindu-i pielea netedă. Când găsi punctul cel mai fierbinte, mâna lui se opri și rămase acolo. Ea îi simțea numai degetele mângâind-o ușor, din când în când.

Amețită, simțea mirosul intoxicant al coloniei lui – puternic dar nu copleșitor sau greșos de dulce. Era înviorător, curat, pătrunzător, purtându-te cu gândul la briza mării sau aerul toamnei, îi veni în minte imaginea unui viking ducându-și corabia într-un fiord. Vikingul avea fața lui Erik, iar fata ce-l aștepta pe țărm, fluturând mâna, arăta ca ea.

Visul deveni și mai plăcut, când marinarul, ajuns la țărm, luă fata în brațele lui musculoase, o sărută pe gură și-i gâdilă urechea cu mustața. Râzând, ea îl prinsese de spate și-l trăgea spre ea. Kathleen zâmbea încă de visul ei, când mașina se opri în fața căsuței ei. N-avea energia să se miște.

— Ești trează?

Ea simți adierea respirației lui Erik pe gât când el șopti întrebarea.

— Nu, răspunse somnoroasă. El chicoti.

— Așa credeam și eu. Suntem acasă, Hai, înainte să-și dea seama ce se întâmplă, el deschisese ușa dinspre ea, o prinsese pe după umeri și pe sub genunchi, o ridicase de pe scaun și-o ducea spre căsuță.

Deschise ușa și-o ținu cu grijă, cu spatele, până se închise, ca să nu facă zgomot. Apoi o duse spre pat, prin camera luminată numai de razele lunii. O așeză ușor pe pernă și-i sărută fruntea. O părăsi un moment, merse spre panoul electric și dădu drumul ventilatorului de deasupra capului, lăsând luminile stinse. Își scoase haina și-o puse pe un scaun.

Kathleen se simțea ciudat de neajutorată. Parcă toți mușchii se dizolvaseră, deși toți o împingeau către Erik, care se întinsese pe pat, lângă ea și o atrăgea spre el.

Buzele lui le prinseră înfometate pe ale ei. De data asta, sărutul nu avea nimic insinuant, subtil. Gura lui și buzele lui o sorbeau cu lăcomie, dornice de cucerire, dar ea se predă fără luptă răspunzând, spre surprinderea ei, cu reciprocitate, deschizându-și gura cedând jafului, contribuind la seducție.

Treptat, foamea inițială se domoli, dar nu dispăru. Oprindu-se doar ca să-și tragă respirația, buzele lui Erik, așezate încă peste ale ei, șoptiră:

— Toată ziua am așteptat asta. Toată noaptea trecută am petrecut fiecare secundă gândindu-mă la tine încercând să-mi aduc aminte cum arăți, cum miroși și cum respiri, ca să nu înnebunesc. Și acum, nu am destul... nu pot... nu pot... încă o dată, buzele lui le cuprinsesă pe ale ei.

Kathleen le primi încrezătoare. Când își plimbă limba pe buza ei de jos și apoi pe cea de sus, pe sub mustața mătăsoasă, îi auzi geamătul adânc din piept.

— Doamne, Kathleen, te vreau. Doar atât reuși să spună, apoi își strecură degetele sub bretelele rochiei și le lăsă în jos.

O sărută mărunț și ușor, gustând fiecare bucățiță a gâtului și pieptului ei, ca un gurmand la un mare ospăț. Mâinile lui Kathleen îi prinseră capul iar degetele îi mângâiară cu pasiune părul bogat. Când gura lui ajunsese la curba sânilor, se opri deasupra, în așteptare.

Își înălță capul și privi în ochii ei, căutând un semn de împotrivire. Degetele lui suciră nasturele de sus, până îl descheie. Ea nu protestă și-l privea doar cu ochii adânci, încrezători, iar el îi descheie al doilea nasture. Al treilea. Al patrulea. Toți erau descheiați de mâinile lui, iar el continua s-o privească fix, cu ochii lui albaștri ca o rază de laser.

Apoi, încet, prelungind așteptarea, își plecă ochii și-i desfăcu partea de sus a rochiei, până când putu să-i vadă sânii.

— Aș fi vrut să fie lumină, spuse răgușit. Vreau să te văd. Să-ți văd culoarea. Vreau să văd cum arăți când fac asta. Vorbind, îi atinse un sfârc cu vârful degetelui și-l simți mișcând la simpla sugestie de stimulare. Apoi îl prinse blând între degete.

Trebuie să mă opresc: Trebuie să mă opresc. Repeta cuvintele în gând ca pe o rugăciune, dar n-avea puterea să-și ducă intenția până la capăt. Degetele lui Erik erau blânde și totodată imperative, în timp ce-o explorau o învățau, o mângâiau, aducând-o la o stare de excitare pe care n-o atinsese niciodată.

Și avea să afle că totul de-abia începuse. El își coborî capul și o acoperi cu gura. Era prinsă într-o capcană dulce, fierbinte, umedă, din care nu vroia să scape. Limba lui se plimba în jurul

sfârcului, în timp ce obraii săi încercau s-o atragă cât mai adânc în peștera încântătoare a gurii lui.

Ea îi simți mâna mângâindu-i senzual coapsa. Când își ridicase genunchii? De ce se roteau coapsele în ritmul erotic al dansurilor păgâne? Nu conta. Nimic nu conta, atâta timp cât el continua să-i producă atâta plăcere, cu gura pe sânii ei.

Mâna lui era alarmant de aproape de centrul corpului ei, unde căldura devenise insuportabilă. Fiecare terminație nervoasă din trupul ei pulsa spre acel unic punct, care ardea de nevoia de a fi eliberat.

Îi șoptise numele? Îl implorase s-o atingă cu mâna binefăcătoare? Simțise el rugămintea tăcută? Nu știa, n-avu putere să reziste, când mâna lui se așează pe cu o exactitate care o ului și-o înfioră. Gemu de spaimă și extaz când degetele lui se strecurară sub dantela elastică a chilotului. O atinse cu tandrețe infinită, găsimd-o scăldată în umezeala dulce pe care corpul ei o produse la atingerea degetelor lui.

Fu smulsă din letargie când el părăsi patul și începu să-și scoată cămașa, smulgând efectiv nasturii din țesătură.

Pentru prima dată de când intraseră în cameră, Kathleen realizează ce joc periculos juca. Dumnezeu! Ce fac?

Erik își scosese cămașa și se lupta furios cu catarama curelei, blestemând nerăbdător metalul refractar.

— Ce... ce faci? Întrebă Kathleen, tremurat.

— Poate că ție-ți place îmbrăcată și recunosc că poate fi nostim, dar astă seară e prea cald. Și-apoi, mie îmi place gol.

— Nu! Strigă ea înăbușindu-și țipătul și sărind din pat, trăgându-și rochia peste sânii goi, care se ridicau odată cu respirația. Nu! Repetă, scuturându-și capul.

El se opri și-și ridică brusc capul, privind-o nedumerit.

— Ce vrei să spui cu un? Nu, adică lăsăm hainele pe noi, sau nu că sunt. În ciclu?

Ea îi evită privirea.

— Nu, că sunt în ciclu, murmură către perete.

— De ce? Fir-ar să fie, de ce?

De ce? Îi era rușine de adevăratul motiv și chiar dacă l-ar fi spus, n-ar fi crezut-o. Cine, astăzi, în secolul ăsta, mai rămânea virgină până la vârsta de douăzeci și cinci de ani? Nimeni, cu

excepția lui Katnleen Pamela Haley.

— Eu... eu nu... începu să spună, timidă. Apoi glasul ei câștigă în convingere și-și ridică încăpățânată capul, privindu-l sfidătoare în ochi. Eu nu vreau.

— Pe naiba, nu vrei, spuse el sălbatic.

Pentru un moment, fu prea surprinsă de ferocitatea lui, ca să răspundă. Ce aroganță! Cine se credea? Drept cine o lua? Nu fusese niciodată refuzat până acum? Ei bine, ea nu era o persoană de care să-și bată joc și-avea să-nvețe asta acum.

— Am spus că nu vreau și asta am vrut să înțelegi, rosti ea printre dinți, tare.

Ridurile din colțurile gurii se adânciră și ochii îi deveniră reci.

— Bine, spuse cu o voce dezarmant de caldă. Mi-ar părea rău ca tu să treci prin toate astea fără să cunoști rezultatul efortului tău.

Mâna lui îi prinse mijlocul cu o mișcare iute ca de șarpe și cu cealaltă mână îi prinse glezna ca într-un clește. Îi trase mâna în jos până când ea sesiză intenția și țipă: " - Nu!

— A, ba da. Nu știu ce joc faci tu, dar acum jucăm după regulile mele. Îi apăsă mâna pe sexul lui, care întindea materialul pantalonilor în față.

— Oprește-te, Erik. N-o să te iert niciodată dacă nu te oprești, îl avertiză, cu voce aspră. El râse disprețuitor.

— Crezi că-mi pasă? Dă-i drumul, Kathleen. Atinge-mă. Simte-mă. Vreau să știi cum ți-au fost răsplătite tandrele mângâieri. Îi plimbă mâna în sus și în jos pe umflătura tare și respirația se făcu din ce în ce mai grea. Apoi, brusc, o împinse de lângă el cu un gest de profund dispreț.

Ea își acoperi fața cu mâinile ca să oprească lacrimile de mânie și rușine care-i curgeau pe obraji.

— Fir-ar să fie, blestemă el. Nu știu de ce-mi bat capul cu tine. Respirația gâfăită se auzea în toată camera. Se întoarse pe călcâie, își luă cămașa și haina de pe scaun și porni apăsând spre ușă. Kathleen o auzi deschizându-se. Înainte de a ieși; Erik spuse:

— Știi, băieții ăia de la restaurant au avut dreptate. Eraipregătită și tocmai gata.

În dimineața următoare, Kathleen merse către, sala de mese

cu picioare ca de plumb. Se temea să se întâlnească față în față cu Erik, pentru că nu știa ce ar face dacă l-ar vedea. S-ar fi lăsat pradă indignării și l-ar fi palmuit pentru insultele pe care le aruncase? Sau ar plânge, pentru că a crezut-o în stare să-l înșele cu bună știință? De fiecare dată când își amintea repulsia din vocea lui, tresărea. Și cu toate astea, ce drept avea el să se aștepte ca ea să se culce cu el? Nu ea trebuia să aleagă? După o noapte întreagă de frământări, tot n-avea răspunsuri la aceste întrebări.

Când intră, el nu se afla în sala de mese. Se comportă normal, răspunzând salutarilor copiilor. Se așază la masă lângă ceilalți educatori, străduindu-se să poarte conversația obișnuită, deși îi era imposibil să-și ascundă ochii umflați, înroșiți.

Inima îi tresări puternic, când îl văzu pe Erik intrând, dar el stătu doar cât să-și umple la bucatărie un termos cu cafea, apoi ieși fără să se uite nici în stânga, nici în dreapta. Mergea cu spatele țeapăn, ca un stâlp.

Ceilalți educatori își îndreptară curioși ochii spre Kathleen și conversația se întrerupse un timp destul de lung. Ea își sorbi nepăsătoare cafeaua, încercând să se poarte ca și cum nici nu l-ar fi văzut.

Când Kathleen plecă din sala de mese, Edna, care deja mâncase stătea în fața ușii. O întreabă direct:

— Lucrurile n-au mers prea bine noaptea trecută, nu-i așa?

Kathleen fu tentată să braveze, să se arate fericită, dar știa că ar fi fost inutil. O cunoștea pe Edna de prea mulți ani, crescuse sub atenta ei supraveghere. Femeia asta îi cunoștea inima și mintea mai bine decât le cunoșteau multe mame pe ale fiicelor lor. Kathleen oftă adânc. Fu o ușurare să-și lase jos umerii, pe care și-i ținuse drepti, cu deznădejde, de ochii celorlalți.

— Nu.

— Îmi pare rău. Am încercat prosteste să fac ceva pentru voi doi. B J îmi spusese să nu mă bag, dar păreați amândoi atât de atrași unul de altul. M-am gândit că arătați bine împreună. El e atât de masculin și tu atât de... Edna fu întreruptă de râsul lui Kathleen.

— Problema nu e că nu suntem atrași unul de altul, recunosc eu.

Fața Ednei se luminează.

— Aha. Atunci pot să presupun că e valabil exact inversul afirmației?

Kathleen îi evită vinovată privirea.

— Da, șopti ea. Dar e mult mai... El e sofisticat și eu sunt...

— Cred că-mi imaginez situația, spuse Edna trist. Hai să ne plimbăm puțin. L-am rugat pe Mike să ia cu el și grupul tău pe terenul de fotbal.

Cum de știuse Edna că nu s-ar fi simțit în stare să facă față în dimineața asta? Kathleen o luă, cu afecțiune pe după mijloc. Merseră încet către un mic afluent al râului, care curgea prin spatele cabanei soților Harrison. Se așezară pe iarbă. Era umbră și liniște. Copiii își terminaseră prima activitate a dimineții. De undeva se auzea mașina de tuns iarba a lui B J. Păsările ciripeau, zburând prin crengile scăldate în soare ale copacilor. Două veverițe își disputau zgomotos granițele teritoriale. Pârâul susura deasupra fundului pietros, neafectat de necazuri, nehotărâre, durere.

— Îl iubești, Kathleen? Întrebă Edna blând.

Kathleen își scutură capul și coada de cal se plimbă pe ceafă ca o perie.

— Nu știu. Sincer, nu știu. Îl cunosc numai de câteva zile. Edna râse amuzată.

— Draga mea, timpul nu prea are de-a face cu dragostea, Unii oameni se cunosc de-o viață și se iubesc tot atât timp. Alții se întâlnesc și se îndrăgostesc în câteva ore. Dragostea nu are orar. Și nici nu face discriminări. Se întâmplă și celor mai buni dintre noi, să știi. Ți-e frică să iubești, Kathleen? Nu vreau să spun că din punct de vedere fizic, accentuă ea. Vreau să spun că ți-e frică oare să nu-l pierzi pe Erik, așa cum ți-ai pierdut părinții?

Iubire? De-abia în ultimele ore, Kathleen realizase că Erik era un bărbat la care putea să-țină mult. Nu era gata să denumească iubire, emoțiile pe care el le stârnise. Dar aceste emoții erau prea puternice ca să fie luate ușor sau deconsiderate complet.

Dar mai era o problemă. Erik o plăcea. Știa asta. Atracția dintre ei nu putea fi negată. Dar dacă s-ar culca cu el, ce s-ar întâmpla? Ar merge pe drumul lui, spre o altă misiune în altă

parte a lumii, la o altă femeie, cu încă un scalp legănându-i-se la cingătoare. Și ea? Ea n-ar rămâne decât cu sentimentul că a pierdut: atât bărbatul cât și respectul de sine.

Majoritatea femeilor din ziua de azi s-ar amuza teribil de codul ei moral demodat. Dar ei nu îi era indiferent. Pentru ea era important. Dar oare acesta era singurul motiv pentru care-i rezistase?

Poate că Edna avea dreptate. Îi era frică. Pur și simplu. Ceea ce pentru ea însemna o angajare totală, pentru Erik n-ar fi decât ceva trecător. Da, de asta îi era teamă. Dar nu era pregătită s-o recunoască.

— E arogant și extrem de egoist și răsfățat, aruncă ea cuvintele.

— Da, este, fu Edna de acord. Și B.J. e lasă-mă să te las, uneori de-a dreptul leneș și sforăie. Dar fără el aș fi ca un coș gol, chiar dacă uneori simt că-mi vine să-l omor. Deveni serioasă și-i luă mâna lui Kathleen într-ale ei. Ți-ai iubit părinții și, în ochii tăi de copil, ei te-au părăsit tocmai când aveai mai mare nevoie de ei. Ai depășit toate obstacolele pe care ți le-a ridicat în cale acea dramă și acum ești o femeie frumoasă. Dar o să îmbătrânești și o să te usuci pe dinăuntru, dacă nu-ți împarți frumusețea cu cineva, Kathleen. Să nu-ți fie teamă de dragoste.

Ochii lui Kathleen se umplură de lacrimi. Își așeză mâna pe umărul Ednei și-i spuse încet:

— Te iubesc pe tine.

Edna bătu ușor mâna lui Kathleen.

— Știu că mă iubești pe mine. Dar nu asta e problema acum. Se ridică în picioare cu o mișcare neobișnuită pentru o femeie de vârsta ei. Poate că-ți face bine să știi că nu numai tu ești nefericită. Dacă starea lui Erik din dimineața asta e un semn, atunci, după părerea mea și el e foarte afectat. Era ca un urs furios, înțepat în bot de o albină.

— Unde e? Întrebă Kathleen încet.

— În birou. A cerut voie să se uite prin registre, are nevoie de niște informații.

— Aha, spuse Kathleen indiferentă, ridicându-se și scuturându-și șorțul de praf.

Se întoarse cu Edna în tabără și tot restul zilei se epuiză fizic

lucrând. Când Erik îi venea în minte, îi alunga imaginea, refuzând să se gândească la el mai mult de câteva momente. Cu toate astea, el era permanent în mintea ei.

La prânz, el nu-și făcu apariția. Ea se simțea dezamăgită că n-o putea vedea cât de neafectată era de seara trecută, cât era de calmă și indiferentă față de el.

Dar veni la cină.

Intră pe ușă cu ținuta regească a strămoșilor săi, încântând pe oricine-l vedea, zâmbind pe sub mustață cu ușurința unui adulat star de cinema.

Kathleen discuta cu Mike Simpson, care era încântat de atenția ei. Se așează lângă el la masă și-i atrase și pe ceilalți într-o conversație vioaie.

Luându-și tava, Erik veni la masă și se așează pe banca din fața lui Kathleen, lângă o tânără educatoare care flirta cu el cu nerușinare. Kathleen strângea din dinți, de fiecare dată când râsul ei puternic, strident, se auzea peste zgomotul din sala de mese. Refuză să privească în direcția lor.

Când soții Harrison veniră la masă, Edna își dădu seama de situație dintr-o privire, iar când ochii ei îi întâlniră pe ai lui Kathleen, fata observă că erau plini de amuzament.

Ce-i așa de caraghios? Ar fi vrut ea să întrebe.

După ce terminară de mâncat, își luă tava s-o ducă la bucătărie. Ca să ajungă acolo, fără ocol, trebuia să treacă pe lângă Erik și adoratoarea lui. Se hotărî să-i igno're.

Se ridică și-și trase în jos tricoul, întinzându-l, fără să-și dea seama că gestul automat îi sublinia și-i definea silueta. Pășii peste bancă și făcu doi pași spre bucătărie.

— Bună, Kathleen.

Aproape se împiedică, tenișii ei oprindu-se în loc, ca și cum picioarele ar fi preluat autoritatea creierului, dând o comandă independentă.

Își compuse un zâmbet strălucitor, voios, apoi întoarse capul și-l privi.

Fata era înlănțuită pe brațul lui și Kathleen simți un impuls sălbatic să-și arunce tava și să-i smulgă fetei părul lung din cap. În loc de asta, spuse dulce:

— Bună, Erik, Carol. Vocea parcă-i era înmuiată în zaharină și

zâmbetul îi era strălucitor. Era singura care nu putea să-și vadă focul verde arzându-i în ochi. Ce-ați făcut azi? Întrebă ea.

— Erik a stat toată ziua închis în birou, dar mai târziu a mers cu grupul meu la râu, să înoate.

Carol își rostogoli ochii spre el, ca și cum împărtășeau amândoi un mare Secret. Apoi o privi din nou pe Kathleen.

— Nu și-a adus nici camera. A spus c-a venit doar din plăcere.

Pe Kathleen o scârbi expresia idioată de pe fața fetei, dar și mai tare o enervă tresărirea amuzată a mustății lui Erik.

— Ce drăguț, spuse ea, cu fals entuziasm. Se știe că el simte nevoia să se răcorească!

Erik izbucni în râs, la replica istească a lui Kathleen, pe care cealaltă fată n o înțelegea.

— Mai e programată pentru mâine excursia aia?

— Eu mă duc, spuse Kathleen sfidătoare.

— Atunci merg și eu, răspunse el.

— Cum vrei. Îi întoarse spatele și, după ce-și lăsă tava, părăsi încăperea.

Era imposibil! Cum îndrăznea să se poarte cu ea ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat! Îi zâmbea mereu.

Ea voise să-l umilească, să-l pună la punct și el n-avusese nici măcar galanteria să-i dea această banală satisfacție. O forțase să fie politicoasă.

Cum a putut să se gândească măcar un minut că se îndrăgostise de el? Nu-l iubea, Nici măcar nu-i plăcea. O să-l gonească din mintea ei și-o să se gândească la altceva.

De ce atunci, când se întoarse la cabană, uită ce-și propusese? De ce, când începu să caute ceva, uită ce căuta? De ce, când se întinse în pat, își aminti cum mâinile lui blânde și gura lui arzătoare îi încântaseră și-i chinuiseră trupul? Mustața lui nu înțepa deloc. Era moale. Când își închidea gura peste sfârcul ei, mustața lui îi mângâia sânul plin, într-o mișcare proprie, a ei.

Se întoarse pe spate cu un geamăt slab, dorind ca trupul să nu-i tremure, de amintiri. Incapabilă să le oprească, mâinile ei căutau locurile care cunoscuseră atingerea lui și încercau în van să șteargă amintirile. Dar nervii erau prea vii, prea cruzi și, în loc s-o ajute, mâinile o făceau să se agite mai tare.

Se răsuci iar pe burtă și-și îndesă fața în pernă incapabilă să și-l scoată din minte. Trecură câteva ore până când reuși să scape din lumea reală și să evadeze în cea a viselor.

Dar Erik era și acolo.

Capitolul VI

Dimineața strălucea clară și senină. Kathleen sperase ca vreun capriciu al naturii să împiedice excursia de azi la Buffalo River. Se părea că asta nu se va întâmpla, așa că se îmbracă și-și împachetă câteva lucruri pentru drum.

Pentru cazuri de urgență, puse leucoplast, loțiune antiseptică, cremă împotriva arsurilor de soare, oxid de zinc pentru cei ce apelau prea târziu la crema împotriva arsurilor, feșe, tablete de cărbune, aspirine, câteva prosoape și șosete și mai luă și câteva lucruri de schimb pentru ea. Sigură că uitase totuși câteva lucruri de care va avea absolută nevoie, trase fermoarul sacului și îl puse pe umeri, părăsi cabana și se îndreptă spre centrul complexului.

Micul dejun fu cel obișnuit și ea mănca hotărâtă, străduindu-se să nu-l observe pe Erik, care intrase și se integrase în mulțimea zgomotoasă, agitată. Copiii care urmau să plece în excursie erau prea excitați ca să poată mânca și când sună clopoțelul, alergară la autobuzul parcat în față, bătându-se pe locurile de lângă geamuri.

— Petrecere frumoasă și să fiți cuminți. Edna flutură mâna către copiii care scosese capul la geamuri.

— O să ajungem la timp la cină și sunt sigură c-or să aibă poftă de mâncare, spuse Kathleen, râzând.

— Atunci o să vă aștept. Cu coada ochiului, Edna îl văzu pe Erik urcând în autobuz. Se uită la Kathleen ca și când ar fi vrut să-i spună ceva, dar o bătu numai ușor pe mână și-i spuse:

— Distracție plăcută, azi.

Kathleen discută cu plăcere cu șoferul, care era același care o dusesse la școală în anii trecuți. Echipamentul lui Erik fusese pus

în siguranță, pe unul din locurile din spate, dar el insistase să-și țină camera lângă el. Se așează pe locul de lângă interval, dincolo de Kathleen.

În sfârșit, când toată lumea se așează, șoferul porni motorul și porniră spre poarta taberei. Conversația era imposibilă din cauza copiilor care cântau tare, certându-se, provocându-se și înghiontindu-se, totul în acompaniamentul unic al motorului.

Așezată pe locul din spatele șoferului, Kathleen devenea din ce în ce mai relaxată cu fiecare kilometru. Când îndrăzni în sfârșit să se uite la Erik, văzu că el o urmărea netulburat. Zâmbi spre ea tatonând terenul la început, apoi, văzând că nu-i întorcea spatele sau nu se încruntă, zâmbetul se lărgi, iar ea nu putu rezista să nu-i răspundă.

La fiecare câțiva kilometri, treceau printr-unul din orășelele de munte, care mărgineau autostrada cu două benzi. Numele lor nu erau importante. Păreau toate la fel. Fiecare aveau o stație de benzină și, lângă ea, un mic magazin de zarzavaturi. Unele aveau oficiu poștal. Adesea, acesta nu era decât o casă mobilă, echipată în acest scop, dar steagul american flutura mândru pe catargul improvizat.

Casele, care erau situate de obicei pe autostradă, arătau la fel. Rufe atârnavă la uscat, pe frânghii, în fața ușilor. În fața porților erau băncuțe, câte una de fiecare unde să-ți petreci orele serii. Fiecare casă, aproape fără excepție, se bucura de panorama munților. Grădinile, grele de roadele verii, aveau aproape toate sperietori de ciori. Recoltele de pe loturile acelea mici nu erau de neglijat. Adesea, asigurau familiei hrană pentru multe luni. Într-unul din aceste orașe, Kathleen opri și lăsă copiii să meargă la toaletele din stația de benzină și să bea câte un suc rece de la un automat electric.

Mereu sensibilă la prezența lui Erik, la un moment dat Kathleen simți că lipsește și uitându-se după el îl văzu traversând o stradă prăfuită și îndreptându-se către o casă singuratică așezată pe un deal umbros.

Traversă și ea drumul, urmărindu-l instinctiv și văzu ce-i atrăsese atenția. Pe veranda casei stătea un bătrân cântând la scripcă. Scaunul lui era o bancă de metal dintr-o stație de autobuz și pe vopseaua cojită se puteau distinge literele ce

formau numele unei firme.

Avea pielea cafenie, uscată și brăzdată de riduri adânci. Părul rar, alb, se ridica pe cap, în unghiuri conice. Purta o salopetă cu o singură bretea prinsă peste umăr. Fără cămașă, se vedea pieptul descărnat, tresărind când cânta la scripcă.

Poate că, într-un mediu mai rafinat, instrumentul de sub bărbia lui dublă ar fi fost considerat o vioară, dar Kathleen era sigură că niciun instrument, chiar un Stradivarius, nu fusese vreodată, mai iubit. Cu degete îngroșate, murdare și pătate de nicotină, bătrânul cânta o melodie ritmată, pe care numai el o cunoștea.

Când Erik se apropie, zâmbi a bun venit cu gura știrbă și-și bătu picioarele goale de scândurile nevopsite ale verandei.

Kathleen urmărea scena nedumerită în timp ce Erik își pusese în mișcare camera. El se îndreptă către bătrân, care nu era defel afectat de această mașinărie ce nu părea a aparține aceluiași secol ca el. Erik se apropie mai mult, ghemuindu-se pe verandă lângă picioarele bătrânului, cu camera direct spre fața lui interesantă.

Ușa verandei se deschise' și apăru o femeie la fel de bătrână, ștergându-și mâinile cu un prosop murdar. Zâmbi și, când văzu camera lui Erik, își pieptănă cu mâinile, conștientă, şuvițele de păr alb care-i scăpaseră din cocul strâns la spate. Rochia veche îi atârna pe trupul mic; picioarele îi erau la fel de goale ca ale bărbatului și aproape la fel de îngroșate. Își aruncă prosopul pe umeri și începu să bată din palme, în ritmul muzicii.

Când bătrânul termină melodia, se aplecă spre el și-l sărută zgomotos pe obraz.

— Asta-i favorita mea, zise el.

Erik se ridică și-i luă mâna femeii, o duse la buze și o sărută cu blândețe. Ea râse și-și flutură genele rare, decolorate, spre el, ca o cochetă la bal.

— Vă mulțumesc amândurora, spuse Erik apoi se întoarse și ieși de pe verandă. Cei trei câini ce zăceau la umbră sub verandă nu-și ridicară spre intruși decât ochii adormiți.

Erik o văzu pe Kathleen stând între el și drumul cu urme de roți. Când ajunse lângă ea, zâmbi și-i atinse fața cu mâna liberă arătându-i în tăcere, cu capul, că trebuie să se întoarcă la

autobuz, al cărui claxon îi chema insistent.

— De ce ai făcut asta? Întrebă ea, când fură din nou pe drum. De ce ai vrut să-i înregistrezi? Copiii începuseră să cânte un cântec de tabără mai puțin zgomotos și conversația era mai ușoară.

— Pentru că erau frumoși, răspunse el simplu. Nu crezi?

Acum credea. Dar înainte n-ar fi gândit așa. Nici nu i-ar fi văzut, nici nu i-ar fi observat, dacă Erik n-ar fi dus-o acolo.

— Da, spuse îngândurată. Erau frumoși.

Privirea lui atentă coborî spre gura ei și o expresie de disperare și dor îi umplu un moment ochii albaştri.

— Și așa ești și tu, spuse el, numai pentru urechile ei. Când ochii ei îi întâlniră din nou pe ai lui, ea se topi.

— Îmi pare rău de ce s-a întâmplat aseară, spuse el, cu voce coborâtă. Era dreptul tău să spui nu.

Seara trecută înainte de cină/stătuse de vorbă cu B J la o bere. Fusese o discuție lămuritoare pentru Erik. Îi înțelesese refuzul și înțelegerea îi calmase mânia.

Kathleen dorise mai mult ca orice să-l audă cerându-și scuze, să-l vadă târându-se la picioarele ei și cerându-i iertare. Auzindu-i "acum remușcarea din voce, își recunosc propriu greșală.

— N-am jucat corect.

— Am încălcat regulamentul, când te-am cunoscut, Kathleen Haley. De acum înainte, ne stabilim propriile noastre reguli, după cum va fi nevoie. E suficient de corect așa?

Era greu să reziste blândeții zâmbetului și onestității ochilor lui și Kathleen fu de acord imediat.

— Da, Erik. Da.

El mimă pe furiș un sărut și ea roși, plecându-și repede ochii și ridicându-i apoi spre ochii lui calzi.

Puțin după ce, trecură de orașul Jasper, șoferul făcu la dreapta și conduse recalitrantul autobuz pe un drum de țară care cobora pe malul râului Buffalo.

Cu secole în urmă, râul săpase un canion adânc în Munții Ozark. În multe locuri de-a lungul lui, stâncile se ridicau din maluri și străjuiau apa repede curgătoare ca niște turnuri. Pereții de piatră cenușii, îmbrăcați cu viță de vie sălbatică, atârnav

deasupra râului, amintind de grădinile suspendate din anticul Babilon. Râul Buffalo era cunoscut în acea parte a țării mai ales pentru canotaj, pescuit și alte sporturi acvatice.

Kathleen venea aici de mulți ani și văzuse locul dezvoltându-se de la un teren de joacă, pe care-l cunoșteau doar localnicii, la o frumoasă și înfloritoare stațiune turistică. În fiecare din seriile de două săptămâni ale taberei, venea cu copiii aici să se distreze o zi, la cascade. Împrumutau bărcile de la un magazin din apropiere. Se urca dealul stâncos, de-a lungul malului, până se ajungea pe stâncile netede de deasupra apei care clocotea. Apoi, așezându-te în barcă, lăsaai curentul iute să te poarte câteva sute de metri în jos pe râu, până acolo unde apa era suficient de calmă ca să te ridici în picioare.

Era o adevărată aventură, dar nu era periculos, căci apa n-avea nicăieri o adâncime mai mare de trei-patru picioare. Totuși, Kathleen era întotdeauna foarte atentă. Astăzi venise cu ei. Și grupul lui Mike Simpson și încă unul, al unei educatoare pe care o chema Paty, așa că erau vreo 40 de copii.

După ce ajunseră, Erik își petrecu primele ore cu camera, urcând pe stânci cu copiii, înregistrând așteptarea de pe fețele și din vocile lor și prinzându-le apoi expresiile entuziaste, în timp ce coborau prin apa albă, spumegândă. Când avu tot ce dorise, își duse echipamentul la loc sigur în autobuz și se dezbracă în costumul de baie.

Avea un fizic perfect, cu pielea fără cusur. Sări, se jucă, alergă, râse cu copiii care încercau cu toții să-i atragă atenția.

După un prânz la iarbă verde, educatorii și Erik insistaseră ca puștii să se odihnească o jumătate de oră înainte de a se întoarce în apă.

Era aproape două, când Mike Simpson ieși din apă și-și sprijini barca de aglomerarea de stânci.

— Hei, Kathleen, nu i-am mai numărat de la masă. Nu crezi că ar trebui?

— Ba da, fu ea de acord.

Toată lumea se distrase așa de bine, că nimeni nu se mai gândise la asta. La insistențele lui Erik și spre hazul copiilor, ea însăși coborâse cu barca printre stânci de câteva ori. Acum ea, Erik, Mike și Paty începură să numere capetele care se vedeau în

apă.

— Lipsește cineva, spuse ea tare, dar nu speriată.

— Mai sunt câțiva încă sus, deasupra cascadei, spuse Erik încurajator.

Dar minutele treceau și deși numărau iar și iar, cineva ieșea mereu lipsă.

— Jaimie! Exclamă Kathleen. Unde-i Jaimie? Privi în jur neliniștită, ca și cum l-ar fi așteptat să apară.

— L-a văzut cineva?

— Să nu ne alarmăm, spuse Mike, Mă duc să întreb prin jur dacă l-a văzut cineva.

— Și eu, se oferă Paty.

— Nu-i alarmați pe copii, îi preveni Kathleen.

— Luați-i ușor.

— Da, sigur – și Mike plecă. Erik. Spuse:

— Eu o să mă duc prin pădurea de pe malul celălalt. Tu uită-te pe aici.

— Mulțumesc, Erik... își puse mâna pe brațul lui.

— Știu, spuse el cu înțelegere. O să-l găsim.

Ea merse la standul de închirieri și întrebă de Jaimie. Nu-l văzuse nimeni. Intră în magazinul de unde luaseră bărcile. Proprietarul nu-l văzuse pe Jaimie, dar cineva adusese o barcă pe care o găsisese în apă, agățată între niște crengi. Kathleen fu cuprinsă de teamă. Fusesse Jaimie atras de curentul repede și dus la vale înainte să se poată ridica în picioare? Era atât de mic. Nu era puternic. Știa să înoate, dar nu foarte bine.

Gândurile care-i treceau prin minte erau parcă desprinse din coșmaruri. Jaimie! Țipă ea în gând. Nu! Alergă înapoi la râu, sperând ca Mike să fi găsit copilul pierdut. Dar fața lui era la fel de posomorâtă ca și a lui Paty, când se întâlneau lângă mal.

— Ce să facem, Kathleen? Întrebă Mike. Pentru prima dată de când îl cunoștea, fața lui deschisă, optimistă, era întunecată de supărare.

— Ar trebui să chemăm poliția. Jandarmeria călare. Vocea îi era mai calmă decât era ea însăși, Chiar atunci, Paty strigă bucuroasă:

— Iată-l!

Kathleen se uită în direcția pe care o arăta cu degetul și îl

văzu pe Erik și pe Jaimie coborând pe una din colinele abrupte de pe malul opus.

— Slavă ție, Doamne! Spuse ea, în timp ce ei intraseră în râu și-l traversau. Când ajunseră lângă ea, nu știu dacă să-l strângă la piept sau să-l certe. Nu făcu niciuna, nici alta. Erik preluă din nou inițiativa.

— Kathleen, uite ce a găsit exploratorul nostru! Îi spuse Erik voios, cu o sclipire de avertizare în ochi.

— Da, Kathy, uite, spuse Jaimie. Îi arată o bucată de piatră ce aducea cu un cap de săgeată indiană. Erik zice că ar putea să fie de la tribul Creea sau Cherokee sau Chickasaw. Crezi că o fi adevărat? Erik zice că el e sigur. Tu ce crezi, Kathy?

Ochii negri, inteligenți, o priveau cu nerăbdare și ei îi venea să-l ia în brațe pe băiețelul slăbuț și să-l strângă la piept. — N-o făcu, în schimb îi răspunse cât putu de calm:

— Sunt sigură că e adevărat, dar nu știu de la ce trib provine. Poate că ar trebui să te uiți printr-una din cărțile lui B.J.. Când ne întoarcem.

— Bine, spuse el, fugind.

— Jaimie! Îl strigă ea. Plecăm peste puțin timp, așa că nu te mai îndepărta, te rog.

— Bine, îi răspunse el și alergă spre râu ca să le arate trofeul prietenilor săi.

Acum, eliberată de griji, simți că i se înmoaie genunchii și ar fi căzut pe malul pietros, dacă mâinile protectoare ale lui Erik n-ar fi prins-o, sprijinind-o de trupul lui puternic.

Mike și Paty, părând puțin jenați, plecară repede să supravegheze copiii. Pe toți îi marcase îngrijorarea din ultima oră.

Kathleen se întoarse cu fața spre Erik.

— Unde l-ai găsit? Întrebă cu glasul tremurând.

— Vino aici, spuse el, luându-i mâna și trăgând-o spre locul unde era parcat autobuzul, ca să poată sta puțin în liniște.

Când ceilalți nu-i mai puteau vedea, o luă în brațe, ca și când ea ar fi fost cea pierdută și regăsită. Capul se sprijinii pe pieptul lui, părul îi gădilă nasul, iar mâna lui o mângâia pe spate.

— Jaimie nu și-a dat seama că s-a pierdut. De-aia ți-am făcut semn să nu-l cerți. Mi-a spus că voise să meargă la toaletă. Îl

pufni râsul. „Voiam afară”, a spus el. Dorindu-și o intimitate absolută, s-a hotărât să meargă în pădure. După ce și-a făcut treaba, s-a lăsat puțin dus de explorările lui și l-am găsit, cercetând bucata aia de piatră despre care l-am asigurat că e un cap de săgeată. Era cufundat într-o lume a lui și nu și-a dat seama că plecase de mult și că noi am putea fi îngrijorați.

— Erik, dacă s-ar fi întâmplat ceva cu ei... cu oricare dintre copii... eu... Se înfiora, nefiind în stare să-și ducă gândul până la capăt.

— Știu, știu, dar acum s-a terminat și nu s-a întâmplat nimic rău. Mai târziu, o să-i spun lui Jaimie că nu trebuie să plece de unul singur și să se îndepărteze atâta de ceilalți.

— Mulțumesc, șopti ea, cu buzele lipite de pieptul lui păros.

— Nu primesc nicio recompensă pentru asta? Întrebă el tandru, punându-i un deget sub bărbie și ridicându-i fața spre a lui.

Era aproape. Era puternic. Avea nevoie de el, de puterea lui. Își plecă numai capul, ca răspuns la întrebarea lui, dar el i-l ridică ușor și ea îi simți buzele pe ale ei. Fu un sărut plin de tandrețe. Când își retrase buzele, ea mai rămase câteva secunde agățată de el.

Porniră înapoi spre râu, cu mâna lui înconjurându-i umerii. Kathleen încercă să se comporte normal, dar tot timpul cât au mai rămas la cascadă, fu nervoasă și exagerat de grijulie cu copiii. Limbile ceasului se mișcau cu o încetineală infinită, dar, în sfârșit, veni momentul când trebui să fluiera, chemându-i pe toți să meargă acasă.

Pe drumul de întoarcere, stătu lângă Erik și nu dădu în niciun fel semn că i-ar dispăcea. După ce toată lumea urcase și ea îi numără pentru ultima oară, se prăbuși pe scaunul confortabil de lângă el, îi prinse mâna întinsă spre ea și i-o strânse tare.

Când ajunseră la Mountain View, toată lumea era deja în sala de mese. În seara aceea, regulile fuseseră suspendate și copiii avură voie să stea la masă fără să meargă întâi la duș și la odihnă. Săriră în mașină, nerăbdători să le povestească celorlalți cum petrecuseră. Adulții, obosiți, erau mai puțin exuberanți și contrastau cu grupul entuziasmat.

Kathleen le relată pe scurt lui B.J.. Și Ednei dispariția lui Jaimie,

'când aceștia o întrebară de ce era atât de palidă și obosită. Ei fură de acord că procedase corect necertându-l pe Jaimie, dar considerară că B.J.. Trebuia să stea de vorbă cu el și să-l prevină despre ce se poate întâmpla dacă se separă de grup.

Sub privirea atentă și grijulie a lui Erik, Kathleen reuși să ciugulească puțin din mâncare, dar era prea epuizată de incidentul din timpul zilei, ca să-i fie poftă să mănânce. Niciodată nu fusese așa de bucură să audă clopoțelul de culcare, ca în seara aceea.

Pe când de-abia își târâia picioarele pe scări, gândindu-se să se ducă direct la cabana ei, cineva îi prinse ferm brațul, lângă umăr.

— Hai, vii cu mine, îi spuse Erik imperativ.

Poftim? Încercă să-și elibereze brațul, dar fu un efort inutil. Mă duc să mă culc.

— Da, trebuie. Dar mai întâi mergem să te destinzi puțin. Dacă încerci să adormi acum, o să ai numai coșmaruri despre ce s-ar fi putut întâmpla astăzi. Avea dreptate, dar cu toate astea nu cedă ușor, mai ales că se îndreptau în direcția cabanei lui.

— Unde mă duci? Întrebă Kathleen.

— La o plimbare cu mașina.

Nu era răspunsul pe care-l aștepta de la el, dar când oare făcuse Erik Gudjensen ce se aștepta lumea să facă?

— La plimbare? Întrebă ea cu voce slabă. Unde?

Zâmbi spre ea și dinții îi luciră pe fondul feței bronzate.

— Așteaptă și-o să vezi, o tachină el și-o prinse de umeri, trăgând-o mai aproape.

Ascultătoare, merse cu el, lipsindu-i energia și tăria să se împotrivească și în același timp era bucură să lase altcuiva luarea deciziei. Atâția ani fusese singura răspunzătoare pentru viața ei, silită de împrejurări să ia singură fiecare decizie. Era o ușurare acum să lase grija asta în sarcina altcuiva.

El o ajută să urce în Blazer, apoi urcă și el. Conduse spre centrul taberei, apoi către ieșirea din complex.

— Ăsta-i drumul spre locul de scăldat, remarcă ea, când luară curba.

— Da, dar trebuie să mai facem ceva drum ca să-ajungem unde am de gând. Vreau să-ți arăt ceva.

Din nou ea tăcu. Noaptea era răcoroasă, dar nu se simțea nici cel mai mic semn de ploaie. Erik lăsase geamurile în jos și Kathleen își sprijini capul de spetează și închise ochii, lăsând briza ușoară să-i răcorească fața.

Când Blazer-ul se opri, deschise ochii și văzu că se aflau chiar în locul de scăldat.

— E frumos, dar am mai văzut locul ăsta, spuse sec.

Erik râse.

— Te simți mai bine. Ți-a revenit complet ascuțimea limbii. Deschise ușa și o ajută să coboare. Hai, isteățo! De aici, trebuie să mergem pe jos.

În loc să meargă spre râu, cum se aștepta ea, el porni spre pădure, trăgând-o după el.

— Erik, spuse îngrijorată. Ești sigur...

— Că știu unde merg? Termină el întrebarea. Prin frunzișul des al crengilor care se împleteau deasupra lor, nu pătrundea nici cea mai slabă rază de lună. Am descoperit locul ăsta noaptea trecută când eram cam... cam... agitat... și aveam nevoie să mă răcoresc. O strânse de mână și ea roși. Mai merseră câteva minute în liniște. El părea să cunoască locurile, căci o ajuta să evite crengile mai joase și bolovanii.

— Unde...

— Ascultă, o întrerupse el. Auzi râul? Se opriă și ascultară. Auzea acum susurul apei curgătoare. Trecuseră de ultima barieră a copacilor și lumina lunii dezvălui unde voise să meargă Erik. Acolo lângă râu, era o limbă de nisip alb mai fin decât zahărul. Ducea direct către malul tivit cu scoici. Puțin mai sus, în cursul apei, câteva stânci mai mari formau o mică cascadă. În dreptul plajei de nisip, apa era destul de iute. Stejari și ulmi uriași își întindeau crengile deasupra râului, care era foarte îngust în acel loc, creând un sentiment de intimitate și siguranță. Era frumos.

— Cum l-ai găsit? Întrebă surprinsă Kathleen. Era mirată că, în atâția ani de când venea în tabără, nu găsisese ea însăși acest loc. De fapt era departe de poteca bătută și prea periculos pentru expediții în mijlocul naturii cu copii curioși.

— Ți-am spus că-mi plimbam frustrarea. Zâmbi. Vino! Alergară către malul apei, Erik adusese o pătură din mașină și-o întinseră pe nisip. Kathleen își făcu mult de lucru cu scosul

hainelor pe care le avea pe ea de la înapoierea din excursie. Mai devreme, își dezlegase bretelele sutienului de la costumul de baie ca să se poată bronză uniform și le legase într-o fundă între sâni. Putea să-l poarte și cu și fără bretele, așa că intră în apă fără să-i pese.

— Ah! E rece, țipă ea cu apa puțin deasupra gleznelor.

— Nu e rece, dacă te obișnuiești cu ea, o asigură Erik.

El merse puțin mai departe, dar apa nu-i ajungea mai sus de genunchi. Se lăsă pe vine, luptându-se cu curentul, apoi se așează pe fundul plin de scoici al apei, cu spatele către cascadă.

— E ca un vârtej, spuse el.

Apa iute îi amenința echilibrul la fiecare pas pe care-l făcea ea, timid, ca să vină lângă Erik. Când ajunse lângă el, se sprijini cu mâna de umărul lui solid și se lăsă jos, în apă. Răceala ei aproape că îi tăie respirația.

— Cum de suporti? Îl întrebă ea când reuși în sfârșit să se așeze, cu picioarele întinse în față.

— O să te obișnuiești, îi spuse. E bine, nu-i așa?

După un moment, fu dispusă să accepte că așa era. Apa curgătoare, cu susurul ei înspumat, era odihnitoare și-ți lua cu ea oboseala și tensiunea. Se sprijini pe mâini și se aplecă pe spate, ridicându-și șoldurile și lăsându-și picioarele în voia curentului. Deși se simțea bine, poziția ei îi crea probleme. Apa curgea atât de repede, încât îi intra în cupele sutienului.

— Cred că sunt în pericol să-mi pierd sutienul. Râse nervos.

— Pot să ți-l leg eu, spuse Erik.

Capitolul VII

Înainte de a-și da seama ce se întâmplă, sutienul îi alunecă de pe corp și plutea la vale, în apă; înspumată.

— Erik! Strigă și se acoperi cu brațele încrucișate. Ce-ai făcut?

Te-am scutit de grija de a-l pierde. Acum, că s-a dus, nu mai ai de ce să te temi. Râse fericit. Zâmbetul îi era luminos și periculos.

—L-ai dezlegat intenționat!

— Sunt vinovat, recunosc el imediat. Acum relaxează-te și bucură-te de apă.

Își trase capul înapoi spre spate și-și ridică fața spre cer, ca străbunii lui care venerau zeitățile. Închise ochii. Ceea ce o îngrijora pe Kathleen nu era iuțeala apei, ci bătaia rapidă a inimii ei. Se afla în sălbăticia asta, în toiul nopții, cu bărbatul acesta viril și arogant, stând aproape goală doar la câțiva centimetri de el.

În ciuda stânjenelii crescânde, simți un pic de ciudă și supărare când văzu că el nu se uita deloc la ea. Părea total detașat, dezinteresat. Treptat, se relaxă și-și relua poziția, lăsându-se pe spate și sprijinindu-se în coate, asigurându-se că vârfurile sânilor, întărite până la duritate de răceala apei, erau sub suprafața acesteia. Erik și Kathleen stătură tăcuți momente lungi, doar cu zgomotul apei în jurul lor. Tresări alarmată când îi auzi vocea la ureche.

— Ai auzit?

Nu auzea nimic decât bătaia pulsului în urechi.

— Ce?

— Vezi bufnița de pe creanga de jos a copacului de colo? El arată către unul din stejari, dar ea nu văzu nimic.

— Nu. Unde?

— Acolo. Uite creanga aia. Stai puțin. Așa nu-i bine. Se mișcă în spatele ei și-și puse coapsele musculoase de o parte și de alta a șoldurilor ei. Spatele se sprijinea pe pieptul lui puternic. Un braț al lui se întinse pe lângă ea, arătând spre un copac. O vezi? E pe creanga cea mai de jos, de deasupra apei.

Ea își concentrează privirea în întuneric, dar nu putu să vadă nici urmă de bufniță și nici altceva.

— Nu văd, oftă ea.

— Nu mă surprinde. Nu e nimic acolo. Buzele se lipiră de urechea ei, iar brațul îi cuprinse ferm mijlocul, ținând-o prizonieră lângă el. Te-am mințit. Trebuia să te trag mai aproape de mine.

Fără prea multă tragere de inimă, se luptă să scape din strânsoarea lui, dar el era destul de sensibil ca să știe că nu vroia cu adevărat să fie eliberată.

— O să dai de bucluc într-o zi, îl avertiză cu vocea joasă, răgușită. Asta-i a doua oară când mă păcălești.

— Mda. Și a ținut de fiecare dată, îi șopti cu răsuflarea fierbinte pe ceafa ei.

Îi ridică blând părul cu o mână și-i sărută pielea parfumată de dedesubt. Dar mâna nu-i rămase liniștită după ce-i lăsă părul să cadă la loc pe umeri.

Îi masă gâtul cu degete fermecate, pe care le plimbă apoi în jos, pe spinare, numărându-i parcă fiecare vertebră. Chinuitoare, mâna lui alunecă, cu palma deschisă și degetele larg întinse, în jurul bustului și se opri pe abdomenul plat. Degetele continuau s-o mângâie. Ușor, deși palma rămânea pe loc. Kathleen ar fi dorit ca mâna lui să se miște. Degetele o torturau, alunecând periodic sub elasticul slipului, dar abținându-se s-o atingă.

— Ai pielea ca mătasea udă, murmură în urechea ei. Limba îi atinse pielea ca de catifea de după ureche. Mâna se deplasa în sus, imperceptibil.

Îi cuprinse cu grijă partea de jos a sânelui stâng.

— Îți bate inima tare, Kathleen. Din cauza mea? Degetele lui trasau mângâietor curba de sub sân și ea gemu ușor.

— Da.

— Kathleen.

Ambele lui mâini o acoperiră, mângâind-o alternativ, apăsându-și palmele pe ea, apoi strângând-o ușor, ridicând-o, atingându-i cu vârfurile degetelor vârfurile dureroase ale sânelor umflați. Renunță cu greu la plăcerea unui sân, ca să-i prindă bărbia și să-i întoarcă fața spre el. O prinse de spate și-o sprijini de coapsa lui, sărutând-o cu ardoare.

Gurile li se îngemănară. Se sorbeau unul pe altul, gustându-se, savurându-se, apoi sărutându-se lung din nou. Kathleen nu sărutase niciodată cu atâta dăruire și promisiune. Degetele se înfundaseră în părul lui des și-l mângâiau inconștient.

Mâinile lui se mișcau pe trupul ei cu o precizie minuțioasă, examinând fiecare plan, fiecare curbă, fiecare adâncitură. Coborau în jos, spre coapse, apoi urcau din nou, glorificându-i sânii. Mâinile acelea cercetătoare și gura minunată îi produceau o plăcere pe care n-o mai simțise niciodată. Și îi plantară un sâmbure de dorință adânc în interior, care începu să crească

până ce înflori deplin.

Pierdută în sărut, făcu o mișcare involuntară. Geamătul chinuit al buzelor de pe obrazul ei o smulse din pânza de păianjen a extazului pe care el îl țesuse în jurul ei. Își dădu seama că șoldul îi atinsese erecția.

— Iartă-mă, șopti ea, culcându-și capul pe pieptul lui.

— Nu e nevoie să te scuzi. Vocea lui nu era normală. O să îngheți bocnă, dacă nu ieșim de aici. Eliberându-și picioarele, se ridică și-i întinse mâna. Ea ieși timidă din apă și trecu pe lângă el, spre mal, cât de repede putu.

Mergând pe vârfuri prin nisipul cald încă, se îndepărtă de el, stând mereu cu spatele și cu mâinile încrucișate peste piept. Într-un fel, oricât de puțină fusese protecția pânzei de apă, fără ea se simțea total expusă.

Auzi foșnetul pânzei ude și înțelese că el își scotea slipul. Veni cu pași calmi în spatele ei.

— Kathleen. O prinse de umeri și o întoarse cu fața spre el. Ea își ținea bărbia în piept și ochii strâns închiși. N-ai fost niciodată cu un bărbat, nu-i așa? Fiindcă nu-i răspunse, el îi ridică bărbia cu degetul arătător, forțând-o să-l privească. Ai fost? Repetă când ea deschise ochii sub privirea lui pătrunzătoare. Ea nu putu decât să clatine din cap.

— Nu.

O strânse lângă el tandru, cuprinzându-i trupul cu brațele, dar permițându-i să-și țină brațele încrucișate deasupra pieptului, între ei. Își lipi fruntea de a ei și respirația lui îi atinse fața, când îi șopti:

— Mi-a spus B.J.. Ceva. Biata, draga mea fată. Iartă-mă. Cum puteam să știu că ești virgină? Deși ar fi trebuit să-mi dau seama de la început. Râse ușor și vibrațiile corpului lui se transmiseră și ei.

Mâinile, pe care și le ținea protector peste sâni, începură să se relaxeze și se așezară pe pieptul lui.

— O virgină e un lucru atât de rar, încât nici nu o recunosc când o întâlnesc. Comentariul era auto-ironic. Oftă adânc, cu regret și spuse: nu-i de mirare că ți-a fost frică de mine.

Ea ridică repede capul.

— Nu, Erik. Mi-a fost frică de ce se întâmpla, dar nu mi-a fost

frică de tine, niciodată! Spuse ea sincer.

— Și acum?

Acum? Se întrebă ea. Acum? Acum știa că îl iubea, încă de dimineață, când filmase perechea în vârstă, își dăduse seama de asta. Când sărutase mâna bătrânei, ca și cum ar fi fost o contesă, Kathleen simțise o greutate ciudată, pe inimă. Grija lui pentru Jaimie și felul calm, serios, în care acționase, subliniaseră numai cât de important devenise el pentru ea.

Da, îl iubea. Vroia ca el să cunoască întreaga măsură a dragostei ei. Vroia s-o exprime. Timidă, își puse mâinile pe umerii lui și-l privi în Ochii adânci.

— Nu mi-e frică nici acum.

El începu să respire repede printre dinții încleștați, când ea veni mai aproape și sânii îi atinseră pieptul gol.

Atent, tratând-o ca și cum ar fi fost un obiect prețios din porțelan care ar fi putut să se prefacă în cioburi în orice moment, îi înconjură mijlocu cu brațele și-o trase mai aproape. Contactul dintre ei fu aproape electric și îi făcu pe amândoi să tresară puternic.

— Kathleen, spuse răgușit, cu gura în părul ei, vino și stai jos cu mine! Era imperativ. Urgent. Blând.

Se mișcă ca unul singur spre pătura pe care el o întinsese pe nisip. El se așează și privi în sus spre ea, oferindu-i din nou mâna. Ea își prinse marginile slipului cu degetele și-l trase în jos pe coapse, peste genunchi, pășind apoi peste el.

Când se așează, el întinse mâna și o prinse. Apoi se întinse jos trăgând-o lângă el. Se întoarse pe o parte și-o aduse lângă el, până când ajunseră față în față.

— Dacă-ți provoc durere în orice fel, vreau să mă oprești.

— N-o să-mi provoci durere, spuse ea, dându-i la o parte o șuviță de păr care-i căzuse pe frunte.

— Ba da. Aș fi vrut să nu trebuiască să te doară.

— Atunci vreau să mă doară. Vreau.

El îi rosti încet numele și-apoi îi captură buzele cu ale lui. Limba lui îi exploră gura, gustându-i fiecare nuanță, memorându-i gustul unic, pictându-i buzele cu nectarul propriei guri. Luându-i mâna, i-o sărută apăsând în palmă, punând-o apoi pe pieptul lui.

— Vreau să mă cunoști, Kathleen. Atinge-mă. Nu fac nimic până când nu știu că și tu mă vrei la fel de mult pe cât te vreau eu.

Ea îl privi în ochi, în timp ce mâna ei începu să exploreze minunile pieptului lui. Își trecu degetele peste părul creț și-i masă mușchii de sub pielea subțire. Se intimidă când atinse întâmplător unul dintre sfârcurile ascunse în părul negru și des. Erik scoase un geamăt ascuțit, apoi aproape că încetă să mai respire, anticipând o nouă atingere. Lăsând la o parte timiditatea feciorelnică, degetele ei reveniră la mugurul de carne umflat și-l examinară curioasă. El înghiți în sec, zgomotos.

— Îmi sunt permise aceleași privilegii?

Ea râse ușor.

— Bineînțeles.

Își schimbă poziția, astfel ca el să ajungă mai ușor la sânii ei. Măinile lui îi cuprinseseră și-i ridicară. Vârfurile sânilor creșteau și se întăreau sub degetele lui. Apoi, el își coborî capul, îi plăcu când gura lui îi arse pielea rece. Ce făcea cu ea era atât de subtil, încât Kathleen nu era în stare să redea în cuvinte. Tot ce știa era că simțea acea atingere pe sâni adânc, în pânțele și dorea să nu se mai termine niciodată.

Lipindu-se de el, îi simți căldura bărbăției pe abdomen. De ce se temuse de el înainte? Bărbăția lui nu era un lucru aparte, separat de el. Era Erik însuși. Esența lui.

Își lăsă mâna în jos, pe abdomenul suplu, întins, urmând linia părului mățos, până ce aceasta se pierdu în altul mai des și mai aspru. Atunci, degetele ei se strânseseră în jurul lui.

— Oh, Dumnezeule, Kathleen. Dragă... da, da. Cuvintele nu aveau importanță. Tonul vocii, graba, îi spuneau într-o limbă mai convingătoare decât cea rostită, că îi provoca plăcere. Reacția lui îi dădu încredere în ea și o făcu mai îndrăzneță.

Palma lui se așeză pe triumghiul din capătul coapselor ei și o mângâie în jur. Încet, degetele lui coborâră pe curba feminină, găsind-o moale, docilă și umedă. Se mișcă încet, cu grijă, până când ajunse între coapsele ei.

Ea îl simți cum trece încet de pragul locului secret.

— O s-o fac cât de ușor pot. Jur, șopti el, apoi se dăruie cu totul.

Deși se hotărâse să nu țipe, ea gemu ascuțit. Călcâiele săpară

mici gropițe în nisipul de sub pătură, iar unghiile lui...

Rămaseră un timp lung înlănțuiți în cea mai intimă dintre îmbrățișări. Un timp fără sfârșit. O eternitate. El o sărută, sorbindu-i lacrimile nedorite de pe obraji, cu buze dornice. Măinile îi mângâiau părul căzut pe față, pe care-l pieptănă apoi cu degetele spre spate, îngropându-și fața în șuvițele dese și absorbindu-le cu nesaț parfumul.

Inconștientă, Kathleen făcu o mișcare încordindu-și mușchii în jurul lui. Respirația lui scurtă, tremurândă și zgomotul acesteia sună ca un uragan în urechea ei. Dându-și seama că-i făcuse plăcere, Kathleen încercă din nou mișcarea, dar de data asta, răspunsul lui fu mai puțin subtil.

La început, mișcările lui fuseseră prevenitoare, dar apoi natura birui și nimic nu-l mai opri de la atingerea scopului ultim. Fu la fel de natural pentru Erik, în momentul împlinirii, să-i strige numele, cum era pentru un cintezoii să-și cheme tânguitor perechea.

Era ceva primitiv și inocent în goliciunea lor. Râul care curgea, șaptele vântului, cerul negru, înstelat, erau toate mărturii ale forței vieții. La fel erau și Kathleen și Erik.

Deveniseră una cu noaptea. — Kathleen! — Hm!

— Ești sigură că te simți bine?

Ea se trase mai aproape și râse ușor.

— Ce trebuie să fac ca să te conving? E a patra oară că mă întreb asta, de când am intrat înăuntru.

El îi puse o mână pe umăr și-i mângâie pielea netedă, delectându-se la acea atingere. Mereu cercetătoare, mâna îi alunecă sub braț și-i găsi sânul plin.

— Știu. Vreau doar să fiu sigur că nu te simți rău.

Ea râse iar.

— Crede-mă, mă simt bine. Mișcându-se mai aproape, își lipi soldurile de abdomenul lui, pe patul îngust din căsuța de oaspeți.

Nu-și imaginase niciodată că, dragostea putea fi atât de totală, atât de absolută. Deși trecuse o oră de când stătuseră amândoi pe malul râului, amploarea experienței nu se diminuase. Retrăia fiecare secundă a ei.

Erik își pusese din nou slipul, iar Kathleen își trăsese tricoul peste bikini. Râseră de soarta sutienului și se întrebă cine l-ar

putea găsi. După ce strânsesă pătura, porniră spre mașină înălțuți unul de altul și ea îi spuse:

— Erik, a fost minunat.

— Pentru mine a fost și mai minunat. O sărută ușor pe frunte. O să fie mai bine și pentru tine. Îți promit.

Cum putea să fie mai bine? Se gândea că fusese minunat deși nu simțise acea senzație de imponderabilitate satisfăcută, despre care citise. Capul încă o durea și parcă simțea ceva indefinibil.

— Crezi c-or să ne alunge din tabără dacă îți petreci noaptea în căsuța mea? O întrebă el când intrară pe poarta principală. Stinse farurile și înaintă prin curtea complexului cu viteză de melc.

— Nu, dacă nu ne prinde nimeni, răspunse ea cu voce legănată.

— Știam eu ce-mi place la tine, Kathleen Haley. Ești o aventurieră. Îi mângâie genunchii.

— Așteaptă! Îl opri ea brusc. Trage în spatele bucătăriei.

El schiță un rânjel de diavol.

— Ți-e foame?

Ca pedeapsă pentru întrebarea lui, îl sărută zgomotos pe ureche.

— Nu, dar vreau să iau ceva.

— Bine, dar grăbește-te, să nu ne prindă.

— Vin imediat, șopti ea, deschizând ușa mașinii. Se întoarse în mai puțin de un minut cu o pungă de hârtie cafenie.

— Ce-i în pungă? Întrebă el, pornind din nou mașina, fără zgomot și încercând să găsească prin întuneric drumul spre cabana lui.

— Așteaptă și-o să vezi, îl tachină ea depășind ultimul copac.

Când intrară înăuntru și ochii ei se obișnuiră cu întunericul – nu voiseră să fie deranjați de lumina strălucitoare – Erik fu de părere că le-ar fi priit un duș.

— Aș fi vrut să avem o cadă mare, dar o să ne descurcăm cu ce avem, spuse el, cu voce de martir.

Dușul fusese o orgie de apă caldă, săpun, piele goală, mâini curioase și guri insașabile.

— Spală-mi părul, nevastă, comandă el jucăuș căzând în

genunchi și dându-i sticla de plastic, alunecoasă, cu șampon.

Ea râse, dar se dedică cu entuziasm acestei sarcini, săpunindu-i părul, până când i-l umplu de spumă, pe care i-o stoarse apoi printre șuvițe.

N-o întrerupse de la acest chin al dragostei decât gura lui, care începuse să-i lunece încet pe abdomen.' Mâinile îi mângâiau coapsele și șoldurile, iar mustața îi gâdila ombilicul. Când se ridică din nou, Kathleen tremura toată.

Mica rezervă de apă caldă era pe terminate și dușul începuse să se răcească.

— Te-ai clătit? Întrebă Erik, continuând să-i maseze sânii săpunți.

Ea se aplecase peste placa de faianță a dușului, neatentă la nimic, ci doar la mâinile care-o atingeau atât de expert.

— Sunt cu totul curată, murmură ea.

— Ești sigură? Ceva în tonul lui o făcu să deschidă ochii, pe care-i închisese de plăcere. Dorința aceea înfometată, pe care ajunsese s-o cunoască, crescuse din nou în ea; când mâna lui îi coborî pe trup spre cuibul mic, castaniu, dintre coapse. Ochii lui cenușii se umplură de pasiune și o mângâie, cu degetele pline de săpun.

— Erik, îl imploră ea ridicându-și brațele pe gâtul lui și rotindu-și șoldurile, lipită de erecția care înlocuise degetele lui. O sărută lung și adânc, până ce apa se răci aproape de tot.

Se șterseră, dar rămaseră dezbrăcați. Kathleen desfăcu punga de hârtie pe care o luase din bucătărie.

— E pentru tine, spuse ea. Era plină cu piersici coapte, zemoase.

— Mulțumesc!

Se așezară pe un covoraș, pe podea, iar Kathleen îi decoji o piersică, cu un cuțit mic pe care-l luase din bucătărie, încet, cu o privire de Evă în grădina raiului. Mâncară lacom două piersici, împărțindu-le, lăsând sucul să li se scurgă pe trupuri.

— Ai fața lipicioasă, observă ea.

— Sigur. Te deranjează?

Ea scutură capul și spuse cu o sclipire obraznică în ochi.

— Î-hî.

Aplecându-se spre el, își lipi buzele de ale lui și le linse încet.

Erik încetă să mai respire încă înainte ca gura ei să-i părăsească buzele și să coboare pe bărbie și mai jos, pe gât. Când buzele ei ajunseră pe piept și vârful mic al limbii îi găsi sfârcurile, gemu și-și înfipse mâinile în părul ei.

Acum, după încă un duș mai scurt, stăteau întinși pe patul îngust cu membrele împletite. El îi murmură la ureche cuvinte de dragoste și continua să-i exploreze misterele sânilor și să găsească plăcere în schimbările pe care le putea produce cu degetele lui mângâietoare.

Trupul lui Kathleen începu să se înfioare și să tremure ușor. Îi plăcea atingerea pieptului lui păros de pielea ei, picioarele lui lungi și mușchiuloase care le apăsau pe ale ei. Parfumul săpunului masculin, de mere, o făcu dornică să-l mai cunoască o dată.

— Erik!

— Sst! Trebuia să fi adormit deja.

— Erik, te rog... Degetele lui îi strângeau blând vârful sânelui și nu putea să vorbească. Gura lui la urechea ei îi provoca fiori cu o limbă insistentă.

— Erik, iubește-mă iar.

— Kathleen, o să te doară, iubito.

— Te rog!

— Kathleen...

Îi simți nehotărârea, ezitarea din voce. Își frecă intenționat șoldurile de ale lui. Inima lui începu să bată neregulat și repede. Încet, mâna îi alunecă în dosul coapsei și o împinse ușor, până când genunchiul se apropie de piept. Pătrunse cu grijă în ea, retrăgându-se treptat. Mâna de pe sânul ei coborî pe abdomen și o apăsă, trăgând-o mai aproape. Apoi degetele coborâră mai jos în buclele castanii.

Kathleen oftă și șopti ceva incoerent, dar Erik păru să înțeleagă. În timp ce intra mai hotărât în ea, degetele exploratoare găsiră mugurul care tânjea tăcut după atingerea lui. Întregul ei corp fu cuprins de frisoane. O atinse din nou, la fel de delicat, dar cu infinită grijă și nevoie de dăruire.

Kathleen simți cum i se dilată sufletul, cum crește și plutește odată cu el. Într-o succesiune rapidă, explozii mici erupeau în ea, izbucnind din acea înflorire de plăcere, aprinzându-i fiecare nerv,

înflăcărandu-i spiritul. Își apăsă șoldurile de ale lui, forțându-l să intre mai adânc, strigându-i numele cu încântare și dragoste.

O așteptă să-și revină încet din acea seducătoare uitare de sine, întâmpinând-o cu niște cuvinte pe care nu se așteptase să le audă niciodată din gura vreunui bărbat în legătură cu ea. Era oare așa de frumoasă? Ea era oare femeia pe care el o ridica în slăvi pentru atâta feminitate? Așa spera. Vroia să fie așa, pentru el. Dar când o lăsă, îl privi surprinsă.

— Erik, dar tu încă n-ai...

El îi zâmbi tandru.

— Așa e. Ce-a fost, a fost pentru tine, spuse el, apoi își puse gura peste a ei și-o sărută adânc.

— Vreau să-ți văd fața.

Era o elevă silitoare, dar îi era teamă să nu-l depășească.

— Nu cred... adică, chiar acum... așa de repede.

El râse și se întinse deasupra ei.

— Mai ai mult de învățat, domnișoară Haley și-o să te învăț eu. Își coborî capul și-și trecu limba peste vârfurile sânilor ei, pe rând.

Ridicându-și iar capul, îi privi fața atent, în timp ce mâinile îi coborau între coapse, degetele plimbându-se pe pielea înrourată.

— Îmi place așa de mult să te simt.

— Și mie.

— Ești așa de moale aici. Degetele lui trecură de pliurile protectoare.

Gâtul se încordă.

— Oh, Erik. Nu pot să cred că mângâi așa.

— Să crezi!

El se aplecă mai mult și-i sărută fiecare sân, apoi buzele desfăcute.

— Ești incredibil de dulce, îi spuse continuând s-o mângâie.

Înțelese atunci că el avusese dreptate să-i spună că putea s-o aducă din nou în starea aceea. Era mai mult decât pregătită, când el veni spre ea și-apoi o umplu.

Oftând, cedă senzațiilor care o inundau. Trupul se grăbi spre crescendo-ul de-acum familiar. Deschise ochii și-l văzu cercetându-i fața. O încleștă puternic și pătrunse mai adânc

decât până atunci, dându-i tot ce avea de dat. Iar când valul se sparse peste amândoi, buzele lui îi strigau numele, iar ochii lui sclipeau de dragoste.

Se întâlniră la micul dejun. Ori de câte ori ochii li se întâlneau, râdeau unul de altul ca niște copii vinovați care împărtășeau secretul unei fapte rele, pe care-o comiseseră, dar pentru care scăpaseră nepedepsiți.

Într-adevăr, scăpaseră Nevăzuți, el o condusesse la căsuța ei, puțin înainte de a se lumina.

Edna îi privea suspicioasă, dar ei nu băgară de seamă. Ceilalți adulți erau prea abătuți ca să observe altceva decât ploaia de afară. Ploaia însemna dezastru pentru un educator, nevoit să-și petreacă ziua în interior, cu două sute de copii zburdalnici.

Noroc cu Walt Disney, căci el era pe ordinea de zi acum. Aveau să vadă un film în cursul dimineții, apoi să ia prânzul, apoi un alt film după masă, după orele de atelier.

Erik acceptă schimbarea de program cu seninătatea cu care acceptase totul în dimineața asta.

— O să-ți arăt ce se poate face într-o zi ploioasă. Și încă n-am terminat de studiat dosarele alea, îi explică Ednei.

O oră mai târziu, copiii erau așezați în fața ecranului. După multe bătăi din palme și tropăituri din picioare, filmul începu. Erik își așază camera pe trepied, dar în momentul în care o porni, își dădu seama că nu merge bine. Înjură încet, ținându-și respirația, dar-sonorul de la Doamna și vagabondul îi astupă glasul, pe care nu-l auzi decât Kathleen, care stătea lângă el.

— E greu de explicat, îi spuse, când îl întreabă ce are aparatul. Dar camerele astea sunt atât de sofisticate, încât atunci când se întâmplă o cât de mică defecțiune, s-a zis cu ele. Știu ce nu e în regulă, dar nu am piesa care trebuie înlocuită. Agitat, își scutură părul și trase încet încă o înjurătură.

— Ce poți să faci acum? Necăjită, își strecură mâna pe sub mâneca lui, în sus pe braț, în întunericul camerei.

— Să stau în pat cu tine, toată ziua, sugeră el, aplecându-se spre ea cu o figură comică. Vorbesc serios.

— Și eu.

Ea tuși autoritar.

— Vorbesc despre cameră.

— Da, despre cameră. Se prefăcu brusc străbătut de o idee.

— Mă duc la Saint Louis s-o repar.

— Erik, șopti cu disperare.

El îi prinse bărbia cu mâna și-i spuse:

— Așteaptă-mă. Mă întorc imediat. Plecă de lângă ea și ieși pe ușă.

Neatentă, privea personajele caraghioase de pe ecran, dar nici nu se putea bucura de nostimul film de animație, când se gândea că-și va petrece ziua fără Erik. El se întoarse vesel, în ciuda faptului că umerii și părul îi erau numai apă.

— Am sunat la aeroportul din Firth Smith. Au astăzi zboruri la și de la Saint Louis. Dacă plecăm chiar acum, pot să prind zborul de două și jumătate, îmi fac treaba și mă întorc diseară. Am vorbit cu inginerul de la stația de televiziune. Caută acum piesa care îmi trebuie și-o s-o aibă până ajung eu acolo.

— O să fii plecat toată ziua, se jeli ea.

— Iar tu o să fii cu mine. Cel puțin o parte din zi. Îi puse degetul pe buze când văzu că se pregătește să-l întrebe ceva. Am rugat-o pe Edna să te lase să mă conduci la Fort Smith. A spus că, din moment ce plouă, poate să se lipsească de tine. Asta e, dacă nu te deranjează să te învârti prin Fort Smith până diseară, când mă întorc.

— Oh, nu Erik. O să mă duc la un film sau o să fac ceva cumpărături. Și-o să fim împreună tot timpul cât durează drumul cu mașina. Impulsivă, îi înconjură mijlocul cu brațele și-și îngropă fața în cămașa udă.

— Atenție! Șopti el, eliberându-se din strânsoare. Nimeni n-o să se mai uite la film, ci la s'how-ul nostru. - Și-n afară de asta, trebuie să ne grăbim. Te iau într-un sfert de oră din fața cabanei tale. E-n regulă?

— Da, răspunse grăbită.

La ora stabilită, o claxonă. Urcă în mașină „îmbrăcată în pantaloni, o bluză verde de mătase și o pelerină de ploaie din plastic.

— Întotdeauna arăți așa senzațional? O întrebă el, aplecându-se s-o sărute apăsător pe gură. Sărutul, pe care-l intenționa scurt, fu plin de pasiune ca și celelalte. La cea mai mică atingere, gurile lor tânjeau una după alta și nu se puteau abține. Când în sfârșit

se depărtară cu respirațiile tăiate, Erik spuse răgușit:

— Asta o să fie cea mai lungă zi din viața mea.

Ea îi arătă drumul spre autostrada care ducea la Fort Smith, iar el conduse cât de repede îi permitea șoseaua alunecoasă. Le-au trebuit aproape trei ore ca să ajungă la Fort Smith, iar Erik de-abia avu timp să prindă avionul de 2:43 spre Saint Louis. Își luă de la ghișeu biletul rezervat și se întoarse spre Kathleen.

— Revin cu avionul care ajunge la unsprezece și zece diseară. Asta înseamnă aproape nouă ore. Poți să-ți ții singură de urât atâta timp?

— O să mă gândesc la noaptea trecută.

— Asta ar trebui să-ți ia destul de mult timp. Zâmbi. Apoi, fața se făcu serioasă. Fii cu ochii pe Blazer, lau camera cu mine, dar restul echipamentului e acolo, așa că nu uita să încui, dacă pleci.

— Îl voi păzi cu riscul vieții mele.

— Să nu mai spui asta niciodată. Își puse camera pe una din canapelele acoperite cu vinilin turcoaz, din holul mic și și-o prinse de umeri. Viețile noastre sunt prea prețioase acum, ca să le pierdem în joacă, adăugă el.

— Erik, îl rugă ea, sărută-mă.

Neliniștit, privi în jur prin camera de așteptare. Văzu afară prin ferestrele mari de sticlă sosirea avionului cu care urma să zboare.

— Vino aici, îi spuse, luând-o de mână și trăgând-o spre o cabină telefonică.

Se înghesuiră înăuntru și el încercă să închidă ușa.

— A naibii ușă, bombăni, încercând fără succes s-o închidă. La dracu'! N-au decât să se uite. Brațele lui o cuprinseseră într-o îmbrățișare posesivă. Gura lui o deschise pe a ei strecurându-se în dulcele adăpost printre buzele ei, promițând o împlinire mai mare, când timpul și condițiile vor permite.

Tremurând, o împinse la o parte.

— Hai să ieșim de aici, până nu ne arestează. Încercă să râdă, dar momentul plecării era prea aproape și niciunul din ei nu vroia să se despartă de celălalt.

Zborul lui era anunțat la difuzor, dar mai aveau la dispoziție câteva minute ca să se agațe unul de altul, cât timp avionul se alimenta cu combustibil.

— Suntem niște proști, îi șopti el la ureche, îmbrățișându-l pentru ultima oară. Ne vedem peste câteva ore. O sărută apăsător pe gură. Ne vedem diseară.

— O să fiu aici, spuse ea, zâmbind.

El trecu prin poarta de control, urmărindu-i nervos pe lucrătorii care-i examinau camera. Făcu un semn de sărut din buze spre Kathleen, apoi alergă spre scările rulante care duceau la avion. Înainte să intre, își luă camera de pe umeri și o ținu într-o mână. Cu cealaltă, flutură un salut către Kathleen, care stătea în dreptul geamului din holul în care erau admiși cei care-i conduceau pe pasageri, apoi dispăru din vedere.

Un nod se ridică în gât și-l înghiți neliniștită. Ce se întâmpla cu ea? Doar o să-l vadă la noapte.

— Proasto! Se admonestă singură.

Ușa avionului se închise. Scările rulante fură trase în lături. Încet, avionul porni către capătul pistei și se întoarse în poziție de decolare. Aștepta ca un avion particular care tocmai aterizase să traverseze pista pentru a ajunge la locul de oprire.

Din locul ei din spatele geamului, Kathleen auzi zgomotul motoarelor, pe care pilotul le pregătea pentru decolare. Accelerară și avionul porni pe pistă. Kathleen tocmai voia să plece, când privirea îi fu atrasă de avionul particular care intrase pe o pistă secundară, ce o intersecta pe prima. Avionul începu să se răsucescă nebunește pe asfaltul ud și Kathleen văzu cu oroare că ajunsese înapoi pe pista principală, exact pe direcția avionului mai mare, care, venea prinzând viteză.

Nu și-a dat seama atunci că umezeala din palme era sânge din rănilor pe care și le făcuse, strângându-și degetele și înfigându-și unghiile în carnea moale. Singurul lucru de care era conștientă, era ciocnirea inevitabilă a celor două avioane în fața ei.

— Nu! Țipă ea în momentul impactului. Avionul mai mic intră în botul celui mai mare și izbucni imediat în flăcări, dezintegrându-se în fața ochilor ei.

— Nu! Țipă din nou, suspendată o eternitate în așteptare. Apoi, o bubitură zgudui pământul și sfărâmă în cioburi lumea, când rezervoarele avionului lui Erik explodară într-o lumină orbitoare.

Capitolul VIII

Kathleen se împinse în geamul de sticlă și, fiindcă nu se deschidea, începu să-l lovească frenetic cu pumnii, insensibilă la zgârieturile pe care și le provoca. Țipa întruna, ieșită din minți de durere, cu unghiile smulse de încercările inutile de a deschide ușa automată.

În aeroport se dezlănțuise infernul. Sirenele sunau, oamenii se îmbulzeau spre uși și spre ferestre, să vadă dezastrul care se întâmpla în fața lor. Ghișeele de bilete erau pustii. Kathleen încercă să-și facă loc prin mulțime, inconștientă de lucirea sălbatică, disperată din ochi. Ieși în fugă pe ușa din față, spre partea de vest a clădirii, alunecând pe terenul noroios. Perimetrul aeroportului era înconjurat de un gard înalt, fără nicio poartă de intrare.

Fără să țină seama deloc de propria ei siguranță, Kathleen începu să urce gardul. Mâinile se zgâriau în metalul zimțat și hainele se agățau în sârma ghimpată, dar ea continua să urce până ajunse în vârf și putu să sară de cealaltă parte. În cădere, palmele și genunchii se juliră pe betonul dur.

Alergă către epava în flăcări și coloana de fum sufocant. Părea ca un rug funerar.

— Nu! El trebuie să fie viu, se rugă ea alergând. Mașinile salvării înconjuraseră deja avioanele. Cel mai mic, abia se mai cunoștea ce fusese. Nu era niciun dubiu cu privire la soarta pilotului și a pasagerilor. Din avionul mare, ardea numai partea din față și pompierii luptau cu îndrăzneală, încercând să stingă flăcările aducătoare de moarte.

— Hei, doamnă, ești nebună? Kathleen fu ajunsă din spate și trântită la pământ. Cum ai ajuns aici? Stai dracului la o parte din calea noastră.

Fața pompierului era neagră și aspră de fum. Purta salopetă galbenă și cască specifice meseriei sale. Avea dreptate. N-ar trebui să-i încurce, din moment ce ei încercau să-i salveze viața

lui Erik. Refuză să creadă că el nu mai putea fi salvat.

Kathleen se ridică în picioare și se îndepărtă, urmărindu-i pe pompierii care luptau să stingă incendiul, în timp ce echipa de salvatori scotea pasagerii prin ieșirea de urgență a avionului. Unii se puteau târî pe propriile picioare, alții aveau nevoie de sprijin. Majoritatea sângerau, unii erau inconștienți, alții morți. Pe aceștia din urmă, privirea lui Kathleen îi evita. Erik nu putea fi mort. Știa că el nu era mort.

Își îndreptă ochii spre pasagerul care tocmai era scos. Părea greu, din moment ce doi negri de-abia îl puteau da jos din avion. Inima lui Kathleen începu să bată și mai tare, deși nu crezuse că se poate așa ceva. Apoi văzu părul blond strălucitor, murdar de sânge, dar nu mai puțin frumos în lumina cenușie.

— Erik! Numele îi țâșni din plămâni și alergă către cei doi bărbați care-l întinseseră pe o targă și-l duceau spre o ambulanță ce aștepta.

— Stați! Țipă ea la cei doi, care pliau picioarele targii pentru a o introduce în mașină. Alergă spre el, gâfâind. El e... A... eu sunt...

— Nu e mort, spuse asistentul blând. De fapt, tot ce am putut să constat, e un cucui urât, la cap. Acum, vă rugăm, lăsați-ne să-l ducem la spital.

— Dar... aia... arătă spre masca portabilă de oxigen care-i acoperea nasul lui Erik.

— Are o mască de oxigen. Are plămânii plini de fum. Acum, vă rugăm...

— Merg cu dumneavoastră, spuse Kathleen cu hotărâre, privind fața ca de ceară a lui Erik, nemișcată, prea nemișcată.

— Nu se poate, spuse celălalt asistent care până atunci tăcuse. Avem oameni răniți care au nevoie de îngrijire medicală. Dați-vă la o parte din drum.

Supusă, păși înapoi și-i lăsă să-l pună pe Erik în spatele ambulanței. Unul dintre bărbați urcă în urma targii și-i bloca vederea.

Dar dacă Erik avea leziuni interne, care nu erau vizibile? Sângerări interne? Hemoragie!

Motorul ambulanței porni și ea alergă spre partea unde stătea șoferul. Bătând în geam, întrebă tare:

— Unde îl duceți?

— La spitalul St. Edward's țipă asistentul, în timp ce mașina se îndepărta. Mergeți după sirene.

Centrul medical St. Edward's se afla numai la cinci minute de mers cu mașina de la aeroport. Kathleen urmări ambulanțele care transportau răniții pe intrarea de urgență a modernului complex medical.

Văzu cum ambulanța în care fusese pus Erik trage la ușă și târgile sunt da-te jos. Își parcă Blazer-ul încuindu-i automat ușa, așa cum îi spusese el și urcă anevoie scările ce duceau la ușile automate.

Kathleen tocmai trecuse de prag, când îl văzu pe Erik, pe un pat cu roțile, dus într-una din sălile de tratament și o mulțime de oameni în alb, urmându-l. Îi părea bine să vadă că spitalul dispunea de o echipă de urgență suficient de numeroasă ca să se ocupe de un accident ca acesta.

Kathleen știa că e inutil să încerce să meargă și ea după Erik, așa că, nervoasă, se așează pe unul din scaunele neconfortabile din sala de așteptare rece, albă.

Și se rugă.

Era sigură că trebuie să fie și o capelă în spital, dar, fără să știe de ce, nu simțea nevoia să-și caute acolo consolarea. Voia să fie cât mai aproape de Erik. Credința ei era adâncă și permanentă și apelase la ea adeseori în viață. Acum era una din acele dăți și-l rugă pe Dumnezeu pentru viața lui Erik, promițându-i orice, așa cum fac oamenii aflați la necaz, când, se roagă.

Următoarele ore trecură într-un amestec de durere de inimă, confuzie și teamă. De fiecare dată când cineva intra sau ieșea din camera în care se afla Erik, se ridica și se îndrepta grăbită spre ei, implorând cu ochii să i se spună ceva, dar fie că era împinsă scurt la o parte, fie că se arunca o privire plină de compasiune, care nu-i spunea nimic. Rudele celor mai nefericiți pasageri erau chemate înăuntru și se auzeau plânsete de jale care-i înghețau sângele în vene.

Telefoanele sunau, pasagerii răniți mai ușor intrau și ieșeau întruna, ușile ascensorului se deschideau și se închideau, medicii și surorile treceau pe lângă ea grăbiți, dar Kathleen nu vedea

nimic din toate acestea. Ochii îi rămâneau lipiți de ușa în spatele căreia Erik poate că se lupta cu moartea. Dacă ar fi putut măcar să-l vadă, poate că prezența ei ar fi îmbunătățit starea. Ar fi putut oare să-i transmită atâta putere încât să-l scape de pericol?

Când crezu că nu mai poate suporta, traversă încăperea spre biroul de recepție și tuși tare ca să atragă atenția surorii care stătea aplecată deasupra unui registru.

— Ce este? Sora își ridică privirea spre Kathleen.

— Domnișoară... Kathleen văzu numele de pe plăcuța prinsă de poliesterul uniforme albe. Se corectă. Doamnă Prather! Ați putea... vreți... domnul Gudjensen... A fost adus aici de la aeroport. Puteți, vă rog, să-mi spuneți ceva, orice, despre starea lui? Vă rog.

— Sunteți rudă? Întrebă doamna Prather.

Kathleen fu tentată să mintă, dar nu putu și oricum nici nu-și închipuia că doamna Prather ar crede-o. Privi în jos gresia gri și spuse încet:

— Nu. Noi...

— Cred că înțeleg, spuse doamna Prather. Kathleen își îndreptă capul și nu știa de ce tânăra aceasta cu ochii de safir, părul castaniu și hainele în dezordine, atinsese un punct sensibil în inima ei.

— Să văd ce pot să fac. Se întoarse, mergând tiptil cu picioarele încălțate în pantofi cu tălpi de cauciuc și spunându-i peste umăr: O să-ți aduc și niște antiseptic pentru mâini.

Kathleen își privi mâinile și văzu de-abia acum că erau roșii de zgârieturi sângerânde. Nu mai avea unghii, ci doar burice sângerânde. Când se întâmplase asta? Când își ridică din nou privirea, n-o mai văzu pe doamna Prather.

Așteptă neliniștită lângă birou, atentă de fiecare dată când ușa ascensorului se închidea și se deschidea.

— Sunt bine, mulțumesc, îi răspunse unei alte surori care o întrebase dacă poate s-o ajute.

În sfârșit, doamna Prather se înapoie la birou și-i dădu lui Kathleen o bucată de tifon îmbibată într-o loțiune galbenă, mirositoare.

— Șterge-ți mâinile cu asta. O să te usture foarte tare, dar

trebuie să-ți cureți tăieturile alea de pe mâini.

— Ce-i cu Erik? Întrebă Kathleen disperată.

— I s-a făcut o radiografie și a fost examinat atent. Nu sunt semne de leziuni sau fracturi.

— Mulțumesc lui Dumnezeu, șopti Kathleen și-și închise ochii care se umpluseră de lacrimi.

— Totuși, completă doamna Prather, nu și-a recăpătat cunoștința. E încă în stare de comă și are un cucui mare în cap. S-au pus și câteva copci. Cu cât o să-și revină mai repede, cu atât va fi mai bine.

Kathleen încercă să-și oprească plânsul care-i gâlgâia în gât.

— Poate că, dacă aş putea să-l văd, să-i vorbesc... Dar doamna Prather clătină din cap.

— Nu acum. Îmi pare rău, dar într-adevăr e mai bine pentru el să nu te duci acolo, sunt sigură că, atunci când o să-și revină și starea lui se va stabili, ' doctorii or să te lase să-l vezi câteva minute. Până atunci, mi-e teamă că trebuie să aștepți.

Kathleen întinse mâna și-i atinse mâneca uniformei.

— Vă mulțumesc, spuse încet și se așeză la loc, reluându-și veghea.

Amurgul se făcu noapte, fără ca ea să-și dea seama. În parcare de lângă camera de-urgență, luminile se aprinseră automat. Traficul de pe autostrada aglomerată trimeea până aici sclipirea farurilor și a stopurilor roșii, dar ea nu-și părăsi postul.

Doamna Prather intra și ieșea des, dar de fiecare dată când se întorcea la biroul ei se uita la Kathleen și clătina trist din cap. Nu era nevoie de cuvinte. Cunoștea întrebarea lui Kathleen.

Doamna Prather plecă din nou pentru câțva timp și Kathleen își privi ceasul cu speranță. Poate că se va întoarce repede cu noutăți. Chiar atunci, ușa automată care dădea afară se deschise și o femeie intră grăbită.

Ochii lui Kathleen fură inexplicabil atrași de ea. Era mică, blondă și foarte atrăgătoare. Trăsăturile perfecte îi erau deformate de teamă, când se aplecă spre birou. Purta o fustă de bumbac dreaptă, care-i venea foarte bine. O bluză ușoară, tot din bumbac, se mula pe sânii mici/rotunzi.

Își sprijini palmele pe biroul înalt, către sora care semăna cu doamna Prather.

Vocea îi era aspră și cuvintele se rostogoleau unul după altul, repezite.

— Sunt doamna Gudjensen. Am fost chemată de doctorul Hamilton pentru Erik Gudjensen. Doctorul știe că vin.

— Sigur, doamnă Gudjensen. Intrați acolo. Sora îi indică frumoasei tinere ușa asupra căreia fuseseră ținuiți ochii lui Kathleen în ultimele ore.

Doamna Gudjensen plecă repede de lângă birou și picioarele delicate și iuți o purtară spre sala de tratament, unde intră, închizând ușa după ea. La fel se închisese parcă o ușă și peste inima lui Kathleen.

Stătea complet nemișcată, temându-se că, dacă ar face fie și cea mai mică mișcare, s-ar sfărâma într-un milion de cioburi. O fierbințeală îi inundă corpul și se adună în lobii urechilor, care îi ardeau ca focul. Plămânii se contractară, eliminând zgomotos oxigenul pe care-l mai aveau în ei și un nod dureros se ridică în gât, pe care nu-l putea înghiți.

Se simțea mai ușoară ca aerul și-i era teamă că avea să leșine. Era sigură că toată lumea putea să audă bubuiturile care-i spărgeau tâmpilele, deși toți își vedeau netulburați de treburi. Nu-și dădeau seama că ea, Kathleen Haley, murea? Acum. Erau martorii morții încete, agonizante, chinuitoare, a unui suflet. Și nu vedeau. Nu le păsa.

Trebuia să plece afară, departe.

Ascultase de sfatul blând al Ednei, îl urmase, dar o făcuse și pentru că așa simțise ea însăși. Dar din nou iubise și pierduse. Găsise curajul să iubească din nou, dar, așa cum o părăsiseră părinții, o va părăsi acum și Erik. Doar că ea nu va fi acolo, ca să-l lase s-o părăsească. Va pleca, înainte de a se întâmpla așa ceva.

Cu grijă, sperând că nu se va desface în bucăți și va dispărea în aer, Kathleen se ridică în picioare și se îndreptă spre birou. Luă un formular gol, scris pe el numele lui Erik și, cu degetele tremurânde, introduse hârtia în inelul pe care se aflau cheile de la mașina lui. Puse cheile cu hârtia pe care scrisese numele lui într-un loc unde era sigură că aveau să fie văzute de doamna Prather.

Întorcându-se, se ciocni de un bărbat înalt, blond, puternic,

care venea grăbit spre birou. Își coborî capul, dorind ca nimeni să nu-i vadă lacrimile care-i curgeau din ochi, în șiroaie, pe obraji.

Câteva clipe după asta, se auziră pașii repezi, ușori, ai doamnei Prather. Acest domn ce arăta bine, Gudjonsen, aștepta să-și recunoască fratele și cumnata și să le vorbească. Apoi întrebă de cineva pe nume Kathleen.

Ea nu se îndoia cine era această Kathleen. Cu aprobarea doctorului, doamna Prather se întoarse pe călcâie și coborî în hol și spre camerele de așteptare. Dar când deschise ușa și privi prin camera de așteptare, femeia drăguță cu ochii de smarald și păr arzător, cu mâinile zgâriate și cu o față îngrijorată pe care se citea dragostea, dispăruse. — Dac-ai ști, mi-ai spune unde e? Întrebă Erik. Ochii îi sclipeau adânc înfundați în orbite. În jurul gurii și ochilor încercănați, se formaseră riduri fine, de oboseală, grijă și suferință. Mi-ai spune, fir-ar să fie de treabă? Țipă el. Bătu cu pumnul în masa de lemn.

— Erik, calmează-te și nu mai țipa la noi, îi spuse B.J., încercând să fie rezonabil. Ți-am spus că nu știm unde a dispărut Kathleen și într-adevăr nu știm. Suntem la fel de îngrijorați ca și tine.

— Oh... Erik oftă, având în glas toată disperarea și deznădejdea din lume. Se lăsă să cadă în fotoliu și-și acoperi fața cu mâinile.

Asta era a doua oară în ultima lună când venea la Mountain View să-i roage pe soții Harrison să-i spună unde este Kathleen. Și, de fiecare dată, îi juraseră că nu știu.

Zăcuse în spital două săptămâni, incapabil să afle ce se întâmplase cu ea, când își recăpătase cunoștința și începuse să întrebe despre ea, o soră îi spusese că o femeie care se potrivea cu descrierea lui fusese acolo, dar plecase.

Se îngrijorase foarte tare, devenise agitat. Doctorul ordonase să se facă niște injecții calmante, ca să se liniștească, altfel starea s-ar fi înrăutățit.

Dar când își reveni din nou, mânios de neputința lui și de platitudinile ce le debitau Bob și Sally ajunse iar în pragul disperării.

— Ți-am spus că n-a fost o aventură, Bob! Țipase la fratele său... La dracu', ea n-ar fi plecat așa, fără să-mi spună un

cuvânt. Poate că a fost răpită sau ucisă sau violată sau altceva. Te-ai gândit la asta? Ai?

Venele se umflaseră înfricoșător sub bandajul de la tâmpile și fură chemate surorile, ca să-i dea cu forța un alt sedativ, în ciuda amenințărilor și înjurăturilor lui, care se împotriva cu toate puterile.

Când se redeșteptă, Bob și Sally erau cu el, cu nervii la pământ, cu fețele abătute.

— Erik, ți-a lăsat cheile pe birou, cu un bilet. Nu se poate să fi fost răpită. A plecat de bunăvoie.

Bob privi la soția sa, căutând sprijin, dar atenția ei era îndreptată spre cumnatu-său, față de care avea o afecțiune puternică.

— Poate că... ăăă... începu Bob, poate că i-ai interpretat greșit... ăăă... sentimentele.

— Pleacă de-aici. Du-te acasă - sau oriunde, nu mă interesează, spuse Erik supărat. Lăsați-mă în pace. Se întoarse cu spatele la ei și se uită la perete, fără să-i vadă, cu o privire grea, amară, care avea să-i caracterizeze expresia în următoarele săptămâni.

În ciuda indiferenței față de starea lui, se însănătoși. Terorizase surorile și-i înjurase pe medici, dar își reveni. Durerile de cap erau tot mai ușoare de la o zi la alta, iar rana, care la început îl duruse, îl înțepa numai, apoi se vindecă și aproape că nu se mai observa.

Bob și Sally plecaseră după ce primul pericol trecuse, dar se înapoiaseră să-l ia acasă, în Saint Louis. Ei conduseseră Blazer-ul pe rând iar Erik stătuse în spate, căzut pe gânduri.

În fiecare zi, le telefonase din spital soților Harrison, îngrijorați și ei de dispariția lui Kathleen, întrebându-i despre ea. Nu-i spusese nimic, jurând că nu știa. N-o mai văzuseră pe Kathleen din dimineața ploioasă când plecaseră împreună. Erik le-a promis că se va întoarce la Mountain View cât de repede va putea.

Citise articolele din ziar în legătură cu accidentul și știa că avusese noroc că trăia. Unsprezece pasageri și pilotul n-avuseseră noroc. Cu toate astea, uneori se întreba de ce se consideră norocos. Fără Kathleen...

De ce dispăruse fără urmă? Când plecase, nu știa nici cât de grav era rănit, sau dacă avea să se facă bine pe deplin. Ceva o alungase de acolo, dar ce?

După ce petrecu câteva săptămâni grele în Saint Louis, ca să se refacă, începu căutarea la Mountain View. „Soții Harrison se jurară că nu primiseră nicio veste de la Kathleen, cu excepția unui bilet scris de mână, trimis de la adresa ei din Atlanta. Erik îl citise. Nu spunea nimic, decât că era bine și avea să ia legătura cu ei mai târziu. Îi ruga să nu-și facă griji în legătură cu ea și se scuza că-l părăsise în mijlocul verii. Asta fusese tot.

Acum, la a doua venire la Mountain View, unde frunzele începeau să capete culorile ruginii ale toamnei, Edna îl readuse în prezentul la fel de dureros, spunând blând:

— Povestește-ne ce-ai aflat la Atlanta.

Oftă și-și îndreptă poziția pe fotoliu.

— A fost acolo imediat după accident. Și-a eliberat apartamentul, a plătit ce-avea de plătit, a împachetat tot și-a plecat. N-a lăsat nicio adresă. Am fost la magazinul Mason's. Știați că nu mai lucra acolo?

— Nu, răspunseră soții Harrison, șocați.

— Își dăduse demisia la începutul verii. Cu toate astea, de câte ori vorbeam despre munca ei, povestea ca și cum urma să se întoarcă. Acolo.

— Își iubea munca, Erik. De ce să-și fi dat demisia dintr-odată?

— Am invitat-o la masă pe una din vânzătoare, ca să aflu. Se pare că unul din funcționari îi făcea insistent curte. Era căsătorit.

— Ei, asta explică demisia. Kathleen nu s-ar fi încurcat niciodată cu un bărbat însurat, declară Edna fermă.

Erik se strâmbă nepolitic și se îndreptă spre fereastră. Când se întoarse din nou spre ei, disperarea îi țâșnea prin fiecare por al trupului.

— De unde știți? Poate că-i o mică mincinoasă prefăcută, care ne-a înșelat pe toți.

— Ia stai puțin, tinere. Edna se ridică de pe scaun și merse lângă Erik, amenințându-l cu degetul în dreptul feței. Nu vorbi așa despre Kathleen. Știi la fel de bine ca mine că nu-i adevărat. Nu te las să stai aici, în casa mea și s-o vorbești de rău.

— Atunci de ce a fugit așa ca un copil vinovat sau speriat? Întrebă el.

Mânia Ednei se evaporase și corpul se încovoie de dezamăgire. Își frecă tâmpilele, ca și cum ar fi durut-o.

— Nu știu, spuse încet.

— Poate că este un copil speriat, adăugă B.J., calm, de pe sofa. Poate că, știindu-te zăcând, rănit, poate pe moarte, n-a putut suporta, n-a putut să riște, n-a putut suporta ideea că te poate pierde. Pot să afirm cu convingere că se atașase foarte puternic de tine. B.J.. Îl privi, pe Erik cu ochii îngustați, așteptând o confirmare, dar cum nu primi nimic, continuă: Asta ți-o garantez. Și-a creat un precedent periculos în viață, fugind mereu de greutăți. Într-o zi, va trebui totuși să facă față unei situații dificile. Și n-o să fie ușor pentru ea. Nu e pregătită pentru asta.

Erik păru să reflecteze pentru un moment, dar apoi trăsăturile lui formară din nou o mască impenetrabilă.

— Ei bine, orice motiv ar fi avut, a fugit de voi și de mine și a lăsat să se înțeleagă clar că nu vrea să fie găsită, își luă sacul aruncat pe marginea scaunului și porni spre ușă. Mi-am irosit două luni din viață căutând-o și nu intenționez să investesc mai mult. O să vă anunț când va fi prezentat filmul pe care l-am făcut aici. Vă mulțumesc pentru tot ajutorul.

Cuvintele erau scurte, tăioase și, după părerea Ednei, forțate. Sub hotărârea neclintită, se păru că distinge o dezamăgire nespus de dureroasă.

Era sigură de asta, când îl văzu pe Erik mergând către mașină, urcând și trântind ușa. Își lăsase cu dezolare capul pe volan și, de-abia după ce își reveni, răsuci cheia și porni motorul.

Capitolul IX

Kathleen își aranja fusta ce-i venea puțin deasupra genunchiului cu un gest feminin, ce o făcu să zâmbească pe secretara de vârstă mijlocie. Ce fată drăguță. Își spuse.

Kathleen îi întoarse zâmbetul. Părea întruchiparea

profesionalismului, așa cum stătea în anticamera frumos mobilată, așteptând interviul cu domnul Seth Kirehoff, proprietarul magazinului *Kirchoff's* din San Francisco.

Fața calmă ascundea tumultul interior. Cine putea ghici tremurul, neliniștit dinăuntrul lui Kathleen?

Avea nevoie foarte mare de această slujbă. Mai mult decât din motive financiare. Avea nevoie de slujbă ca să-și refacă echilibrul și sănătatea, amândouă pierdute din momentul în care, stând și așteptând în spitalul din Arkansas, o văzuse pe soția lui Erik.

Involuntar, Kathleen își strânse ochii, într-o încercare inutilă de a șterge imaginea aceea dureroasă. Îi deschise imediat și o privi pe furiș pe secretară, sperând că nu îi observase momentul de slăbiciune. Nu-l observase. Stătea aplecată peste un dosar la biroul ei.

Cineva ar putea crede că, în două luni, agonia trece, iar durerea devine o palidă amintire. Dar pentru ea rana nu se vindecase, era încă adâncă, proaspătă, sângărândă.

Kathleen își întoarse fața către fereastra largă și privi peisajul. Remarcă zgârie-norul care adăpostea Transamerica și departe, spre orizont, golful uriaș sclipind ca un safir în soarele strălucitor.

Cum putuse să fie atât de naivă? De ce nu luase în considerare faptul că el ar fi putut fi căsătorit? Nu se întâmplase pentru prima oară. Fusesse atât de atrasă de acest bărbat, ținută de magnetismul lui, încât nu putuse privi mai departe.

Avusese impresia că și el ținea la ea, dar se înșelase. Lacrimi de rușine și umilință îi umpleau ochii când își amintea cum îi răspunsese, atât fizic cât și sentimental. O manevrase ca un expert și ea fusese toată numai dorință. Intimitățile care păruseră sacre când le trăiseră împreună, păreau acum niște ofense.

La spital, când o auzise pe tânăra femeie prezentându-se ca doamna Gudjensen, în virtutea acestui nume având dreptul să meargă la patul lui Erik, să vadă ceea ce ei nu se permitea, vroise să fugă, să alerge până la epuizare și să cadă la marginea pământului, să fie înghițită de uitare.

Căzuse. Se întorsese la aeroport și așteptase acolo toată noaptea, numai ea și echipele care înlăturau rămășițele

accidentului, eliberând pista. Luase primul avion spre est și se întorsese la Atlanta.

În interval de câteva minute, Kathleen se maturizase. Se considerase și înainte o femeie matură, care cunoștea lumea, obișnuită cu durerile și suferințele.

Ce proastă fusese. Erik îi răpise inocența în mai multe feluri decât doar luându-i virginitatea, îi arătase exact cât de egoiști pot fi bărbații. David Ross era un amator, în comparație cu Erik Gudjensen. Kathleen nu știuse că poate exista atâta înșelătorie intenționată. Acum știa. N-o să se mai arunce așa orbește în niciun fel de relații. Tânăra femeie care fusese dispăruse, în locul ei, apăruse acum o femeie cu mâinile și inima rănite. Amândouă aveau nevoie de mult timp ca să se vindece.

Câteva zile la rând, cumpăraseră micul ziar din Little Rock, citind cu aviditate relatările despre accident. Numele lui Erik nu era pe lista morților. Ca să se liniștească, sunase la spital și aflate că totul mergea bine și aveau să-i dea drumul curând acasă. Când a fost întrebată dacă voia să se facă legătura cu el sau să lase un mesaj, a refuzat.

Cel mai important lucru de pe lista ei de priorități era să încheie acest capitol din viața ei. Dacă ar fi putut să-l șteargă din trecutul ei, ar fi făcut-o, dar era imposibil. Singura ei speranță era să poată să-l uite, să-l considere ca pe o experiență din care a avut de învățat și să plece de acolo. Vroia s-o ia de la început, în altă parte, cu altcineva, așa că a eliberat apartamentul și s-a mutat la un hotel, până să se hotărăscă ce va face.

Timp de săptămâni întregi, nu s-a întâmplat nimic. Citea anunțurile cu oferte de serviciu din toate ziarele pe care le găsea la standurile din Atlanta, referitoare la slujbele din alte orașe. A trimis scrisori prin care solicita un post la principalele magazine mari din țară, dar, în cazurile în care a primit răspunsuri, acestea erau de obicei refuzuri politicoase și impersonale, între timp, contul ei din bancă scădea, ca și moralul ei, nerefăcut după lovitura de moarte căreia trebuise să-i facă față.

Apoi a văzut o altă ofertă într-un ziar de publicitate. Nu era niciun nume, niciun număr de telefon, ci doar o căsuță poștală unde trebuia trimisă o scurtă prezentare. Potrivit ofertei, existau mai multe posturi libere, care nu erau specificate. Mecanic și fără

speranțe, a trimis datele cerute știind că era o încercare zadarnică.

Spre surpriza ei, a primit răspuns peste câteva zile. Dacă o mai interesa o slujbă în domeniul achiziționării de îmbrăcăminte de ultimă modă, trebuia să sune la numărul de telefon care se dădea și să stabilească o întâlnire.

Dacă o mai interesa! Cât putu de iute, Kathleen și-a verificat soldul din cont și a decis că, dacă avea să cheltuiască mai puțin pe mâncare, putea să-și permită o călătorie la marea loterie, în California.

— Domnișoară Haley?

Tresări din reverie ca arsă, când secretara îi strigă numele. O femeie elegantă, zveltă și îmbrăcată modern ieșea din birou. O privi pe Kathleen, cântărind-o din ochi, expertă, când trecu pe lângă ea, spre ușă. Și ea era o candidată care vroia slujbă.

— Domnul Kirchoff vă primește acum, spuse secretara cu amabilitate. Îmi pare rău că a trebuit să așteptați.

— Mulțumesc, răspunse Kathleen la fel de politicoasă. Nu face nimic.

Merse cu picioarele tremurând, spre ușa sobră și intră. De ce era așa nervoasă? Nu-i stătea în caracter. De obicei era foarte sigură pe ea. Era asta o altă moștenire de la Erik Gudjensen? Această nesiguranță și conștiință de sine pe care nu le avusese până acum?

Hotărâtă să-și alunge complexe de inferioritate, își ridică bărbia în sus și pași pe covorul albastru, gros și moale spre biroul masiv, intimidant.

Bărbatul din spatele scaunului o privi cu o expresie degajată, atentă, apreciativă.

— Domnișoara Kathleen Haley? Întrebă pe un ton bine timbrat.

— Da, spuse ea zâmbind.

— Luați loc, vă rog. Sunt Seth Kirchoff. Nu se ridică dar acceptă să strângă mâna mică, bine îngrijită, pe care ea i-o întinse peste birou.

— Mulțumesc, domnule Kirchoff spuse, "și se așeză. Mă bucur să vă cunosc. Își recâștigase încrederea în sine pe care o pierduse pentru un moment. Știa că făcea bine față imaginii de cumpărător de modă stilat, competent, pe care trebuia s-o

demonstreze. Costumul tricotat era subțire, așa cum o cerea anotimpul, dar culoarea lui de aur vechi vorbea despre apropierea toamnei. Fusta dreaptă îi venea perfect. Jacheta scurtă era sever croită, dar bluza crem din crep, de dedesubt, o îndulcea plăcut, feminin. Mănușile cafenii și poșeta asortată erau un cadou pe care și-l făcuse singură cumpărându-le de la Gucci, în timpul unei excursii la New York, cu un an înainte. Sferele aurii din urechi erau singurele și suficiente bijuterii pe care le purta. Părul castaniu închis îmbogățit parcă de culoarea costumului, era pieptănat într-un coc strâns la ceafă, dar severitatea pieptănăturii era îmblânzită de șuvițele care se desprinseseră și se ondulau pe lângă obraji. Se machiase cu grijă, alegându-și nuanțele în ton cu îmbrăcămintea și cu culorile ei naturale.

Privi spre bărbatul de dincolo de birou, apreciindu-l la rândul ei. Avea părul închis la culoare și ondulat, aproape lipit de figura plăcută. Era foarte frumos, într-un fel sensibil, evident. Nu părea atât de brutal, viril ca...

Încetează cu asta! Își ordonă Kathleen, continuând să-l observe pe domnul Kirchoff. Gura îi era senzuală, cu buze moi. Avea nasul lung, îngust, bine armonizat cu restul trăsăturilor feței.

Ochii lui îi atraseră atenția lui Kathleen. Erau de culoarea închisă a ciocolatei, adânci dar nu misterioși, așa cum sunt de obicei considerați astfel de ochi. Erau deschiși, calzi, inspirau sinceritate... și mai ce? Compasiune?

Privirea lui Kathleen coborî spre bărbia puternică, apoi spre umerii bine formați. Aici privirea îi îngheță. De unde se aștepta să vadă un fotoliu uriaș de piele, potrivit pentru situația unui om ca domnul Kirchoff, văzu strălucirea neuniformă a cromului. Seth Kirchoff stătea într-un scaun cu rotile.

Cea mai mare dorință a ei în acel moment era ca el să nu-i fi observat șocul, dar el observase.

— E îngrozitor când vezi prima dată, nu? Întrebă el, privind în jos la brațele scaunului. Dar dacă te obișnuiești, nu mai e așa de rău. Își ridică ochii apăsători spre ea și-i zâmbi.

— Nu mi se pare îngrozitor, răspunse, ea sincer. Doar că a fost ceva neașteptat. El zâmbi cuceritor.

— M-am gândit de multe ori să pun o tăbliță afară pe care să

scrie: „Atenție. Bărbat pe scaun cu roțile”. Kathleen râse spontan.

— Așa ați scăpa de o mulțime de solicitanți plicticoși.

— S-ar putea. Poate că ar trebui s-o fac. Zâmbiră aprobator, franc, unul la altul. Cu riscul de a părea deplorabil, o să-ți spun direct că asta mi s-a întâmplat într-un accident de automobil, în noaptea când am absolvit facultatea. Trei dintre colegii mei au murit. Eu am scăpat, dar o fractură de coloană m-a lăsat paralizat de la mijloc în jos.

— Ați avut mare noroc.

El își propti bărbia în pumni, stând cu coatele pe brațele scaunului.

— Țsta e un răspuns foarte neobișnuit, domnișoară Haley. Majoritatea spun „îmi pare rău” sau ceva asemănător. De-a lungul anilor, am clasificat reacțiile oamenilor la infirmitatea mea. Ei fie că-și exprimă mila sau jena și nu mă privesc în ochi, fie o ignoră total, ca și cum n-ar vedea-o, ca și cum n-ar exista. Dumneata n-ai reacționat în niciunul din felurile acestea. Cred că-mi plăci, domnișoară Haley.

Ea zâmbi.

— Și eu cred că vă plac.

El râse, bine dispus.

— Dorești o cafea? Fără să-i aștepte răspunsul apăsă un buton de pe birou și secretara intră în câteva secunde.

— Domnișoară Haley, aceasta este doamna Larchmont. Insistă să-i spun așa; în ciuda prieteniei noastre.

— Nu vreau să spună cineva că între noi ar fi o poveste de dragoste, replică doamna Larchmont. Claire Larchmont era o femeie de vreo cincizeci de ani, aprecie Kathleen corect. Kathleen consideră că era idealul de secretară pentru un director – atractivă și competentă.

Era evident că relația dintre cei doi se baza pe o afecțiune reciprocă puternică și suficient de sigură ca să se tachineze unul pe altul. Ea se întoarse spre Kathleen.

— Poți să-mi spui Claire.

— Domnișoară Haley, nu dorești niște cafea? Întrebă din nou Seth.

— Da, cu frișcă, vă rog, îi spuse ea lui Claire.

— Și eu... începu Seth.

— Știu ce vreți dumneavoastră, domnule Kirchoff, spuse ea părăsind camera.

— E neprețuită, nu-i așa? O întrebă Seth pe Kathleen.

— Păreți să vă înțelegeți foarte bine amândoi. Spuse ea.

— Da, ne înțelegem. Își așează mâinile încleștate pe birou și spuse: Acum vreau să-ți spun ce caut.

Făcu o scurtă prezentare a magazinului, care fusese înființat de bunicul lui prin 1920. De-a lungul anilor, în timpul crizei economice și în timpul celui deal doilea război mondial, magazinul a reușit să supraviețuiască. După război, tatăl lui Seth preluase afacerea și o dezvoltase ca volum și profituri. Murise cu trei ani în urmă.

— S-ar putea crede că afacerea mi-ar fi revenit mie, în mod natural. Dar tata a precizat în testament că unchiul meu va prelua controlul. Vezi, tata a crezut că, dacă eram pe jumătate paralizat, îmi paralizase și creierul. Nu prea m-a iertat niciodată că am ajuns un invalid. Nu era amărăciune în vocea lui Seth, ci doar o tristețe adâncă. Oricum, unchiul meu a murit în chip neașteptat anul trecut și, practic, de nevoie, m-am mutat în acest birou.

Făcu o pauză destul de lungă, așteptând-o pe Claire să pună pe birou o tavă de argint. Pe ea erau cești de porțelan și o cană cu cafea. După ce turnă cafeaua și o servi, Claire se retrase lăsându-i singuri.

— Domnișoară Haley, Kirchoff's are posibilitatea să devină un nume important în modă, la San Francisco, dar până acum a fost în mâinile unor oameni bătrâni, fără nicio viziune, incluziv tatăl meu. Sorbi din cafea, apoi continuă: Când am preluat conducerea, am început cu tăierea capetelor – la figurat, bineînțeles. Zâmbi și Kathleen primi în plin impactul farmecului lui. Na fost ușor, pentru că unii dintre oamenii pe care i-am concediat erau aici de douăzeci de ani și chiar mai mult, dar n-am avut ce face. Le-am dat suficient timp șefilor de departamente să restructureze activitățile. Dacă n-au făcut-o, i-am executat. Să fiu iertat pentru asta.

Se opri.

— Mai vrei cafea?

— Nu, mulțumesc, spuse ea punându-și ceașca pe tavă.

— Să trec la scopul acestui interviu, domnișoară Haley. Știu că te întrebi unde vreau să ajung.

— Nu m-am plictisit, domnule Kirchoff.

El îi întoarse zâmbetul, apoi apăsă o pârghie care puse în mișcare scaunul motorizat. Îl manevră în jurul biroului, până ajunsese în spatele scaunului ei. Era un om înalt, judecând după lungimea corpului și a picioarelor.

— Am nevoie de cineva care să coordoneze procurarea articolelor de 'modă pentru magazinul meu. Și-o să-ți spun un secret. Până la sfârșitul anului, încep construcția altor două magazine. Până la Crăciunul viitor, vor fi trei magazine Kirchoff în zona golfului.

— Ce minunat! Exclamă ea, sincer.

— Sper. Dar vreau ca și imaginea noastră să se îmbunătățească, odată cu extinderea. De ani de zile, ne adresăm unui singur tip de cumpărătoare. Cea care cumpără patru-șase rochii. Foarte conservatoare și econoamă. Cu un gust demodat. Fără niciun pic de imaginație.

— Cunoscut genul. E beleaua tuturor negustorilor de modă, spuse Kathleen sec. El râse.

— De asta e nevoie să ne îmbunătățim imaginea. Vreau ca și clienții magazinului să se schimbe. Vreau să am clienți din cele care cumpără patru-șase ansambluri pe sezon. Cumpărătoarea mea să fie o tipă stilată, să cunoască moda, să fie curajoasă. Agilă și pricepută. Activă în afaceri. Profesionistă. Ambele, dacă se poate. În orice caz, să corespundă acestei imagini. Să vrea să-și îmbrace copiii ca pe ea însăși.

— Oho, făcu impresionată Kathleen. Dar ați făcut ceva studiu de piață.

— Da, într-adevăr, vreau un departament cu ultimele noutăți pentru femei, de la lenjerie sexy până la rochii de seară. Și unul pentru fete tinere, în care să se găsească de toate pentru odorul mamei, de la primul sutien, până la rochii pentru domnișoarele de onoare.

Ochii lui Kathleen sclipiră.

— La ce preț? Întrebă ea.

— De la scump, la foarte scump.

— Accesorii?

— Numai din cele mai bune. Dacă o clientă are nevoie de un cordon de trei sute cincizeci de dolari pentru rochia ei de seară, vreau să știe că poate să vină să aleagă unul de la Kirchoff's.

— Dar pentru bărbați și copii?

— Am angajat alte persoane care să se ocupe de achiziționări pentru departamentele astea, dar dumneata vei avea autoritatea să le verifici comenzile și să te asiguri că țin pasul cu departamentele dumatiale.

— Rămâi la creatorii interni?

Fruntea se încreți de concentrare.

— Nu în totalitate, dar prefer să. Cumpăr de la New York mai degrabă, decât din Europa, Mândrie de yankeu, presupun.

— Care e bugetul pentru achiziții?

— În momentul acesta, nelimitat, oricât ne trebuie pe parcurs.

Era un vis care se transforma în realitate! Fără să-și dea seama, Kathleen își mușcă buza de jos, imaginându-și ce ar putea face având toate acestea la dispoziție.

— Când poți să începi?

Întrebarea fu atât de neașteptată, încât Kathleen tresări surprinsă și-și pironi ochii strălucitori, larg deschiși, pe fața lui.

— Ce...? Vrei să spui... că eu...?

— Da, ai postul. Dacă-l vrei. Salariul e patruzeci de mii de dolari pe an, fără primele pentru vânzări și reducerile de care beneficiezi ca salariată. E satisfăcător?

Satisfăcător? Nu știa ce să spună.

— Domnule Kirchoff, sunteți sigur? Adică, da, vreau postul, dar nu aveți în vedere și alți solicitanți? Poate că ar trebui să așteptați...

— Nu, domnișoară Haley. Am știut că dumneata ești ceea ce vreau, de cum ai intrat pe ușă. Disprețuiesc femeile care dau buzna pe ușă, declarându-și intențiile grandioase și neascultând ceea ce le spun. Dumneata știi să ascuți. Ai stil și experiență. Pot să spun asta după cum te îmbraci și după cum te prezinți. Gustul dumatiale e impecabil. Și, ceea ce e important pentru mine, ești foarte feminină. Vreau ca toate clientele mele să dorească să arate ca dumneata - sigure, dar blânde, independente, dar în întregime femei.

Ea roși la această caracterizare.

— Accept cu plăcere oferta dumneavoastră, domnule Kirchoff. Și ca să răspund la întrebare, sunt disponibilă imediat. Sau de îndată ce-mi găsesc o locuință și-mi aduc lucrurile din Atlanta.

— Foarte bine. Să zicem... și se uită într-un calendar de pe birou, de luni, 16? Asta înseamnă că ai zece zile la dispoziție. Dacă ai nevoie de mai mult, spune-mi.

— Mulțumesc. E mai mult decât suficient: De-abia aștept să încep.

El zâmbi cald.

— Bine.

Ea îi întinse mâna, pe care el o strânse cu căldură.

— Vă mulțumesc, domnule Kirchoff. N-o să vă pară rău.

— Nu mi e teamă de asta. Te rog doar să renunți la domnul Kirchoff și să-mi spui Seth.

Atunci, eu sunt Kathleen.

— Kathleen, repetă el încet, ca și când ar fi savurat numele ei pe buze.

Ea se ridică atentă, conștientă de faptul că el trebuia să rămână așezat.

Dar mergând spre ușă, auzi în spate sunetul motorului scaunului cu roțile.

— Mi-aș rupe iar coloana, dac-aș avea privilegiul să-ți deschid ușa, Kathleen, dar vrei te rog să faci tu onorurile? Râseră amândoi.

— Sigur. Ținu ușa ca să poată trece el cu scaunul, iar ea îl urmă. Lângă biroul secretarei, stătea un bărbat într-un costum cenușiu închis.

— Ah, George, spuse Seth. E deja timpul să mergem?

— Da, Seth. Ai întâlnire cu sora ta la masă.

— George, ți-o prezint pe cea mai nouă angajată a noastră, domnișoara Kathleen Haley.

— Ai angajat-o, deci! Exclamă Claire Larchmont din spatele biroului. Îmi pare așa de bine!

— De ce? O tachină Seth. Poate că am angajat-o în locul tău.

— Asta niciodată, spuse ea, netulburată. Apoi zâmbi plăcut spre Kathleen. Bine ați venit, domnișoară Haley!

— Kathleen, spuse ea. Claire zâmbi și aprobă din cap, apoi se

întoarse la calculatorul ei.

— Kathleen „George e de-al casei. Îmi e valet, șofer, medic, partener de pahar și cel mai bun prieten. George Martin.

— Domnule Martin! Îl salută Kathleen, zâmbind.

— Te rog, spune-mi George, altfel s-ar putea să nu te aud, îi zise el. Era un bărbat înalt, subțire, de vârstă mijlocie, care lăsa impresia unui om cu un puternic caracter moral și pe care te puteai bizui. Avea un zâmbet încurajator.

— Acum, toată lumea se strigă pe numele mic, în afară de tine, doamnă Larchmont, spuse Seth.

Claire își întoarse fața spre el, ca de obicei, neimpresionată de tachinările lui.

— Ai, te rog, grijă de toate lucrurile alea birocratice care trebuie făcute pentru un angajat nou - asigurare și chestii de-astea. Și dă-i, te rog, lui Kathleen un cec de cinci mii de dolari, pentru cheltuielile de mutare.

Kathleen vru să obiecteze, dar Seth o opri.

— Altfel nu accept. O firmă mare, când angajează pe cineva, face așa ceva. Și noi suntem o asemenea firmă.

— Mulțumesc, spuse ea, uluită de tot ce se întâmpla. Își puse cecul în poșetă și îi dădu mâna lui Seth. Ne vedem pe 16, îi spuse ea.

— Așteptăm toți cu nerăbdare. Zâmbi, cu zâmbetul lui trist și sincer, strângându-i mâna cu putere.

Ea își luă la revedere de la Claire și George. Așteptând liftul, privi la ceas. Se felicita. Trecuse o jumătate de oră în care nu se gândise la Erik.

Mutarea la San Francisco fusese destul de ușoară, dacă ținea cont că se mutase dintr-o parte a țării în cealaltă. După interviul cu Seth, Kathleen se dusesse direct într-un mic restaurant și-și cumpărase un ziar. Citise anunțurile de închirieri, în timp ce mâncase un sandviș cu pește și salată.

Eliminase unele anunțuri, doar după o scurtă convorbire telefonică. La altele se hotărî că trebuie să meargă, plătind taxiul, doar ca să vadă că nu era ce-și dorea. Seara, a luat o cameră la un hotel și a dormit epuizată, fără vise, după ziua atât de plină de evenimente.

Dimineața următoare găsi ceva ce era chiar mai mult decât

spera. Era un apartament dintr-o casă cu patru apartamente. Mobilierul era demodat, dar curat și bine întreținut, ca și exteriorul casei. Numai locatarii aveau chei de la intrarea principală, iar apartamentul ei era la parter. Era mic, o combinație de sufragerie „dormitor, o bucătărie mică într-o nișă și o baie la fel de mică, dar asta era tot ce-i trebuia, deocamdată. Plăti proprietarului avansul cerut și chiria pentru prima lună, apoi își luă bilet de avion înapoi spre Atlanta.

Acolo, își duse mașina la un negustor de mașini vechi, pierzând, așa cum se aștepta, dar economisind timpul și scăpând de tot ceea ce însemna s-o vândă singură. Nu voia desigur să meargă la San Francisco cu mașina. Întrucât apartamentul în care locuise era mobilat, nu avea prea multe lucruri de care să aibă grijă. Pe cele mai multe, le dăruie unor organizații de caritate.

Restul lucrurilor personale ce-i rămăseseră, le împacheta ca să le la cu ea la San Francisco, cu avionul. În câteva zile, era deja instalată în noul ei apartament din Bay City.

Îi rămăsese suficient timp să se familiarizeze cu această bijuterie de oraș, cu o climă care acum, la sfârșitul anotimpului, era îmbietoare și sănătoasă. Alergă prin Golden Gate Park și se plimbă pe Fisherman's Wharf.

Își cumpără o mașină la mâna a doua, cu un mic avans plătit din banii pe care îi dăduse Seth pentru cheltuieli de mutare și semnă o notă de credit pentru diferență. Cu o hartă în mână, încercă să învețe să se descurce printre străzile în pantă, pe unde era noua ei locuință. Se bucură de timpul rămas, de libertatea de a lenevi, iar până duminica dinaintea începerii noii slujbe, era gata să meargă din nou la lucru.

— De mâine, încep! Spuse Kathleen în întuneric, stând întinsă pe canapeaua-pat confortabilă din sufragerie. În câteva luni, nici n-o să-mi mai aduc aminte de el.

Își înfundă fața în pernă, dar, chiar când spunea că n-o să-și mai aducă aminte de el, îi văzu chipul foarte clar. Lacrimile îi izbucniră din ochi, văzându-l cum își flutura mâna spre ea, dispărând în fuselajul avionului.

— Erik, Erik, oftă. De ce mi-ai făcut asta? De ce? Oare el se mai gândea la ea? Ce făcea el în acest moment? Dormea? Făcea dragoste cu frumoasa lui soție? O mângâia cu mâinile alea

trădătoare și o mințea cu buzele lipite de ale ei?

Făcuse oare dragoste cu ea la fel de înfocat cum făcuse cu Kathleen? Poate că ea era rece, în comparație cu persoana lui? De aceea își căuta el amante? Supuse. Ca ea. Kathleen își îngropă fața în pernă, plină de rușine.

Oricât de geloasă era Kathleen pe femeia blondă care pretindea pe drept dragostea și numele lui Erik, simți că o compătimește. Știa că îi era necredincios? Fusesse Kathleen prima aventură extraconjugală? Nu, sigur că nu. N-ar fi putut s-o seducă așa de ușor, 'fără cea mai mică umbră de vinovăție, dacă n-ar mai fi făcut-o și înainte.

Voia să-l urască. Îl ura! Dar, întorcându-se pe-o parte și ridicându-și genunchii la piept, într-o poziție de autoapărare, ar fi dorit strașnic să-i simtă corpul puternic, suplu, lângă al ei. Îi era frig, fără îmbrățișarea lui caldă. O singură noapte în patul lui o învățase să simtă nevoia de puterea lui noaptea, să caute, din când în când, siguranța brațelor lui, să-i audă ritmul regulat al respirației.

Și în noaptea asta, ca și în celelalte, simți durerea mai crudă decât moartea, mușcând din ea, strângându-i inima, ușurându-i spiritul.

În dimineața următoare se sculă devreme, mănca o felie de pâine prăjită și bău două cești de cafea, în timp ce se machia. Ascunse hotărâtă urmele disperării care îi albea toate nopțile, așteptând noua muncă cu un entuziasm reînnoit. Aceasta avea să o salveze. Trebuia. Își alese cu grijă rochia. Era important să creeze o primă impresie bună, atât șefilor, cât și subordonaților. Rochia albastră avea eticheta unei case de creație renumită, dar ea o cumpărase ca mostră din New York, cu doar un sfert din prețul cu amănuntul.

Era croită rotund în jurul gâtului, fără guler și se încheia cu nasturi în partea stângă, peste piept, până jos. Mânele lungi, erau strâmte. Cădea ca un furou, dar ea își puse la mijloc o curea de piele care se asorta cu poșeta și pantofii. Nu întâmplător pielea avea aproape exact culoarea părului ei.

Își prinse cu un ac de aur o eșarfă subțire în jurul gâtului. Era un curcubeu de albastru, arămiu și verde. Își puse niște clipsuri mici, de aur, în urechi și-și legă părul la spate, lejer. Își aruncă o

privire critică în oglinda fixată pe spatele ușii, ca să evalueze rezultatele jumătății de oră petrecute în baie și hotărî că mai bine de-atât nu putea să arate.

Familiarizată deja cu străzile din San Francisco, se descurcă relativ ușor cu traficul de la acea oră de vârf. Dacă supraviețuise traficului recunoscut extraordinar de aglomerat avea să-i supraviețuiască acestuia.

Ajunghând la zgârie-norul în care se aflau birourile magazinului, se prezintă omului de la garaj.

Acesta îi zâmbi și spuse:

— Da, doamnă. Domnul Kirchoff mi-a spus să vă dau asta. Lipiți-o de parbrizul mașinii și puteți parca aici oricând.

— Mulțumesc, spuse ea și pătrunse în garaj.

Urcă la etajul 20 și intră în biroul "lui Seth. Cum se aștepta, Claire Larchmont își vedea deja de treabă la biroul ei. Aceasta îi făcu bucuroasă un semn de salut, vorbind în același timp la telefonul pe care-l ținea între umăr și bărbie.

— Exact, domnul Kirchoff a spus că propunerile trebuie să fie gata până la sfârșitul zilei și să-i fie da'te spre aprobare, zise ea la telefon, apoi închise. Kathleen! Asta-i ziua ta cea mare. Ești emoționată? Te-ai aranjat cu locuința? Mai ai nevoie de ceva?

Kathleen zâmbi.

— Da, la prima întrebare. Da, la a doua. Și o să te anunț la a treia, iartă-mă, Claire, râse din inimă.

— Seth îmi spune tot timpul că-mi merge gura ca o morișcă.

— Seth? Credeam că e strict domnul Kirchoff. Claire făcu cu ochiul.

— Îi spun așa doar ca să-l enervez.

Kathleen râse.

— E înăuntru?

— Nu încă. Asta e dimineața lui de terapie fizică. El și George fac exerciții la bazin luna și joia, așa că vin întotdeauna cu o oră mai târziu. Domnișoara Kirchoff e aici. E sora lui. Ai putea s-o cunoști și pe ea, presupun.

Kathleen îi privi atentă fața, care pierduse ceva din animația inițială.

— Oh? Întrebă ea cerând lămuriri.

— Află singură, spuse Claire prudentă și Kathleen trebui să

respecte reticența secretarei de a vorbi despre patroni.

— O să aduc niște cafea, spuse Claire, când Kathleen puse mâna pe clanță.

O deschise și intră în încăpere, văzând imediat spatele drept al femeii care stătea în picioare, în fața ferestrei. Kathleen închise ușa după ea, astfel ca zgomotul să-i dea de știre domnișoarei Kirchoif că nu e singură.

— Claire? Întrebă aceasta și se întoarse pe tocurile pantofilor. Ah! Fu singurul comentariu, când văzu că greșise.

— Bună ziua, domnișoară Kirchoff, sunt Kathleen Haley.

Kathleen se apropie de ea, dar dintr-un motiv neînțeles, aceasta nu-i întinse mâna. Poziția rigidă a celeilalte femei și brațele încrucișate pasiv pe piept erau foarte elocvente.

— Domnișoară Haley, eu sunt Hazel Kirchoff, spuse ea, dând din cap ca un nobil feudal care-și salută sclavul. Mi-a spus fratele meu că te-a angajat.

Cum să răspunzi la un comentariu ca ăsta? Nu era nimic de spus, așa că își înclină doar capul, cam la fel cum făcuse și Hazel Kirchoff cu câteva momente în urmă. Urmă o tăcere stânjenitoare, în care cele două femei se măsurară din priviri.

Hazel Kirchoff era o femeie scundă, cu o siluetă de matroană, dar bine proporționată. Costumul de mătase pe care-l purta avea o croială impecabilă și-i venea foarte bine, părul blond era tuns scurt, lejer. Dacă avea ceva prea mult, acest lucru erau bijuteriile. Purta două inele încrustate cu diamante pe fiecare inelar, un ceas cu diamante și trei brățări. În urechi, avea mici clipsuri cu diamante. Machiajul era fin aplicat, dar nu putea ascunde complet ridurile din jurul gury și ochilor. Era mult mai în vârstă decât Seth, se gândi Kathleen, e de vârstă mijlocie.

Ochii, ca și ai fratelui ei, atrăgeau atenția. Dar, spre deosebire de ai lui, care erau plini, de compasiune și înțelegere, ai ei erau reci și disprețuitori. Culoarea nu era aceea ciocolatie a lui Seth, ci un gri șters, care nu reflecta niciun pic de viață, de spontaneitate, ci înghețau cu privirea lor care nu revela nimic, dar vedea totul.

— Sper că-ți place orașul nostru, spuse ea în sfârșit.

— Da, răspunse Kathleen. Apoi zâmbi. E desigur deosebit.

— Într-adevăr.

Încă o propoziție la care n-aveai ce să răspunzi.

Neintimidată, Kathleen încercă din nou:

— De-abia aștept să lucrez la Kirchoff's. Seth mi-a prezentat niște proiecte foarte atrăgătoare.

— Fratele meu adesea face și spune lucruri sub imperiul momentului.

Dacă Hazel Kirchoff ar fi cunoscut-o mai bine pe Kathleen și-ar fi dat seama că flacăra verde ce se aprinsese în ochi era un semn al temperamentului ei care stătea gata să izbucnească.

Kathleen renunță la prudență deși avea în față o nouă patroană.

— Și credeți că angajarea mea a fost unul din aceste gesturi necontrolate?

Hazel zâmbi, deși expresia ei n-avea nici urmă de umor.

— Există o mulțime de tinere care ar vrea foarte mult să lucreze la Kirchoff's, dar lui Seth i ai căzut cu tronc tu. A venit acasă încântat de calitățile tale fizice. Mi te-a descris perfect. Ochii ei cenușii scrutau trupul lui Kathleen ca și cum ar fi căutat ceva dezgustător.

Nu ești prima oportunistă care încearcă să profite de fratele meu.

Kathleen fu șocată de această insultă.

— N-am făcut așa ceva! Sunt calificată pentru munca asta și voi munci cu toată puterea la Kirchoff's. Seth e un om inteligent, are perspective...

— E un invalid, ripostă ea. Trebuie să-l protejez în permanență de femeile care profită de asta. Depinde de mine în toate. Se aprinsese deja până la mânie și se opri la timp. Își îndreptă ținuta și-i întoarse spatele lui Kathleen, cu un gest de concediere. Oricum, continuă ea, nu contează nimic din ceea ce spunem noi. O să am grijă să nu rămâi mult timp aici. Cele de felu tău nu rămân niciodată mult.

Înainte să-i poată replica, George deschise ușa și Seth își manevră căruciorul înăuntru.

— Aha! Cele două favorite ale mele! Văd că v-ați cunoscut.

Capitolul X

Da, se cunoscuseră, dar lui Kathleen se păruse mai mult o confruntare. Acea primă dimineață determinase tonul fiecărei întâlniri ulterioare cu Hazel Kirchoff. Întrucât Hazel era directorul general al magazinului, drumurile li se încrucișau adesea. Ori de câte ori erau numai ele două, era rezervată, rece, dar în prezența lui Seth, era amabilă și fermecătoare.

Kathleen nu mai văzuse un temperament perfid ca al lui Hazel și se străduia să aibă cât mai puțin de-a face cu ea. Observă curând că pe Hazel n-o simpatiza aproape nimeni de la Kirchoff's. Era foarte critică și era în stare să facă să lăcrimeze, cele mai puternice personalități, cu limba ei rea. Dar aceeași limbă vărsa numai miere când Seth era în preajmă. În fața lui, zâmbea și-i lăuda ideile, aceleași pe care le disprețuia când el nu era prezent.

Era mândră de puterea pe care o avea asupra lui. Chiar și George făcea un pas înapoi, când Hazel venea să vadă dacă Seth avea nevoie de ceva. Adesea, el se simțea jenat de cocoloșeala ei permanentă, dar n-o certa niciodată pentru asta. Îi accepta ajutorul nedorit cu blândețea care-i caracteriza relațiile cu toată lumea.

Pe cât de neplăcută era Hazel, pe atât de adorat de angajați era Seth. Era greu să compătimești un om care nu se compătimește el însuși.

Făcea tot timpul glume cu privire la căruciorul lui, numindu-l caleașcă. Flirta cu salariatele, se purta camaradereste cu bărbații și făcea ca și cel mai nou angajat să se simtă foarte important pentru firmă. Își plătea bine oamenii, iar ei știau asta. În schimb, le cerea hărnicie, iar ei i-o dădeau. De aceea patronii de la Kircheff's erau respectați, iar cei ai altor magazine ar fi avut de învățat din asta.

În primele zile, Kathleen și Seth au stat mai mult în biroul lui, verificând registrele, comenzile pe care le făcuse precedentul achizitor, ce mărfuri fuseseră livrate și ce mai trebuia să fie livrat pentru sezonul de vacanță. Unele nu erau rele, dar altele erau

îngrozitoare, iar Kathleen și Seth oftau cu disperare.

— Să încercăm să ne descurcăm cât de bine putem, zise Seth. Vreau ca în octombrie să mergi la New York și să cumperi pentru primăvară tot ce-ți dorește inima. Atunci vom încerca să dăm prima lovitură.

— Între timp, spuse Kathleen, o să sun la casele de modă de unde obișnuiam să cumpăr și o să-i rog să ne trimită câteva bucăți din ce au mai bun. Sper că nu e prea târziu.

Seth fu de acord și Kathleen începu să învețe „personalitatea” magazinului. Îl vizita împreună cu Seth, care mergea cu o camionetă specială. George îi conduse din fața clădirii până la locul unde era parcată mașina, la câțiva pași de intrare.

Era vopsită în argintiu și avea interiorul negru. Un lift hidraulic suia căruciorul lui Seth înăuntru.

Camioneta era luxoasă în interior și Kathleen făcu aprecieri cu privire la asta, așezându-se pe scaunul comod, tapițat cu o piele moale, în timp ce George asigura căruciorul lui Seth.

— Da, e cum trebuie, fu Seth de acord. Am vrut un Ferrari, dar nu încapе afurisitul ăsta de scaun.

Kathleen râse ușor.

Spre surpriza lui Seth, Kathleen ceru ca o cameră mică de la parter, ce servea drept depozit, să-i fie dată ei ca birou, în locul celui de la unul din etajele superioare ale clădirii cu șapte nivele.

— Este mult mai bine, pe cuvânt, spuse ea convingător. Pot să inventariez mărfurile când intră, pot să le verific cu facturile și să le controlez înainte de a fi trimise la departamente.

— Dar, Kathleen, protestă el, avem subordonați care fac lucrurile astea.

— Știu. Ei pot ajuta. Dar vreau s-o fac eu în cea mai mare măsură, sau cel puțin să-i supraveghez.

În cele din urmă, obținu ce voia.

Veni prima săptămână a lui octombrie și ea își pregătea călătoria la New York, programată pentru sfârșitul lunii. Descărca o cutie cu rochii de seară, agățându-le pe umerase pentru a fi călcate înainte de a fi trimise la raionul cu rochii de ocazie, când simți o amețeală. Se prinse de marginile mesei de lângă ea și închise ochii, lăsându-și capul în jos, în încercarea de a ajuta circulația sângelui. Într-un sfârșit își reveni, treptat și respiră

adânc. Fata care călca observă că-i era rău.

— Kathleen? Te simți bine? Arăți de parcă mai ai puțin și leșini.

— Nu. Sunt bine. Doar puțin amețită. Cred că trebuie să măncânc mai mult dimineața.

Uneori era așa de cufundată în muncă, încât întârzia cu masa~ sau chiar uita de ea, așa că la sfârșitul zilei tremura de slăbiciune. Problema era că ea nu fusese niciodată o mare mâncăcioasă, iar în ultima vreme, cel din urmă lucru pe care-l voia dimineața era mâncarea.

Chiar în dimineața asta, când se pieptăna, mirosul pastei de dinți îi provocase o greață și-i venise să vomite.

În afară de grețurile de dimineață, simțea seara o indigestie enervantă. În fiecare după masă, stomacul parcă se umfla apăsându-i plămânii și făcând-o să se simtă sătulă când, de fapt, îi era foame.

Kathleen nu dăduse atenție acestor neplăceri, până când acestea se îndesiră, dându-i acum niște stări care nu puteau fi ignorate. Culminaseră săptămâna asta, când iată, pentru a treia oară, ' aproape că își pierduse cunoștința în timpul serviciului. În restul zilei, lua lucrurile mai ușor, iar seara se culca imediat cum ajungea acasă, hotărâtă să se facă bine până a doua zi dimineața. Dar în momentul în care deschise ochii, simți că nu-i era bine.

— Nu știi ce se întâmplă cu mine, își spuse singură, privind uimită la cântarul care îi arăta că mai pierduse un kilogram. Apoi își privi uimită degetele cu unghiile da'te cu oja, care păreau că se dublaseră la număr, încet, își plimbă ochii de jur-împrejur, pe pereții băii și și-i opri apoi pe fața ei palidă, reflectată în oglinda de deasupra chiuvetei mici.

— Nu, murmură. Nu, nu se poate.

Instinctiv, își puse mâinile pe abdomen și simți numai mușchii netezi, încordați, care erau de obicei acolo. Dar simțea că era ceva diferit. Abdomenul nu mai era suplu, ci umflat. Crezuse că sâni, umflați și grei, erau așa din cauza ciclului care trebuia să-i vină.

Ciclul! Când fusese ultima oară? În iunie? În iulie? Da, pe întâi iulie, își aminti că îl avusese chiar de sărbătoarea de la 4 iulie, la Mountain View.

Și Erik sosise o săptămână mai târziu, La mijlocul lui iulie. Și ea nu mai avusese ciclu de atunci. Pusese asta pe seama emoțiilor prin care trecuse.

Privi la ea în oglindă și-și duse mâna la gură să-și astupe țipătul ce-i stătea pe buze. Apoi scoase un răs forțat care-i rămase sec în urechi.

— Ești proastă, Kathleen Haley. Te grăbești ca isterica să tragi o concluzie greșită. Lucruri ca astea nu se întâmplă femeilor adulte, ca tine. Pur și simplu, nu se întâmplă. E altceva. Și-n afară de asta, toată lumea știe că te îngrași când ești... trebuie să fie altceva.

Dar nu era.

Sună la un ginecolog al cărui număr îl găsi în cartea de telefon. Nu voia să întrebe pe vreuna din colege, de teamă să nu stârnească inutile curiozități. Din fericire, doctorul putea să-o primească a doua zi, la amiază. Fu de acord, bucuroasă că putea să se ducă în timpul pauzei de prânz și să se întoarcă la lucru pentru restul după-amiezei.

Următoarele treizeci de ore fură cele mai lungi din viața ei, cu excepția celor petrecute în sala de așteptare a spitalului din Arkansas.

Aproape ca să facă în ciudă propriului stomac, merse seara la un restaurant chinezesc, cunoscut drept cel mai bun de pe Grand Avenue și mănca enorm. Fusesse un gest prostesc. Fiindcă porțiile sunt atât de mari, nimeni nu merge singur la un restaurant chinezesc. Dar mâncase tot ce-i fusese adus în platoul de argint, după supa de ceapă și rulourile cu ouă, care fuseseră aperitivele.

Plecă acasă convinsă că suspiciunea ei fusese doar atât - o suspiciune. Dar convingerea se spulberă când, ajunsă acasă, trebui să alerge la baie și să-și golească stomacul, în spasme violente.

Epuizată și bolnavă de îngrijorare, se culcă imediat, deja temându-se să audă verdictul doctorului.

În sfârșit, veni ora amiezei; își scoase mașina din garaj și merse direct la cabinetul doctorului, care era la o depărtare de câteva blocuri. Din cauza greții, nu mâncase nimic și mâinile-i tremurau pe volan.

Intră în cabinetul confortabil, se prezentă surorii din spatele

ghișeului de sticlă și se așază să completeze formularele cerute pacienților noi. Când termină, le dădu surorii, care-i spuse:

— Mulțumesc, domnișoară Haley. O să cerem curând fișa dumneavoastră din Atlanta. Acum luați loc, doctorul va veni imediat.

O altă soră deschise ușa și-i strigă numele. Kathleen tresări, surprinsă. Se uitase la o femeie tânără care stătea cu un bebeluș foarte neastâmpărat în brațe. Mama încerca să-i citească o poveste, dar pe el îl interesa mult mai mult să terorizeze peștișorul auriu din acvariu.

Kathleen o urmă pe soră pe hol și intră într-o cameră cu un „2” mare, roșu, lipit pe ușă.

— Ce problemă aveți, domnișoară Haley? Sau e doar un control obișnuit?

— Cred... își mușcă limba. Nu, un control obișnuit. Oricât era de caraghios, crezu că e mai bine să nu deschidă subiectul sarcinii. Era un joc copilăresc – să negi ceea ce nu vrei să crezi.

Sora notă ceva în registru.

— De ce nu vă dezbrăcați și să facem toate lucrurile acelea care trebui, făcute până vine doctorul? E o draperie în cămăruța aceea.

Kathleen merse acolo, se dezbracă și trase draperia de bumbac de deasupra capului. De-abia îi acoperea șoldurile.

— Drăguț, bombăni ea când sora ieși din spatele ei.

— Să vă cântăresc întâi, o instrui sora. După ce o cântări și-i trecu greutatea pe fișă, îi luă tensiunea și puțin sânge din degetul mijlociu. Mâinile îi erau umede de transpirație și sora glumi apropo de nervozitatea ei și-o îndemnă să se relaxeze.

Kathleen zâmbi slab.

— Aveți ciclul regulat? Întrebă apoi sora, aplecându-se deasupra fișei.

— Da.

— Ultima dată?

Kathleen nu știu ce să spună.

— Aăă... să văd... nu-mi aduc aminte exact. Cred că acum două săptămâni.

Fu apoi rugată să-și colecteze urina într-o mică baie alăturată, îi dădu surorii cupa de plastic, sperând să nu fie incriminator

conținutul.

Rămasă singură câteva minute, Kathleen încercă să-și calmeze ritmul rapid al respirației și bătaia iute a inimii, dar fără succes. În momentul în care intră doctorul, tremura de nervozitate.

— Domnișoară Haley, sunt doctorul Peters. Nu-mi confundați numele, vă rog. Majoritatea colegilor îmi spun adesea că ar fi trebuit să fiu urolog. Râse de propria glumă și Kathleen zâmbi. Cui putea să-i fie teamă de acest om amabil, de vârstă mijlocie, cu părul alb, cu niște jumătăți de lentile care-i alunecau mereu pe nas și înfățișarea de Moș Crăciun? Îi fu recunoscătoare pentru încercarea asta zgomotoasă de a o face să se simtă bine.

Examinarea fu cea obișnuită. Îi ascultă pieptul, îi pipăi glandele gâtului, se uită în urechi și în gât, apoi o rugă să se întindă pe un pat ca să-i examineze sânii.

— Te dor? Întrebă el.

Un nod se urcă în gât. Și Erik o întrebase asta. A doua zi, dimineața. Îi putea încă auzi inflexiunile grave ale vocii, grija cu care o atingeau...

— Puțin, răspunse ea.

Doctorul își întoarse capul spre ușă și-o strigă pe asistentă, care veni s-o ajute pe Kathleen să-și pună picioarele pe suportii din metal inoxidabil. Erau reci.

— Îmi pare rău, spuse doctorul auzindu-i țipătul ușor. Am rugat-o pe nevastă-mea să îndeplinească ceva ca niște ghetuțe pentru fiarele astea, dar e prea ocupată cu tenisul. Acum relaxează-te, ca să-ți deschid puțin mai mult picioarele. Lasă-te puțin mai jos. Așa, așa e bine. Acum relaxează-te.

Din nou, Erik. Și el îi șoptise asta la ureche, chiar în momentul în care o deflora. Relaxează-te. În timp ce eu îi sunt necredincios soției mele și te mint pe tine, tu relaxează-te!

Instrumentul era și el rece și când se deschise în ea, Kathleen se crispă și-și trase cearceaful peste sâni, strângând din dinți. Nu-și descleștă pumnii de pe cearceaf, până când degetele înmănușate ale doctorului nu se retraseră.

În sfârșit, terminase. Nu-i spuse nimic, decât:

— După ce te îmbraci, vino la mine în birou. Apoi ieșise, cu poalele halatului fluturând în urma lui.

În timp ce sora îi vorbea, curățind patul și pregătindu-l pentru următoarea pacientă. Când Kathleen îi povesti unde lucra și ce făcea, fu foarte impresionată.

Ce muncă interesantă și plăcută!

Da, se gândi Kathleen. Dar nu prea se potrivește pentru o femeie însărcinată. Dar desigur că nu este însărcinată, altfel doctorul i-ar fi spus. Luă un șervețel și-și șterse transpirația din palme.

— Intră, spuse doctorul, când ea bătu timid la ușa biroului. Se ridică politicos și-o invită să ia loc pe scaunul din fața lui. Când fu sigur că stă confortabil, își așează mâinile pe birou și-o privi dezamăgit pe deasupra ochelarilor.

— Domnișoară Haley, iertați-mi întrebarea prea directă, dar v-ați gândit că ați putea fi însărcinată?

Cuvintele o lovira ca o ghiulea de tun. Energia părea că se scurge încet din cap, ca aerul dintr-un balon legat prea slab la capăt. Simțea că se scurge totul din ea, încet-încet, până când nu mai are nimic înăuntru. Dar mai avea. Copilul lui Erik era în ea.

Lăsă capul în jos și lacrimile se adunară sub pleoape.

— Da, recunosc încet.

— Când ai avut ultima dată ciclul? Întrebă blând, știind că o mințise pe soră.

Renunțând să mai mintă, Kathleen spuse:

— În prima săptămână a lui iulie.

El făcu niște calcule în gând, apoi spuse:

— Se potrivește. Apreciasem, după mărimea uterului, că trebuie să ai zece săptămâni. Tuși delicat, dându-i timp să asimileze ce-i spusese și continuă:

— Totul pare perfect normal. Concentrația de zahăr în sânge e normală, deși ar fi bine să începi să mănânci mai mult și să te mai îngrași puțin. Ar trebui să naști...

— Nu pot să fac copilul, izbucni ea, înainte să-și iasă din fire. Înghiți greu și-și șterse cu pumnii lacrimile care se scurgeau pe față. Vreau să avortez.

Doctorul Peters fu oarecum surprins de hotărârea din vocea ei și de poziția încăpățânată a bărbiei. Nu părea a fi tipul care să ia hotărâri pripite, în special referitor la lucruri atât de importante

ca acesta.

— Asta e prima dumitale sarcină, domnișoară Haley?

Ea râse amar. Ce știa el despre faptul că fusese pentru prima dată când se culcase cu un bărbat. Nici nu-i trecuse prin cap că ar» trebui să se protejeze împotriva bolii și a sarcinii. Dumnezeu, majoritatea adolescenților știau mult mai multe despre relațiile sexuale decât ea! Ce-și închipuise oare? Kathleen zâmbi din nou și doctorul își încruntă sprâncenele. Sigur că nu se gândise că ar putea rămâne însărcinată.

— Da, este prima mea sarcină.

— Atunci, ești sigură că nu vrei s-o păstrezi?

Ea privi în jos, la batista pe care o strângea în mâini. — Atât de sigură cât poate cineva când este vorba să omoare un om.

— Domnișoară Haley, mai ai două săptămâni, nu mai mult, să te răzgândești în privința întreruperii sarcinii. Poate că vrei să te sfătuiești cu tatăl...

Capul se ridică instantaneu.

— Imposibil. În plus, nu am de ce să mă răzgândesc. Trebuie să avortez. Vreți s-o faceți dumneavoastră? Sau trebuie să merg la altcineva?

Doctorul o privi lung câteva momente, gândindu-se că o mare parte din hotărârea ei era prefăcută. Părea atât de neajutorată, de vulnerabilă, atât de inocentă, în ciuda vârstei. Oftă din greu.

— Foarte bine.

Ridică receptorul telefonului de pe birou și o rugă pe secretară să stabilească o consultație pentru domnișoara Haley.

— Da și o întrerupere de sarcină. Puse receptorul la loc și-i spuse: La plecare, vezi data stabilită de Maxine. Până când ne revedem, să știi că mai poți să te răzgândești.

Ea se îndreptă spre ușă, dar nu ieși imediat. Se întoarse și-l privi din nou pe doctor în față. De data asta, nu-și șterse lacrimile care-i curgeau în voie pe obraji:

— Vă rog să nu credeți că mi-e ușor să fac asta, domnule doctor. Dar n-am de ales. Știți și căută să-și stăpânească lacrimile curajoasă, tatăl copilului este căsătorit cu altcineva.

— Sâmbătă dimineață să nu întârzie. Putea să aștepte atâta timp asistenta pe care o chema Maxine îi spusese că nu trebuia să mai mănânce nimic de vineri seară și că în seara aceea

trebuia să meargă la spital ca să se facă toate pregătirile necesare. Îi spusese că doctorul Peters își adoarme întotdeauna pacientele, ca să le scutească de cea mai mică durere. Ei urma să se facă o radiografie la spital și în același timp o analiză a sângelui.

Seth o sună vineri după-amiază și-o întrebă dacă vrea să iasă la cină cu el. Era foarte nervoasă. Hazel venise în acea zi la magazin și contramandase o comandă pe care o făcuse Kathleen. Bietul funcționar care, conform indicațiilor inovatoare ale lui Kathleen verifica inventarul, căzuse victimă limbii otrăvitoare a lui Hazel și fusese redus la tăcere.

— Seth știe ce faci tu? O întrebase Hazel când Kathleen își făcuse apariția lângă ei. Inventarul s-a făcut întotdeauna așa cum am spus eu.

Kathleen se abținu să-i spună părerea ei despre acea metodă învechită și răspunse pe un ton egal:

— Da și este de acord.

Hazel îi aruncase o privire nimicitoare, apoi se întorsese și plecase. Spatele țeapăn și pașii apăsați vorbeau clar despre ura ei față de Kathleen.

Acum, vocea lui Seth, ajungea la ea prin telefon, iar tonul era atât de prietenos și îi inspira atâta încredere, încât un moment fu tentată să-i povestească tot.

Dar, deși deveniseră destul de apropiați în ultimele săptămâni, Kathleen știa că nu-l poate împovăra cu problemele ei. Dacă nu-i putea suna nici pe Edna și nici pe B.J.. Să le spună, cu atât mai puțin putea să se destăinuiească unui străin. Se simțea vinovată pentru asta.

— Da, sunt. După tine. Vocea lui deveni mai liniștită, mai serioasă, i-a zâmbit norocul băiatului ăstuia invalid, în vârstă, în ziua când ai intrat în biroul meu, Kathleen. Ești perfectă pentru treaba asta. Ești isteță foc. Ești frumoasă și e minunat să fie omul lângă tine și să se delecteze privindu-te. Și mai presus de toate, îmi plăci. Atunci, de ce nu vrei să ieșim împreună la cină?

— Seth...

— Comportarea mea va fi fără reproș, promit. Dacă devin nepoliticos cu o doamnă, George nu-mi mai golește punga.

— O, Seth, ești groaznic! Strigă ea râzând.

— Te rog, Kathleen.

— Nu, pe cuvânt că nu pot astă seară, Seth. Am alt program.

— O întâlnire?

— Nu, nimic de felul ăsta, se grăbi să-l asigure. Eu... E ceva personal. Mai bine să se asigure complet de pe acum, se gândi ea. De fapt, voi fi ocupată tot weekend-ul.

După o pauză lungă, Seth întrebă:

— E totul în regulă? Munca? Bani? Altceva? Îngrijorarea din vocea lui îi înmuie inima. Așa cum era, el simpatiza în mod natural cu durerea altuia.

— E-n regulă, Seth. Ne vedem luni.

— Bine.

— La revedere.

— La revedere. Tocmai vroia să închidă, când îi auzi din nou vocea. Kathleen!

— Da.

— Să știi că, dacă ai nevoie de ceva, tot ce trebuie să faci e să ceri. Sunt prietenul tău.

Simplu. Fără întrebări. Fără alte complicații. Fără calitative. Prietenie necondiționată. Dragoste. Gâtul se încordă dureros.

— Mulțumesc mult pentru tot, Seth. La revedere. Puse telefonul la loc, apoi lacrimile care se adunaseră în ochi izbucniră în voie.

După ce i se luase sânge și se făcuse radiografia și după ce completase formularele cerute, Kathleen fu îndrumată să meargă acasă să se culce și să se reîntoarcă a doua zi, la șase și jumătate dimineața.

Urmă instrucțiunile, dar îi fu imposibil să adoarmă, oricât de epuizată era. Vedea cu ochii minții instrumentele pe care avea să le folosească doctorul Peters ca s-o scape de „produsul concepției”. Nu de „copil”. Nici măcar de „fetus”. De „produsul concepției”.

Picioarele îi erau ca de plumb, dar capul părea prea ușor ca să stea pe pernă, căci se sucise și se întorsese toată noaptea. Creierul refuza s-o elibereze de conștiință. O forța să-și amintească, să-și facă socoteli, să se teamă.

Cu mult timp în urmă, își jurase că, înainte de a avea un copil; se va asigura total ca partenerul ei să-i fie partener pe viață, știa

ce dureros este să crești fără părinți și-i promisese copilului ei, încă neconceput, că el nu va avea niciodată mai puțin de doi părinți, un cămin adevărat, o familie unită. Dacă ar fi să nu mai avorteze, să aibă copilul, ar însemna să-și încalce singură promisiunea, lăsând copilul fără un părinte. Nu. Niciodată.

Ce-ar gândi Erik dacă ar ști că e însărcinată? Ar vrea măcar să știe? Ar avea o reacție de mânie împotriva ei, pentru că nu a fost destul de matură sau responsabilă ca să ia măsuri de precauție? Sau i-ar fi milă și s-ar oferi so ajute, luând asupra lui cheltuiala? Dumnezeu! N-ar putea îndura asta.

Sau poate că reacția lui ar fi diferită? S-ar umple ochii lui albaștri de căldura aceea pe care i-o citise în ochi când îi privea trupul și i-l mângâia leneș, explorându-l cu mâinile cercetătoare, în timp ce ochii îi străluceau de admirație?

Ar îngenunchea în fața ei, cuprinzându-i șoldurile cu mâini puternice, trăgând-o lângă el și apăsându-și fața pe abdomenul ei, comunicând tăcut cu fiul lui? Și-ar afunda iar capul în trupul ei, sărutându-i fierbinte pielea în semn de mulțumire? I-ar adora sânii grei de maternitate?

Nu! Nu! De ce se tortura singură în felul ăsta? Un copil poate că nu înseamnă nimic special pentru el. Poate că deja are unul, Așa cum vedea ea lucrurile, el și soția lui puteau să aibă o întreagă armată de mici Gudjonseni, fără ca asta să însemne pentru Erik mai mult decât ceea ce însemna fidelitatea.

Kathleen încercă să alunge fantezia euforică, dar în zadar. Dimpotrivă, aceasta crescuse. Se văzu transportată pe o targă, pe un coridor de spital, spre sala de nașteri; lângă ea, neliniștit, Erik îi strângea mâna și-i spunea ce mult o iubește.

Apoi se văzu stând alături de el lângă fereastra sălii de așteptare, privind amândoi cu dragoste bebelușul. Băiat? Da. Erik trebuia să aibă băiat.

Apoi, se închipui mergând pe o alee umbrită de copaci ce o străjuiau de-o parte și de alta, ținând fiecare de câte o mână copilașul dolofan. Acesta avea părul blond, ușor ondulat și era neascultător. Avea ochii albaștri. Exact ca ai tatălui...

Kathleen era încă trează când deșteptătorul sună la capul patului. Se sculă cu greutate. Singurul lucru bun în legătură cu această dimineață era că punea capăt nopții chinuitoare care

trecuse, iar la sfârșitul zilei chinul ei se va fi terminat. Avea să scape de ultima amintire de la Erik și putea să-și înceapă viața din nou.

Cel puțin asta era ceea ce își spunea Kathleen în timp ce se îmbrăca. Cu gândurile aiurea, urcă în mașină și plecă spre spital, își parcă mașina și ciocăni la masa de recepție.

A fost îndrumată la etajul trei, la alt ghișeu.

— Sunt Kathleen Haley, spuse ea cu o voce pe care nu și-o recunosc nici ea.

— Bună dimineața, domnișoară Haley, veniți pe aici.

Merse după asistentă, care în această dimineață era extraordinar de proaspătă și vioaie și care o conduse într-o cameră cu șase paturi. Doar două din ele erau ocupate.

Asistenta îi prinse de braț o brătară de identificare.

— Dezbrăcați-vă și puneți-vă lucrurile în dulap. Găsiți acolo un halat de spital pentru dumneavoastră. Dați jos bijuteriile. Puteți folosi noptiera, dacă aveți nevoie. Eu mă întorc imediat.

Pleacă și Kathleen rămase cu celelalte femei în salonul rece. Una era tânără, să fi avut maximum șaptesprezece ani. Oare se afla aici pentru același motiv ca și Kathleen? O privi cu atenție, dar ochii versați, privirea insolentă, nu o arătau a fi neliniștită. Cealaltă femeie era mai în vârstă și plângea încet într-o batistă. Mai mult ca sigur că, la ea, întreruperea de sarcină era terapeutică. Avortul era Impus de natură. Ce groaznic!

Kathleen intră în baie și făcu ce-i spusese asistenta. Nu vreau să te mai gândești, își spuse. Nu te gândi la ce faci. Fă-o și termină.

Se urcă în patul înalt de spital și-și sprijini capul de perna tare. Peste câteva minute, asistenta se întoarse cu o sticlă și o tavă.

Fără să spună nimic, șterse cu alcool brațul lui Kathleen în partea opusă cotului. Din fericire nu era brațul din care luaseră sânge noaptea trecută.

Avusese întotdeauna aversiune față de ace. Copil fiind, se temea foarte tare de injecții. Acum, deși adultă, teama ei nu se diminuase. Întoarse capul să nu vadă și tresări când asistenta, după ce-i găsisese vena, îi înfipse acul în braț.

— Ce e asta? Întrebă Kathleen timidă.

— O injecție pre-operatorie, îi răspunse ea fără alte explicații.

Sunteți programată liniștită până atunci. Ridică mâna repede să cadă pe pat, neliniștită.

— Aveți unghiile da'te cu oă. Nu vă anestezia dacă aveți oă pe unghii.

— Vă rog să mă scuzați, îi ceru Kathleen iertare, cu o voce slabă, nu mi-a spus nimeni...

Vocea se stinse. Sora ieșise deja pe ușă.

O pacientă, femeia care plângea, fusese dusă cu targa. Cealaltă fată mesteca gumă și răsfoia o revistă Rolling Stones. Chiar când Kathleen voi să spargă tăcerea și s-o întrebe pe fată cât e ceasul, ușa se deschise și intră doctorul Peters.

Purta un costum de operație, verde. Își dezlegase masca de pe nas și acum îi atârna pe piept. Părul îi era ciufulit într-un fel comic, dar ochii îi erau blânzi strălucitori.

— Domnișoară Haley, spuse încet luându-i mâna. El cel puțin nu spusese „bună dimineața”. Nu era atât de ipocrit.

— Bună ziua, domnule Peters.

— Ținând cont de împrejurări, vă simțiți bine?

— Da. Mi-e foame. Zâmbi.

— Poți să mănânci cât vrei, diseară.

— Mi-am curățat oja de pe unghii. Buza de jos a lui Kathleen tremura. Crezuse că-și suprimase toate emoțiile.

— Asistenta care te-a adus aici ți-a zis asta? Întrebă doctorul Peters. Când ea dădu din cap confirmând, se aplecă deasupra patului și-i șopti:

— E o cățea. Dar apoi argumentă: Trebuie totuși ca oja să fie dată jos de pe unghi: înaintea unei intervenții chirurgicale. Altfel, dacă n-ai avea suficient oxigen și unghiile s-ar face albastre, n-am putea să observăm asta. Verifică fișa ei. Te simți somnoroasă?

Vroia să răspundă „da”. Își imploră mintea s-o asculte, dar se simțea complet trează și răspunse afirmativ.

— Bine, o să-ți facem anestezie ca să nu simți nimic. Îți promit. Vreau acum să-ți explic pe scurt procedura, ca să știi ce se întâmplă.

Se sprijini cu un șold pe marginea patului, astfel că nu stătea nici în picioare, nici aplecat. Se aplecă spre ea.

— În primul rând, dilatăm cervix-ul. Asta este intrarea în uter.

Ea aprobă din cap. Apoi, când ești dilatăată, introduc în cervix un tub, atașat la o pompă de vid...

— Nu, strigă ea, strângându-i instinctiv mâna. Nu, vă rog, nu-mi spuneți. Respirația se accelerase alarmant și simți că se afundă în întuneric, ca și cum ar leșina.

— Domnișoară Haley...

— Nu vreau să știu. Faceți-o. Când se va sfârși?

Îi prinse mâna într-a lui și i-o bătă ușor pe dosul palmei.

— Destul de repede. O să te trezești probabil în câteva ore și apoi, când te vei simți suficient de sigură pe tine ca să conduci, poți să pleci acasă. O să încerc să curăț uterul cât de bine se poate, ca să nu sângerezi prea mult după aceea. Dar folosește tampoane externe. Până la ciclul următor, n-ai voie să folosești tampoane interne. Ezită puțin înainte să-i pună următoarea întrebare:

— Vrei să discutăm puțin despre metodele de control al nașterii?

Controlul nașterii? De ce? Aproape că-i scăpă un râs isteric. Poate că avortul va reuși totuși. Se simți dintr-odată amețită.

— Nu. Nu va fi necesar.

— Eu sugerez folosirea prezervativelor. Și asta nu numai pentru controlul nașterilor.

— Bineînțeles. De fapt nu înțelegea nici ea de ce nu luase precauțiile elementare înainte, așa că nu-i putu explica această neglijență doctorului Peters.

— Ne vedem în sala de operație, în, să zicem... și se uită la ceasul de la mână, în circa douăzeci de minute.

Trecură 35 de minute până veni ră brancardierii și-o puseră pe targă. Nu era nevoie, Kathleen se simțea în stare să se ridice și să meargă, dar știa că nu avea voie. Conștientă de sine, îi aruncă o privire fetei din celălalt pat. Surprinzător, aceasta îi vorbi:

— Nu-i mare scofală. Crede-mă.

Mai trecuse oare prin așa ceva? Uluită, Kathleen putu doar să șoptească:

— Mulțumesc.

Targa fu împinsă dincolo de ușă. Luminile din tavanul coridorului se învârtău în jurul ei. Dădură colțul și Kathleen, amețită, se prinse cu mâinile de marginile tării, de teamă să nu

cadă. Trecură prin cele două rânduri de uși batante și Kathleen fu lăsată să se odihnească în sala preoperatorie.

O asistentă îi Cercetă brățara de pe gleznă.

— Domnișoara Haley?

— Da.

Asistenta îi zâmbi. Asta nu era așa de rea. Poate că o înțelegea.

— O să vă mai dau puțin suc, spuse și ajustă o clemă a tubului pentru perfuzii.

— În curând o să-ți fie foarte somn.

Într-adevăr îi fu. În câteva secunde, camera începu să se încline într-o parte și în alta, iar imaginile să se apropie, mărite mult, ca apoi să se îndepărteze, mici de parcă ar fi fost privite prin celălalt capăt al unui binoclu.

Nicio durere. Dilatare. Produsul concepției. Vidul. Vidul. Kathleen încercă să-și protejeze abdomenul cu mâna, dar nu fu sigură că reușise.

Nu e produsul concepției. E o persoană. E un copilăș. Al ei, al lui Erik.

Erik. Erik, unde ești? Te-am iubit! Te iubesc încă. Iar ei sunt pe cale să ne ucidă copilul. De ce nu ești aici să mă aperi? De ce nu ești aici să-ți vezi fiul nenăscându-se? Copilul tău. Dar nu va exista niciun copil. Vidul.

Asistenta se aplecă deasupra ei și-i spuse ceva, dar Kathleen nu auzi. Văzu din nou tavanul mișcându-se, apoi se trezi în altă cameră, unde luminile erau foarte strălucitoare. Cineva îi trecea genunchii peste suporturile înalte de la capătul mesei.

Picioarele îi erau foarte grele. Se înfioră din cauza apei reci cu care cineva îi spăla organul genital.

Dilatare. Niciun copil. Copilul lui Erik. Ea îl iubea. Era oare atât de greșit că voia fructul acestei iubiri? Putea să-i ierte înșelătoria numai dacă ar avea de la el ceva de valoare din timpul în care fuseseră împreună, ceva care să facă mai ușoară durerea pierderii lui. Ce dovadă mai bună a dragostei pe care i-o purtase acestui bărbat putea avea, decât să-i nască copilul? Și un copil i-ar întoarce dragostea.

Un bebeluș blond. Un băiat. Știa că era băiat. Cu ochi albaștri. Ochii lui Erik. Copilul lui Erik.

O voce fără corp îi șopti ceva și-i acoperi nasul și gura cu o mască. Nu mai putea respira. Refuza să respire. Auzi pe cineva țipând iar și iar și realizează că era ea.

— Nu! Se luptă cu mâinile care încercau s-o țină. Nu, nu mă atinge.

— Doctore Peters, strigă o voce alarmată de femeie de lângă Kathleen.

— Lăsați-mă în pace. Îl iubesc. Vreau copilul. Nu sunt adormită. Nu delirez. Sunt trează și vreau copilul.

Vocea cuprinsă de panică îi părea și ei obsedată, dar trebuia să-i convingă. Disperată, repetă cuvintele cu toată forța și convingerea de care era în stare.

— Domnișoară Haley.

Cunoștea vocea și-și întoarse capul către ea.

— Doctore Peters, suspină ea. Cum să-l facă să înțeleagă? Nu trebuie să-i ia copilul. Încercă să-și lipească genunchii, dar ceva îi ținea depărtați.

— Copilul, nu-l răniți. Copilul meu. Al lui Erik. Îl iubesc. E băiat. Știu că e băiat. Vreau copilul. Erik... Erik... Uitarea după care tânjise Kathleen atât, veni în cele din urmă. O cuprinse în întunecimea ei totală.

Capitolul XI

Kathleen îl studia pe Seth, care încerca să asimileze ceea ce tocmai îi spusese. Deși era uluit, trăsăturile lui n-aveau nicio expresie.

— Nu cred că am auzit bine, spuse el în sfârșit.

Kathleen luase o poză calmă. Nu știa cât de imenși i se făcuseră ochii verzi. Nu-și dădea seama că severitatea pieptănăturii, cu părul lipit de cap, strâns la spate, îi accentua ascuțimea pomeților. Toată lumea, în afară de ea, putea să-și dea seama ce rigid își ținea capul, ce încordată era.

— Ba da. M-ai auzit bine. Trebuie să demisionez.

Voi sta, bineînțeles, încă două săptămâni, până găsești pe

cineva să mă înlocuiască.

— Dă-l naibii de înlocuit! Seth lovi cu palmele biroul lăcuit. Era cea mai gravă manifestare nervoasă a lui de până atunci. Nu-l auzise niciodată vorbind pe un ton atât de ridicat. Privirea pătrunzătoare a ochilor lui adânci o făcu să se jeneze. De ce, Kathleen? Pentru Dumnezeu, de ce?! Credeam că-ți place la noi, că-ți place munca asta.

Nemaifiind în stare să se uite la el, își întoarse capul spre ferestrele largi care încadrau orizontul orașului.

— Îmi place. Dar, conform fișei postului meu, eu trebuie să achiziționez și să coordonez achiziționarea de articole de modă pentru magazinul tău iar în curând pentru magazinele tale. În această poziție, ar trebui să fiu eu însămi un exemplu de persoană foarte modernă, în pas cu ultimele noutăți.

Sprâncenele lui negre se arcuiră deasupra ochilor, de nedumerire.

Își luă privirea de pe peisajul cețos și-l privi drept în față.

— Asta nu-i așa ușor, când ești însărcinată.

Din nou, văzu privirea aceea goală, fixă, de parcă ceea ce spusese fusese atât de incoerent, încât nu înțelesese. Ochii lui alunecară în jos, spre mijlocul trupului ei. Apoi, din nou, pe fața ei.

— Spui că ești însărcinată?

Ea își trase umerii.

Era jumătatea lui octombrie. Trecuseră două săptămâni de când Kathleen, trezindu-se din anestezie, în sala de reanimare a spitalului, ceruse insistent să se spună dacă mai avea copilul lui Erik. Doctorul Peters, prezent, o liniștise.

— Vreau să am copilul.

— Să înțeleg că ești singurul părinte?

Ea aprobă din cap.

— O să te descurci. Îi bătu ușor mâna cu palma și Kathleen îi fu recunoscătoare pentru încurajare.

Ultimele două săptămâni nu fuseseră ușoare. Avea încă grețuri dimineața și indigestie după-amiaza, dar doctorul Peters îi prescrisese niște tablete pe care să le ia când se simțea prea rău.

Ceea ce o afectase cel mai tare fusese chinul psihic prin care

trecuse.

Fusese din nou tentată s-o sune pe Edna și să-i spună tot, dar se abținuse. Ar fi însemnat ca soții Harrison să se îngrijoreze și mai tare în privința ei. Așa, că trebuise să depășească singură situația. Trebuia să reușească. Femeile, chiar și cele singure, au mereu copii.

Dar Seth trebuia să știe imediat. El lucra de zor la planurile lui de extindere și vorbea toată ziua la telefon cu producătorii din New York, stabilind întâlniri pentru sfârșitul lunii, când Kathleen trebuia să plece acolo pentru achiziții. Trebuia să-i spună și totuși, Kathleen se temea de asta mai mult decât de orice. Îi părea rău să-l părăsească - profesional - pentru că era conștientă de câtă încredere avea în capacitatea ei. Mai mult chiar, nu voia să-l dezamăgească pe el ca persoană, căci îl respecta foarte mult. Ar fi durut-o foarte tare dezamăgirea din ochii lui.

Acum îi spusese, dar pe fața lui nu era nicio urmă din dezgustul la care se așteptase. Din contră, ochii lui păreau că strălucesc de încântare și fericire. Își întoarse căruciorul pe după colțul biroului, îl conduse lângă scaunul ei și-i luă mâna protector într-a lui.

— Presupun că nu simți nevoia să te felicit. Nu era o întrebare și nu intenționase să fie obraznic, dar Kathleen râse fără voioșie.

— Nu prea. Privi atent în ochii lui adânci și negri, în care nu văzu nicio reținere. Putea să fie pe deplin sinceră cu acest bărbat, fără să se teamă vreodată de ridicol. N-am știut când am acceptat postul. Îți jur. Aproape avortasem, dar... dar... spre disperarea ei, lacrimile îi umplură ochii. Cât trebuie să plângă un om până se usucă ochii de tot? Probabil că ea nu mai avea mult, pentru că în ultima lună plânsese aproape fără încetare.

— Sunt convins că hotărârea de a păstra copilul este decizia cea mai bună pentru tine. De ce nu mi-ai spus până acum?

— Am fost derutată, nu știam ce să fac.

— Și acum știi?

Clătină din cap abătută.

— Nu. Încerc doar să trăiesc de pe o zi pe alta și să mă mențin la suprafață.

Își puse mâinile pe umerii ei și o trase spre el, rezemându-i

capul pe pieptul lui. Ea plânse încet, suspinele scuturându-i pieptul, iar el o mângâia liniștitor pe spate și-i șoptea cuvinte încurajatoare, la ureche. Într-un sfârșit, lacrimile se opriră și Kathleen se ridică, privind batista pe care o scosese pentru ea din buzunarul de la piept.

— Cine e tatăl? O întrebă încet.

Vru întâi să-l mintă și să-i spună dar nu putu.

— A fost o poveste de o noapte. El a plecat, a doua zi. Seth îi ridică bărbia cu degetul, făcând-o, să-l privească în ochi.

— L-ai iubit, nu-i așa?

Își mută privirea de la el și ochii se rotiră prin cameră, fixând când un obiect când altul, ca să scape de privirea cercetătoare a lui Seth.

— Kathleen!

Privi atunci la el și se înmuie, văzându-i fața plină de tandrețe și compasiune.

— Da, suspină ea și-și ascunse din nou fața în batistă. Și-l iubesc încă. Dumnezeu să mă ierte. Dar îl iubesc.

— El știe despre...

— Nu! Țipă ea. N-o să știe niciodată. N-o să-l mai văd niciodată. El are o altă viață, are... Nu-i putu spune lui Seth că Erik are o soție. Măcar atât respect să mai aibă pentru ea. Pentru mine, el e ca și mort.

Se ridică și merse la fereastră. Își ținea brațele încrucișate defensiv pe piept. Nu auzise motorul căruciorului apropiindu-se de ea și tresări speriată când îi auzi vocea în spate.

— De ce pleci de la Kirchoffs?

Kathleen se întoarse în loc, neînțelegând de ce o întrebase asta.

— De ce? Întrebă ea cu neîncredere. Oare nu auzise nimic din ce îi spusese? De ce? Cred că motivul e evident. Sunt însărcinată, Seth. În câteva luni, voi fi cât o balenă. Și peste alte câteva luni, voi avea un nou-născut, căruia va trebui să-i port de grijă.

— Cunoscut realitățile vieții, Kathleen, spuse el fără emoție, dar zâmbind. Nu există în contractul tău o clauză care să spună că, dacă ești însărcinată, nu poți să-ți faci treaba. Asta ar fi ilegal și, pe lângă asta, noi nu suntem atât de rigizi și reduși!

Profesionistelor nu li se interzice să aibă copii. Ți-e teamă că ar fi prea mult pentru tine?

Răspunse încet, încercând parcă să zărească un licăr de speranță pentru viitorul de altfel foarte întunecat.

— Nu, dar...

— Ce ai de gând să faci?

— Păi, spuse ea evaziv, m-am gândit să-mi iau o altă slujbă mai puțin importantă. Și pe urmă, după ce nasc, când o să mă pot întoarce la lucru, o să dau copilul la...

— La o creșă, unde va sta toată ziua fără tine, va crește fără tine, fără grija de care au nevoie copiii mici?

— Nu, spuse Kathleen înciudată. O să am grijă să fie o creșă bună.

— Tot nu e acceptabil, Kathleen. Vino aici. Îi luă mâna și-o trase lângă el, pe genunchii lui.

— Seth, suspină ea. Ce faci... o să te doară, spuse ea, căzându-i cu un țipăt ușor pe coapse.

El râse.

— Ce-aș mai vrea să mă doară! Apoi, deveni serios și-o trase mai aproape, punându-i un braț pe spate și pe celălalt peste mijloc.

— Kathleen aș vrea să pot simți ceva în picioare.

Chiar și durere. Dar nu pot să simt nimic de la mijloc în jos. E mort. Ochii se fixară într-ai ei. Înțelegi ce vreau să spun.

Privi într-o parte jenată, apoi își întoarse ochii spre el. E greu să te simți mult timp jenat, cu un om așa de puțin pretentios și așa de deschis ca Seth.

— Da, cred că da, șopti ea.

— Atunci, știi că eu nu voi putea niciodată să am un copil, o familie, deși asta a fost una din cele mai mari dorințe ale mele. Și oricât de mult mi-ar plăcea în sinea mea, zise el mângâindu-i ușor obrazul cu degetele, n-aș putea niciodată să-i impun vreunei femei vreo relație fizică. Îi ridică mâna pe buze și-i sărută vârfurile degetelor. Vrei să te căsătorești cu mine, Kathleen?

Fu rândul ei să rămână stupefiată. Nu numai că cererea era atât de neașteptată, dar, ce o uimea mai tare, era că venise exact când îi mărturisise că e însărcinată cu alt bărbat și că încă

Îl iubește pe acel bărbat. Oare înnebunise Seth?

— Seth, tu...

— Vreau să fii soția mea, termină el propoziția, simplu. Te iubesc, Kathleen. Te-am iubit din momentul în care ai intrat pe ușa mea, în prima zi. Știi că tu nu mă iubești. Îl iubești pe tatăl copilului tău și, sincer, te-aș aprecia mai puțin dacă n-ar fi așa. Dar el nu e aici. Eu sunt. Te vreau. Vreau copilul tău. Te rog, Kathleen, intră în viața mea. Așa cum e ea. Zâmbi trist și gura, parcă sculptată, se ridică numai puțin, într-o singură parte.

— Îmi dau seama că vreau mult, continuă el după un moment. Știi că o femeie sănătoasă ca tine are nevoie de un bărbat mai adevărat decât mine, decât pot fi eu. Vocea lui era impresionant de disperată. Dar îți pot oferi siguranță, un nume pentru copilul tău, o viață îmbelșugată.

— Seth, te rog. Îi apăsă degetele pe buze, ca să-l oprească. Bogăția ta nu contează pentru mine. Ceea ce-mi oferi e prea generos ca să fie luat în considerare. Ceea ce dai tu cântărește mult mai mult decât ce-aș putea oferi eu.

— Lasă asta în grija mea, spuse el, strângând-o la piept și punându-i capul pe umărul lui. Vino să locuiești în casa mea, lasă-mă să te văd în fiecare zi, muncește cu mine, ajută-mă să-mi realizez visul, dă-mi ceva din spiritul tău viu.

— Seth, șopti ea cu buzele pe gâtul lui cald, cu pielea parfumată. Oare putea să facă asta? Acesta era oare răspunsul la dilema ei? Avea pentru el o stimă deosebită. Poate vecină cu dragostea. Era onest, idealist, de încredere, tolerant. Ce-ar putea cineva să ceară mai mult unui bărbat?

Problemele lui fizice nu avură niciun rol în decizia ei. Iubise odată. Lui Erik îi dăruise trupul ei, tot ce avea de dăruit și era sigură că niciodată n-ar putea să mai iubească un bărbat cu pasiunea aceea exclusivistă. N-avea să-l mai vadă pe Erik» niciodată. Chiar dacă l-ar vedea, el aparținea altei femei. Ei doi nu vor putea niciodată să trăiască împreună.

Încă îl iubea. Nu mai încerca să nege acest fapt de netăgăduit. Îl iubea. Viața cu Seth n-ar putea fi atât de plină de beatitudine, atât de electrică. Nu i s-ar tăia respirația de câte ori l-ar aștepta să-l vadă, iar după aia să aibă impresia că realitatea depășește cu mult.

N-ar mai cunoaște niciodată înălțarea sufletului și a minții, acea comuniune cu o altă ființă care se întâmplă numai prin dragoste.

Dar viața ei cu Seth ar fi bună. El ar avea grijă de ea și de copilul ei. Ar fi liniștită și pașnică. Ar munci cot la cot, fiecare făcând ceva ce îi plăcea. Ar avea parte de bunătate și... de sinceritate.

— Nu trebuie să-mi răspunzi astăzi, dar aș fi în al noulea cer dacă mi-ai spune da acum, spuse Seth.

Ea se ridică și-și puse mâinile pe reverele sacoului lui.

— Ești conștient de ceea ce vrei să faci?

— Da.

— Atunci mă mărit cu tine, Seth. Fericită și fără ezitare.

El o sărută ușor pe buze. Era un sărut fără pasiune, dar tandru. Pecetluia înțelegerea. Când se retrase, o întrebă:

— Suntem din... triburi diferite, ca să zic așa. Te deranjează că sunt evreu?

— Nu, dacă pe tine nu te deranjează că eu sunt creștină.

El râse.

— Tot ce vreau e ca, în cazul în care copilul e băiat, să fie circumcis în a opta zi de viață, conform tradiției noastre.

— Bine. Și va putea să sărbătorească Crăciunul și Paștele până când o să fie suficient de mare ca să-și aleagă singur religia?

— Bineînțeles. Ochii lui îi priviră fața în voie, admirând fiecare trăsătură. Într-un sfârșit spuse răgușit: Te iubesc, Kathleen.

Ea alungă din minte ochii albaștri care scânteiau ca apa de izvor, părul care strălucea ca aurul în lumina soarelui, mustața care încadra obrajii albi, strălucitori și încercă să-și concentreze atenția asupra feței iubitoare de lângă ea.

— Știu că mă iubești, Seth, știu.

— Glumești, desigur.

Hazel Kirchoff stătea în sufrageria frumoasă, mobilată scump și cu gust, pe pernele de culoarea piersicii de pe canapeaua semicirculară. Mâinile îi erau așezate grațios în poală, gleznele încrucișate exemplar, ținuta dreaptă, așa cum fusese învățată la școala particulară pe care o urmărea ca tânără fată.

— Nu, nu glumesc. Kathleen și cu mine ne căsătorim duminică după-amiază, în biroul judecătorului Walters. El ne datorează un

serviciu. Îți amintești. Am comandat etola aceea de nurcă pentru doamna...

— Seth, cunosc serviciul pe care l-am făcut judecătorului. Vrei să-mi spui ce ai în minte când zici că te căsătorești cu acea mică... domnișoară Haley?

Seth zâmbi, își mută căruciorul lângă barul din lemn de trandafir și, turnându-și încă un scotch, zise:

— Ești surprinsă? Și eu sunt.

— Singurul lucru care mă surprinde este că fratele meu, un rațional, inteligent, se poartă ca un prost. Nu cred că vrei să spui că tu și domnișoara Halei vă căsătoriți. E absurd!

— De acord! Spuse el, voios. Dar oricât de ciudat ar părea, e adevărat.

Agitația de pe fața lui Hazel nu lăsa să se vadă nicio cătime din furia care fierbea în ea. Știuse ea că fata aia o să-i aducă necazuri. Frumusețea și inteligența sunt două calități incompatibile. Ceea ce fratele ei considera inteligență, Hazel numea viclenie. Kathleen își planificase, pas cu pas, drumul în corporație, lucrul cel mai drag lui Hazel. Acum îi invada familia și căminul. Îl îmbrobodise meșteșugit pe Seth, care, Dumnezeu știe de ce, se bucura când vreo femeie îi acorda atenție.

Mama lor murise când Hazel avea douăzeci și patru de ani. Seth, născut târziu, avea numai unsprezece. Hazel avusese grijă de el și-l protejase tot timpul, după aceea. Nu considerase asta ca o obligație și nici nu o încântase în mod deosebit, dar, la naiba, nu vroia să fie înlăturată.

Ascunzându-și frământarea interioară, zâmbi și spuse:

— De ce nu-mi povestești despre asta, Seth dragă?

Binevoitor, Seth începu să evidențieze calitățile lui Kathleen. Cu cât Hazel asculta mai mult, cu atât îl blestema mai tare pentru cât de prost fusese întotdeauna, după părerea ei. Actele lui de generozitate o enervau. Răbdarea lui, acceptarea invalidității, o deranjau. De ce nu era furios, cinic? Era slab. Ca și tatăl lor, pentru care ea nutrise întotdeauna cel mai adânc dispreț.

Când Seth făcu o pauză să ia o gură de scotch, își puse și ea buzele pe paharul de sherry, deși în realitate nu bău deloc. Disprețuia sherry-ul. Consolarea ei stătea în sticla secretă de

vodcă, ascunsă într-un sertar din dormitor.

Zâmbi dulce, dar expresia de pe față fu doar ceva mai mult decât o grimasă.

— Știu, Seth, cât e de talentată și frumoasă domnișoara Haley. Cuvintele îi stăteau în gât ca medicamentele cu gust rău. Dar ce știm despre ea?

— A crescut într-un orfelinat, după moartea părinților ei.

Continuă să-i povestească surorii sale viața lui Kathleen, așa cum Kathleen i-o relatase în după-amiaza când o ceruse de soție.

Cu cât vorbea mai mult despre Kathleen, cu atât ochii îi străluceau mai tare și cu atât mai tare simțea Hazel că o doare stomacul.

— Seth, dragul meu, spuse ea blând, iartă-mi nedelicatețea, dar tu nu poți. „vreau să spun... nu va fi o căsătorie obișnuită.

Reuși să simuleze jena și-și privi mâinile, gândindu-se tot timpul că fratele ei n-ar fi putut s-o satisfacă pe târfa aceea nici într-un milion de ani. Văzuse cum se folosea Kathleen de ochii ei ispititori și de corpul zvelt, unduitor, făcându-l pe prostul ei de frate să creadă că e din nou bărbat.

— Știu, Hazel „spuse Seth trist. Totuși, soarta a compensat asta. Înțelegi, chiar acum, Kathleen poartă moștenitorul lui Kirchoffs. Așteaptă un copil la primăvară.

Cuvintele avură un efect devastator asupra măștii pe care și-o impusese Hazel.

— Ce? Izbucni ea. Fața îi deveni hidoasă, toată urâtenia sufletului apărând la vedere, acum că fațada căzuse. Târfa era însărcinată! Asta n-o surprindea pe Hazel. Ce o surprindea era curajul cățelei de a încerca să-și vâre bastardul pe gâtul familiei Kirchoff. Vrei să te însori cu o târfă gravidă cu bastardul altuia? Ai de gând să numești scursura aia moștenitorul tău?

Seth fu pe moment șocat de limbajul trivial al lui Hazel. De când singurul ei iubit o părăsise, cu mulți ani în urmă, Seth știa că sora lui evită bărbații, cu excepția raporturilor profesionale. Își puse paharul înalt pe suprafața lăcuită a mesei de cafea și-și conduse căruciorul spre ea. Știa că a fost probabil foarte supărată ca să reacționeze așa de violent. Poate că ar fi trebuit să abordeze subiectul treptat, în loc să-și lase fericirea să zburde

fără niciun pic de discreție.

— Hazel, spuse el blând, știu că asta a venit ca un șoc pentru tine și, natural, o suspectezi pe Kathleen de alte lucruri, dar trebuie să te rog să nu mai vorbești despre ea în termenii aceștia. Eu o iubesc foarte mult.

Hazel se uită la el cu neîncredere, întrebându-se dacă își dă măcar cât de puțin seama ce imbecil e.

— Bărbatul... tatăl copilului, a jignit-o foarte tare, continuă el. Ea l-a iubit. Kathleen nu s-ar fi dăruit, dacă nu l-ar fi iubit.

Asta s-o crezi tu, îi replică Hazel în gând. Târfa aia și-ar deschide picioarele ei lungi și subțiri pentru orice bărbat. Și tu, fratele meu tâmpit, din păcate cam ai lipsuri la capitolul ăsta.

— Acordă-i, te rog, o șansă, Hazel. Știu că o să ajungi să o iubești, ca și mine. Și pe copil. La urma urmei, va fi nepoata sau nepotul tău. Zâmbi.

Hazel se sili să-și păstreze o expresie de nepătruns. Ce mai putea face? Dacă ar fi dat drumul cuvintelor care-i stăteau pe buze, pe care cu greu le stăpânea, Seth s-ar fi supărat pe ea. Era evident vrăjit de această femeie.

Așa cum stăteau lucrurile acum, avea încă hățurile în mână.

Cea mai bună modalitate de a păstra controlul era s-o accepte în casa ei pe vagaboanda asta și, în ochii lui Seth, să joace rolul cumnatei nemăritate, grijulii. N-avea să fie greu. Nu era mult diferit de rolul pe care-l juca de ani de zile – de soră iubitoare, deși chiar și simpla vedere a lui Seth îi stârnea repulsie. Trebuia să-și apere prima și singura iubire, magazinul. Hazel se stăpâni cu greu și întrebă:

— Și cum rămâne cu slujba ei de la magazin?

— O s-o păstreze. Am insistat. Dar vreau să angajez pe cineva care s-o ajute și să fie pregătit s-o înlocuiască atunci când va naște.

Nu era cel mai bun lucru pentru Hazel, dar aici mai putea influența evenimentele. Chiar și ei, zâmbetul pe care-l afișa se păru fals.

— Iartă-mă, Seth, pentru ce am spus. Am fost prea uimită ca să mai pot raționa. Își ridică mâna și-l mângâie pe părul negru. Cred că am avut o reacție tipică de gelozie. Pentru mine ai fost mai mult un fiu, decât un frate. Acum mi te ia altă femeie.

El îi prinse mâna și și-o apăsă pe obraz.

— Nu mă pierzi. Vom fi o familie. Toți împreună.

— Da, șopti ea, în timp ce Seth se duse să-l roage pe George să aducă o sticlă de șampanie.

De un lucru era sigură Hazel, că târfa asta nu avea să moștenească niciun sfanț din banii ce se cuveneau de drept lui Hazel Kirchoff, chiar dacă pentru asta ar fi trebuit să ucidă femeia, pe bastardul ei și chiar pe Seth.

— B J, nu pot să cred, spuse Edna. S-a măritat?

— Așa scrie în scrisoare, dar naiba să mă ia dacă pot să cred și eu. Își trecu degetele prin părul cărunt.

— Cine este individul?

— Scrie că se numește Seth Kirchoff și este proprietarul magazinului la care lucrează. În San Francisco. S-au căsătorit duminica trecută. Spune că se mută la el în weekend-ul ăsta.

— Crezi că e bogat?

Edna se uită atent la coala de hârtie pe care o ținea în mână.

— Dacă e să mă iau după hârtia asta, cu inițialele ei în relief, așa zice că da, comentă ea caustic. Citi din nou scrisoarea și-l întrebă:

— B.J., nu ești surprins?

— Nu mă mai miră nimic, mormăi el.

Edna se întoarse și-l privi atent.

— Vrei să lași naibii ziarul ăla și să vorbim? Nu te mai ascunde după el. Știu că purtarea ei te-a rănit și pe tine. Hai să discutăm.

— Nu-i nimic de discutat. Kathleen are un soț nou și o viață nouă. Asta e totul, spuse el ferm.

— Nu. Asta nu e totul. Nu crezi că ar trebui să-i spunem lui...

— Nu, spuse B.J., împotrivindu-se. Nu era niciun dubiu că știa la cine se referise Edna.

— Dar i-am promis că-l anunțăm dacă primim vești de la ea.

— Nu i-am promis așa ceva, Edna și nu încerca să mă convingi că da.

Ea își mușcă buza, ca și când ar fi căutat o altă soluție.

— Poate că ar trebui să-i spunem doar că-i bine, sănătoasă.

— Și că trăiește în San Francisco cu alt bărbat, bogat. Crezi că ar fi frumos? Întrebă el.

— Nu, oftă ea. Și se așeză pe un scaun de lângă masa din

bucătărie, unde înainte de a desface scrisoarea, luaseră veseli micul dejun.

— Foarte bine, în cazul ăsta, spuse B.J., mulțumit că încheiaseră neplăcutul subiect. Mai pune-mi puțină cafea.

Erik stătea cu ochii pironiți în lichidul din pahar ca și cum acolo ar fi găsit răspuns la toate stelele din univers. Poate că, dacă privea suficient de intens, suficient de adânc, găsea și soluția pentru propria lui mizerie.

Dintr-un separeu de dincolo de Bar se auziră hohote de râs. Erau trei perechi care discutau și se distrau la un pahar de bere. Se întoarse cu spatele, simțind că-l copleșește singurătatea. Avea să mai facă și el vreodată parte dintr-un grup, să se integreze în societate? Înainte, mergea cu colegii la o băutură, după orele de lucru. Dar acum, începuse să bea prea mult, devenise morocănos, irascibil și ceilalți îl evitau.

Când se întorsese la lucru după accidentul de avion, era furios până la nebunie. Terminase într-un târziu filmul despre orfeline, dar fiecare zi în care lucrase la el, fusese un chin. De fiecare dată, când privea casetele de la Mountain View, îl apucau furiile văzând-o pe Kathleen pe ecranul monitorului, își lovea un pumn de cealaltă palmă, de parcă ar fi vrut s-o zdrobească.

— Dar ai cam lungit-o băiete, îi spusese producătorul, când Erikâi prezentase în sfârșit filmul terminat.

— Du-te dracului, îi aruncase Erik, îndreptându-se spre ușă.

— Stai puțin, Gudjensen, îl strigase omul care îl chemase înapoi* oarecum speriat de privirea crâncenă a lui Erik. Ascultă, știu că nu-i treaba mea, reluă el cu curaj, dar de când te-ai întors după accidentul ăla de avion, ai cam întrecut măsura. Sunt niște băieți aici care s-au cam săturat de atitudinea ta. Mie îmi plăci, Erik. Ai un talent formidabil și mi-ar părea rău să te văd distrugându-ți cariera și ducându-te la dracu' din cauză că ai atins pe cineva într-un punct sensibil. Dacă ești de părere că pot să fac ceva...

— Așa cum ai spus, nu e treaba ta, îi replică Erik și ieși trântind ușa.

Asta se întâmplase la sfârșitul verii trecute, iar acum era primăvară.

Fiecare zi, în contrast cu izbucnirea la viață a naturii, aducea o

nouă înrăutățire a situației lui Erik.

Standardele de perfecțiune pe care și le stabilise în muncă, nu mai erau atât de importante. Devenise delăsător. Bea prea mult, de obicei până ajungea într-o stare de somnolență. Nici femeile nu-l puteau scoate din această depresiune. Nu-i plăcea niciuna. Deși încercaseră, niciuna nu fusese în stare să-i trezească acea scânteie de pasiune pe care Kathleen...

— Încă unul, vă rog, îi spuse Erik brusc barmanului și urmări cu privirea scurgerea băuturii în pahar. Renunțase încă de acum câteva luni la apă sau gheață, sau sifon, la orice ar fi putut diminua capacitatea băuturii de a-i face durerea suportabilă.

Totuși, acum îl bucura această durere. Acea durere de inimă, surdă, ușoară, îi era aproape un tovarăș de suferință și, practic, singurul prieten care-i rămăsese. Se cunoșteau foarte bine unul pe altul. În unele momente, cu un efort de voință, reușea să alunge imaginea ei din fața ochilor. Acum, o lăsă în pace. Îi savura figura, chiar dacă era numai o viziune ștersă.

Trecu și vara. Trecuse oare atâta timp? Zilele acelea, deși în comparație cu toții anii lui reprezentau o perioadă infimă de timp, îi aduseseră o fericire imensă și o supărare de nedescris. leșise totuși și un lucru bun din toate astea. Bob și Sally îl adoptaseră pe micuțul Jaimie.

Erik zâmbi, în ciuda amărăciunii. De ani de zile, fratele lui și cu Sally încercaseră aproape cu disperare să aibă un copil, folosind tehnici clinice, pe care nici nu și le închipuia. Odată, când a avut ocazia să le vorbească despre Mountain View, le-a povestit despre Jaimie. Începură să se intereseze de copil și i-au cerut lui Erik să le arate benzi cu Jaimie.

Incitați, dar încercând să-și înfrâneze puțin speranțele, contactaseră orfelinatul din Joplin, Missouri, unde locuia Jaimie. În două luni, copilul era al lor. Apoi, de Crăciun, Sally anunțase cu mândrie că era însărcinată. Jaimie fusese la fel de încântat de noutate ca și restul familiei.

leșise totuși ceva bun din vara trecută.

Cât timp avea să mai continue cu asta? Nu era primul bărbat părăsit. Era doar prima – și ultima dată – când se întâmpla lui. Să mori încet, fără folos, nu reprezenta chiar ideea lui despre valoare. Își îndepărtase prietenii și-și adusese fratele la

disperare, din cauza îngrijorării. Colegii îl disprețuiau, dar nu mai mult decât se disprețuia el însuși. Nu vroia să devină din nou cinicul care fusese înainte de Etiopia și de alte experiențe asemănătoare, care îi deschiseseră ochii către durerea altor oameni.

Era aprilie. Aprilie la Paris ar fi fost minunat. Încet, aproape cu regret, Erik împinse la o parte paharul din fața lui și se ridică. Privi la bărbatul posomorât, neglijent, cu ținută neonorabilă, care se holba la el din oglinda barului.

Mergând spre ușă, știa ce trebuia să facă.

— Un copil! Băiat! Exclamă Edna, cu scrisoarea în mână. Când ne-a trimis scrisoarea aia lungă de Crăciun, n-a spus nimic de sarcină.

— Citește-mi-o din nou, spuse B.J..

— Theron Dean Kirchoff, 4 kilograme, 51 de centimetri, născut pe 12 aprilie.

— 12 aprilie, medită B.J.. Cu voce tare.

Edna lăsă scrisoarea și ochii ei îi întâlneau pe ai lui B.J..

— Nu se poate, șopti ea răgușit.

— Ai auzit vreodată de un copil născut prematur, de 4 kilograme? S-a măritat cu bărbatul acela în octombrie. L-a cunoscut de-abia la sfârșitul lui august - începutul lui septembrie.

— Ce faci? Îl întrebă Edna, urmându-l în cameră, unde pusese mâna pe telefon.

— Îl sun pe Erik Gudjensen. Să nu-i spui despre Kathleen, spre binele lui, e una. Dar să ai un copil, e altceva.

B.J.. Stătu la telefon un sfert de oră, dar rezultatul convorbirii fu mai puțin decât satisfăcător.

Da, aceea era stația TV unde lucrase el. Gudjensen, îi spusese telefonista, dar el nu mai lucra acolo. Plecase fără preaviz, cu numai câteva zile în urmă. Nu, nimeni nu știa unde lucrează acum, dar se credea că a plecat în străinătate.

Capitolul XII

— Theron, te rog! Strigă Kathleen și se feri de picioarele care amenințau să o stropească din nou cu apă limpede din piscină. Theron țipă de plăcere și încercă din nou s-o stropească pe maică-sa.

— Ești un obraznic. Știai asta! Îl necăji ea și îi cuprinse trupul durduliu pe după mijloc, aplecându-și capul și vârându-și nasul în ceafa lui, în timp ce el încerca să scape de această manifestare de afecțiune. La numai un an și cinci luni, el vădea deja o aversiune față de protecția maternă, demonstrându-și nou descoperita independență. Numai când avea vreun necaz, venea la Kathleen să caute alinare.

Era activ, curios și încăpățânat, hotărât să-și croiască drum împotriva tuturor adversităților. În zilele când era acasă, Kathleen își petrecea aproape fiecare minut cu el, desfătându-se într-un efluviu de mândrie și dragoste.

După nașterea lui Theron, Seth dorise ca ea să renunțe la slujbă. Văzuse cât timp și energie trebuia să consume o mamă. Dar Kathleen fusese categorică.

— Înainte de a-ți fi nevastă, am lucrat pentru tine. M-ai angajat pentru o muncă foarte dificilă. Până ce nu o să fiu sigură că am îndeplinit ceea ce ai avut în vedere la început, o să continui să lucrez cel puțin trei zile pe săptămână. Cu noul magazin din Stonetown și cu boutique-ul din Ghirardelli deschis acum, ai nevoie de mine mai mult decât oricând.

El cedase, dar numai cu condiția ca ea să accepte să se plătească același salariu. În fiecare săptămână ea schimba un cec și depunea banii într-un cont. Seth n-ar fi lăsat-o să cheltuiască nimic din acei bani. – Dar îi făcuse un fel de „cont de cheltuieli gospodărești” substanțial.

Ea își aganjase un asistent care s-o ajute, dar era întotdeauna aproape de telefon, atunci când nu stătea la magazin sau în birou.

Asistentul ei era Eliot Pate. Cunoștea pe dinafară afacerile cu vânzări de îmbrăcăminte, era stilat și știa din instinct ce marfă se vinde repede. Își recunoscuseră unul altuia talentele și între ei se formase o prietenie imediată.

Ea îi accepta titlul de viață schimbător. El îi trecea cu vederea

fermitatea flagrantă, iar ea îi trecea cu vederea înțepăturile ocazionale. Când lipsea, petrecându-și zilele cu Theron, știa că Eliot ține totul sub control.

Astăzi era una din acele zile. Ea și Theron leneveau în orele târzii ale după-amiezei în piscina Kirchoff-ilor. Kathleen nu se gândea niciodată la această reședință din Woodlown ca la propria ei casă. Era prea mare, prea ostentativă, iar Hazel nu pierdea niciun prilej să-i arate cine era stăpân acolo.

Când Seth o adusese aici pentru prima dată ca pe soția lui, Kathleen fusese intimidată de aerul de bogăție al casei, dar treptat se obișnuise cu ea, ceea ce era ciudat când te gândea unde și cum fusese crescută.

Casa era construită după moda reședințelor de țară din Anglia. Pajiștea verde care o înconjura larg - era tunsă perfect. Interiorul era decorat cu cea mai meticuloasă atenție pentru detalii. Pentru Kathleen, camerele păreau mai degrabă ca niște vitrine într-un magazin decât ca un loc unde de fapt trăiau oamenii.

Personalitatea lui Hazel se reflecta în totul și, măcar din acest singur motiv, Kathleen nu simțise niciodată că aparține acestui loc.

Camerele ei favorite erau cele locuite de ea și de Theron. Seth se oferise cu generozitate s-o lase să le rearanjeze după gustul ei. Eliberase camerele de decorul sever, rece și formal, instalat de Hazel și le mobilase în stilul ei, mai luminos, mai strălucitor și mult mai potrivit vieții de zi cu zi.

La parter, fosta bibliotecă de altă dată fusese transformată într-un ascunziș pentru Seth, ce făcea legătura cu un solar devenit dormitorul lui special. „Vizuina” lui Seth era veselă și plăcută, iar ei stăteau adesea acolo serile, discutând despre situația la magazine și despre precocitatea lui Theron.

Acum, după ce dăduse drumul copilului în apă, se gândea din nou cu uimire cât de bine evoluaseră toate lucrurile. Când se căsătorise cu Seth acum aproape doi ani, nu avusese niciun motiv să se aștepte că va fi atât de... mulțumită. Cuvântul „fericită” care aproape că îi venise în minte, nu-i putea descrie exact starea. Avea în schimb un sentiment adânc de satisfacție, legat de ceea ce făcuse din viața ei, care la un moment dat păruse lipsită de speranță.

Legăturile cu familia Harrison fuseseră reluate. O căutaseră imediat ce aflaseră de căsătorie. Felicitările lor fuseseră rezervate.

Dar când îi anunțase despre nașterea lui Theron, o copleșiseră cu cadouri și sfaturi pentru părinți. De atunci, își scriseseră adesea și își telefonaseră uneori la aniversări și ocazii asemănătoare. Chiar dacă relațiile apropiate pe care le avuseseră odinioară se răciseră din acea vară de pomină, cel puțin Kathleen era mulțumită că liniile de comunicație rămăseseră deschise.

Ea le împărtășise fericirea ei în legătură cu adoptarea lui Jaimie. Când se relatase despre asta avusese pentru un moment o umbră de gelozie față de familia care îl luase pe băiat. Se gândise adeseori la copilul care o înduioșase în acea vară.

Cu acordul deplin a lui Seth, ea continuase să depună o contribuție anonimă și substanțială pentru Mountain View, ca membru absent al consiliului. Ceurile erau întotdeauna emise dintr-un cont pe care Seth îl avea la o bancă din New York și erau semnate de avocatul lui. După cum specificase Kathleen, o parte din bani trebuia să fie folosită pentru construirea unor terenuri de tenis.

De ani de zile, familia Harrison își dorea să adauge tenisul la sporturile de vară.

Kathleen încerca să se convingă pe ea însăși că donațiile nu reprezentau o recompensă pentru modul îngrozitor în care îi tratase pe cei doi care o iubiseră atât de mult.

Seth știa de Harrisoni, dar nu și de relațiile strânse care existaseră între ei și Kathleen. Ea nu-i spusese niciodată că fusese la Mountain View numai cu câteva săptămâni înainte de a veni la San Francisco. Era mai bine să evite acest subiect.

Fusese foarte greu să ajungă la echilibrul și liniștea pe care le simțea în această după-amiază.

— Vrei să te scufunzi? Îl întreabă ea pe Theron. Gata? Ține-ți respirația!

El trase aer în piept cu o mișcare exagerată și își scufundă rapid micul corp durduliu sub apă, dar imediat și-l ridică din nou. Theron își zbătu pleoapele peste ochii albaștri și își recăpătă respirația, apoi izbucni în râs. Începu să se agite, arătând că vrea

încă o dată.

Kathleen spuse râzând:

— Ține-ți respirația. Gata? Asta-i.

Îl scufundă din nou, iar de data aceasta reacția nu întârzie să apară. Când reveni la suprafață, deja își agita mâinile în apă.

Râsul copilului și strigătele ei de laudă pentru curajul lui o împiedică să audă microbuzul lui Seth care intra pe alee. Nu auzise nici sunetul sistemului hidraulic care cobora scaunul pe pământ și nici vocile ce se apropiau pe cărare către piscină.

— Kathleen! Ce se întâmplă aici? V-am auzit de la intrarea pe alee. Ca de obicei, vocea lui Seth era caldă de fericire.

Fără să-și scape din ochi copilul ud și alunecos, ea strigă peste umăr:

— Vino să vezi ce face Theron. E foarte mândru de el.

— Ai grijă cu băiatul ăsta, Kathleen, spuse George din spatele ei. Aproape că s-a făcut prea mare ca să-l mai poți ține în brațe.

— Așa e, recunosc eu. Theron era acum și mai încântat de întreaga asistență și își agita brațele grăsuțe, înainte ca Kathleen să-i spună din nou să-și țină respirația și să-l scufunde.

Toți aplaudară când îl scoase la suprafață și copilul zâmbi, dezvăluindu-și șirul strălucitor și aproape complet de dinți de lapte.

— Acum ajunge, zise Kathleen râzând. Sunt frântă.

Îl scoase pe Theron din bazin pe puntea lustruită de lemn iar el lipăi către Seth. George se aplecă și ridică băiețelul, îl plesni ușurel și afectuos peste poponeț și îl așeză în brațele lui Seth, fără să țină seama că-l udă.

Abia când se întoarse și urcă scările mozaicate ale piscinei, Kathleen îl remarcă pe celălalt bărbat care stătea liniștit în spatele scaunului lui Seth. Era ceva care în mod vag...

Dumnezeule!

— Kathleen, am comis păcatul cel mai mare atribuit de obicei soților nepăsători și am adus pe cineva la cină fără să te anunț.

Inima ei bătea atât de tare, încât abia dacă auzea vorbele lui Seth, în timp ce Erik înaintă din spatele scaunului cu rotile.

— El este Erik Gudjensen. Erik, ea e soția mea, Kathleen.

I se părea că inima se umflă până când o simți că plesnește, împrăștiind în univers fragmente infinitezimale din ea însăși. Și în

același timp, lumea ei dispărea, înlocuită de una mai mică, ce o cuprindea numai pe ea și pe bărbatul din fața ei. Care stătea atât de aproape. Destul de aproape, ca să poată fi văzut, auzit, mirosit... atins.

Nu, nu trebuia să-l atingă. Dacă o făcea, ar fi murit de plăcere și de durere. Dar hotărârea fusese deja luată, căci Erik întinsese mâna. Privi acea mână care micșora distanța dintre ei. Și apoi, aproape fermecată de acest miracol, ea o întâmpină și o prinse în mâna ei, strângând-o cu degetele ca și cum ar fi vrut să se încredințeze că nu era vis, ci realitate.

Strângerea ușoară pe care o primi îi arătă extrem de clar că el era real. Ochii ei se ridicară de pe mâinile lor unite către pieptul lui, spre bărbia hotărâtă și puternică, peste gura senzuală de sub mustața care chiar și acum o fascina, de-a lungul nasului fin, aristocratic, până la ochii lui, care o sfredeleau.

Aici sărbătoarea amețitoare din pieptul ei se curmă. Ochii lui păreau bucăți de gheață albastră, dură și nemișcată, sub sprâncenele arcuite, decolorate de soare. În străfundurile lor se citea o ostilitate înfricoșătoare.

— Doamnă Kirchoff! Spuse el în cele din urmă, ca răspuns la reprezentările pe care le făcuse Seth.

Lumea se întorsese și îi cerea să se comporte așa cum se cuvenea.

— Domnule Gudjensen! Propria ei voce se părea străină și spera doar că nimeni nu-și mai dă seama de acest lucru. Vocea lui era dureros de familiară - adâncă, răgușită, atât de potrivită cu el însuși.

Pe urmă, Seth începu să vorbească agitat.

— Kathleen, Erik cu și mine am tot corespondat în ultimele luni. Lucrăm la un proiect pentru magazine. Am vrut să fie o surpriză pentru tine. Acum că Erik e aici, o să discutăm amănuntele după cină.

Zâmbetul ei era rigid, forțat și se simțea amețită, speriată că s-ar putea da în vileag în orice moment. După surpriza inițială de a-l vedea pe Erik aici, chiar în propria ei casă, vanitatea feminină își făcu loc. Devenise extrem de conștientă de părul ud care-i atârna pe umeri. Nu era deloc fardată, iar costumul de baie de culoarea merelor verzi se lipea umed de corpul care tremura.

— Acum nu pot să ascult ce-ați plănuit voi, Seth. Scuzați-mă, trebuie să-l duc înăuntru pe Theron și să-l spăl, înainte ca Alice să-i dea să mănânce. Ne întâlnim în curtea interioară peste o oră, la cocktail.

— În regulă, dar să-l aduci și pe Theron. Vreau ca Erik să-l vadă când arată mai prezentabil!

— Parcă ar fi argint viu, comentă Erik, în timp ce-l privea pe Theron pentru prima dată.

— Da, așa e, spuse mândru Seth. Trebuie să-l vezi când încearcă să urce scările. N-are nicio teamă.

Cu o oroare crescândă, Kathleen văzu cum Erik se aplecă spre fața lui Theron. Băiețelul îl privi cu același interes.

— Trebuie să-l duc înăuntru, spuse Kathleen și se vârî între Erik și Seth ca să-l ia pe Theron. Scuzați-mă, zise ea luând copilul și se grăbi spre casă.

De fapt, alergă spre ușa bucătăriei și, odată ajunsă înăuntru, se așeză cu spatele lipit de perete, pierdută.

— Doamne, Kathleen, arăți de parcă ai fi văzut o stafie. Ce naiba e cu tine, fetițo? O întrebă îngrijorată Alice.

Alice, soția lui George, făcea pe menajera și bucătăreasa și conducea casa cu priceperea unui Căpitan de vas. Era tot atât de blândă și durdulie pe cât era George de dur și uscat, dar se potriveau perfect unul cu altul. Kathleen știa că cei doi pierduseră un fiu, ajuns la vârsta adolescenței, din cauza unei distrofii musculare. În timp ce Seth se afla încă în spital după accident, George venise să-l vadă în numele unei asociații pentru paraplegici. Îi oferise lui Seth serviciile sale permanente. De atunci, cuplul rămăsese cu el.

Alice traversă pardoseala bucătăriei, ștergându-și mâinile cu un prosop.

— Oh! Râse nervos Kathleen, cred că am stat prea mult la soare. Când am plecat de la piscină m-am simțit un pic amețită. Respiră adânc. Ce-avem la masă astă seară? Seth l-a adus pe Er... un musafir la cină. Sper că asta nu te deranjează, spuse Kathleen cu respirația tăiată.

— Nu. M-am gândit la o friptură de vacă, e deja în cuptor, spuse Alice absentă. Era mai îngrijorată de paloarea lui Kathleen, decât de câte persoane vor fi la masă. — O să pregătesc pentru

început un compot de fructe proaspete, pe urmă am să servesc salată și legume la friptură. În loc de un desert greu, ce părere ai avea de un parfait de mentă?

— Sună grozav, minți Kathleen. Gândul la mâncare îi provoca greață. Ei bine, Theron are nevoie de o baie.

— Sunt sigură de asta, spuse Alice râzând la băiețel, care golea un sertar cu ustensile de măsurat din plastic.

— Haide, Theron, spuse Kathleen luându-l de mână și ieșind cu el. Dacă ai nevoie de mine, cheamă-mă, Alice. Întotdeauna se oferea s-o ajute, dar Alice n-o chema niciodată.

— Nu-ți face probleme cu masa. Îmbracă-te frumos pentru musafiri.

Kathleen era bucuroasă că Alice nu-i văzuse mersul împleticit pe când străbătea holul mare de la intrare, de unde scara interioară se înălța maiestuos.

În timp ce-l îmbăia pe Theron, în minte se învălmășeau milioane de întrebări pe care înainte nu le lăsase să iasă la suprafață. Acum apăruseră. Ce căuta Erik aici? Ce fel de afaceri putea să aibă el cu Seth? Unde fusese în acești doi ani? Ce făcuse? Soția lui era cu el?

Nu se schimbase. Ba da, arăta altfel. Cum anume? Îmbătrânise. Timpul îi săpase linii subțiri la coada ochilor. Ridurile din jurul gurii se adânciseră, mai puțin înclinate a zâmbet.

Ochii lui - se înfioră - ochii nu mai scăpărau de umor diabolic. Erau reci, cinici, nemiloși.

Îl puse pe Theron în țarcul de joacă și se scufundă în baia înspumată. Ce caută el aici? De ce se întorsese în viața ei acum, când lucrurile mergeau atât de bine? De ce nu venise mai curând?

Evitase întrebarea cea mai importantă, cea care o apăsa mai puternic decât celelalte. O să-și dea seama că Theron e fiul lui? Și dacă da, ce-o să facă?

Se șterse și intră în dormitor cu un prosop înfășurat în jurul trupului. Stând în fața garderobului, alege un compleu, îl puse la loc, apoi alege altul, până când în cele din urmă se opri la o pereche de pantaloni albi, de seară, din mătase. Bluza asortată era împodobită cu dungi multicolore în nuanțe metalice. Își strânse talia cu o curea de un roz șocant, își puse sandale albe

cu tocul înalt, iar la urechi își prinse discuri de aur. Două lăntișoare plate, de aur, îi înconjurau gâtul ars de soare.

Niciodată nu-i fusese atât de greu să se machieze. Mâna îi tremura și întinse rimelul pe care trebui apoi să-l șteargă. Cum degetele se încurcau în agrafe și piepțeni, se hotărî să-și lase părul împrăștiat pe umeri.

Învățase că în casa Kirchoff era obiceiul să te schimbi pentru cină. În cei aproape doi ani de când se afla aici, ajunsese să-i placă această tradiție. În afară de asta, lui Seth îi plăcea ca ea să poarte haine frumoase.

Când termină, îl îmbracă și pe Theron într-un costumaș de joacă bleumarin, care avea aplicate pe piept, cu litere albe, cuvintele „Ahoy, voi de colo”. Periind buclele blonde, se minună din nou de miracolul nașterii lui.

Știuse că e băiat înainte ca doctorul Peters să anunțe vestea cu mândrie, în sala de travaliu. Prima ei imagine despre el fusese de o claritate mistică. Se cutremura de fiecare dată când își amintea că se gândise la avort. Ce cumplit ar fi fost să nu fi trăit niciodată bucuria de a-l iubi pe Theron!

O să simtă Erik oare aceeași afinitate pe care o simțea ea când îl privea pe Theron? Oare toți aveau același sentiment unic față de copiii lor ca și mamele?

Îl puse jos pe Theron și-l luă de mână.

— Ești gata? Întrebă ea, adresându-se mai mult ei însăși. Răspunsul de netăgăduit era „nu”. Era sfâșiată între dorința arzătoare de a-l privi încă o dată pe Erik și neliniștea de a-l vedea periculos de aproape de fiul său. Dar dacă nu se grăbea, Seth s-ar fi întreat ce-i cu ea. Nu trebuia în niciun fel săi trezească suspiciunea. Cu orice preț, trebuia să fie rece și stăpână pe ea lângă Erik, pentru că Seth nu trebuia să afle niciodată ce fel de relații fuseseră între ei. Nu trebuia să-l rănească. Se ruga ca el să nu observe asemănarea dintre Theron și musafirul lor din această seară.

Luat prin surprindere, Erik râse și se aplecă să ciufulească buclele de pe capul care se lipise de genunchiul lui.

— Ahoy, Căpitane, unde e...

În acel moment, își ridică privirea și o văzu pe Kathleen în cadrul ușii. Dumnezeu, cât e de frumoasă, își spuse Erik în

gând, încercând să-și înghită nodul din gât. Se crezuse vindecăt, în stare să-și înfrunte soarta, dar când o văzuse venind dinspre piscină în această după-amiază, inima îi tresărise de bucurie, în timp ce în gând îi blestema pe zeii care îi făcuseră o asemenea festă.

Văzută din spate, tânăra doamnă Kirchoff îi păruse cunoscută. Părul ei avea o strălucire pe care o mai văzuse o singură dată. Când se întorsese și îi zărise fața care-l urmărise în toți acești ani, își ironizase dorința care începuse să-i curgă prin vene ca o febră devastatoare, amenințând să-l ardă până la a-l transforma în cenușă. Așa cum stătea în picioare, udă și strălucitoare, timpul se întorsese într-un alt moment când o văzuse ieșind din apă. Mai păstra încă acele Imagini ale ei. Numai în zilele cele mai deprimante își permitea și se forța s-o privească. Astăzi, imaginea ei nu fusese prinsă de vreun aparat electronic.

Abia se putuse stăpâni să nu treacă peste Kirchoff, s-o ia în brațe și s-o devoreze cu o gură încă înfometată de gustul buzelor ei. Dar celălalt bărbat îi stătea în cale. Bărbatul din scaunul cu roțile. Bărbatul pe care, în ultimele săptămâni, Erik ajunsese să-l admire și să-l respecte pentru curajul, integritatea și abilitatea în afaceri.

Seth Kirchoff îi vorbise la nesfârșit despre soția lui, laudându-i până la ceruri talentele și frumusețea, dar îi pomenise vreodată numele? Nu, era sigur că nu, fiindcă Erik ar fi reacționat la auzul acelui nume. Dar cine s-ar fi gândit că acea Kathleen, Kathleen a lui, va deveni soția unui întreprinzător din San Francisco!

Pe urmă, flacăra de bucurie ce o simțise când o văzuse se transformată într-o fieră amară care-i inunda sufletul. Sigur. Fugise de cameramanul care se lupta din greu, atunci când se ivise o ocazie de aur. Fusese probabil dezgustată de ea însăși pentru că se lăsase atinsă de mâinile lui. Era evident că tânjise după lucruri mai de soi. Cum se simțise ea când renunțase la bunul cel mai de preț? Erik presupunea că pentru Kirchoff nu conta, fiindcă ea îl determinase s-o ia în căsătorie. Felicitări, doamnă Kirchoff. Ești o femeie foarte bogată.

Seth avea toate motivele să fie mândru de soția lui, se gândi Erik privind-o cum se îndreaptă către el. Era superbă, grațioasă, iar maternitatea îi îndulcise unghiurile mai ascuțite, înlocuindu-le

cu rotunjimi feminine.

Era încă suplă, poate chiar prea suplă. Privind-o, nimeni n-ar fi crezut că fusese însărcinată. Pântecele ei era plat, rod al exercițiilor fizice zilnice executate cu sfințenie. Numai sânii plini te puteau determina să crezi că era mamă.

Tocurile ei răsunau pe mozaicul curții. Îi auzi foșnetul veșmintelor când se aplecă să ia copilul de lângă genunchii lui. Mătasea care îi acoperea sânii se îndepărtă ușor și lăsa să se întrevadă carnea dulce și goală. Parfumul ei îi pătrunse nările atunci când se ridică. Un dor pasionat îi străbătu corpul și se localizează în șale, făcându-l să pulseze de dorință.

— Mitsouko, rosti el, deși nu avusese de gând s-o facă. Kathleen rămase nemișcată și-l privi.

— Da, răspunse ea. Îndepărtându-se, își luă un scaun de cealaltă parte a mesei și ținu copilul în poală. Văd că ți-ai luat ceva de băut, spuse ea fără suflare. Nu-l privea.

— Da.

— Unde e Seth? Întrebă ea aproape cu disperare.

— A intrat în casă cu George, ca să se schimbe. A spus că vine imediat.

— Hazel?

— N-a apărut. Mai luă o înghițitură din pahar și spuse: așa că suntem absolut singuri, Kathleen.

Ea își ridică privirea. Părea atât de dezinvolt în cămașa albă și blazerul albastru. Cămașa era descheiată până la jumătatea pieptului și lăsa să se vadă coloana bronzată a gâtului și pieptul puternic acoperit cu păr. Degetele ei se mișcă parcă simțind din nou conturul mușchilor. Jeanșii lui bej îi cuprindeau coapsele tari și se mulau pe șolduri și...

Își dezlipi iute ochii de pe el, sperând că nu-i observase direcția privirii, dar era prea târziu. El ridică paharul într-un salut batjocoritor.

— Trebuie să te felicit, Kathleen. Ai străbătut o cale lungă de la consilierea campusului din Ozarks. Cât timp a trecut? Ia să vedem! Își îngustă privirea, simulând concentrarea. Doi ani? Da, doi ani. A fost un accident pe aeroportul din Fort Smith. A costat multe vieți și echipament, dar am reușit să supraviețuiesc.

S-a întâmplat pe 16 iulie la ora două și patruzeci și trei după-

amiază. Tonul lui era dur, menit să rănească. Iar Kathleen simți cum o podidesc lacrimile.

— Mă bucur că... ai scăpat.

— Mda. Grija ta de atunci m-a copleșit, spuse el sarcastic.

Cu ce drept era supărat pe ea?

— Nu prea puteam să mă alătur celor adunați în jurul patului tău, nu-i așa? Întrebă ea cu durere.

Adunați în jurul patului? Ce dracu voia să însemne asta? Nu fusese nimeni, în afară de Bob și Sally, iar ea nici măcar nu-i întâlnise. Îi interogase destul ca să știe acest lucru.

Înainte ca el să poată lămuri întrebarea ei enigmatică, George îl aduse pe Seth. Erik observase că peste tot unde erau scări, fuseseră construite și rampe pentru scaunul lui Seth. Pe pereți erau beculețe semnalizatoare, pentru ca Seth să se poată orienta cu ușurință.

— Ei, mă bucur să văd că ați început deja să vă cunoașteți mai bine. Arăți minunat, draga mea. Se deplasă până lângă Kathleen iar ea e ridică, punându-l jos pe Theron. Își puse mâinile pe umerii lui Seth și se aplecă să-i primească sărutul cast. Ei îi ținu mâinile.

— Nu e minunată, Erik? Pun pariu că ai crezut că exageram în privința ei, nu-i așa? Ai mai văzut tu o asemenea culoare sau o piele atât de fină?

Kathleen se făcu palidă. Erik văzuse mai mult din pielea ei decât văzuse Seth vreodată. De când o adusese în această casă, în fiecare noapte se îndreptau spre dormitoare separate. El intrase o singură dată în camera ei, atunci când George îl urcase pe scări ca să vadă cum terminase de redecorat. În fiecare seară, se sărutau când își spuneau noapte bună. Dar ea urca în camera ei, iar Seth se îndrepta către a lui, împreună cu George, care îl pregătea de culcare.

— Soția ta e într-adevăr frumoasă, Seth, spuse Erik, dar Kathleen simți ironia care se ascundea în vocea lui.

— George, vrei să aduci ceva de la Bar? Eu o să beau un scotch cu gheață, iar Kathleen obișnuitul ei șpriț.

Involuntar, ochii ei se îndreptară către Erik care, fără ca Seth să observe, ridică din nou paharul în chip de salut. Amândoi își amintiseră de alte vremuri. Amintirile lui Kathleen erau calde, ale

lui Seth erau evident ale unui seducător triumfător.

Scena din curtea interioară își puse amprenta pe atmosfera întregi seri. În plus, Kathleen se simți mai încordată când Hazel li se alătură la paharul dinainte de cină. Ca de obicei, ea era politicoasă și juca rolul de cumnată și mătușă drăguță, asemeni unei mari actrițe de cinema, dar Kathleen știa că doar se prefăce.

Când erau singure, Hazel își arăta ura și resentimentele față de Kathleen. Uneori, Kathleen surprindea la Hazel priviri răutăcioase îndreptate către Theron. Refuza să-l lase pe Theron singur cu această femeie, al cărei sentiment de posesiune față de Seth se părea patologic lui Kathleen.

Între timp, Alice anunță că masa e gata și o eliberă pe Kathleen de neastâmpăratul Theron; ea devenise un pachet de nervi. Observase adesea că Erik se uita la copil. Măcar de data asta mulțumea cerului că Theron mânca întotdeauna la bucătărie, într-un scaun înalt, supravegheat de Alice. Kathleen nu fusese de acord cu acest tratament, gândindu-se că el ar fi trebuit inclus în familie. Dar curând după nașterea lui, Hazel își exprimase clar dorința ca el să nu stea la masă cu restul familiei. Seth fusese de acord, spunând:

— Cred că ai și tu nevoie să te relaxezi și să-ți tihnească masa, Kathleen, Hazel nu se gândește decât la tine.

Intrară în sufragerie, iar Kathleen se simți încurcată când observă că Erik stătea chiar în fața ei, iar Seth și Hazel erau așezați la un capăt și la celălalt al mesei.

Cina delicioasă servită de Alice îi rămase în gât și abia fu în stare să înghită o treime din porția ei.

Ura această încăpere. Se părea că o înăbușă. Pereții erau acoperiți cu moar de un albastru închis, un material care nu-i plăcuse niciodată. Mobila era închisă și grea, acoperită până la refuz cu porțelanuri, iar candelabrul avea prea multe ornamente.

— Care este exact proiectul la care lucrați cu Seth, domnule Gudjensen? Întrebă Hazel pe tonul ei dulceag.

Erik râse ușor, într-un fel pe care Kathleen și-l amintea atât de bine, ridicându-și colțurile mustății și lăsând să se întrevadă gropița care se ascundea sub ea. Ochii lui erau de un albastru strălucitor în camera luminată blând. În ciuda supărării ei de mai

devreme, inima se strânse la vederea frumuseții lui masculine.

— Sunt sigur că dumneavoastră, doamnă Kirchoff și tu... eziți înainte să spună, Kathleen, vă întrebați de ce am năvălit dintr-odată în scenă.

— Asta e reprezentația ta, Erik. Tu să le spui ce vrem să facem, zise Seth.

— Ei bine, spuse încet Erik. Sunt fotograf, dar lucrez mai mult cu benzi video, decât cu filme foto. Am lucrat o vreme pentru o rețea a unei stații de televiziune afiliate. Aruncă o privire scurtă spre Kathleen. Anul trecut m-am învățat o vreme prin Europa. Fiindcă mi s-a făcut dor de Statele Unite, m-am întors cu speranța de a înființa propria mea companie producătoare și m-am gândit că zona Golfului e un loc bun unde să mă așez. Câțiva potențați financiari, pe care am avut norocul să-i folosesc, m-au prezentat lui Seth. Nu numai că el a fost de acord să investească în noua mea companie, dar mi-a deschis prin Kirchoff's primul cont mai important. Avem de gând să producem spoturi publicitare pentru magazine, ceea ce e o inovație unică, sperăm că atunci când vor fi difuzate să aducă o clientelă mai numeroasă companiei mele. În definitiv Kirchoff's este un nume de prestigiu ce merită să fie pus pe lista clienților. Până la urmă, mi-ar plăcea să fac și filme industriale, documentare, lucruri din acestea.

— Dar e minunat, Erik! Strigă Kathleen, entuziasmul ei pentru noua lui afacere izbucni înainte de a și-l putea stăpâni. Ceilalți trei o priviră surprinși. Roșind, ea se întoarse către Seth și zise: Este exact lucru de care aveam nevoie, Seth. Nici nu știi cât mă bucură hotărârea ta.

El zâmbi și îi luă mâna.

— Știam că o să spui asta. Contez pe tine să-l ajuți pe Erik.

Privirea ei se îndreaptă către Erik, apoi se mută înapoi la soțul ei.

— În ce fel? Se bâlbâi ea.

— Vreau să lucrezi pentru el în calitate de consultant. Știe o mulțime de lucruri despre producție, dar se plânge că nu știe destule despre modă. Are nevoie de opinia ta de expert, înainte de producerea fiecărui spot publicitar.

Ochii lui întunecați străluceau și în ciuda propriilor ei neliniști

legate de reapariția bruscă a lui Erik în viața ei și a perspectivei de a lucra împreună, nu putea să nu se bucure de exuberanța lui Seth.

— Hazel, tu ce crezi? Întrebă Seth. Ea rămăsese cu desăvârșire tăcută.

Femeia mai în vârstă îi zâmbi lui Erik și spuse:

— Mi-e teamă că nu știu nimic despre spoturile publicitare de la televiziune. Îmi păstrez judecata asupra priceperii domnului Gudjensen până când vom vedea rezultatele muncii sale. Cu un astfel de ton, se sugerează trecerea în living pentru cafea.

Erik o însoți pe Hazel, în timp ce Kathleen păși alături de scaunul lui Seth, ținându-i mâna rămasă liberă. Îndată ce se așezară, George aduse o tavă mare de argint cu serviciul de cafea și cești de porțelan chinezesc. Așeză tava plină pe măsuta de servit cafeaua. Alice intră ținându-l pe Theron în brațe.

— Micul prinț e gata de culcare, dar mai întâi vrea să le spună tuturor noapte bună.

Kathleen remarcă expresia de dezaprobare pe fața lui Hazel, dar Alice puse copilul jos iar el alergă numaidecât spre Erik, după ce maică-sa îl sărutase prima. Cu o naturalețe care o surprinse pe Kathleen, Erik ridică băiețelul în pijama și-l puse pe genunchi. Cu o copilăroasă nediscriminare, Theron își încolăci brațele grăsuțe în jurul gâtului lui Erik și-l sărută apăsător pe gură.

Theron se trase înapoi și se șterse pe față, uimit. Mustața îi gâdilase și deveni imediat interesat de noua și nostima jucărie. Începu să tragă de ea cu degetele.

— Au! Să știi că e lipită, Căpitane, spuse Erik, lăsându-l totuși să-și satisfacă curiozitatea. Râse și-l bătu pe fund, privindu-l în ochii care - Kathleen știa - erau imaginea în oglindă a propriilor lui ochi.

Privi expresia de pe fața lui Erik, parcă în așteptare. La început, citi neîncredere, pe urmă uimire și în cele din urmă înțelegere. Inima încetă să-i mai bată. Erik își ridică ochii pe deasupra capului lui Theron și ea se cutremură sub acuzarea lor nemiloasă.

Theron coborî și lipăi cu piciorușele lui mici către Hazel. Ea îi acceptă sărutul cu o falsitate care o îngrețoșa pe Kathleen. Pe urmă, ajunse lângă Seth și se cățăra în brațe fără niciun ajutor.

— Nu-i așa că-i minunat, Erik? A mai fost vreodată un bărbat atât de fericit să aibă un asemenea fiu? Theron se dădu jos din brațele lui Seth și se duse din nou la Kathleen, care îngenunche și-l îmbrățișa puternic. El îi dădu voie să-i acopere fața cu sărutări mărunte și dese, înainte de a fi încredințat din nou lui Alice.

— Mulțumesc, George. Servesc eu cafeaua, spuse ea liniștită, în timp ce cuplul părăsi încăperea ca să-l culce pe Theron înainte de a mânca și ei în bucătărie, alt obicei care o irita. De ce nu puteau sta la masă împreună, ca o singură mare familie ce erau?

Seth laudă calitățile lui Theron și-i povesti diverse aventuri lui Erik, în timp. Ce Kathleen turna cafeaua, servind-o mai întâi pe Hazel, care o bea simplă. Atât Erik cât și Seth o comandaseră pe a lor cu o picătură de coniac. Când îi dădu ceașca lui Erik, degetele ei le atinseră pentru o clipă pe ale lui și simți un fel de arc electric care se ridică de-a lungul brațului, direct către inimă.

Tremurând, îi turnă cafeaua lui Seth și tocmai i-o ducea, când Erik spuse:

— E un adevărat băiat, nu glumă. Ce vârstă are? Când spuneai că s-a născut?

Atunci, mâna ei tremurătoare scăpă ceașca. A- ceasta se vărsă pe genunchii lui Seth, îmbibându-i cu cafeaua caldută.

Capitolul XIII

Kathleen privea prosteste lichidul fierbinte ce era absorbit de stofa pantalonilor lui Seth. În cele din urmă, reflexele condiționate biruiră și ea strigă:

— Oh, Seth, dragul meu, iartă-mă.

Căută tava și luă un șervet, pe urmă se întoarse repede și încercă să șteargă cafeaua de pe genunchii lui, înainte ca el să se poată împotrivi.

— Kathleen, zise el râzând. Draga mea, nu te deranja. Sunete confuze ieșeau dintre buzele ei nervoase, fără culoare. Singurul lucru bun cu paraplegia mea e că trebuie să mi se întâmple ceva

cu adevărat groaznic, ca să mă poată deranja. Îți amintești? Întrebă el blând, luându-i din mână șervetul pătat.

— Bea-ți cafeaua. După cum arăți, ai avea nevoie.

Se îndreptă ca un automat către fotoliu și se așeză, dar nu-și turnă cafea. Nu credea că e în stare, cu mâinile care-i tremurau, așa că și le încleștă în poală, în timp ce Seth se deplasă cu scaunul și se servi cu o altă ceașcă.

El vorbea ca pentru sine:

— Cred că la curățătorie or să poată scoate pata, iar dacă nu, o să-mi cumpăr un costum nou de la Kirchoff's. Am auzit că au o linie grozavă.

Privi către musafirul său cu o mână poznașă, dar Erik nu-i împărtășea umorul. El fixa pata de pe costumul lui Seth și nu manifesta niciun sentiment. Niciun sentiment.

După o jumătate de oră, Erik se ridică și le spuse noapte bună.

— A fost o seară plăcută. Am obosit de prea multă mâncare. Hazel, Kathleen, vă mulțumesc. Traversă camera cu pași largi și se opri în fața lui Seth. Strângându-i mâna, îi spuse cu sinceritate: Aștept cu nerăbdare să lucrăm împreună.

— La fel și eu, spuse hotărât Seth și zâmbi cu zâmbetul lui cald, pornit din inimă. Dacă nu te superi, o s-o las pe Kathleen să te conducă în camera ta. Cred că ar fi mai bine ca George să mă ajute să-mi scot cât mai curând hainele astea.

— Te conduc până la tine, îi spuse Hazel cu solitudine fratelui ei, trecând în spatele scaunului său, cu un aer de proprietar.

Genunchii abia o mai puteau ține când Kathleen se ridică și se îndreptă, împreună cu Erik, către arcada largă care ducea spre hol.

— A, Kathleen, se opri Seth. I-am promis lui Erik să-i arăt cum am luminat piscina. Ești drăguță să te întorci și să i-o arăți înainte de plecare?

Sângele îi zvâcnea în urechi. Trebuia să rămână singură cu el!

— Da... desigur.

— Atunci vă spun noapte bună. Seth o sărută și-și conduse scaunul afară, urmat de Hazel.

Îndată ce ușa dublă din față, cu geamuri din sticlă, se închise în urma lor, Kathleen îl atacă pe Erik.

— Chiar trebuie să vezi piscina?

— Absolut. Masca bunelor maniere fusese dată deoparte. Trăsăturile lui erau hotărâte și dure. O înșfăcă de braț și aproape că o târî după el. Ea se împiedică în sandalele cu tocul înalt și, în cele din urmă, îi murmură numele.

— Lasă-mă să plec, spuse ea. În zadar. El nici nu-și încetini mersul și nici nu-i slăbi brațul.

Când trecură pe lângă cabana de lângă piscină, o împinse în întunericul clădirii și o ținut acolo cu propriul său corp.

Mâinile lui se ridicară pe fața ei, nu într-un gest blând, ci într-unul care o făcea prizonieră, o sfărâma. Figura lui era înfricoșătoare. Îl mai văzuse așa o singură dată înainte, atunci când era gata să-i căsăpească pe cei doi cowboys la hotelul Crescent.

— Vreau să știu. Și vreau să știu acum. E fiul meu?

Vocea nu era a lui Erik. Nu era aceeași cu vocea care o adormea șoptindu-i vorbe de dragoste la ureche. Era o voce care vibra de furie și ură.

Se luptă cu el, dar corpul lui o împinsese mai tare și îi lipi brațele, de o parte și de alta a capului cu pumni ca de fier care amenințau să-i rupă încheieturile fragile.

— Răspunde-mi, fir-ai să fii. Când e ziua lui de naștere? Micul tău accident din casă n-o să mă împiedice să aflu.

Credea că vărsase dinadins cafeaua.

— Lasă-mă! Cuvintele fuseseră pur și simplu împinse afară dintre buzele încleștate de furie.

— Nici gând, icni el. Nu te las până nu-mi spui adevărul. Este fiul meu?

O ținut și mai tare și, în ciuda furiei, mugurul de dorință acumulat în ea și amortit timp de doi ani, începu să se dezvolte încet și să-i pătrundă în tot corpul, devenind conștientă de atingerea mușchilor lui tari, de parfumul masculin, de virilitatea pe care o simți până în pânțele.

Încercă să o alunge. Închise ochii, ca să nu-i mai vadă fața plină de furie atât de aproape de fața ei.

— Are vreo importanță? Întrebă ea în cele din urmă, pe un ton care se voia disprețuitor.

— Poate că nu are pentru o târâtură mincinoasă ca tine. Dar pentru mine, are.

Tresări ca lovită. Cât era de crud și nedrept. Ea îl iubise. El era cel care fusese necinstit, înșelându-și soția. Și cu toate astea, el o insulta pe ea în felul ăsta.

Kathleen dorea să-l rănească așa cum fusese și ea rănită...

— Da! Îi aruncă ea. Este fiul tău. Și-ți face al naibii de bine să știi asta. Capul ei se sprijini din nou de zidul tare și îl înfruntă cu fiecare fibră a corpului.

Expresia lui dezvălui mai întâi neîncredere, în căutarea unor semne de dezamăgire pe fața ei. Pe urmă, o undă de îndoială și amărăciune străbătu obrazul pe care-l iubea. Îi luă locul o tristețe infinită. În cele din urmă, furia reveni și o jigni din nou.

— Mă întreb dacă Seth știe ce curviștină de nevastă are?

Kathleen se luptă din nou, încercând să scape.

— Mi-ai mai spus o dată așa. N-a fost adevărat și nici acum nu e. Nu mă cunoști deloc, Erik.

El își apropie capul și o atinse pe frunte cu mustața.

— Nu? Răsuflă el. Pot să-ți dovedesc cât de bine te cunosc.

— Nu! Îl imploră ea încet, simțindu-i coapsa care se strecura între coapsele ei. Nu! Spuse ea din nou, așteptând să se convingă pe ea însăși.

Coapsa lui puternică o lipea de perete, apăsându-i feminitatea prin pantalonii subțiri de mătase.

Degetele lui descriau cercuri mărunte pe încheieturile ei, acolo unde se simțea pulsul, până când pumnii ei strânși se desfăcură. Îi acoperi palmele cu palmele lui și această simplă atingere era plină de erotism. Simți respirația lui fierbinte și agitată pe față atunci când îi promise:

— Și totuși, am să mi te scot din cap, mică... mică... gura lui flămândă îi cuprinse gura, desfăcându-i buzele cu limba.

Kathleen începu să geamă dureros, până când sunetele din gât deveniră murmure de extaz. Măinile lui coborâră de pe palmele ei pe brațe, până la umeri, apoi în jurul spatelui, unde desfăcură fermoarul corsajului de mătase. Vlăguită de puterea sărutului lui, ea nu rezistă - nu putea să reziste. Și nici nu voia.

Îi trase în jos bluza fără umeri. Sâni ei încăpură în mâinile care-i așteptau. Își îngropă fața între ei, sorbind parfumul otrăvitor și mângâind ușor pielea fină. Gura lui îi acoperi gura, grăbită și umedă, iar ea se arcui în jurul piciorului lung și tare

dintre picioarele ei.

Găsi vârful sensibil al sânelui ei, încrețit de pasiune și îl excită și mai tare cu limba. Pe urmă o ridică ușor și o trase spre el, implorându-i răspunsul, inconștient, brațele ei se încolăciră în jurul gâtului, trăgându-i capul mai aproape. Îi simți mâinile care o ridicau pe coapsele lui.

O lipi de el și îi imprimă mișcarea cu mâinile care-i susțineau soldurile. Mai sus. Mai aproape. Mai adânc. Tăria care se simțea prin pantaloni se potrivea în vulnerabilitatea ei primitoare. Numai hainele împiedicau finalizarea unirii sexuale. El se mișcă. Ea îi răspunde. Din ce în ce mai intim, corpul lui se mișca ritmic.

Kathleen se simți cuprinsă de acea frenezie pe care nu o uitase. Se înălță, înainte să-și dea seama de zborul ei și să se poată controla.

Degetele se înfipseră în mușchii de pe spatele lui și își unduiau soldurile către dulcele invadator dintre, coapsele ei. Gura lui se dezlipi de pe sâni și numai limba rămase pe sfârcuri. Tumultul se revărsa asupra ei trăgând-o într-o baie de flăcări lichide.

— Erik, Erik! Strigă ea la fiecare spasm care o zguduia. Când termină, rămase agățată de el, fără... îi simți și ea răsuflarea agitată, pe gât. Degetele el rătăceau prin șuvițele de aur ale părului lui, în aceeași mișcare pe care o ținea minte, de atâta timp.

— Erik, suspină ea în extaz, topită de iubire. Brusc, el o îndepărtă lipind-o de perete. Buzele care îi provocaseră atâta plăcere numai cu câteva clipe înainte, se arcuiea cinic.

— Vezi, Kathleen, râse el batjocoritor. Tocmai ai dovedit ce-ți spuneam. Nu ești o mamă potrivită pentru fiul meu.

Multe zile după aceea, Kathleen rămase tulburată de ce se întâmplase. Nici măcar nu voia să-l asculte pe Eliot, care-i flutura insistent facturile pe sub nas.

— Kathleen, fii puțin atentă. Te-am întrebat dacă tu ai anulat ordinul ăsta. Seth e la telefon. Se strâmbă cu subînțeles: Hazel e lângă el și se plânge că unii dintre clienții noștri așteaptă noile tricouri polo în culorile toamnei și noi nu avem ce să le dăm.

Se strădui să ajungă la un nivel de înțelegere de la care să-i înregistreze, în sfârșit, vorbele.

— N-au sosit încă? Am comandat câte o duzină de tricouri de

toate culorile și mărimile pentru fiecare din cele trei magazine. Cum se poate să nu fie niciunul în stoc?

— Naiba să mă ia dacă știu, zise Eliot, trecându-și degetele subțiri prin părul prea aranjat. Dar nu vrei să vorbești cu Seth? Nu l-am auzit niciodată atât de supărat.

Ridică receptorul și vorbi calm.

— Bună, Seth. Nu înțeleg povestea asta, dar sunt sigură că am s-o scot la capăt.

— Kathleen, povestea este că nu avem niciun articol din cel mai căutat produs și că tu ai creat problema asta. Ce vreau eu să știu e de ce ai făcut-o.

Kathleen nu auzise niciodată atâta exasperare în vocea lui Seth. Și îi er, a adresată ei.

— Eu am creat problema?

— Da. Am sunat direct la Departamentul de livrare. Mărfurile au fost primite de tine - pe 13 iulie. Le-ai refuzat, ai semnat documentul de returnare și le-ai trimis înapoi. Cum ai putut face așa ceva? Întrebă el.

— N-am făcut asta, strigă ea, la care Eliot ridică întrebător din sprâncene. Niciodată nu o auzise pe Kathleen certându-se cu soțul ei. Ea își șterse apăsător fruntea cu degetele. De ce trebuiseră să se întâmple toate astea, când și așa era supărată? Încercă să se calmeze. Seth, trebuie să fie o greșeală. Nici măcar n-am văzut marfa. N-am semnat niciodată așa ceva.

— Atunci cum se face că am în față o copie a ordinului, cu semnătura ta pe ea? Pentru Dumnezeu, cred că ar trebui să recunosc semnătura propriei mele soții când o văd, nu? Ea își mușcă buzele ca să nu țipe la el. Își dădea bine seama că Eliot o urmărea atent și că Hazel jubilează la celălalt capăt al firului.

Hazel.

Începu să se facă lumină, putea oare femeia asta să facă așa ceva? Ar fi ea în stare să sacrifice bunul mers al magazinelor numai ca să provoace discuții între Kathleen și Seth? Kathleen îi acordase lui Hazel mai multă încredere, dar poate că fusese prea generoasă.

— N-am refuzat niciodată ordinul, Seth, spuse ea calm. Seth se stăpâni cu greu.

— O să-l sun din nou pe Ralph Lauren și o să încerc să-l

convinc să ne trimită marfa. Între timp, nu ne rămâne decât să sperăm că clienții noștri n-or să se ducă în altă parte.

— Vin imediat la birouri. Ne vedem acolo, zise ea, înainte de a auzi în receptor declicul care încheia convorbirea.

Puse încet receptorul jos și rămase pentru un moment privindu-l. Văzu cu coada ochiului cum Eliot se îndreptă spre ea; îi puse mâinile pe umeri, întorcându-se cu fața spre el.

— Stai jos. Trebuie să stăm de vorbă. Îl ascultă, mult prea tulburată ca să poată protesta.

— Ce se întâmplă cu tine, Kathleen? De trei zile, nu mai știi ce faci. Și arăți ca dracu.

— Mulțumesc.

— Înțelegi ce vreau să spun. Unde e vibrația aceea cu care m-ai obișnuit? Unde e mica noastră „Mary- Rază-de-Soare”? Ei?

Niciodată nu fusese prea tulburată de Eliot. Era prea drăguț ca să-l poți privi. Silueta lui subțire și înaltă fusese creată să poarte haine și el le purta cu nonșalanță. Părul frumos aranjat avea o freză băiețească. Bronzul lui era perfect auriu și Kathleen bănuia că-l are pe tot corpul. Dinții albi și drepecți și gura delicată îi creau un zâmbet cuceritor. Ochii lui de un albastru-gri, cu gene lungi, te priveau direct și, uneori, insolent. Avea acea atitudine permanent mulțumită, prin care amintea lumii că puțin îl lipsea să fie frumos cu desăvârșire. Dar era prietenul ei.

Evita să-l privească în ochi și spuse mormăind:

— N-am prea dormit bine în ultimul timp. Asta-i tot.

— Pe naiba. E mai mult decât atât. Dar dacă nu simți nevoia să-mi spui, nu spune. Ce crezi că s-a întâmplat cu comanda aia?

— Nu știu.

— Nu știi, așa cum sunt eu regele damului.

Se așază pe colțul biroului și punându-și în evidență piciorul încălțat în pantofi scumpi.

Băiețelul cu pantofi albaștri de mătase! Se gândi ea, cu un zâmbet.

— Îți amintești când doamna Vanderelice a comandat rochia aia de bal pentru fiică-sa? Tu ai cerut măsura zece, dar s-a livrat doisprezece. Baba a bătut cu pumnul în masă și te-a acuzat că insinuezi că fiică-sa e grasă. Mai ții minte?

— Îmi amintesc foarte bine, dar...

— Ai răbdare, continuă el. Îți mai amintești când ai vândut două rochii identice celor două grășane, care au fost invitate la gala operei? Mai ști ce furtună au stârnit?

— Da. Cum să fi uitat? Își ridică sprâncenele.

Eliot, ce tot încerci să spui cu toată povestea asta lungă și încâlcită?

— Că cineva te sabotează, fată dragă.

— Dar cine?

— Știi la fel de bine ca și mine. Se aplecă spre ea și îi șopti: Hazel Babi.

Kathleen se ridică și se îndreptă către unica fereastră a biroului ei îngust.

— Eu nu am comandat măsura doisprezece pentru fata Vanderslice și n-aș vinde același model de rochie la două femei care participă la același eveniment.

— Bineînțeles.

— Dar de ce face Hazel toate astea? Întrebă Kathleen, începând să admită că presupunerea lui ar putea fi corectă.

— Pentru că e atât de geloasă pe tine, încât otrava plutește literalmente prin aer de câte ori te privește. Gestul lui cu mâinile era atât de elocvent și de comic, încât Kathleen râse, în ciuda gravității subiectului. Și, continuă Eliot, dacă m-ai întreba ți-aș spune că atât timp cât îi merge cu Seth, o doare în cur.

— Eliot, te rog, spuse Kathleen. Limbajul lui colorat fusese întotdeauna singurul lucru pe care nu-l putea tolera.

— Bine, Urechi-Sfinte, zise el cu o politețe exagerată. Pe Hazel o doare-n cot de el, cu condiția să-l țină sub control și să-i dea să mănânce din palmă. Felul în care îl manipulează îți face greață. Ca și cum asta n-ar ajunge, el nu vede nimic. El nu-și dă seama că ea îl manevrează.

Kathleen nu voia să recunoască, dar Eliot avea dreptate. În ceea ce-o privea pe soră-sa, handicapul lui Seth nu era paralizia. Era orbirea.

— Ferește-te de cățeaua aia, Kathleen, o avertiză Eliot. Vrea să-ți facă rău. O știi.

Kathleen încercă să râdă de prezicerea sumbră a lui Eliot, dar sunetul pe care-l scoase semăna mai mult cu o respirație gâtuită. Eliot veni în spatele ei și o sărută ușor pe gât. Era

obișnuită cu demonstrațiile lui de afecțiune și n-o deranjau, fiindcă știa că nu însemnau mai mult decât prietenie. Dar azi se feri de el, încrucișându-și brațele pe piept. O străbătu un fior de frig, deși vremea era destul de călduroasă pentru jumătatea lui septembrie.

— Ce e, Kathleen? Nu-i numai Hazel Kirchoff, nu-i așa?

— Nu știu ce vrei să spui, zise ea evaziv.

— Ba da, știi. Tresari și ești distrată. Nici mintea, nici inima nu-ți stau la lucru. Ce ai?

Fostul meu iubit și tatăl copilului meu s-a întors ca să mă tulbure. Asta era. Așa trebuia să spună? Putea să-i spună ea lui Eliot și tuturor ce se întâmpla cu ea? Ar crede cineva? Zămbi amar. Eliot ar crede. Câteva din escapadele lui, pe care le povestise, îi zburliceră părul pe ea. Povestea ei nu l-ar surprinde și nici nu l-ar șoca.

Dar ea însăși fusese șocată până în adâncul ființei ei. Ceea ce se întâmplase în spatele cabanei, fusese oribil. Nu era surprinsă că el încercase să facă dragoste cu ea. Nu, nu dragoste. Sex. Și o făcuse să pară ca o pedeapsă. Dacă fusese destul de ticălos, așa bărbat înșurat cum era, să o seducă, acum doi ani, era perfect capabil să dorească reluarea acelei povești urâte de unde rămăsese, chiar dacă acum era și ea căsătorită.

Ceea ce o surprindea pe Kathleen era propria ei reacție. De ce nu se luptase mai aprig? În loc de asta, îi primise atingerea trupului, îl întâmpinase, se desfătase cu gustul gurii lui și cu aroma parfumului lui, combinat cu parfumul unic al corpului lui. Atingerea mâinilor lui pricepute o adusesese la...

Isuse! Își acoperi fața cu mâinile, de rușinea aceea de care își amintea.

— Kathleen? Nu te simți bine? Întrebă Eliot cu o voce din care răzbătea neliniștea.

— Nu. Nu. N-am nimic. Sunt doar obosită. Dacă te descurci singur aici, eu mă duc la birou și pe urmă acasă. Vreau să-mi petrec restul zilei cu Theron.

Își strânse lucrurile și plecă, dar, străbătând cele câteva străzi până la birourile administrației, se simți din nou cuprinsă de teama care se strecurase în suflet, atunci când Erik îi spusese ultimele cuvinte la despărțire.

N-ar face nimic ca s-o despartă de copil, nu-i așa? Nu putea fi atât de crud.

În afară de asta, chiar să fi vrut, n-ar fi reușit niciodată. Theron era al ei. Erik avea altă soție, atunci când fusese conceput copilul. Ar putea oricând să invoce abandonul, dacă s-ar ajunge până acolo. Dar, de fapt, el nu o părăsise pe ea. Ea îl părăsise.

Teama de un proces de încredințare a copilului în custodie era a doua problemă ce o frământa după dezastrul pe care Erik l-ar provoca în viața ei, dacă i-ar spune lui Seth despre ei doi. Asta l-ar distruge pe soțul ei. El îl considera pe Theron drept propriul său fiu. Din ziua în care îi ceruse să-i fie soție, nu pomenise niciodată de tatăl lui Theron. Niciodată el nu spunea „copilul tău” ci „copilul nostru”, atunci când vorbea despre el în perioada când fusese însărcinată, întotdeauna îl numea pe Theron „fiul meu”. Dacă cei din jur făceau speculații pe tema paternității lui Theron, erau în schimb destul de politicoși pentru a nu se referi la ea. Dintr-o serie de motive practice, Theron îi aparținea lui Seth.

Kathleen fusese scrupulos de fidelă și nu dăduse nimănui ocazia să-i pună la îndoială devotamentul față de soțul ei.

Seth îi spunea adesea să iasă mai mult, să-și facă prieteni, relații, dar ea refuza, mulțumită să stea acasă cu el. Era un om cu adevărat remarcabil. Se deplasa mai mult decât ar fi putut crede oricine.

Îl duseseră pe Theron la Golden Gate Park. Merseseră la Ghirandelli's pentru înghețată cu sifon. Ieșiseră la film și la cină în oraș. Desigur, George îi însoțise întotdeauna și se ocupase de complicata problemă a transportului, dar Seth se străduise din toate puterile ca ea să nu renunțe, din cauza lui, ' la nimic din ce i-ar fi făcut plăcere.

În ultimul timp, însă, ea remarcase că era mai obosit decât înainte. Părea mai puțin dornic să iasă și-i plăcea mai mult să stea la marginea piscinei, în timp ce ea înota, sau să stea de vorbă împreună la un pahar. Nici nu arăta prea bine. Ea îl iscodise pe George, dar răspunsurile lui fuseseră vagi și distante.

Se hotărâse să vorbească cu doctorul lui Seth, dar răspunsurile lui plictisitoare la întrebările în legătură cu sănătatea soțului ei, deși sunau destul de profesional, nu

reuşiseră s-o lămurească.

Toate aceste gânduri se învârtiseră în minte, asemenea unui carusel macabru, în ultimele zile, înainte de vizita neaşteptată a lui Erik. Încă îi mai umblau prin creier, când ajunsese la birourile lui Seth şi le găsisese goale. Găsi totuşi un bilet în uşă în care spunea că el şi Hazel erau plecaţi la masă şi se întorc curând. Trebuia să aştepte. Computerul la care lucra Claire era acoperit. Plecase şi ea la masă.

Kathleen Intră pe uşa largă şi o închise în urma ei, amintindu-şi cu precizie de prima zi în care păşise acolo. Şi acum îi mai plăcea încăperea. Se îndreptă către combina stereo de pe raft şi deschise radioul, potrivindu-l pe un post cu muzică. Apoi, se duse la fereastră şi coborî storurile, lăsând camera în semiîntuneric. Dacă tot trebuia să aştepte, poate reuşea să aţipească puţin. Nu dormise deloc în ultimele câteva nopţi.

Îşi scoase pantofii, se lungi pe canapeaua confortabilă de piele şi închise ochii. Era întuneric şi linişte. Adormi în câteva minute.

Visul era extrem de plăcut. Erik, era acolo. Dar nu mai rămăsese nimic din bărbatul fioros şi amarnic care o strivise de zidul cabanei. Era Erik cel de demult, cu veselia în priviri şi buze zâmbitoare.

În vis, el se aplecă asupra ei şi, cu degetul mic, îi îndepărtă o şuviţă de pe obraz. Parcă simţea căldura respiraţiei lui pe faţă. Pe urmă, buzele lui îi atinseră buzele şi, cu precizie, le deschise, iar limbile lor se uniră într-o aventură erotică.

Mâna lui îi strângea puternic mijlocul, dar începu să se mişte. Încet, se ridică pe coastele ei, atât de apăsător încât părea că le numără. Simţi cum îi cuprinde sânul, prinzându-l treptat în palmă.

Visul se schimbă, ritmul deveni alert pe măsură ce gura lui devenea tot mai imperativă. Se părea că-i simte greutatea corpului peste corpul ei. Prin ţesătura subţire a rochiei ei, de la Diane von Furstenburg, îi simţea degetele care-i căutau vârfurile sânilor, mângâindu-le cu dorinţă crescândă.

Părea atât de adevărat! Sărutările lui erau atât de calde. Măinile lui erau parcă reale, atunci când o conduceau spre o pasiune din ce în ce mai adâncă, o încercuiau. Corpul lui era atât de greu. Atât de greu...

Deschise ochii și teama din subconștientul ei se adevăra. Nu era niciun vis. Erik era întins lângă ea, pe canapeaua îngustă! Își trase brusc mâinile și picioarele de sub atingerea lui.

— Lasă-mă să mă ridic, Erik, îi comandă ea furioasă. Pleacă de lângă mine!

În mod neașteptat, el făcu așa cum îi ceruse. Ridicându-se de pe canapea, râse sardonice.

— Mă întrebam când aveai de gând să te trezești. Sau unicul vis erotic pe care tocmai l-ai avut a fost numai teatru? Privirea lui îi coborî pe sânii care erau încă excitați de atingerea lui. Nu, n-a fost teatru, pufni el.

— Taci. Nu vreau nici măcar să stau în aceeași încăpăre cu tine. Kathleen își puse pantofii și încercă fără succes să-și aranjeze părul.

— De ce? Întrebă el nepăsător, în timp ce se afunda într-unul din fotolii. Ție teamă că nu te poți stăpâni? Că ai putea repeta scena din noaptea trecută? Trebuie să recunosc că te-ai distrat bine, în timp ce eu am rămas nesatisfăcut. N-o spun cu reproș.

— Ești dezgustător, spuse ea sărind în picioare.

El râse iar.

— Nu păreai prea dezgustată, noaptea trecută. Din câte mi-aduc aminte...

— Vrei să termini odată? Strigă ea și își acoperi fața cu mâinile. Răsufală adânc de mai multe ori, încercând zadarnic să se calmeze. Repulsia pe care o simț față de tine nu se poate compara nici pe departe cu dezgustul față de mine însămi, la gândul că te-am lăsat să mă atingi de prima dată. Și acum, pleci tu sau plec eu?

Mușchii maxilarului lui se mișcau și ea știa că e cu nervii la pământ, dar nu-și putea permite să fie îndurătoare.

— Am întâlnire cu soțul tău, spuse el printre dinți.

— Foarte bine. În cazul ăsta, am să-l văd acasă.

Reuși să ajungă la ușă. Îi permise chiar s-o deschidă. Dar nu reuși să meargă mai departe. Mâna mare și bronzată a lui Erik o ajunse și trânti ușa în fața ei, cu putere.

În același timp, trupul lui o blocă între el și ușa de stejar.

— Nu atât de repede, doamnă Kirchoff. Ai ceva ce doresc și ce-mi aparține.

Sângele îi îngheță în vine și închise ochii în fața ameteții care o zguduia.

Prinsă cum era între el și ușă, abia reuși să se întoarcă și să-l privească cu ochii rugători.

— Ce... Ce anume? Întrebă ea cu tremur în glas.

— Fiul meu.

Scutură din cap și gura ei contură sunete nerostite. În cele din urmă, reuși să spună:

— Nu. E fiul meu.

— Ar trebui să-ți sucesc gâtul pentru copilul ăsta de care n-am știut nimic. Mi-ar plăcea să te omor pentru asta.

Pentru o clipă, Kathleen nu se îndoii că spunea adevărul.

— Și cum i-ai fi explicat existența lui Theron soției tale?

Erik o privi perplex. Ea nu citi nici vinovăție, nici jenă pe fața lui fiindcă-i dezvăluise secretul, ci numai o neînțelegere totală. Încet, el se îndepărtă de ea, păstrând încă pe față acea expresie de stupefacție. Brațele îi atârnavă pe lângă corp.

Ea trecu pe lângă el, îndreptându-se spre fereastră și ridică storurile, iar camera fu inundată de lumina puternică a zilei. Închise aparatul de radio, dar regretă imediat că făcuse asta. Lipsa fondului muzical' nu reuși decât să facă liniștea și mai apăsătoare.

Se întoarse la fereastră și privi afară, la traficul de dedesubt. Când el vorbi în sfârșit, cuvintele lui răsunau răgușit și pline de neîncredere, risipind orice îndoială că nu erau sincere.

— Kathleen, nu am nicio soție. N-am fost niciodată căsătorit.

Ea se clătină și-l privi cu neascunsă mirare.

Între ei se întindea o mare de neînțelegere. Ochii ei îi cercetau fața, căutând un semn că o mințea, dar nu găsi niciunul. Propriile lui trăsături descompuse oglindeau disperarea ei.

Înainte ca vreunul dintre ei să se miște sau să vorbească, George deschise ușa și scaunul cu roțile al lui Seth intră prin cadrul ei larg, Buna dispoziție îi revenise. Vocea lui era veselă, când îi văzu pe amândoi și spuse:

— Ce primire plăcută. Dacă știam că mă așteptați, nu întârziam atât la masă. Ce mai faci, Erik?

' Încă tulburat și mai mult din reflex, Erik se întoarse și strânse mâna ridicată a lui Seth.

— Bine. Își drese glasul și repetă: Bine.

— Mă bucur. Ești gata să începi lucrul la noul nostru proiect? Ți-ai găsit o locuință? Ca de obicei, fața lui Seth era deschisă și sinceră, gata să ajute, să înțeleagă și... să ierte.

— Da, răspunse Erik. Am cumpărat ceva în comun. Pentru moment, nu sunt decât patru pereți goi. Trebuie să-l mobilez.

Seth râse.

— Atunci ai noroc. Kathleen e grozavă la lucruri din astea. Sunt sigur că o să te ajute cu plăcere. Nu-i așa, Kathleen?

Capitolul XIV

Kathleen își aruncă privirea iute spre Erik, apoi se întoarse spre soțul ei.

— Sunt... sunt sigură că dacă Erik are nevoie de decorator, o să-și angajeze unul, zise ea cu precauție. Ce-i spusese Erik? Care fuseseră cuvintele lui? Că nu avea soție? Nu avea nicio soție! Și nu avusese niciodată!

— A, dar decoratorii sunt atât de... profesioniști. Dacă angajează un decorator, locuința lui o să arate ca livingul nostru - prea perfect ca să poată trăi cineva în el.

Era pentru prima dată când Kathleen îl auzea pe Seth criticându-și, fie și voalat, sora. Dar acum nu asta era important. Într-adevăr, abia dacă băgă de seamă acest lucru. Mintea ei se concentra încă asupra a ceea ce spusese Erik. Nu avea soție. N-am fost niciodată căsătorit. Cuvintele se repetau în urechile ei ca o incantație. Această declarație însemna pentru ea totul în lume.

— Kathleen e prea ocupată ca să se mai complice și cu decorarea unui apartament de burlac, spuse Erik.

Oare accentuase cuvântul „burlac”?

Seth își dirija scaunul în spatele biroului și tuși politicos, cu mâna la gură.

— Iertați-mă spuse el. Am mâncat prea mult la prânz.

Seth părea că nu sesizează atmosfera tensionată din încăpere, urmele șocului care încă vibrau în pereți, rămășița revelației ce

fusesse rostită cu câteva momente mai înainte.

— Mâine e joi, nu-i așa? E una din zilele noastre libere. Ai ceva deosebit de făcut?

— Nu, dar...

— Erik, tu?

— Nu.

— Minunat. Mâine, voi doi puteți face cumpărături toată ziua. Când terminați, vă întoarceți la noi acasă, iar eu am să vă aștept cu grătar în grădină.

Fiindcă niciunul nu se împotrivi, Seth consideră subiectul încheiat și trecu la alte probleme. Kathleen se scuză, se aplecă spre Seth ca să-l sărute de despărțire și dădu din cap către Erik înainte să iasă.

Seara la cină, povestea cu comanda anulată apăru din nou. De data asta, Hazel fu cea care o aduse în discuție.

— Cred, spuse ea tamponându-și buzele cu șervețelul de masă, că Kathleen are mult prea multe obligații pe cap. Altfel, cum ar fi putut comite o asemenea eroare costisitoare? Seth nu sesiză tonul și implicațiile și auzi numai îngrijorarea din vocea surorii sale.

— Nu am comis eroarea, spuse calm Kathleen.

— Draga mea, n-are importanță, zise Seth liniștitor. Am avut grijă de tot. O să primim marfa într-o săptămână.

— Are importanță, dacă cineva mă acuză că sunt incompetentă, când nu sunt așa, protestă ea vehement.

— Hazel n-ar vrut să spună că...

— Eu voi hotărî dacă și când o să am prea multe obligații și o să mă ocup eu însămi de asta. N-am nevoie de sfatul nimănui. Se ridică brusc. Vă rog să mă scuzați, mă duc sus la Theron.

Kathleen îi lăasă singuri în sufragerie și nu se întoarse jos decât când știu sigur că Hazel a urcat în apartamentul ei.

Când cobora ultimele trepte, Seth tocmai era condus în camera lui de George. Rămase impresionată de oboseala care se citea pe fața lui, în jurul ochilor și al gurii. Tenul lui, care avea de obicei un bronz sănătos datorat orelor de terapie pe care le petrecea în piscina încălzită, era acum cenușiu. Cearcănele violete de sub ochi, care i se păruseră pale în timpul zilei, arătau acum seara extrem de accentuate.

— Seth! Spuse ea așezându-se pe jos ca să-și poată sprijini capul pe genunchii lui. Observă că George se retrăsese, plin de tact. Iartă-mă dacă mî-am ieșit din fire la masă. Nu pot să explic ce s-a întâmplat, dar trebuie să știi că n-am anulat comanda, aceea de tricouri polo, indiferent ce alte lucruri mă mai preocupau atunci.

Simți apăsarea liniștitoare a mâinii lui, atunci când o mângâie pe păr.

— Scumpa mea Kathleen, nici eu nu știu ce s-a întâmplat, dar te-aș ierta indiferent de ce-ai fi făcut. Te iubesc. Vocea lui era caldă iar vorbele lui, pe care știa că le rostise din adâncul sufletului îi mișcă inima. Își cuibări mai adânc capul pe genunchii lui, care nu puteau simți tandrețea pe care o simțea ea pentru el.

— Mă îngrijorează starea ta, Seth, spuse ea liniștită. Te-ai simțit bine în ultimele zile? Își ridică fața și-l privi de aproape în ochi, a căror lumină era acoperită de ceva ce nu putea defini. Tot ce știa era că nu străluceau cu puterea pe care i-o citea de obicei.

— Mă simt bine. Ce să am?

— Nu știu, spuse ea încet. Mi-ai spune dacă nu te-ai simți bine, nu-î așa?

— Dacă asta îmi garantează dragostea ta, ți-aș dezvălui cele mai adânci și mai întunecate secrete ale mele.

Zâmbi, dar fără vlagă.

— Eu te iubesc, Seth. Era adevărat. Cine putea să nu-l iubească? El reprezenta tot ce era mai bun și mai blând pe lume.

Fața lui deveni serioasă, dar era plină de dragoste.

— Știu că mă iubești, șopti el. Tu și Theron însemnați atât de mult pentru mine, Kathleen, încât uneori dragostea mea e dureroasă. E ca și cum n-ar mai încăpea în trupul meu, ca și cum aș exploda de atâta dragoste. Înțelegi?

Da. Înțelegea. Cunoștea emoția pe care el încerca să o i-o transmită. O simțise în acești doi ani care trecuseră și cu tot atâta durere față de neîmplinirea ei ca și Seth.

— Ești frumoasă, Kathleen. Cu adevărat frumoasă. Aș vrea să-mi întipăresc în minte fața ta pentru eternitate. Degetele lui urmăriră drumul parcurs de privirea lui care se plimba peste

trăsăturile ei.

Intensitatea și conținutul vorbelor lui o speriară și strigă ușor căutându-i mâna.

— Seth!

— Haide, haide, își reveni el și o trase mai aproape ca s-o sărute pe obraz. Dă-i voie să se culce unui om care muncește, din greu. În afară de asta, ai în față o zi obositoare, mâine. Îți place Erik, nu-i așa, Kathleen?

Știa cât de importantă era pentru el părerea ei.

— Bineînțeles. Și cred că ce are de gând să facă pentru Kirchoff's e fantastic. Ai luat o hotărâre înțeleaptă.

Ușurarea de pe fața lui Seth merita toată suferința de a fi și a lucra atât de aproape de Erik.

— Mă bucur că ești de acord. Aș vrea ca voi doi să vă înțelegeți. Nu te deranjează că ți-am oferit serviciile ca decorator, nu-i așa? Știu că-ți plac lucrurile astea și-ți petreci prea mult timp aici doar cu mine, cu George, Alice și Hazel. Ca să nu mai vorbesc de cât te solicită Theron.

— Nu-ți face probleme. Voi sunteți familia mea. Dar nu mă deranjează să-l ajut pe Erik, dacă tu vrei.

— Bine! El păru mulțumit. Noapte bună, iubito! O trase spre el și, de data asta, o sărută ușor pe buze.

Cum clipele lor de intimitate se sfârșiseră, George își făcu apariția din umbră. Spuse noapte bună și deschise ușa de la dormitorul lui Seth, ' închizând-o fără zgomot, după ce Seth trecu.

Kathleen nu fusese niciodată invitată în acea cameră. Niciodată nu-i pusese întrebări lui Seth, legate de Intimitatea lui absolută. Poate că handicapul lui era mult prea vizibil în dormitor. Îi acceptase hotărârea și o respectase. Dacă-l putea ajuta astfel, nicicând nu l-ar fi deranjat sau rănit pe omul care-i dăruise un viitor, atunci când nu mai avea niciunul.

Cu ce să se îmbrace? Kathleen inspectă conținutul celor trei dulapuri de haine. Cu o neliniște tipic feminină, hotărî că nimic din ce avea nu era potrivit.

Se certă în gând că se purta ca o adolescentă prostuță. Doar nu se ducea la întâlnire cu primul ei prieten. Urma să meargă la cumpărături cu Erik, iar el o văzuse îmbrăcată și la patru ace dar

și în șortul albastru și tricoul alb care la Mountain View era uniformă. Și o mai văzuse și fără nimic pe ea.

Kathleen roși la acest gând. Stătuse complet goală, întinsă în patul lui și o văzuse la duș când o săpunise iar apa forma râuri de spumă pe tot corpul ei, pe care el navigase cu mâinile și cu gura. Oare el își mai amintea? Gropițele din obraji se adânciseră. Gesturile familiare cu care o atinsese în ultimele zile dovedeau că-și amintea, cum nu se poate mai bine, de trupul ei.

În cele din urmă, își alegea o pereche de pantaloni maron de piele, cumpărați la insistențele lui Seth. El era mândru de silueta ei și adesea o obliga să poarte modelele prezentate la Kirchoff's pe care ea însăși le propusese. Era prea generos cu cadourile, iar ea trebuia să cumpere cel puțin un obiect de îmbrăcăminte de la fiecare casă de modă pe care o vizita când mergeau la New York.

Când făceau turul magazinelor, dacă Seth vedea ceva pe măsura ei și care îi plăcea, îl lua din galantar și i-l puneă în brațe cu un zâmbet rugător.

— Ai să arăți trăsnet în asta, spunea el pe un ton a la Humphrey Bogart.

Ea nu-l contrazicea niciodată. Dacă putea să-i facă o plăcere purtând haine frumoase, era bucuroasă. Erau atât de puține lucrurile pe care putea să le facă pentru el.

După ce termină cu îmbrăcatul, Kathleen simți o undă de vinovăție în suflet. Faptul că anticipa cu bucurie întâlnirea cu Erik însemna că îi e necredincioasă lui Seth? Nu, se contrazise ea. Seth fusese cel care plănuise asta. Ea făcea asta pentru el. Dar, privindu-se cu un ochi critic în oglindă, știa că o face și pentru ea însăși.

Peste pantaloni, își pusese o bluză de mătase. Culoarea albastru electric îi accentua verdele de smarald al ochilor. Vârfurile botinelor italienești străluceau în același maron ca și pielea jeans-ilor. Își lăsă părul să-i cadă în valuri pe umeri, într-o undă arămie.

Alergă ușoară pe scări în jos, când se auzi soneria de la ușă. I se păru firesc să spună.

— Deschid eu, Alice, dar se împiedică pe scări.

Agățându-se de clanță, smuci ușa înainte de a-și putea recăpăta echilibrul. Erik o privea din prag. Nu spuse nimic, în

timp ce o cerceta cu ochii flămânzi. Mușchii gâtului se mișcau convulsiv. Când în sfârșit privirea lui se ridică spre ochii ei, spuse:

— Bună dimineața. Avu nevoie de tot aerul din piept ca s-o spună, fiindcă el arăta nemaipomenit. Era la fel de îngust în șolduri ca întotdeauna, iar jeans-ii strimți scoteau acest lucru în evidență. O cămașă ecosez de bumbac se mula pe mușchii pieptului larg și ai umerilor. Un fular de cardigan, de culoarea cămillei, îi flutura lejer la gât.

— Intră, murmură ea, dându-se la o parte ca să-i facă loc. Îi simți mirosul coloniei când trecu pe lângă ea. Seth vrea să te salute. Își ia micul dejun cu Theron.

Erik se opri, se întoarse și o privi, apoi dădu din cap.

— Și eu aș vrea să-l văd.

Nu știa dacă se referise la Seth sau la Theron și simți că era mai bine să nu întrebe. Păși înaintea lui Erik, conducându-l prin labirintul de la etajul întâi, până când ajunseră în camera luminoasă și însorită de lângă bucătărie, unde se servea micul dejun.

Fură întâmpinați cu hohote de râs, când Kathleen împinse ușa batantă.

— Ce se întâmplă aici? Întrebă ea veselă. Prea veselă.

Centrul atenției era 'Theron, încă în pijama și așezat în scaunul lui înalt. Ținea în mână o banană lungă și se străduia s-o decojească.

— Bună, spuse Seth. Alice, adu niște cafea pentru Erik, te rog, la loc. Noi ne distrăm ca lumea, aici. Încearcă de cinci minunte să afle cum se poate ajunge în interiorul bananei, dar nu ne lasă pe niciunul să-l ajutăm! Privește.

Seth se aplecă spre scaunul înalt și spuse:

— Theron, lasă-mă să-ți desfac banana. Se întinse să ia fructul, dar băiețelul îl strânse tare în brațe, până când Seth își retrase mâna, iar apoi el își reînnoi încercarea de a o decoji singur.

— Nu-i așa că-i grozav? Întrebă Seth retoric cu mândrie.

— Da, este, răspunse Erik înăbușit, iar Kathleen își răsuci gâtul ca să-l privească.

După sunetul ciudat al vocii lui, aproape că se aștepta să-i

vadă lacrimi în ochi, dar, spre uşurarea ei, nu avea. Doar îşi privea flămând şi posesiv fiul, la fel cum o privise pe ea cu câteva minute înainte. Pentru un moment, avu un sentiment de milă. Ce tortură trebuia să fie pentru el să-şi vadă fiul şi să nu poată spune că-i al lui.

Un gângurit triumfător îi atrase atenţia spre băiat, care în sfârşit îşi cucerise banana. În câteva secunde, banana curăţată dispăru în gura lui.

— E cel mai încăpăţânat bebeluş pe care l-am văzut spuse Alice clătinând din cap, ca o precizare a viitorului sumbru al unui asemenea cap tare.

— Ai de gând să lucrezi afară în piscină în dimineaţa asta? Întrebă Kathleen pe Seth, bucură să-l vede odihnit şi, mai el însuşi decât seara trecută.

— Da. Pe urmă, vreau să-l las pe Theron să se joace puţin acolo.

— Nu crezi că e prea răcoare? Întrebă ea ridicând sprâncenele.

— Îl ţin în apă numai puţin şi Intru cu el în casă imediat ce terminăm.

Nu mai spuse nimic, ştiind că temperatura apei era menţinută cu grijă, ca Seth şi George să-şi facă exerciţiile confortabil în tot timpul anului.

— Dar să ai grijă cu el. E alunecos ca un ţipar şi încă n-are nicio teamă de apă.

Ochii lui Seth se împlânzără şi spuse:

— Ştii că o să am. George o să stea cu noi tot timpul. N-aş risca viaţa fiului meu pentru nimic în lume. Se întinse peste masă şi îi strânse mâna.

Ea nu îndrăzni să-l privească pe Erik, dar simţea cum trupul lui se încordase la vorbele lui Seth. Ea însăşi era încordată.

— Erik, s-o rugăm pe Alice să-ţi aducă micul dejun.

El refuză oferta lui Seth.

— Nu, mulţumesc. Deja am să te păgubesc de o masă, azi. Am mâncat ceva pe drum. Zâmbetul lui era sincer şi glumeţ ca întotdeauna. Nu dezvălui nimic din furtuna care-l bântuia pe dinăuntru. Eu sunt gata, dacă e şi Kathleen.

— E gata, spuse Seth, maliţios. N-am putut niciodată s-o fac să mănânce ca lumea de dimineaţă. Ține prea mult la siluetă.

— Asta se vede, spuse Erik privind-o admirativ.

— Ar fi trebuit s-o vezi când era însărcinată, spuse Seth. Erik nu-și mută privirea. Ochiul lui rămăsese ațintiți asupra ei, în vreme ce Seth continua:

— N-am văzut niciodată o femeie purtând un copil cu atâta grație. Din spate nici nu puteai spune că e însărcinată. A arătat minunat până în ziua în care a născut.

— Așa trebuia, spuse Erik.

Căldura din privirea lui o tulbură prea tare, iar subiectul conversației nu era prea potrivit. Se ridică repede și fu cât pe ce să verse cana cu suc de portocale a lui Theron. Din fericire, nu se întâmplă nimic. Îndreptă nervoasă cana și spuse:

— Ne întoarcem înainte de cină. Alice, ai nevoie de ceva?

— Nu. Seth o să gătească în seara asta.

Râse.

— Atunci, bine, spuse Kathleen absentă. Nu mai găsea nicio scuză ca să nu plece cu Erik.

— La revedere, Theron, spuse ea aplecându-se să primească sărutul lui cu gust de banană. Mami o să te vadă diseară. Poate îți aduc o surpriză.

— Pa - Pa, spuse el fericit, fluturând un pumnishor durduliu.

Toată lumea râse. Spre disperarea lui Kathleen, Erik ocoli masa și îi ciufuli părul lui Theron.

— La revedere, Căpitane.

Kathleen spuse la revedere celorlalți, îl sărută repede pe Seth și apoi ea și Erik ieșiră pe ușa din față și coborâră pe alee, unde-i aștepta o mașină sport. Se întoarse spre el, surprinsă.

— O Corvete, spuse el sec. O femeie pe care am cunoscut-o odată mi-a spus că mi se potrivește. Privirile lui reflectau o umbră a umorului de altădată.

Strecurându-se în mașina argintie cu interiorul bogat tapițat în maron, ea întrebă:

— Ce s-a întâmplat cu Dodge-ul tău?

— Încă îl mai am. Dar mașina asta e bună pentru imaginea profesională. Cine să se încreadă într-un videograf care-și face apariția la o întâlnire de afaceri într-un microbuz cu un carburator care bâzâie?

Conduce mașina spre șoseaua cu trei benzi și apoi intră pe

autostradă.

— Mă gândeam să te duc mai întâi acolo unde locuiesc, ca să vezi cu ce o să lucrăm.

— În regulă.

La atât se limită conversația lor, până când ajunseră în apropierea locuinței. Era un complex impresionant de case, într-o grădină. Fiecare clădire era construită în alt stil arhitectonic, dar se potriveau între ele. Dalele erau bine întreținute iar în centrul complexului era o piscină pentru uzul exclusiv al proprietarilor.

— E foarte frumos, comentă ea:

— Trebuie să fie, spuse Erik. Îmi iese pe nas cât plătesc pentru el.

Descuie ușa și se dădu în lături. Ea intră într-un foaier construit într-o structură modernă. Pașii lor răsunară prin camerele goale pe care le arată Erik. Vorbea cu glas șoptit, așa cum vorbește cineva într-o casă goală.

Clădirea era un amestec de sticlă și lemn, iar unul din pereții camerei de zi era din lemn roșu; șemineul de piatră era așezat între două ferestre cu geamuri de la tavan până la podea. Bucătăria era dotată cu toate cele necesare și emana o invitație caldă.

— Sus sunt două dormitoare, fiecare cu câte o baie. Pentru moment n-am de gând să fac nimic cu ele. Și n-am prea mulți bani de cheltuit, Kathleen. Nu sunt atât de bogat, ca soțul tău. Tonul lui era agresiv și ea se îndepărtă supărată, dorindu-și brusc să fi acordat mai multă atenție locului unde se dusesese.

Ajunseră într-un dormitor mare, dominat de un pat uriaș care arăta, după așternuturile mototolite, că cineva dormise în el de curând. Asta era tot ce se afla în cameră.

— Arată destul de auster acum, spuse Erik din spatele ei. Ea se îndepărtă, părând că vrea să privească prin fereastra largă, fără perdele, dar dorind de fapt să stea la distanță de magnetismul lui masculin care o copleșea.

Kathleen studie cu atenție plafonul înalt, luminat natural și ușile laterale care se deschideau într-un dulap uriaș de haine prevăzut și cu sertare. El era din nou aproape, așa că pași spre alt dulap.

Baia principală era somptuoasă. Avea un duș cu ușă de sticlă transparentă, două căzi de baie și o comodă. Kathleen privi cu interes tuburile cu loțiuni de ras, săpunul cu miros de pădure, parfumul de bărbierit demodat și pieptănul pentru aranjat mustața. O periută de dinți albastră atârna lângă oglindă. Peria de păr avea suportul din carapace de broască țestoasă. Toate obiectele purtau o amprentă personală puternică. Își-dezlipi iute privirea de pe ele deși i-ar fi plăcut să le ia pe fiecare în mână. Fereastra oferea priveliștea nestingherită a unei curți interioare private, împodobită cu flori de sezon care înfloreau acum în culorile toamnei.

— Oh!

El chicoti.

— Încăperea asta aproape că a meritat prețul casei.

Senzualitatea și intimitatea camerei, combinate cu prezența lui, ajunseră să-i: întindă nervii la maximum, așa că intră înapoi în dormitor, unde privi automat spre pat. Oare el dormise singur aici? Da. Nu era decât o singură pernă. Și totuși, nu împărțiseră ei aceeași pernă?

— Kathleen! Îi simți mâinile pe umeri, întorcând-o spre el. Îi ridică obrazul și o privi adânc în ochi. Cum ai ajuns să crezi că sunt căsătorit? Vocea lui era blândă. Era ca și cum ar fi vorbit unui copil mirat și încurcat, cu toată tandrețea de care era în stare.

Ochii ei se umplură de lacrimi. Vorbi sacadat.

— Am... am văzut-o. Așteptasem acolo toată ziua, știam că erai că... rănit... că sufereai. Ei nu m-au lăsat... nu mi-au spus... mi-era atât de frică. Pe urmă a venit ea și a spus că e doamna... Gudjonsen. Au dus-o direct la tine... și eu... eu... Era subțire și blondă și frumoasă și...

— Sally.

Kathleen își înghiți lacrimile privind în sus spre el.

— Sally?

— Cumnata mea. Soția fratelui meu Bob.

Genunchii ei se îndoiră de slăbiciunea care-i inundase trupul și se prăbuși în brațele lui. El o prinse și o lipi strâns de el, aproape sălbăticia îmbrățișării posesive.

— Doamne, Kathleen, ce am făcut ca să merităm asta?

Trupurile lor se legănau, oferindu-și protecție unul altuia. Rămaseră strânși în acea îmbrățișare tăcută timp îndelungat, Erik murmurând cuvinte nedeslușite în părul ei.

Într-un târziu. – Cu un suprem efort de voință, o îndepărtă de el. Se așează pe colțul patului, cu mâinile strânse între genunchii larg desfăcuți și privind la degetele albite.

— Cum a fost posibil să-ți închipui că sunt căsătorit după... Ea îi simți unda de iritare din voce. Numai asta însemnam eu pentru tine? Fir-ar să fie, Kathleen, cum ai putut?

— Nu știu, spuse ea copleșită. Eram înspăimântată, bolnavă de îngrijorare pentru tine și de teamă, de teamă că tu ai fi putut... înspăimântată de tot. Nu mai exista nicio explicație. Niciun remediu.

Era un lucru pe care-l știa și Erik. Când vorbi din nou mânia îi dispăruse.

— Am crezut că o să înnebunesc când nimeni nu te-a mai putut găsi. Am crezut că ți s-a întâmplat ceva îngrozitor, că ai fost răpită sau mai știu eu ce. Pe urmă, când în sfârșit a devenit clar că ai plecat, cu intenția vădită de a-ți șterge urmele, am trecut printr-o perioadă de furie care, probabil, n-a mai avut egal în istoria omenirii. Nu puteam înțelege de ce...

Vocea lui era obosită iar privirea îi era în continuare fixată pe pumnii strânși. Kathleen stătea rezemată de cadrul ferestrei, cu ochii în gol, fără să vadă nimic, auzind doar vocea dezolată a lui Erik, atât de potrivită cu dezolarea din inima ei.

— Când te-am văzut în seara aceea, îmi venea să te omor. Râse amar. Nu. Mai întâi am vrut să fac dragoste cu tine și pe urmă să te omor.

Rămaseră tăcuți o vreme, pierduți în propriile lor gânduri. Erik fu acela care rupse tăcerea.

— De ce te-ai măritat cu el, Kathleen?

Ea trase adânc aer în piept. Îi simțea privirea în spate, dar refuză să se uite spre el. Dacă s-ar uita...

— Am descoperit că eram însărcinată cu Theron. Își înghiți cu greu nodul din gât, pe care-l simțea crescând acolo de câte ori își amintea de prima ei vizită la cabinetul doctorului Peters și de hotărârea pe care o luase. "La început, am crezut că soluția este avortul. M-am dus la spital și chiar am ajuns în sala de operații.

I- am oprit exact înainte de a mă adormi.

— Dumnezeu, răsuflă el.

— Chiar așa. Dumnezeu a fost cu mine în ziua aceea. Aș fi putut să nu-l mai am pe Theron... Se cutremură din tot corpul.

Când își reveni, Kathleen continuă și-i povesti despre cererea lui Seth și căsătoria lor.

— El a fost atât de bun cu mine, Erik. Nici măcar odată nu m-a iscodit în legătură cu tine... cu tatăl copilului. Ne-a acceptat pe mine și pe Theron fără nicio umbră. Îl consideră pe Theron ca pe propriul lui fiu.

— Dar Theron nu este al lui, Este al meu. Al meu, Kathleen.

Se întoarse și îl privi, fața ei deveni treptat palidă.

— Dar nu l-ai... n-ai putea să-l rănești, Erik. Te rog. Te implor.

— Să-l ia dracul înjură el sălbatic, în timp ce se ridică și traversă camera rămânând lângă fereastră. N-o privi, ci își vârî mâinile în buzunarele pantalonilor, Privi pe fereastră cu aceeași lipsă de interes ca și ea.

Deodată se întoarse și strigă:

— Cum să te lupți cu un astfel de om? Un paraplegic. Să devin cel mai ticălos om din lume și să-l revendic pe Theron? Să-i smulg copilul pe care-l iubește ca pe propriul său fiu, când și așa e groaznic lovit de soartă? Ce pot să fac, Kathleen? Theron e copilul meu, fir-ar să fie! Lovi cu pumnul în peretele casei lui noi; părând insensibil la durerea pe care și-ar fi putut-o pricinui.

— Ar fi mai ușor dacă Seth ar fi într-adevăr un nemernic, continuă el. Dar asta mi-e norocul. Omul e un sfânt.

Amărăciunea din vocea lui răsună în urechile lui Kathleen. Era dureros să fii martorul luptei care se dădea în conștiința unui om.

— Generozitatea lui a întrecut toate așteptările mele, când mi-a împrumutat bani ca să-mi încep afacerea. Mi-ar fi fost imposibil să cumpăr tot echipamentul și să închiriez clădirea care-mi trebuia, fără sprijinul lui. Pe lângă asta, m-a pus în legătură cu toți oamenii de afaceri, potențiali clienți, din San Francisco. Erik se rezemă de perete și închise ochii. Frustrarea 'i se citea pe fiecare linie a corpului. Și acum, eu cum să-l răsplătesc pentru toate astea? Să plec cu copilul pe care-l consideră al lui și să-i spun că am o înclinație teribilă pentru soția lui? Se frecă la ochi cu podul palmelor ca și cum ar fi vrut

să blocheze orice gând din afară, să șteargă toate scrupulele cu care se lupta.

Expiră încet, își lăsă mâinile în jos și o privi.

— Nu-ți poți imagina ce sacrificiu încerc să fac, Kathleen.

Îl privi adânc în ochi. Vocea ei era încărcată de emoție atunci când spuse:

— Da, Erik. Da, știu.

El îi auzi cuvintele, iar în ochii care pluteau în lacrimi le citi pe cele rămase nespuse. Erik îi cuprinse fața în palme și-i acoperi cu ele buzele care-i tremurau, sprijinindu-și fruntea de fruntea ei, ochii lui se închiseră, tulburați de chinul de a o ține în brațe, dar de a n-o putea avea.

Ăsta e iadul, se gândi el. De peste doi ani, ea îi stăpânea gândurile, conștiința și emoțiile. Îi cunoștea trupul mai bine decât pe al lui, pentru că îl studiasse îndelung și îi rămăsese întipărit pentru totdeauna în paginile minții. Timpul nu-i diminuase senzația că se află sub puterea ei. Nicio femeie nu-l mai copleșise atât de puternic, nu-l înconjurase atât de dulce, nu-l cuprinsese atât de total.

O iubise pentru asta. Și îi mai iubise spiritul și bravura cu care depășise adversitățile copilăriei. Paradoxal, o iubea acum pentru credința față de soțul ei. Nu-i putea vorbi acum despre dragoste. N-o putea avea. Nu era un hoț și nu putea lua ce nu-i aparținea. Dar, Isuse! Cum să mai trăiască dacă renunța la ea?

— Cred că e mai bine să plecăm, spuse el în cele din urmă și o eliberă, regrete între el.

Într-un acces de poezie, Kathleen denumi acea zi „binecuvântată de stele”. Printr-un acord tacit, lăsară la o parte durerea inimilor lor și se bucurară de ziua care le fusese dăruită.

Kathleen fu prima care încercă să vorbească despre altceva decât despre trecutul dureros și viitorul fără speranță. Alese un subiect care știa că o să-l intereseze pe Erik.

— Știi ceva? Jaimie a fost adoptat, spuse ea, crezând că o să-i facă o surpriză, pe când o ajuta să se urce în mașină.

— Știu, replică el vesel, trântind ușa.

— Ști’!

Ocolind mașina, râse de figura ei șocată.

— Da. Și pun pariu că înaintea ta. Cine ți-a spus?

— B.J.. Și Edna, bineînțeles, răspunse ea, încă dezamăgită de întorsătura conversației.

— Dar nu ți-au spus cine l-a adoptat.

— Nu.

— Bob și Sally. Îl bucură zâmbetul care îi lumina toată fața. Este un Gudjensen și e înnebunit după unchiul lui, Erik. Are și o surioară numită Jannifer.

— Oh, Erik, ce minunat. Sally și Bob sunt cu adevărat binecuvântați.

— Da, sunt. O mică amărăciune răzbătu prin cuvintele lui.

În timp ce străbăteau orașul, Kathleen se lansă într-o mulțime de idei pentru casa lui Erik, până când el începu să râdă.

— Nu-mi pasă ce faci, numai să nu o decorezi în satin roz și mov. Sunt sigur că gustul tău e pe măsura gustului meu.

O înghionți ușor cu cotul în coaste, în timp ce oprea mașina la-un stop.

— Dar ce-ți place? Întrebă ea exasperată.

Aruncă o privire în direcția ei, care nu numai că sugera că-i plăcea, dar se abținu de la comentariul senzual care-i venise în minte.

— Îmi plac nuanțele de marori, știi bine. Îmi place culoarea frunzelor de toamnă.

Ea zâmbi.

— Tonurile pământului?

— Da. Așa trebuie să fie. Ea îi aruncă o privire nerăbdătoare, supărată, pe urmă râseră amândoi.

Până să ajungă în zona magazinelor, capul ei era deja plin de idei. Știa ce are de făcut. Erik stătea deoparte și o lăsa să hotărască totul. Alese lenjerie pentru pat și baie și luă două fotolii gemene pentru camera de zi. Mai alese un scaun mobil, o măsuță de cafea și două mese pliante. Îi ceru părerea asupra lustrelor și lămpilor. El ridică una cu un postament de porțelan, înfățișând un păstor și o păstorită din secolul al XVII-lea, strâns îmbrățișați. Kathleen se holbă la ea îngrozită, dar văzu o privire jucăușă în ochii lui, în care se aprinseseră luminițe zglobii. Știu că o tachinează. Se opriră la două lămpi de argilă, cu abajururi de în.

La prânz, mâncară într-un restaurant de pe Cheiul Pescarului,

de unde se înfățișa întreaga panoramă, a golfului și, în depărtare, Podul Golden Gate. În timpul mesei, inima lui Kathleen era inundată de fericire. Până acum câteva zile, crezuse că n-avea să-l mai vadă niciodată. Acum era aici, de cealaltă parte a mesei mici, iar genunchii lui îi atingeau pe ai ei pe sub fața de masă. Respirau același aer. Putea să-l privească cât dorea și nu trebuia să se teamă de ochi curioși care i-ar fi putut intercepta privirile ce nu-i ascundeau dragostea.

De la restaurant, sună acasă și vorbe cu Alice. Seth plecase la birou. Theron mâncase și-și făcea somnul de după-amiază.

— E bine și nu-i lipsești deloc, o asigură Alice.

— Știu, spuse Kathleen bosumflată. Tocmai asta mă deranjează.

Întorși de la cumpărături, Erik o luă de mână în timp ce colindau magazinele din Ghirardelli Square, evitând Kirchoffs. Erik se uita cu jind la toate lucrurile practice pe care încă ou-și putea permite să le adauge la mobilierul pe care deja îl cumpărase.

Într-o galerie de artă, îi plăcu un tablou lucrat în tușe de maron. – Bej și nisipiu. Kathleen îl trimise să-i facă un comision de care n-avea nevoie și încercă să i-l cumpere drept cadou de casă nouă, din partea ei și a lui Seth. Fu dezamăgită când află că era doar o mostră, dar că putea să comande una artistului. Dădu comanda și lăsă numărul de telefon unde să fie anunțată când va fi gata. Ar arăta perfect pe peretele de lemn roșu din camera de zi și ar da puțină căldură încăperii.

Alegerea accesoriilor pentru ferestre era plictisitoare, iar Erik fu mulțumit s-o lase pe seama lui Kathleen și a unui decorator, care conveniră să se întâlnească mai târziu în cursul săptămânii, la apartament, ca să ia măsurile exacte.

— Poate mai târziu o să vrei o tăblie de lemn, dar acum ai putea să zugrăvești peretele din spatele patului într-o culoare vie și să îngrămădești sute de perne strălucitoare la căpătâi.

— Sute? O tachină el sorbind din ciocolată.

Era într-o pauză la cofetăria Girardelli.

— Ei, poate doar câteva duzine, conchise ea cu un zâmbet, în timp ce lîngea ultima picătură dulce și spumoasă de pe linguriță. Privind spre el, se sperie când văzu că Erik se uita la gura ei ca și

cum iar fi invidiat limba care dispărea înăuntrul ei. Ochii lui albaștri se ridicară ușor căutându-i pe ai ei și se produse o scânteie de conștiință sexuală care-i străbătu pe amândoi.

— Ce mai urmează? Întrebă el gătit, încercând să restabilească ușurința cu care trecuse restul zilei. Totuși, ochii lui erau tulburați și priviră spre sânii ei care se ridicau și coborau în ritmul agitat al respirației. Simțindu-i ochii, sfârcurile ei îi comunicau mesajul lor secret.

— Ei bine, după cum spuneam în legătură cu dormitorul zise Kathleen respirând cu greu, conștientă că interesul lui rățacea într-o direcție periculoasă și că ea îl va urma până la capătul aceluia abis fermecat.

Siguranța, salvarea ei, o constituia pălăvrăgeala fără sens", placidă. Hai să alegem culoarea pe care-o vrei pe perete, să cumpărăm vopseaua și pe urmă să căutăm pernele. Poate avem norocul să găsim și un scaun leftin care să se potrivească acolo. Ce-ai zice de un cufăr la picioarele patului? E o piesă funcțională și e și decorativă.

El se aplecă mai aproape de ea și își lipi buzele de urechea ei, șoptindu-i:

— Mă pot gândi la un singur lucru decorativ și funcțional pe care-l doresc lângă patul meu. Are părul arămiu, care lucește în lumina soarelui ca o flacără. Ochii ei sunt verzi și radioși și încadrați de gene negre. Dacă ea nu dorea ca el să-i vorbească astfel, atunci de ce și-a pus bluză de mătase și pantaloni strimți, de piele, care stau pe ea ca o mănușă?

Se retrase de lângă ea, iar Kathleen încercă să se regăsească înaintea de ai face față. Era ca hipnotizată de cuvintele și de tonul lui. Ochii lui străluceau de dorință, iar mustața descria o curbă insolentă deasupra buzelor. Știa că o dezorientase. Iar ea dorea să i-o plătească.

— Există ceva ce am vrut întotdeauna să te întreb. Ai o gropiță sub partea dreaptă a mustății?

— Poate da, poate nu. De ce nu afli? O încercă el.

Brusc, jocul luase din nou altă întorsătură. Nu reușea să-l ironizeze, așa cum intenționase.

Din nou el avea un punct în avans. Dar cui îi păsa? Jocul avea propria lui recompensă.

— S-ar putea să aflu cândva, promise ea cu o voce dulce, în timp ce se priveau adânc în ochi.

— Aștept cu nerăbdare.

Terminară cumpărăturile în următoarele două ore și, îndreptându-se spre mașină, Erik bombănea că speră să-și amintească ziua când urma să se întâlnească cu furnizorul.

Apropriindu-se de reședința Kirchoff, se mai bucurau. Încă de căldura intimității lor. El înconjură mașina și deschise portiera dinspre partea ei. Îndreptându-se către ușa de la intrarea principală, ea încă privea în sus spre el, dar intuiția o făcu să-și arunce ochii lateral, către curte. Inima îi sări din piept' și dispăru de lângă Erik, alergând într-o goană nebună spre piscină.

— Theron! Țipă ea.

Capitolul XV

Copilul alerga cu nepăsare de-a lungul, punții piscinei.

La capătul ei se opri, privind în jos spre apa care parcă-l invita și care-i plăcea atât, râse fericit și apoi sări.

— Theron! Țipă din nou Kathleen, dar de data asta strigătul ei nu se auzi. Frica îi blocase sunetele în gât. Năvăli înainte când zări capul blond înghițit de apa adâncă. Aproape că ajunsese pe puntea de lemn, când pași tunători o depășiră și Erik aproape că o trânti la pământ, din cauza vitezei. Fără să ezite o clipă, își luă avânt de pe punte și se aruncă cu capul înainte în piscină. Așteptarea pe margine, care lui Kathleen îi păru o veșnicie, nu dură decât câteva secunde, până ce Erik apăru la suprafață, ținându-l cu un braț pe Theron.

Theron gâfâia după aer, gata să se înece, în timp ce Erik îl ridică pe marginea piscinei. Încredință băiatul mâinilor neliniștite ale mamei.

Kathleen își auzi propriile gemete, deși nu-și dădea seama că ea însăși produce sunetele demne de milă.

— Theron, Theron, plângea ea fără vlagă, strângându-l în

brațe pe băiețel. Theron supraviețuise accidentului aproape fatal, dar acum, că era în siguranță și conștient de neliniștea mamei sale, începu și el să plângă, într-o reacție întârziată.

— Micuțul meu, comoara mea, se tângui Kathleen, ridicându-i de pe față buclele ude și pipăindu-i toate trăsăturile, ca și cum ar fi vrut să se asigure că trăiește.

Erik ieși din apă. Apa îi șiroia din haine, iar el îngenunche lângă mamă și copil, șoptindu-le vorbe de alinare.

— Erik, îngăimă Kathleen privindu-l, l-am văzut cum se scufunda, am crezut... am... se poticni fără să mai poate continua și se rezemă slăbită de umărul lui, strângându-l în continuare pe Theron.

— Știu, Kathleen, știu. Și eu am simțit că mor de o mie de ori, spuse el cu emoție.

Când se mai liniștiră, iar Theron escaladă genunchii lui Erik ca să vadă cum se scurge apa din hainele lui, Kathleen ridică privirea și o văzu pe Hazel în curte. Unde erau ceilalți? Acum, că panica inițială dispăruse, gravitatea accidentului o lovi din plin pe Kathleen.

— Ce căuta Theron aici, singur? Întrebă ea.

— Și eu aș vrea să știu. Erik îl ridicase pe Theron în brațe și-l strângea protector, posesiv.

Hazel se grăbi spre piscină și ajunsese chiar în momentul în care George și Alice îl ajutau pe Seth să iasă pe ușa dinspre curtea interioară.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă el alarmat.

Cei trei tăbărăra pe el cu întrebări.

Erik ridică brațele, dorind să lămurească el totul. Kathleen își aminti de ziua în care Jamie se rătăcise la râu. Și în acea zi, el reușise să-i calmeze pe toți.

— Tot ce știm e că atunci când am ajuns, Theron era pe marginea piscinei. A sărit în apă, dar din fericire, am reușit să-l scot în câteva secunde.

— Eu... eu n-am putut să fac nimic, începu Hazel să se bâlbâie. Se întoarseră cu toții s-o privească. Kathleen nu crezuse niciodată că va putea vedea lacrimi în ochii acestei femei, dar ele erau evidente.

— Ne jucam în curte cu mașinuțele lui. El... eu... eu mă uitam

într-o revistă. Am ridicat ochii, când am auzit-o pe Kathleen țipând. Nici n-am știut că eralângă piscină. A ajuns atât de repede. Eu... eu... Oh, Seth.

Fața îi era contorsionată și și-o acoperi cu mâinile, clătinându-și capul de parcă s-ar fi văitat pentru neatenția ei.

— Ei, gata, totul e-n ordine acum, spuse Seth încercând s-o liniștească. Theron' e în siguranță. Dar va trebui să fii mai atentă cu el, Hazel. Știi cât e de zburdalnic.

Hazel continua să se tânguiască cu capul între mâini, în timp ce toți își îndreptară atenția către Theron, care părea că-și revenise și se purta de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Kathleen o studie pe Hazel. Ușurați după situația încordată, toți râdeau de Erik și Theron pe care părul umed îi făcea să arate ca o pereche de pudeli. Cu toții hotărâra că trebuie să fie duși în spălătorie, unde Alice urma să le aducă haine uscate. Seth luă și strânse mâna surorii sale, înainte de a-și îndrepta scaunul spre intrare, unde îi urmă pe ceilalți. Theron se afla încă în siguranță în brațele lui Erik.

Kathleen rămase în umbra arbuștilor care înconjurau curtea, privindu-i cum pleacă.

Hazel, crezându-se singură, își îndreptă umerii din postura umilă pe care și-o luase și înjură scrâșnind în taină. Se întoarse grăbită să-și ia lucrurile de pe masă. Era gata să se îndrepte spre casă, când o văzu pe Kathleen la câțiva pași distanță, privind-o fix. Mâinile îi înghețară și respirația se opri.

— Kathleen, mă uimești. De ce nu ești înăuntru, să ai grijă de copilul tău?

Kathleen înaintă doi pași, până când ajunse doar la câțiva centimetri de cumnata ei.

— Și tu mă uimești pe mine, Hazel. Credeai că o să-ți poți ascunde Crima?

Instinctiv, Hazel făcu un pas înapoi, speriată de amenințarea pe care o citi în ochii lui Kathleen.

— Nu înțeleg ce vrei să spui, zise ea încercând să pară convingătoare și vorbindu-i de sus.

— Știi exact ce vreau să spun. N-ai făcut decât să joci teatru în fața lor. Kathleen arătă spre ceilalți, aflați în bucătărie. Dar cred că lacrimile tale s-au datorat numai faptului că planul tău a dat

greș și nicidecum necazului de a fi fost neglijentă. Știai foarte bine unde se afla Theron. Ar fi fost o nenorocire destul de convenabilă pentru tine, dacă el s-ar fi înecat, nu-i așa?

Brațul lui Kathleen zvâcni în sus și, cu o forță surprinzătoare, îi apucă încheietura, într-o strânsoare de clește.

— Dacă fiului meu i s-ar întâmpla vreodată un accident și tu te-ai afla pe-aproape, chiar din întâmplare, te distrug în fața lui Seth. Ai înțeles Hazel? Am să-i deschid ochii în legătură cu tine. Iar el o să mă creadă. Te iubește, dar pe mine mă iubește mai mult. E bine să te gândești de două ori înainte de a încerca să te mai joci cu viața lui Theron. Ai putea să pierzi totul.

Hazel se zmuci și-și eliberă mâna. Îi răsă în față, aspru și sardonice.

— Crezi că-mi e frică de tine?

— Da, așa cred, spuse Kathleen calm. Altfel n-ai ataca un bebeluș. Dincolo de scorpia fără inimă, egoistă și care trage sfori, se ascunde o lașă. Dacă vrei luptă, atunci luptă-te cu mine. Deși, te previn, ar fi o luptă fără sens, fiindcă eu nu vreau nimic din ce-ți aparține. Nu vreau decât să ne lași, pe Seth, pe Theron și pe mine, să trăim în liniște. Prin asta nu-ți amenință nimeni siguranța.

— În casa mea, în viața mea, n-are ce căuta o târâtură murdară ca tine. Fața lui Hazel era schimonosită și congestionată de furie. Am să-i dovedesc fratelui meu cine ești, chiar dacă ăsta va fi ultimul lucru pe care am să-l fac. Pumnii ei erau strânși. Corpul ei era încordat ca un arc. Kathleen se gândi că femeia era bolnavă și pe cale să facă o criză.

— Ține minte ce ți-am spus și fii foarte atentă cum te porți. Kathleen trecu pe lângă ea, lăsând-o singură cu furia ei neputincioasă.

Kathleen își făcu o intrare în aparență calmă în bucătăria luminată cu generozitate. Pe dinăuntru fierbea, în primul rând din cauza accidentului și apoi ca urmare a discuției cu Hazel, care fusese evident învinsă, umilită.

Cine s-ar folosi de un copil neajutorat ca de o armă într-un joc pe viață și pe moarte? O femeie disperată, sadică. Dar de ce? Ce putea oare să-și dorească Hazel Kirchoff și nu avea deja?

Kathleen afișă un zâmbet fals când îl Salută pe Seth.

— Kathleen, unde ai fost? Fără să aștepte răspuns, continuă. Erik mi-a spus că voi doi ați rezolvat o mulțime de treburi azi și ați cumpărat niște lucruri minunate. E foarte mulțumit de ce ai ales.

Ea privi spre Erik, care o urmărea nemișcat, îngrijorat și spuse:

— Are gust, așa că treaba mea a fost ușoară.

Observă că Erik purta niște haine de-ale lui Seth, care-i erau cam strâmte.

— Unde e Theron? Întrebă ea îngrijorată.

— E sus în pat, doarme puțin înainte de cină, spuse Alice. Era obosit mort.

— De ce nu urci și tu să faci același lucru? Sugeră Seth luându-i mâna și sărutându-i degetele unul câte unul. Tocmai ai trecut printr-o încercare grea. Fă o baie și relaxează-te puțin. Mai e până la masă. Îmbracă-te simplu. Am hotărât că e mai bine să fierbem raci decât să facem friptură.

— Sună promițător, spuse Kathleen, aplecându-se să-l mângâie ușor pe obraz. Ca și ideea ta. O să mă scuzați dacă plec? Apoi râse. Oricum, mi se pare că sunt destui bucătari aici.

George întindea niște cocă. Erik fusese desemnat să pregătească salata. Seth trebuia să se ocupe de raci, iar Alice supraveghea totul.

— Vezi? O tachină Seth. Nu ne ești de folos. Du-te sus și odihnește-te.

Urcă scările cu greutate, dând frâu liber oboselii, acum că n-o' mai vedea nimeni. Intră în camera lui Theron și se aplecă deasupra patului, plimbându-și ușor degetele pe obrajii lui și zâmbind. Gâtul ei se contractă dureros și oftă întretăiat, când se gândi la ce s-ar fi putut întâmpla.

Baia dură mult. Bău paharul cu vin alb pe care Seth insistase să-l ia cu ea sus. Când părăsi baia, se simți relaxată, patul era prea ademenitor ca să-l igno're, așa că trase cuvertura și aproape că se prăbuși în așternuturi. Luând perna în brațe, așa cum era obișnuită, adormi curând.

Un zgomot ușor o trezi. Se ridică alarmată. Zgomotul venise din camera lui Theron, punând în mișcare semnalul de alarmă matern.

N-avea nimic pe ea. Se înfășură într-un halat alb de baie și-și

legă iute cordonul în jurul taliei, deschizând ușa de la camera copilului.

Eric stătea, aplecat deasupra patului. Se rezemă ușurată de cadrul ușii.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă el repede, privind spre ea și văzându-i fața răvășită.

— Nimic, eu...

— Am fost trimis să te trezesc. Când am deschis ușa, dormeai atât de adânc, încât nu m-am îndurat. M-am gândit să-l scol mai întâi pe Căpitan. Zâmbi și inima ei se înduioșă privindu-l cum se apleca să-și studieze fiul adormit.

Picioarele ei goale pășiră fără zgomot pe covorul gros, când traversă camera ca să vină lângă el. Așa ar fi trebuit să fie în acești doi ani care trecuseră. Ar fi trebuit să se bucure împreună de perioada în care Theron creștea. Lui Erik îi fusese refuzată această experiență. Oare ar putea vreodată să repare ce-i făcuse? Numai prostia ei, greșeala ei copilărească, fusese cea care-i despărțise.

— Îți datorez scuze, Erik.

— Da? Vorbea încet ca să nu deranjeze somnul copilului.

— Dacă n-aș fi fost atât de infantilă, atât de nesigură pe mine, n-aș fi făcut niciodată greșeala de a crede că erai căsătorit. A fost o nebunie să trag această concluzie și să fug, fără să cunosc faptele. Privi în sus spre el și văzu în ochii lui acea blândețe pe care acum o expunea atât de rar. Indiferent de ce s-ar fi întâmplat... între... între noi, adăugă ea cu vocea înecată în lacrimi, ar fi trebuit să afli despre fiul tău. Iartă-mă.

Își aplecase capul, dar mâna lui îi cuprinse obrazul și îi ridică fața.

— E prea târziu pentru procese de vinovăție, Kathleen. N-am dus o viață exemplară în acești doi ani. Am făcut niște lucruri despre care n-aș vrea să știe nimeni. Am fost furios, lovit, dezamăgit, aș fi dorit ca restul lumii să simtă aceeași ură și durere ca și mine. Acum regret unele lucruri pe care le-am făcut, ca și tine, dar ele au fost făcute. Să încercăm să le uităm.

Privi din nou spre copil. Mâna lui era mai închisă decât pielea albă a lui Theron, când îi mângâie brațul plinuț.

— Ai făcut o treabă bună, Kathleen. E un băiat minunat.

— Da, este. Ca atrasă de o forță invizibilă, se apropie de el și-i apucă mâna liberă. El i-o cuprinse strâns.

— Te-a... durut tare... atunci, când l-ai născut?

Kathleen zâmbi cu blândețe. Bărbații deveneau atât de copilăroși când vorbeau despre naștere.

— Nu prea tare. A fost mare, dar am avut un obstetrician bun. Aș fi vrut... Se opri, gândindu-se la absurditatea ideii.

— Ce? Întrebă el privind-o și trăgând-o mai aproape.

— Voiam să spun că aș fi vrut să-l fi cunoscut pe el, pe doctor. A fost foarte bun cu mine. El a fost cel care trebuia să-mi facă avortul, înainte de a renunța.

Mâna care o ținea se strânse ca o chingă de oțel.

— Dumnezeuule! Trebuie să fi trecut prin iad.

Își lăsa capul pe brațul lui puternic.

— Este unul din lucrurile pe care ar fi mai bine să le uităm.

Theron își mișcă buzele în somn, de parcă ar fi vrut să sugă și amândoi răsără ușor.

— Nici nu ți-am mulțumit pentru că i-ai salvat viața azi, Erik.

O privi în față.

— Chiar crezi că vreau să-mi mulțumești pentru asta?

Ea nu putu decât să scuture din cap. Era pătrunsă de căldura care radia din privirea lui albastră.

— Nici eu nu ți-am mulțumit pentru că i-ai dat viață, spuse el. Mai făcu un pas și se aplecă spre ea. Îți mulțumesc pentru fiul meu, Kathleen. Îi mângâie obraji cu buzele. L-ai alăptat?

Privirea lui căzu pe pieptul ei, "unde țesătura care-i acoperea sânii se umfla în ritmul bățăilor puternice ale inimii.

— Da, răspunse ea tulburată.

Degetele lui îi atinseră baza gâtului și-și croiră drum până acolo unde începeau sânii.

— E oare posibil, întrebă el uimit, să fiu gelos pe propriul meu fiu pentru că te-a cunoscut atât de intim, când eu nici nu știam unde te afli?

Kathleen îi urmărea atentă gura și vorbele. Privi mișcarea buzelor lui pe sub mustața mătăsoasă, sub care ghicea gropița din obraz, dinții care se întrezăreau printre buze.

— Sunt aici, acum, murmură ea.

El ridică ochii spre ea, implorator și-i citi în priviri invitația

generoasă. Fără grabă, îi dezlegă cordonul, iar marginile halatului se desfăcură. Mâinile lui pătrunseră înăuntru, mângâind pielea moale și satinată de pe pântecul ei, înainte să-i cuprindă talia și să-i împingă în jos halatul alb. O cântări din ochi în lungi momente de așteptare, iar privirile îi zăboveau arzătoare pe pielea ei, fără scuze sau rușine.

Mâinile lui se mișcă încet, ca să-i cuprindă sânii și să-i ridice spre gură, oferindu-le pentru o clipă mulțumirea pe care simțea că o merită pentru că-i hrăniseră copilul.

Kathleen se clătină când el se îndepărtă puțin, continuând să-i studieze restul corpului. Mâinile lui coborâră spre abdomen.

— Nicio urmă de la naștere, comentă el într-o șoaptă abia auzită. Nimic care să strice perfecțiunea. Maternitatea n-a făcut decât să-ți sporească frumusețea. Degetele lui continuau să coboare și rățăceau prin părul triumghiului micuț de sub abdomen. Kathleen tresări la atingerea extrem de ușoară și tandră.

Mâinile lui îi cuprinseră coapsele pline și o trase spre el. Pântecele lor se atinseră apoi sânii ei fură apăsați de pieptul lui. În sfârșit gurile lor se contopiră într-o fuziune a spiritului și a trupului.

Sărutul era total și adânc. Limba lui îi penetră buzele atât de încet până la exasperare, încât Kathleen pledă cu tot trupul nerăbdătoare să-i primească darul mult râvnit. Când o făcu pe deplin, limba lui îi exploră gura căutându-i cele mai secrete substanțe și gustându-le.

Ea îi cuprinse obrajii aspri cu amândouă mâinile. Gura ei îi prinse gura lui. O chinui, o tortură, o gustă, plină de promisiuni. Și aceasta se oferi.

Când fu rândul lui s-o sărute, limba pătrunsesese în gura ei din ce în ce mai adânc, comunicându-i o uniune fizică profundă. Corpurile lor se contopiră într-o îmbrățișare strânsă, în care-și simțeau fiecare fibră a corpului lipită de a celuilalt.

— Mama!

Vocea cristalină era singurul lucru care-i făcu să se despartă iute. Privi amețită la Theron, care se ridicase în pătuț, legănându-se în sus și în jos. Kathleen își strânse halatul pe ea.

— Theron, când te-ai trezit? Întrebă ea cu glasul tremurat.

Bebelușul râdea și dădea din mâini.

— Cred că vrea să se joace.

— Erik, șopti Kathleen și-și acoperi fața îmbujorată cu mâinile care deveniseră dintr-odată reci. Ar trebui să-i mulțumim că s-a trezit. Toată lumea o să se întrebe...

Nu trebuia să se mai întâmple. Aproape că-și înșelase soțul sub propriul lui acoperiș. Dumnezeu! O pătrundea un sentiment de vinovăție și se îndepărtă mai mult de Erik. Ochii ei erau plini de rușine când îi întâlnește pe ai lui.

— Suntem în casa lui Seth. Sunt soția lui.

Erik o înfruntă, lucid.

— Ar fi trebuit să-mi amintești mai devreme de asta. Nici eu nu aș vrea să-l înșel vreodată pe Seth, dar judecata mă părăsește când sunt aproape de tine, Kathleen. Este un lucru care nu-mi poate ieși din cap.

Se întoarse în dormitorul ei și se îmbracă în grabă, își blestemă degetele tremurânde și precipitate, întrebându-se dacă va remarca cineva roșeața din obraji ei sau buzele ei umflate de sărutări.

Se întâlnește cu Erik și Theron în capătul scării, așa cum stabiliseră cu câteva clipe înainte.

— Nu arăta atât de vinovată, Kathleen, îi spuse Erik din colțul gurii. Nu s-a întâmplat nimic, crede-mă, sunt mai dureros de conștient de asta decât oricine.

Expresia de pe fața lui era atât de chinuită, încât Kathleen nu se putu stăpâni să nu râdă.

— Ești sadică, mormăie el. Îl ridică pe Theron pe umeri. Băiatul își înfipse degetele dolofane în părul lui Erik. Când Erik protestă de durere, Theron râse încântat. Coborâra toți trei scările, râzând. Seth ieși să-i întâmpine.

— Aha, iată-vă! Strigă el. Tocmai ne pregăteam să trimitem o patrulă de salvare sus, la gândul că poate Theron v-a legat pe amândoi de pat.

Râseră cu toții, iar Seth îi dirijă spre bucătărie, unde se servea cina, în această seară. Hazel își luase o tavă în cameră, acuzând o durere de cap.

În hol, Seth nu-i urmă imediat și se opri să privească trio-ul care se îndrepta spre bucătărie. Nimeni nu era martor la expresia

gânditoare de pe fața lui.

Octombrie era întotdeauna o lună aglomerată pentru magazine, iar în acest sezon nu făcea excepție. Afacerile nu numai că mergeau ca de obicei, dar în anul acesta beneficiau și de spoturile comerciale ale lui Erik. Stabiliseră că trebuiau făcute din timp câteva spoturi pentru sărbătorile Crăciunului. Erik se apucă imediat să le execu'te. Cu toții erau de acord că reclamele erau bune, dar Erik avea de gând să creeze ceva și mai bun pentru viitor. Cu toate astea, primele spoturi lansate pe plan local generară noi afaceri pentru Kirchoff's fără a mai pune la socoteală noua firmă a lui Erik.

Kathleen îl vedea adesea pe Erik, dar niciodată nu se mai repetase scena de dragoste din dormitorul lui Theron. Niciunul dintre ei nu avea destulă încredere în el însuși ca să rămână singur cu celălalt, întotdeauna erau și alți oameni în jur, iar ea simțea că există între ei o înțelegere tacită în această privință! Când nu erau în ședințe de lucru, erau împreună la masă în casa Kirchoff. Chiar dacă cineva observa totuși cât de neobișnuit era pentru un bărbat necăsătorit de vârsta lui Erik să-și petreacă atât de mult timp cu Theron, nu vorbea despre asta.

Hazel își mai rărise frecventele atacuri verbale la adresa lui Kathleen. Aceasta nu era atât de naivă încât să-și închipuie că avertismentele față de cumnata ei contribuiseră în vreun fel la schimbarea firii malițioase a femeii. Poate că doar își exersa prudența, devenind mai reticentă. În mintea lui Kathleen, acest lucru o făcea pe Hazel mai periculoasă și era încă îngrijorată din cauza ei.

De aceea, Kathleen se hotărî cu greu să-l părăsească pe Theron pentru două săptămâni, cât ea și Eliot trebuiau să meargă la New York pentru comenzile de primăvară.

— Alice! O abordă Kathleen într-o zi, când menajera lucra singură în bucătărie. Ești sigură că poți să ai grijă de Theron numai tu singură cât timp sunt eu plecată? Poate că ar trebui să mai aducem pe cineva să te ajute. Devine din ce în ce mai greu de stăpânit.

— E a zecea oară că mă întrebi asta și ți-am răspuns la fel de fiecare dată. Pot foarte bine să am grijă de Theron. N-ai încredere în mine?

Pentru nimic în lume Kathleen n-ar fi vrut ca Alice să creadă asta.

— Bineînțeles că am! Dar dacă ai să fii ocupată și altcineva se oferă să-l supravegheze... Nu știa cum să spună ce dorea. Nu putea să spună „Nu-l lăsa singur cu mătușa lui”.

Alice îi aruncă o privire vicleană.

— Cred că înțeleg ce vrei să spui. Dacă te referi la ziua în care s-a întâmplat... accidentul acela... în piscină, am să-ți spun ceva. N-am vrut să-l las în grija lui Hazel. Ea a insistat să vin aici să pregătesc cina și să-l las afară în curte ca să se mai joace puțin. Mi-a fost greu s-o refuz, Kathleen, deși am vrut s-o fac. Nu știu cum să-ți spun. Și poate o să crezi că sunt o bătrână superstițioasă, dar am presimțit că o să se întâmple ceva rău cu copilul, atunci când l-am lăsat cu ea.

Un mesaj tacit se transmisese între ele. Menajera luă mâinile lui Kathleen între mâinile ei.

— Tu du-te și fă o treabă bună pentru Seth. El așteaptă asta de la tine. Nu-ți face griji pentru Theron. Nimeni n-o să se apropie de el, cât sunt eu aici. Chiar i-am cerut lui George să mu'te patul în camera noastră, cât ești tu plecată.

Kathleen o îmbrățișa ușurată că nu fusese nevoie să-și exprime cu glas tare îngrijorarea, dar bucuroasă că Alice o intuise.

În ziua plecării, Seth îi conduse la aeroport.

— Cumpără tot ce dorești, spuse el. O să avem o primăvară plină. Să nu uiți asta. Ai grijă să întrebi dacă unele articole nu pot fi făcute mai devreme, pentru reclamele pe care vrea să le scoată Erik.

— O să am, da, promise ea râzând și înghițindu-și cu greu nodul din gât la auzul numelui lui Erik. Nu-l mai văzuse de mai bine de o săptămână. Nu mai lucra atât de mult, Seth, îl rugă ea.

În ultima vreme, arăta și mai slăbit, pielea lui părea că devine cu fiecare zi mai zbârcită și mai palidă, iar ridurile de oboseală din jurul ochilor și gurii erau mai pronunțate.

— Nu-ți face griji pentru mine și nici pentru Theron. Distrează-te. Pleci atât de rar...

— Seth, strigă ea, încetează! Nu vreau să plec de lângă familia mea. Fără să țină seama de privirile curioase ale celorlalți

pasageri care așteptau, ea îngenunche lângă scaunul lui și-l sărută de rămas bun.

— Te iubesc, Kathleen, spuse el când ea se ridică. Avea o gură atât de frumoasă când zâmbea așa! Spiritul generos, iubitor, care îl caracteriza încă, își mai revărsa strălucirea din adâncul ochilor lui, deși erau obosiți.

— Și eu te iubesc, spuse ea din adâncul sufletului.

Kathleen adora New York-ul. De fiecare dată când venea aici se simțea pătrunsă de vitalitatea și energia orașului. Niciodată nu și-ar fi dorit să trăiască între zidurile lui de beton, dar aștepta cu nerăbdare cele cinci călătorii pe care le făcea în fiecare an ca să cumpere marfă, pentru magazinele Kirchoff's.

Era primită cu brațele deschise într-un oraș care nu se distingea prin generozitate. Casele de modă cu care lucra îi satisfăceau toate capriciile. Kirchoff's era o afacere excelentă. La fiecare prezentare, era tratată regește.

Dar cu toții știau, că, sub fațada feminină a lui Kathleen, se afla o minte operativă de om de afaceri de care nu îndrăzneau să profite.

— Domnule Gilbert, mă bucur că vă reîntâlnesc, îi spuse ea președintelui companiei, care o întâmpină personal când ea și Eliot sosiră în salonul de prezentare aglomerat. Acesta se simți imediat flatat dar și derutat de purtarea ei prietenoasă, dar avea să afle curând că ea nu era cineva cu care puteai glumi.

— V-am îngăduit să-mi expediați comanda cu două săptămâni mai târziu de cât ați expediat-o la I.Magnins spuse ea, păstrând încă un zâmbet dezarmant. Dacă se mai întâmplă vreodată, o să vă trimit marfa înapoi, fără să plătesc. E clar?

Ochii ei străluceau de un verde care aproape că se potrivea cu culoarea bolnăvicioasă a domnului ' Gilbert. Acesta deveni plin de efuziune.

— Doamnă Kirchoff, nu-mi pot imagina ce...

— Putem sau nu să vedem acum noile modele? Întrebă ea calm.

— Acum, desigur. Imediat. Dați-mi voie să... leși precipitat, să-și găsească cel mai convingător vânzător.

Eliot era un ajutor de neprețuit pentru ea în călătoriile pentru achiziții. În fiecare seară, când revedeau comenzile pe care le

plasaseră în timpul zilei și le verificau în comparație cu bugetul și cu „lista de cumpărături” care și-o făcuseră, plecând de la inventarul magazinului, memoria lui, ce nu dădea greș, nu înceta s-o uimească.

— Topurile astea de ograndi pe care le-am cumpărat de la Valentino or să meargă cu pantalonul din crepe Anne Klein. Ce mărimi am comandat pentru el? Șase, opt, zece. Câte trei din fiecare pentru fiecare magazin, mormăi el privind peste comenzi.

— De ce nu luăm toate măsurile între patru și doisprezece? Alege numai negru, pentru măsura doisprezece și comandă încă trei pentru fiecare magazin din celelalte culori. În afară de albastru. E oribil. Cred că putem să combinăm pantalonul ăsta cu bluze diferite, iar clientul va cumpăra probabil două. Ce crezi?

În fiecare seară, Kathleen se retrăgea în camera ei, iar Eliot făcea incursiuni în locuri despre care ea nu voia să știe, cu oameni pe care nu voia să-i știe, iar dimineața venea sleit de puteri, lucru de care de asemenea nu voia să știe. Dar, după trei cești de cafea neagră și o jumătate de pachet de țigări, el era pregătit să atace din nou Seventh Avenue, la fel de competent ca întotdeauna.

Erau primiți cu generozitate, Kirchoff's având o reputație bună și solidă de magazine care stabileau moda într-un oraș conștient de ce însemna moda.

Un producător de bluze neliniștit ghici după expresiile de pe fețele lor că era pe cale să piardă o comandă. Nerăbdător, Eliot se ridică de la masa pe care zăcea un formular de comandă necompletat și smulse bluza din mâna omului.

— Știi ce nu merge la bluză asta? O întrebă Eliot pe Kathleen, ingnorându-l pe vânzătorul aiurit.

— Funda, spuse ea fără ezitare.

— Exact! Fundă asta oribilă. Fără ea, ar fi fost o bluză grozavă. Se întoarse spre om și spuse: Comand șase duzini de toate culorile și mărimile, dacă poți să le faci fără fundă. Altfel, las-o baltă.

— Eu... se bâlbâi omul.

— Și modifică mâneca, zise imperios Eliot. Asta e o bluză grozavă pentru un costum, dar dacă clientul nu găsește o mânecă bogată la o jachetă, n-o cumpără, îmi place stilul

elegant, dar mâneca face jumătate din valoare bluzei.

— Da, domnule. Poate. Desigur.

— Putem spera că bluzele vor fi livrate așa cum dorim noi? Întrebă politicos Eliot.

— Desigur, spuse nervos omul. Și eu mă gândeam să scot fundă.

Încă mai râdeau, când Eliot opri un taxi care să-i ducă la salonul Ceai Rusesc, pentru o întâlnire la masa de prânz. Erau invitați aproape la fiecare prânz și la cină numai la cele mai bune restaurante. Kathleen primi nenumărate propuneri directe și mascate. Spre disperarea ei, Eliot primea la fel de multe.

După zece zile, Kathleen era gata să se întoarcă acasă. Cu o zi mai devreme decât își planificaseră, își reprogramară zborul și se reîntoarseră la Săn Francisco. Ea și Eliot se despărțiră la aeroport, fiecare bucuros că a terminat o treabă dificilă și încrezători că realizaseră multe.

Kathleen îi surprinse pe toți ajungând acasă tocmai la timp, pentru cină. Și ea avu o surpriză. Erik era acolo. Era însoțit de o blondă superbă, amețitoare.

Numele ei era Tamara.

Capitolul XVI

— Kathleen! Strigă Seth și-și îndreptă scaunul cu roțile către capătul mesei, aproape să dea peste ea de exuberanță.

Ea râse când se aplecă să-i primească sărutul cald. Privindu-l, Kathleen fu șocată de. Cât de obosit arăta. Slăbise? Pomeții obrazilor îi ieșeau în evidență. Dar ochii erau la fel de radioși ca întotdeauna și nu se îndoia că era fericit s-o vadă.

— Cum a fost călătoria? O întrebă el, conducând-o spre un scaun. George și Alice se grăbiră să vină, auzindu-i vocea, iar Theron fusese pus în brațele ei nerăbdătoare.

— Cum arată modelele de primăvară? Alice, te rog adu-i o farfurie. Theron a învățat să spună mașină și camion. Draga mea, călătoria a avut succes? Seth era atât de emoționat că o vedea,

încât cuvintele se îngrămădeau unele peste altele. Ea râse din nou, îmbrățișându-l mai strâns pe Theron.

— Totul a mers bine, dar am terminat mai devreme și n-am mai putut aștepta până mâine ca să ne întoarcem. Am cumpărat câteva lucruri minunate. Ochiul ei se plimbau în jurul mesei, cuprinzându-i pe Erik, pe Hazel și pe blondă, în timp ce vorbea. Scuzați-mă, mormăi ea, dar n-am făcut cunoștință.

— Oh, iartă-mă, spuse Seth. Am fost atât de bucuros să te văd că am uitat de politețe. Kathleen, ea e Tamara. Tamara, ea e soția și mâna mea dreaptă, Kathleen.

— Îmi pare bine, spuse Kathleen politicoasă.

— Bună, fu tot ce spuse fata.

Erik vorbi pentru prima dată.

— Ce mai faci, Kathleen? Sunetul vocii lui era cuvântul de bun venit, acasă. O învăluie. Glasul lui era adânc, generos și masculin, cu un timbru care o mișca.

Tânjea să se ducă la el și să-i simtă puterea, căldura. Dar nu putea. Erau și alții de față și mai era o femeie atrăgătoare care stătea lângă el, o femeie pe care îndrăznise s-o aducă în casa ei.

— Foarte bine, răspunse ea tot politicoasă, fără să se uite în ochii lui.

— Alice, acum poți să-l iei pe Theron înapoi în bucătărie, comandă Hazel.

— Nu, o contrazise rece Kathleen. Mi-a fost dor de el mai mult decât aș fi crezut. Astă seară stă la masă cu noi.

Ochiul lui Kathleen priveau provocatori la Hazel.

— Desigur, draga mea, spuse Hazel serios, deși privirea pe care i-o aruncă, era ascuțită ca briciul.

Kathleen își așternu șervetul în poală, iar privirea ei se întoarse spre tână femeie de lângă Erik. Trebuie să fie foarte înaltă, se gândi Kathleen.

— Tamara asta nu avea și alt nume? Dar avea oare nevoie de altul? Cine putea să o uite dacă o văzuse o dată? Părul ei era ca lumina lunii, cel mai deschis blond posibil și îi încadra fața într-un stil studiat, dezordonat, ajungându-i până la jumătatea spatelui. Se potrivea cu scâpărările de lumini ce străluceau în ochii de culoarea chihlimbarului. Erau niște ochi reci și calculați, dar când priveau spre Erik, deveneau voluptuoși și calzi. Chiar de cealaltă

parte a mesei, Kathleen putea să vadă săgețile care tășneau din ochii aceia.

Odată, îl surprinse pe Erik răspunzând privirii seducătoare a Tamarei cu o otheadă adâncă, leneșă și simți că parcă îmbucătura i-a rămas în gât. Încercă să nu se mai uite la ea și să asculte ce spunea Seth despre Theron și despre magazine, dar era imposibil.

Rochia mulată a Tamarei era albă, punându-i în evidență bronzul superb. Din ce putea zări Kathleen, țesătura contura o siluetă perfectă, statuară, care nu mai lăsa loc pentru imaginație.

— Kathleen, dacă ai terminat, să mergem îi sugeră Seth, Deși nu cred că ai mâncat destul.

Kathleen privi orbește în farfuria ei și abia atunci realizează că nu luase mai mult de o duzină de îmbucături.

— Am mâncat ceva în avion, spuse ea cât de vesel putu și se ocupă de Theron.

Mâna lui Erik apucă posesiv brațul Tamarei, în timp ce o conducea în living. Hazel îl acaparase pe Seth într-o conversație intimă, astfel că unicul însoțitor al lui Kathleen fu fiul ei.

Tamara aproape că se lungi pe canapea, trăgându-l pe Erik după ea și trecându-și brațul subțire pe după al lui. Cotul lui îi atingea sâni enormi.

Kathleen se stăpâni cu greu să nu țipe la amândoi în timp ce se așeza pe un scaun cu Theron, care era ocupat să-i mestece șiragul de coral de la gât. Probabil că arăta obosită, zbârcită și mânioasă, pe când cealaltă era tânără, proaspătă și plină de dorință.

Conform ritualului, George aduse tava grea de argint cu serviciul de cafea. Totul o irita pe Kathleen în seara asta, De ce nu puteau sta în bucătărie, pe câte un taburet, iar cafeaua să fie turnată în cești groase?

Tânjea după conversațiile ușoare pe care le savurase cu B.J.. Și Edna. Ce mult îi lipseau glumele, căldura, stilul acela simplu de viață!

Era sătulă de pereți acoperiți cu moar, de sofale de brocan și flori artificiale. Era și mai sătulă de acea blondă Subțire, care părea că nu-și poate lua mâinile de pe Erik.

— Stai cu copilul, scumpa mea Kathleen și dă-mi voie să pun

eu cafeaua astă seară. Trebuie să fii frântă după călătorie.

Hazel nu înceta să fie duplicitară. Cum de reușea această femeie să-și joace perfect rolul, fără să lase a se ghici nimic din adevăratul ei caracter, era o sursă permanentă de enervare pentru Kathleen. Își întoarse privirea dinspre cumnata ei, tocmai la timp ca să vadă cum Tamara se lipea și mai mult de Erik.

Coapsa ei se lipi de a lui într-o invitație erotică. Absent, el se feri puțin și o bătu pe genunchi. Kathleen i-ar fi ucis bucuroasă, mai întâi pe fată și apoi pe el.

Avea dreptul să fie geloasă? Erik era un bărbat viril. Ea era căsătorită. Nu-i spusese niciodată că o iubește. Ea știa că o dorea fizic și că ținea la ea pentru că era mama copilului lui. Dar s-o iubească? Niciodată nu i-o spusese în cuvinte.

Și ce bine le-ar aduce oare amândurora dacă ar iubi-o? Ea nu-l putea părași niciodată pe Seth, iar Erik știa asta. El avea toate motivele din lume să... aibă pe altcineva. Dar de ce trebuia să fie atât de tânără și frumoasă? Atât de sexy? Și de ce o adusesse în casa lui Kathleen?

La această întrebare primi imediat răspuns.

— Kathleen, Erik a venit cu o idee grozavă pentru reclamele de primăvară. Vrea să meargă la tropice și să tragă niște imagini. Ce crezi? Nu sună grozav? Fața lui Seth se aprinse de speranță.

— Da, confirmă Kathleen, forțându-se să zâmbească.

— Cred că e o idee minunată, spuse Hazel cu un zâmbet ucigaș, către Kathleen.

— A găsit-o pe Tamara printr-una din agențiile din oraș, continuă Seth. Ea o să apară în toate reclamele. Or să fie, desigur și alte manechine, dar majoritatea scenelor se vor concentra pe ea. Seth se aplecă spre manechin, care îl gratifică cu o scurtă privire. E frumoasă, nu-i așa? O vezi îmbrăcată cu niște modele de vară, lângă ocean? Râse. Uite cum mă amestec în treburile lui Erik.

Erik râse și el și privi admirativ spre Tamara.

— Sună bine.

Kathleen se ridică brusc, iar Theron scăpă măregelele umede din gură.

— Sunt... sunt sigură că toate reclamele vor fi minunate. Mă bucur că te-am cunoscut, domnișoară... ăă... Tamara. Vă rog să

mă scuzați. Sunt... Trase cu greu aer în piept și simți o durere de cap amețitoare. Sunt foarte obosită. Noapte bună, Hazel, Erik. Noapte bună, Seth. Merse spre el și-l sărută grăbită pe obraz.

— Kathleen...

— Ne vedem mâine dimineață, îi tăie ea vorba, înainte ca vreunul să poată răspunde, se retrase cu Theron în sanctuarul de la etaj, departe de Erik și de femeia care pleca cu el pe tărâmurile tropicale.

Kathleen își petrecu în camera ei toată ziua următoare. Călătoria o obosise mai mult decât voise să recunoască, iar încercarea crudă prin care trecuse cu o seară înainte, nu o ajutase cu nimic.

Ziua se scurse încet. Încercă să se odihnească, dar de fiecare dată când adormea, îl visa pe Erik, de obicei cu o blondă atârând de brațul lui și se trezea, mototolea așternutul, plângea, apoi se simțea vinovată și avea remușcări față de Seth, pentru că-l înșela, cel puțin în gând.

În următoarea zi se întoarse la lucru. Eliot nu părea să fi fost afectat de călătorie. Dimpotrivă, arăta revigorat, iar entuziasmul pe care-l afișa în legătură cu sezonul ce se apropia, începu s-o calce pe nervi - ca orice altceva.

De la începutul lui noiembrie și până la Crăciun, era sezonul cel mai ocupat al oricărui comerciant, iar Kirchoff's nu făcea excepție. Cu toate acestea, pentru Seth nu era un motiv să amâne pregătirile pentru viitoarele reclame. Voiajul în Caraibe fu stabilit pentru prima săptămână din decembrie.

Kathleen nu dorea să se amestece, dar află că urma să fie extrem de implicată.

— Îți dai seama că îmi ceri imposibilul? Se revoltă ea. Se aflau în biroul lui Seth, unde se întâlniseră să discute despre plănuita călătorie. Se ridică de pe scaun și străbătu încăperea până la bibliotecă, încrucișându-și brațele pe piept. Cât mai putea să suporte? Era a treia întâlnire într-o săptămână. O ținuseră în permanent contact cu Erik, când abia aștepta să nu-l mai vadă.

— Kathleen, spuse nerăbdător Seth. Știm ce greutate mare îți punem pe umeri. Dar ca reclamele să poată apărea la timp, Erik trebuie să le producă imediat după începutul anului. De asta e nevoie să le facem atât de repede.

Se întoarse și-i privi pe amândoi. Erik stătea relaxat pe un scaun, picior peste picior. Se uita la ea pe sub sprâncene. Ea ar fi dorit să nu facă asta. O stânjenea.

— Înțeleg toate astea, Seth. Nu sunt imbecilă, se răsti ea. Dar tu înțelegi cât de greu va fi să avem îmbrăcămintea, chiar și mostrele, livrate până atunci? Nu știu dacă pot să mă adresez vreunei case de mo'de pentru-cooperare. Or să-mi râdăân nas.

— Înțelegem sub ce presiune lucrezi și știm că ai să faci tot posibilul. Spoturile publicitare nu vor folosi la nimic, dacă oferim tot moda de anul trecut. Vreau numai ce-i nou.

— Știu, știu, repetă ea obosită, amintindu-i în acest timp lui Seth că îi mai spusese asta de cel puțin o sută de ori. Nici măcar nu s-au ocupat să croiască noile modele de primăvară, bombăni ea. Ar fi trebui să știm asta. Tocmai m-am întors de la New York, îți amintești?

— Da, replică Seth, netulburat de tonul ei sarcastic. Și dacă e adevărat ce-mi spune Eliot, i-ai vrăjit pe toți fabricanții de pe Seventh Avenue. Desigur că vei putea să le ceri o mică, nu, rectific, o mare favoare.

Ea suspină, ridicând din umeri și lăsându-i să-i cadă teatral.

— Ce măsură poartă fata?

— Tamara, spuse Erik. Numele ei este Tamara.

— Scuză-mă, răspunse Kathleen. Ce măsură poartă Tamara?

— Opt. Folosim numai manechine de măsura opt, ca să fie mai ușor pentru tine.

— Îți mulțumesc foarte mult, spuse ea dulce și clipi din gene. Nici nu-ți pot spune ce mult mă ajută grija ta ca să pot face imposibilul.

În încăpere se așternu o tăcere grea și toți trei încercau să-și evite privirile. Kathleen se simți imediat rușinată de sarcasmul ei copilăresc. Ce-o apucase?

— Erik, te rog să ne scuzi, îi ceru liniștit Seth, după câteva momente lungi, tensionate.

— Bineînțeles. Se ridică alene de pe scaun și ieși din cameră. Urmară alte momente de tăcere, în care Kathleen își aranja o cută nevăzută de la mânecă. În cele din urmă, când simți că o să plesnească dacă Seth n-o certa pentru purtarea ei groaznică, spuse:

— Iartă-mă. Știu că te-am făcut să te simți prost, în fața colaboratorului tău și îmi pare rău.

El nu spuse nimic și ea fu silită să-l privească. În ochii lui nu era reproș sau supărare, ci numai grijă.

— Kathleen, ce s-a întâmplat? Vocea lui era moale, liniștită și mângâietoare. Dacă ar fi condamnat-o, i-ar fi răspuns tăios, dar vocea aceea o umilea, îi accentua vinovăția și ea se retrase în defensivă.

— Nu știu.

— Vino aici, spuse el. Ea se supuse. Veni către scaunul lui și îl lăsă s-o tragă în brațele lui, așa cum făcuse în ziua în care-i spusese că e însărcinată.

— Ești sigură că nu știi ce se întâmplă? De la un timp, nu mai ești cea dinainte. Dacă e ceva rău, vreau să știu și eu. Pot să te ajut cu ceva?

Oh, Seth! Gemu ea cu capul pe pieptul lui, privind cu bucurie brațele care o înconjurau. Era atât de bun. Dacă acum i-ar fi mărturisit că-l iubea pe prietenul său, că Erik era tatăl lui Theron, știa că ar ierta-o. Dragostea lui era necondiționată. Dar ea nu l-ar putea răni niciodată astfel. Îl adoră prea mult.

— Ce te deranjează? Erik cumva?

Inima ei se opri. Oare Seth știa? Fusesse ea prea neglijentă cu privirile pline de dor pe care le arunca lui Erik de fiecare dată când se aflau în aceeași încăpere? Observase Seth asemănarea dintre Theron și Erik, care devenea cu fiecare zi mai pregnantă? Trebuia să spună ceva.

— De ce să mă deranjeze Erik? Râse ușor, dar râsul ei avea un sunet amar.

— Nu știu. Uneori cred că voi doi vă înțelegeți cu adevărat. Alteori, parcă sunteți pe câmpul de luptă.

Își trecu brațul în jurul umerilor lui Seth și îl sărută pe obraz, încercând să nu-și arate ușurarea.

— Singurul lucru care mă îngrijorează acum este cum să obțin la timp hainele alea.

El era prea inteligent să poată fi dus așa ușor.

— Kathleen! Îi cuprinse fața cu amândouă mâinile și așteptă până ce ea îi întâlni privirea, înainte de a vorbi.

— Ți-am spus cândva că dacă, vreodată, vrei ceva - orice - nu

e nevoie decât să ceri. Dacă stă în puterile mele să-ți ofer, a în s-o fac. Te iubesc. Știi cât de mult?

Lacrimile îi inundaseră ochii și citi dragostea care fusese întotdeauna atât de evidentă în privirea lui strălucitoare. Clătină din cap încet. Știa cât de mult o iubea. Era blestemat de o dragoste neîmplinită, care-l rodea și care nu putea fi alinată sau ignorată. Și mai știa că, în acest caz, era o dragoste nemeritată și deci cu atât mai prețioasă.

Se prăbuși peste pieptul lui și plânse în hohote. În cele din urmă, după multe minute, se ridică și primi batista pe care el i-o oferì.

— Cred că poate ai prea multe de făcut, spuse Seth. Asemenea lacrimi sunt deseori produsul unui surmenaj excesiv.

— Nu. Acum mă simt bine. Poate că ceea ce-mi trebuia era un plâns bun. Zâmbi. Acum trebuie să mă grăbesc. După cum știi, am de dat mai multe zeci de telefoane la New York și să-mi fac dușmani pe viață din croitorii suprasolicitați.

El râse, dar era serios când spuse:

— Dacă cineva poate să facă o minune, aceea ești tu. Numai să nu te obosești prea tare. Nimic nu e mai important pentru mine decât tine.

— Știu, șopti ea și-l sărută pe buze. Se ridică din brațele lui și observă prin pantalonii mototoliți, ce genunchi slabi avea.

— Seth, atacă ea subiectul cu îngrijorare, știind că el e foarte sensibil în legătură cu asta, te simți bine? Pari atât de obosit în ultima vreme. Când ai fost ultima oară la medic?

El își dădu capul pe spate a exasperare.

— Ce înseamnă asta? O întorci, sau joci fair-play? Sigur că mă simt bine. George s-ar simți ofensat dacă ar ști că nu crezi că are grijă de mine cum trebuie. Mă supraveghează ca o cloșcă bătrână. Îi luă mâna și i-o strânse între mâinile lui. Promite-mi Kathleen, că n-o să-ți faci niciodată griji fără rost pentru mine. Sunt bine. Ți-o jur.

Nu era convinsă, dar nu voia să-l mai cicălească și cu îngrijorarea ei.

— Atunci, înapoi la lucru, comandă ea, afișând un fals aer de veselie și mărșalui spre ușă. O să-i spun lui Claire să-ți aducă niște cafea. Flutură mâna în semn de rămas bun și ieși prin biroul

secretarei.

Din fericire, Erik plecase.

Dimineața târziu, în Ziua Recunoștinței, Kathleen coborî precipitat scările cu gândul de a-l însoți pe Seth. El plecase deja să-l aștepte pe Erik, care venea pentru una din partidele lor de aruncare la coșul de baschet. De când Erik îl instalase, petreceau mai multe ore pe săptămână exersând.

Kathleen îl întreabă îngrijorată pe Erik dacă nu era prea obositor pentru Seth.

— Nu, răspunse el. Nu-l descuraja, Kathleen. Lui îi face plăcere, mai mult pentru competiție decât pentru exercițiu. Lasă-l în pace. Are nevoie să împărtășească așa ceva cu alți bărbați de vârsta lui. Așa că nu mai spuse nimic, deși adesea se părea că Seth arăta complet epuizat după ce el și Erik își terminau jocul. Acum privea din ușă cum Seth bătea mingea lângă roata scaunului. La un moment dat, căzu prea în spate și-i scăpă de sub control. Mingea se rostogoli în niște tufişuri. Seth se uită împrejur, căutându-l pe George, dar își dădu seama că e singur.

Rulă scaunul spre tufişuri și încercă să se aplece peste ele ca să recupereze mingea. Picături de sudoare îi apărură pe frunte, în timp ce, cu mușchii gâtului și brațului, se străduia să ajungă la ea. Îngrijorată că era gata să cadă din scaun, Kathleen se pregătea să iasă pe 'ușă și să-l ajute, când el strânse din pumni și lovi cu ei brațele scaunului.

— Fir-ar să fie! De ce sunt olog? Lacrimi de amărăciune se amestecaseră cu transpirația care-i curgea pe obraji. Vocea lui era doar o șoaptă răgușită, dar ea reuși să-l audă de la distanță.

Fața lui era o mască contorsionată de furie și continua să lovească în brațele scaunului, blestemându-l pe el și pe sine.

— La dracu' cu toate. De ce? De ce eu?

Kathleen era uimită. Niciodată, de când îl cunoștea, nu-l auzise pe Seth blestemându-și starea în care se afla. Întotdeauna glumea în legătură cu paralizia lui. Evidența clară a durerii pe care el trebuia s-o trăiască zi de zi era prea demnă de milă ca să poată fi privită. Închise ochii pentru un moment, încercând să fie tare și să găsească ceva de spus care să nu sune protector.

Când deschise ochii, scena se schimbase. Erik se apropia de Seth alergând, iar pe fața lui se citea îngrijorarea.

— Seth! El vorbea încet, dar Seth îl auzi și imediat își încetă tirada amară. Ochii lui întunecați se închiseră de rușinea de a fi fost surprins astfel, iar capul îi alunecă până ce bărbia îi atinse pieptul. Pumnii lui rămaseră încheștați pe brațele scaunului.

Erik nu vorbea. În schimb, se așează pe jos într-un genunchi, privind spre pământ și așteptând răbdător ca Seth să înceapă conversația.

Kathleen rămase fără suflare în spatele draperiilor de la ușă.

— Îmi pare rău că a trebuit să fii martorul unei astfel de scene. Nu mă las des în voia ei, dar atunci când se întâmplă, știu că e un adevărat spectacol. Seth vorbea cu un umor auto-batjocoritor.

Erik nici măcar nu zâmbi. Privi în sus spre celălalt bărbat.

— Nu cred că ți-am spus vreodată cât de mult te admir, Seth. Dacă m-aș afla în locul tău, dacă rolurile ar fi schimbate, nu m-aș putea descurca cu grația cu care o faci tu.

— Ah, Erik, nu atârna medalii pe pieptul meu. Sunt valoros numai pentru că trebuie să fiu.

— Nu, nu trebuie. Ai putea să fii un ticălos.

Seth oftă.

— Uneori, așa mă simt. Ca acum, de pildă. Mi-ar plăcea foarte mult să te urăsc. Nu crezi că mi-aș dori să am trupul tău, puterea ta? Sunt mai dependent de alții decât Theron. Ce crezi că-i provoacă unui om o asemenea dependență? Mă disprețuiesc pentru că sunt virtual neajutorat, Erik. M-am obișnuit cu greu să trăiesc așa. Mărturisesc că te invidiez de fiecare dată când te văd.

Erik ridică mingea de baschet de sub tufișuri și începu să tragă linii cu degetul pe suprafața ei marcată. Când vorbea, vocea lui era atât de joasă, încât Kathleen cu greu putu să-l audă.

— Mărturisesc că și eu te invidiez pe tine. Aș vrea să am capacitatea ta de a accepta lucrurile așa cum sunt. În ultimii doi ani am înotat contra curentului și m-am luptat cu morile de vânt pentru ceva de neatins, dorindu-mi ceva ce nu am dreptul să doresc. Nu pot accepta cuvântul „nu” ca răspuns. N-am putut niciodată. Pe de altă parte, tot ce faci și spui tu, demonstrează o

lipsă de egoism pe care o admir pentru că nici măcar n-o pot înțelege. E prea străină firii mele.

— Mulțumesc, Erik, dar cred că mergi prea departe cu autocritica.

— Nu, mi-e teamă că mă cunosc mult prea bine, oftă el. Părea că e afectat fizic de starea lui psihică și spuse: Ești pregătit pentru un baschet?

— Ca să fiu sincer, recunosc Seth, nu prea mă simt în stare azi.

— Bine. Nicio problemă. În loc de asta, ce zici de o bere?

— Sună bine. E o zi atât de însorită, ce-ar fi să stăm aici afară?

— Bine, mă duc să aduc berea. Erik lăsă mingea și se îndreptă către ușa bucătăriei. Kathleen se grăbi să dispară, nedorind ca vreunul din ei să știe că fusese martoră slăbiciunilor lor.

Duminică de după Ziua Recunoștinței o găsi pe Kathleen lucrând în camera de primire a mărfurilor din magazinul din centru. Magazinele fuseseră închise de Ziua Recunoștinței și, pentru că următoarea sâmbătă și duminică erau două dintre cele mai aglomerate zile ale anului, ea își neglijase propria ei muncă pentru a da o mână de ajutor funcționarilor care aveau nevoie.

Se întâlni cu Seth în parcare angajaților. Veniseră în centru cu mașini separate, neștiind fiecare când va sfârși celălalt treaba.

Seth dorise să supravegheze montarea podoabelor de Crăciun.

— E clar că nu pot fi un indian, glumi el, rulându-și scaunul de-a lungul asfaltului. Eu sunt indiscutabil șeful.

Kathleen venise îmbrăcată ca pentru muncă grea, în atmosfera plină de praf a depozitului, așa că purta o pereche de jeanși vechi, decolorați și o cămașă cu mânecile suflecate. Părul îi era strâns într-o coadă de cal.

— Asta e ultima modă la Săn Francisco? O tachină Seth.

— Asta e, glumi la rândul ei Kathleen. O să am de despachetat cutii și de așezat haine. M-am îmbrăcat comod.

— Mă bucur că faci asta azi. Măine, când se deschid magazinele, o să fie marfă proaspătă în rafturi. De acum încolo, până la Crăciun, o să vindem ca nebunii. Ochii lui străluceau avar.

— Seth Kirchoff! Cât poți fi de rapace... Și nici măcar nu ești în

vacanță.

— Dar ofer cadouri Chanukah, nu? Încă se mai tachinau, când George îl ajută să urce căruciorul pe intrarea de serviciu a magazinului, unde muncitorii erau adunați cu ornamentele de Crăciun, așteptând instrucțiuni de la Seth și de la vitrinierul firmei Kirchoff's. Toată lumea era ocupată.

— Hei, îmi place asta, spuse Seth din spatele lui Kathleen, câteva ore mai târziu, când ea agăță un costum subțire galben. Păstrează unul din astea pentru tine.

— Am și făcut-o, spuse ea. Și mie mi-a plăcut.

— Vezi, două capete deștepte se înțeleg întotdeauna.

Telefonul de pe biroul ei sună și se duse să-l ridice.

— Alo.

— Kathleen?

Inima ei tresări nebunește, așa cum se întâmpla întotdeauna când recunoștea tonul adânc din vocea lui Erik. De la scena dintre el și Seth în fața coșului de baschet, nu prea îl mai văzuse. În mod miraculos și pentru că producătorii vroiau să rămână în grațiile rețelei Kirchoff's, mostrele cerute de Kathleen fuseseră expediate și primite. Erik se străduia din răspuțuri să aranjeze toate treburile în legătură cu călătoria, "înainte de data plecării stabilite pentru săptămâna următoare.

— Bună, Erik, spuse ea pe un ton de indiferență prietenie. De unde ai știut unde să ne găsești?

— Am sunat acasă și Alice mi-a spus că lucrați azi. Am numărul tău de la birou.

Cum reușise să-l obțină? Se întrebă ea. El îi captă din nou atenția când spuse:

— Abia am ajuns acasă. N-am fost aici aseară. Cadoul tău și al lui Seth mă aștepta la intrarea din față. Din fericire nu l-a furat nimeni. Am vrut să vă sun și să vă mulțumesc.

— A primit darul nostru de casă nouă și ne mulțumește, îi explică ea lui Seth. Apoi îi spuse lui Erik: L-am comandat în ziua când am fost după cumpărături. Ți-a plăcut, îți amintești? Eu... noi, rectifică ea, am vrut să-ți oferim ceva pentru noua ta casă.

— O să arate grozav, dacă pot să-mi amintesc cum', să-l agăț. Care e partea de sus?

— Ce spune? O întrerupse Seth.

— Spune că nu știe cum să-l atârne. Pe urmă, spuse în receptor. Nu mai ții minte? Cu partea bej în sus...

— De ce nu te duci la el să-i arăți, interveni Seth.

— Ce? Exclamă Kathleen.

— N-am spus nimic, zise Erik.

— Nu tu, Erik, spuse ea încurcată. Nu pot, îi spuse lui Seth.

— Ce nu poți? Întrebă Erik.

— Oh, pentru Dumnezeu, strigă ea. Voi doi mă înnebuniți.

— Dă-mi receptorul, spuse Seth și i-l smulse din mână. Erik, ce mai faci? Ți-a plăcut tabloul? Kathleen mi-a povestit cum arată. Ei i-a plăcut și am încredere în gusturile ei.

Kathleen își mușcă buzele în timp ce Seth asculta răspunsul lui Erik. Nu-i plăcea direcția pe care o lua discuția.

— Ei bine, cred că ar trebui să vină și să te ajute să-l atârni. Urmă o tăcere în care el ascultă, iar Kathleen își ținu respirația. Probabil că Erik avea alt program.

— Nu, n-o să se supere. A terminat aici. Eu voiam să mai rămân până se pun toate ornamentele. O trimit la tine. Râse. Oh, apropo, s-ar putea să n-o recunoști. Arată ca o școlăriță.

Închise telefonul, în timp ce Kathleen ascultă următoarele lui cuvinte cu neliniștea unui acuzat care urma să primească hotărârea juraților.

— I-ar face plăcere să-l ajuți, zise Seth. Du-te acolo și ne vedem acasă.

— Seth, nu vreau să te las aici...

— De ce? Ți-e teamă c-am să fiu atacat de vreun căpcăun?

— Nu vreau să lucrezi prea mult. Ești...

— Sunt bine, Kathleen. Acum, ai de gând să pleci? Erik te așteaptă. Ne vedem mai târziu.

Ce putea face? Dacă insistă mai mult decât era cazul el s-ar fi întrebat de ce se împotrivește atât să se ducă singură acasă la Erik.

Plecă în câteva minute, trăgându-și pe ea jacheta reiată care-o proteja de, seara friguroasă de noiembrie. O ceață deasă se lăsase peste golf și acoperise orașul. Farurile mașinii ei străluceau pe asfaltul ud al străzilor, în timp ce conducea cu atenție în lumina difuză.

Își simțea mâinile umede pe volan. Era o proastă! Fără

îndoială că Erik avea nevoie de sfatul ei în legătură cu tabloul și apoi putea să plece liniștită. Sau poate că era cineva la el. Tamara? Nu fusese acasă noaptea trecută. O spusese fără să explice de ce sau mai degrabă cine îl ținuse departe. Fusese cu Tamara? Se încălzeau pentru zilele însoțite din Caraibe?

Până să ajungă și să-și parcheze Mercedesul – cadoul lui Seth după ce se căsătoriseră – era un pachet de nervi. Kathleen apăsă cu un soi de atitudine războinică pe butonul de la sonerie.

Proasta ei dispoziție nu se schimbă când Erik deschise ușa și, brusc, izbucni în râs.

— Ce e de râs? Întrebă ea, gândindu-se că poate avea cerneală pe nas sau poate ceva și mai umilitor.

— Îmi pare rău, fetiță, dar mi-am cumpărat deja prăjiturile Girl Scout. Încearcă anul viitor... când o să mai crești.

— Foarte nostim, spuse ea sec.

— Cred și eu, zise el fără s-o ia în seamă. Seth m-a avertizat că arăți ca o școlăriță. Dar eu te-am mai văzut așa. El nu te-a văzut niciodată la Mountain View.

Ochii lui îi prinseră privirea și se uitară fix unul la altul. Pentru o clipă, rămaseră nemișcați, privind-se, fiecare amintindu-și de zilele mai fericite și de o noapte cu lună pe malul râului vijelios.

Ca să scape de aceste amintiri, Kathleen își mută privirea.

— Nu, nu m-a văzut niciodată.

Simțind că dispoziția se schimbase, Erik spuse:

— Intră.

Trecu pe lângă el, spre living. Toată mobila pe care o cumpăraseră fusese adusă. Numai ferestrele rămăseseră goale. Camera purta încă aerul steril al unei locuințe de burlac, dar arăta mai bine față de ultima dată când o văzuse. Un foc vesel ardea în cămin și o singură veioză era aprinsă.

— E frumos, comentă Kathleen gândindu-se că trebuia să spună ceva. Ai pus mobila exact așa cum am stabilit.

— Mda, spuse Erik supărat, cu mâinile în buzunarele de la spate ale jeansilor strimți și inspectând camera cu ochii sceptici. Totuși îi mai lipsește ceva.

— Amprenta unei femei, spuse Kathleen spontan, dorind apoi să fi cântărit mai bine acest gând, înainte de a-l exprima.

Dacă Erik ar fi fost vreun gentleman, ar fi ignorat declarația.

Cu toate astea, el îi spusese odată că e un om onorabil, nu un prost și aparent, rămăsese la fel. Expresia lui era șireată când îi spuse:

— Păi, tu ești femeia aia. Așa că, pune-ți amprenta pe ceva.

Ea se întoarse iute și-și dezbracă jacheta. În cameră se făcuse deodată insuportabil de cald.

— Unde e tabloul?

— Acolo. L-am pus jos. Ea privi spre colțul îndepărtat pe care-l arăta el. E într-adevăr frumos, Kathleen. Îmi place chiar mai mult decât când l-am văzut prima dată. Aș vrea să-ți mulțumesc din nou.

— Și lui Seth, spuse ea repede. Prea repede. Privi spre el și surprinse expresia îndurerată care-i străbătea fața, umbrită de lumina focului.

— Da, bineînțeles că și lui.

Urmă o tăcere stânjenitoare în care amândoi priveau spre tabloul de la picioarele lor cu concentrarea unor mistici care încercau să dea viață unui obiect neînsuflețit. În cele din urmă, Kathleen spuse:

— Partea de sus e aici. Îngenunche și pipăi cârligul de care era prinsă sfoara.

— Da, sunt patru inele prinse de ramă. Tot ce avem de făcut e să batem niște cuie în perete. Se ridică și-și scutură palmele.

— Ai niște cuie? Și un ciocan?

— Afară, în microbuz. Ieși și se întoarse în câteva secunde. M-am gândit că poate ai nevoie și de asta, spuse el dându-i o linie de măsurat.

— Cum a devenit asta dintr-odată treaba mea?

— Fiindcă mi se pare că știi ce ai de făcut. Zâmbi. Eu ce trebuie să fac?

— Adu o scară.

— Scară! Dar să nu-mi ceri prea multe lucruri.

Ea își înfipse mâinile în șolduri, iar felul în care se întinse bluza peste șani făcu ca gestul să fie provocator.

— Să nu-mi spui că n-ai. Altfel, cum să ajungem tocmai acolo sus, întrebă ea arătând spre peretele de lemn roșu care ajungea până la tavanul înalt ca de catedrală.

— Văd că ești prea jos. Erik își micșoră ochii privind spre

perete. Ce-ai zice de un scaun? Ar fi destul de înalt ca să ajungem la locul potrivit?

Ea oftă.

— Cred că da.

El se duse în bucătărie și se întoarse cu un scaun de lemn.

— E drăguț, de unde l-ai luat? Întrebă ea.

— De la magazinul de mobilă nefinisată. Tot ce a trebuit să fac a fost să aplic un lac pe masă și pe scaune. Arată destul de bine. Puse scaunul lângă perete și se întoarse spre ea. Și acum?

Ea îi aruncă o privire disprețuitoare și îngenunche cu linia ca să măsoare distanța dintre inele.

— Șase inci și trei sferturi, murmură ea. Își scoase pantofii; pe urmă, punându-și mâna pe spătarul scaunului, se urcă pe el. Spuneai că semnul ăsta în lemn marchează centrul peretelui.

— Mda, așa cred.

— Bine! Rosti cuvântul în timp ce mintea ei făcea socoteli. Ridică linia deasupra capului până ce atinse tavanul și marcă peretele cu unghia la capătul ei. Ar trebui să fie bine, spuse ea. Dă-mi cuiele și ciocanul. Când el se execută, își puse cuiele în gură în timp ce-l bătea pe primul. Când termină, întrebă: Cum o să-l ridicăm?

— Mă duc să mai aduc un scaun. Erik se întoarse cu scaunul și, scoțându-și piciorul gol din pantofii vechi de tenis, ridică tabloul, urcându-se pe scaun.

Când toate inelele fură fixate în cuie, Kathleen spuse:

— Acum dă-te jos și vezi dacă e drept.

Erik se supuse și se îndepărtă.

— Cum e? Întrebă ea privindu-și opera.

— E perfect.

— Îți place?

— Foarte mult.

Ceva în vocea lui o făcu pe Kathleen să se întoarcă. El nu se uita la tablou. Se uita la fundul ei.

— Erik!

— Hmm? Fu singurul lui răspuns, în timp ce se apropia. Înainte ca ea să poată reacționa, îi înconjură coapsele cu brațele și începu să-și plimbe mâinile de-a lungul lor.

— Ai cel mai impertinent fund pe care l-am văzut vreodată,

Kathleen. De ce nu ți s-a lăsat, dacă ai făcut un copil?

O ciupi de fund și o strânse mai tare. Îi mângâie șoldurile cu palmele și ea țipă de plăcere când îi simți prin pantaloni dinții care-i mușcau coapsele pe la spate.

— Erik, spuse ea dezechilibrându-se. Mâinile lui își croiseră drum pe sub bluza ei și se mișcau de-a lungul coastelor.

— Erik! Zise ea mai tare, nu pot să mai stau pe scaunul ăsta.

Într-adevăr, mușchii ei deveniseră inutili datorită mâinilor lui insistente și a gurii pe care continua s-o simtă prin țesătura moale.

— Atunci, dă-te jos. Cuvintele fuseră rostite, dar tonul lor nu putea înșela. Cu mâinile așezate pe șoldurile ei, exact dedesubtul taliei, o întoarse cu fața spre el.

Ochii ve/zi de smarald se umplură de albastrul privirii lui și-i transmiseră dorința nerostită. El îi cuprinse șoldurile între palme și-i lipi abdomenul de pieptul lui. Apoi, privind-o în ochi, îi desfăcu primul nasture de la bluză și continuă până ce fură toți descheiați.

— Kathleen! Era o implorare. Ea ridică mâinile și le îngropă în părul lui, trăgându-i fața în moliciunea pielii ei.

O luă în brațe și o ridică de pe scaun. Nu o așeză jos decât când ajunse în fața focului. Apoi, cu infinită grijă, o întinse pe covor.

Strigătul ei nerăbdător fu ecoul strigătului lui, când se rostogoliră într-o îmbrățișare strânsă...

Gura ei se deschise să-i primească sărutul, care-i provoca în același timp durere și plăcere. Era un amestec de mâini și de picioare în care fiecare se străduia să se apropie mai tare, rostogolindu-se și frângându-se pe covorul moale.

Kathleen îi ridică marginile pulovărului peste piept, până când îi simți pielea păroasă lipită de pânțelele ei. O ajută să-și scoată hainele peste cap. Pe urmă el îi scoase bluză și îi desfăcu sutienul. Hainele zburară pe deasupra lor.

— Nimeni nu e ca tine, șopti el răgușit. Nimeni nu arată ca tine, nu miroase, nu are gustul tău. Dumnezeuule, te doresc.

— Atinge-mă, Erik, vreau să-ți simt mâinile peste tot. Gura ta. E așa de bine, strigă ea.

Gura lui era fierbinte și grăbită pe gâtul ei, apoi se mută spre

ureche, mușcându-i lobul cu dinții și gădilându-l cu limba. Mâinile lui îi străbăteau tot corpul, găsind fără greș fiecare curbura pe care n-o uitaseră, își amintea totul atât de bine.

Îi sărută sânii cu buze arzătoare. Limba îi umezi sfârcurile. Când deveniră ude și strălucitoare, le uscă cu mustața.

Kathleen scotea mici sunete de implorare care păreau a fi numele lui. El îi desfăcu cureaua jeansilor și-i trase în jos fermoarul. Cu ajutorul ei, îi scoase.

Vocea lui fu o șoptă adâncă atunci când îi spuse:

— Ești atât de frumoasă aici. Degetul lui urmări linia triunghiului întunecat care se zărea prin dresul subțire. Kathleen închise ochii amețită de atingerea mâinilor lui. Ciorapii luară drumul pantalonilor. Nu mai exista nimic între ei, iar el o mângâia, o săruta, cu o familiaritate neștirbită de anii care-i separaseră.

— Erik, spuse ea sufocată. N-am uitat.

— Nici eu, dar ești mai dulce decât îmi aminteam, eu.

Mâinile ei pipăiră cureaua pantalonilor lui și traseră în jos fermoarul. Îi strigă numele...

Telefonul sună.

Capitolul XVII

Înghețară. Telefonul sună a doua oară. A treia oară. Erik se ridică de lângă ea, înjurând furios.

— Ai... ai face mai bine să răspunzi, vorbi ea cu greutate, ridicându-se în șezut. Ar putea fi...

— Soțul tău? Întrebă el cu amărăciune smulgând receptorul din suportul lui.

— Alo, zise el. Nu s-a întâmplat nimic, Seth. Se uită la Kathleen, care-și acoperi fața. Eram cocoțat pe un scaun și nu puteam răspunde la telefon... Da, arată grozav. Îți mulțumesc încă o dată... Da, e o femeie cum rar întâlnești.

Ca un animal sălbatic înfometat, adus dincolo de limita îndurării, Erik privi cu cruzime către prada lui - Kathleen. Furia lui

era nejustificată, era nedreaptă, dar în acele momente, temperamentul lui scandinav îi domina rațiunea. Fața lui era ironică și batjocoritoare când se uită la Kathleen.

— Vrei să vorbești cu ea? E disponibilă.

Tot ce spunea, avea un dublu înțeles și era menit să rănească.

— Acum? ... De ce? ... Păi eu... Oftă din greu. Bine, venim acum acolo. Închise telefonul și o privi cu un amuzament cinic.

— Mai bine te-ai îmbrăca. Soțul tău vrea să ne vadă.

Ea își încrucișă brațele peste piept într-un gest de auto-protejare. Era nedrept din partea lui. Să creadă că numai el era tulburat. Instinctiv, se înalță și-i atinse coapsă, când stătea lângă ea.

La atingerea mâinii ei, el tresări vizibil și mormăi:

— Îmbracă-te.

— Erik, îmi pare rău. N-am vrut să... E mai bine așa. N-aș fi putut să trăiesc...

— N-ai fi putut să mai trăiești dac-ai fi făcut dragoste cu mine? Continuă el în locul ei pe un ton dulceag. Înjură din nou, în timp ce străbătea camera ca un animal în cușcă. Te rog să mă scutești de conștiința ta încărcată. Nu sunt dispus să iert. Privi în jos spre ea și apoi răcni: îmbracă-te, fir-ar să fie! Sau vrei să fii violată? Cât timp crezi că mai pot rezista?

Kathleen se târî să-și ia hainele și le trase pe ea. În timp ce-și vâra picioarele în jeansi o apucă și pe ea furia. El se holba încă la ea de parcă ar fi purtat vina acestui fiasco. Ea îl înfruntă războinică.

— Ești cea mai egoistă ființă pe care am avut nenorocul s-o întâlnesc. Nu-ți pasă de nimeni, în afară de tine, Erik!

— De ce mi-ar păsa? Întrebă el. Mi-ai răpit fiul. Nu poate fi al meu. Ce altceva mai poate conta?

— Ai... ai putea să-mi arăți puțină considerație, spuse ea vitejește.

El își lăsă capul pe spate și râse, dar nu era pic de umor în râsul lui.

— Nu mai spune! Următoarea întrebare vă fi „încă mă mai respecti?” Așa-i?

— Oh, izbucni ea. Ești oribil.

— Dar tu cum ești, Domnișoară-Corectitudine? N-am folosit

niciun fel de forță acolo jos. El arată covorul de sub picioarele lor. De acum în colo nu mai mușc din momeală. Știu cine ești, Kathleen. Ai un fel de plăcere perversă din a scoate un bărbat din minți, ca apoi să-l lași baltă. Dumnezeu știe cât de mult îl tulburi pe Seth.

Ea rămase încremenită, apoi făcu un pas spre el, ridicând brațul, cu gândul să-l plesnească peste față. Mâna îi fu prinsă în aer.

— Cu riscul de a-mi lăsa fiul orfan, te previn să nu încerci așa ceva. Dar, de-acum încolo, nu te mai osteni să-ți fâțâi poponețul tău dulce prin fața mea, pentru că nu mă interesează.

— Du-te dracului! Țipă ea, eliberându-și brațul. El râse.

— Am fost deja pe acolo.

Pentru că nu găsea imediat cum să se răzbune, Kathleen tremura răvășită de furie. Bărbia îi tremura și fiecare cuvânt era spus printre dinții strânși.

— Nu înțeleg cum de te-am putut lăsa vreodată să mă atingi. Ești cel mai încuiat ticălos pe care l-am cunoscut vreodată. Ai impresia, că ești un dar al lui Dumnezeu oferit femeii. Am să-ți spun ceva. Își ridică degetul la un centimetru de nasul lui Erik și zise: Să fii bărbat înseamnă mai mult decât să fii viril. Seth este de cinci ori mai bărbat decât ai să fii tu vreodată. El știe ce înseamnă tandrețea și compasiunea și iertarea. Să nu crezi că ar încerca vreodată să compromită soția unui prieten.

Cuvintele răsunară în încăpere ca un clopot de înmormântare. Se așternu în urma lor o tăcere grea. Capul lui Erik zvâcni spre spate ca și cum ar fi fost tras de sforile unei marionete. Timp de câteva clipe care părură fără sfârșit, niciunul dintre ei nu vorbi, ci doar se priviră.

Când Erik se mișcă, în sfârșit, o făcu ca să-și acopere fața cu mâinile. Kathleen văzu cum pieptul se ridica și cobora. Părea că-i lipsește aerul. Când își lăsă mâinile în jos, el spuse liniștit:

— Ai perfectă dreptate, Kathleen. Purtarea mea este de neiertat. Poate că-ți va fi greu să-mi accepți scuzele, dar aș vrea să încerci.

Ea dorea să-l asigure că nu era singurul dar el îi întoarse spatele. Se îndreptă spre ușa intrare și o deschise.

Abia atunci se întoarse din nou spre ea, neputincios din umeri.

— Se pare că nu pot concura cu soțul tău la niciun nivel. Nu așteptă să-l urmeze, ci ieși afară în noapte, fără să simți frigul. Ea nu putea face altceva decât să-l urmeze.

Se îndreptă fiecare către mașina lui și conduseră până la reședința Kirchoff. Când ajunseră împreună lângă ușă, erau mai puțin decât doi străini politicoși. Tensiunea dintre ei se topise. George îi primi în hol și le spuse că Seth era în „vizină”.

— Bună! Le strigă Seth când intrară. Mă bucur că ați ajuns acum. George e gata să-mi ia altă partidă de șah. Cred că trișează, dar să fiu al naibi dacă pot să-l prind.

George se mulțumi să râdă și se oferă să le aducă ceva de băut. Seth refuză cu grație, Erik și Kathleen cu o politețe rezervată.

George se retrase, iar Seth, chiar dacă remarcă atitudinea înghețată, taciturnă, a celor doi tovarăși ai săi, nu-arătă nimic. Se lansă direct în motivul pentru care-i chemase pe amândoi. Când auzi ce era în mintea lui, Kathleen se rugă fierbinte că auzul să-i fi jucat o festă.

— Eu... ești... Seth, ți-ai pierdut mințile? Nu pot să plec în Caraibe!

— De ce nu?

— Pentru că... pentru că nu pot, de-aia. Ce să fac eu acolo?

Nu îndrăzni să se uite spre Erik și să-i vadă reacția la propunerea de neconceput a lui Seth ca ea să însoțească echipa de producție în călătorie.

— Acum câțva timp, m-a sunat agenția de manechine. Modista pe care o trimit ei cu manechinele e aiurită și agitată. Se teme să-și asume răspunderea dacă se întâmplă vreo nenorocire cu hainele care vor fi prezentate. Mai mult, e sigură că n-osă-și amintească ce modele trebuie prezentate în fiecare reclamă și cum să coordoneze totul. M-a înnebunit tot încercând să-mi explice cât e de neliniștită* Iar tu, Erik, cu toate durerile de cap pe care o să le ai acolo în privința aparatelor de filmat, lumini, starea timpului, transportul a douăzeci de oameni și așa mai departe, nu vei avea timp să te mai gândești și la astea.

Se opri și scoase un oftat adânc.

— Scumpa mea Kathleen, ești singura în care am încredere și pe care se poate baza și Erik că toată lumea va avea ce trebuie

când vor începe filmările.

Kathleen își frânse mâinile, agitată. Nu putea, nu putea. În niciun caz, nu putea pleca în această călătorie, să fie în contact permanent cu Erik, după scena devastatoare din apartamentul lui. Numai cineva care și-ar căuta pedeapsa, un masochist, ar fi de acord cu o asemenea situație.

— Seth, încercă ea să râdă, sperând că nimeni nu sesiză isteria din vocea ei, nu pot să plec într-o astfel de călătorie în această perioadă a anului. Ai nevoie de mine aici, ca să ajut la magazine. În afară de asta, cine o să aibă grijă de Theron? N-aș vrea să-l părăsesc atâta timp. M-am simțit groaznic fără el la New York, o să creadă că l-am părăsit. Nu-i plăcea să recurgă la argumentul cu copilul ca o armă, dar trebuia să se lupte pentru sănătatea ei, pentru viața ei.

— Pot să-ți spulber toate argumentele, spuse Seth simplu. În primul rând, magazinele au mai supraviețuit mulți ani unor asemenea perioade și, oricât ai fi tu de valoroasă, o să supraviețuiască fără tine și în acest sezon. După ce te întorci tu, mai rămân încă aproape două săptămâni până la Crăciun. Știi, la fel de bine ca și mine, că Theron e foarte mulțumit să stea sub supravegherea lui Alice. O să-i fie dor de tine, dar din clipa în care o să te revadă, nici nu-și va mai reaminti că ai fost plecată.

— Dar, Seth, eu nu... Se frământă nepuncticioasă. Gândește-te! Își ordonă ea. Nu sunt pregătită. Pașaportul meu... hainele... nu pot.

— Pașaportul tău e în ordine. A fost reînnoit anul trecut când ai fost cu Eliot în Anglia să cumpărați confecțiile alea din lână. Alice îți poate pregăti hainele din timp. Când plecați Erik? Joi?

Erik confirmă din cap, iar el spuse:

— Uite, vezi, ai trei zile în care să te poți pregăti. Eliot o să te ajute să împachetezi îmbrăcămintea și accesoriile care vor fi folosite în spoturile publicitare.

În zona detașată a creierului ei, Kathleen se întreba ce ar face cei doi, dacă ea ar începe să țipe acum, așa cum simțea că-i vine să facă dintr-un moment într-altul.

— Erik, tu ce crezi? La urma urmei, ăsta-i proiectul tău, spuse Seth.

Erik răspunse într-o manieră prudentă, în vreme de Seth și

Kathleen așteptau fiecare, plini de speranță, să-l audă ce spune: – Evident, ea ar fi de un ajutor neprețuit. Dar eu nu am de gând să mă amestec. Asta e problema voastră. Oricât de mare folos ar fi pentru mine, cea care trebuie să hotărască este Kathleen.

Următoarele trei zile trecură într-o învălmășeală de pregătiri. Fără ajutorul lui Eliot, Kathleen n-ar fi putut nicicând să fie gata la timp cu toată garderoba sa pentru reclame, să aibă îmbrăcămintea împachetată și gata de încărcare în avionul închiriat.

Eliot mormăia nemulțumit, repetându-i că nu se putea descurca fără el. Îi reproșa că nu insistase să meargă și el.

— Pentru că am nevoie de tine aici, Eliot, îi răspunse ea pentru a zecea oară. Să ai grijă de tot.

— Nu e cinstit, mormăi el. M-aș duce și fără salariu, numai să-l pot privi pe Gudjonsen, o săptămână, cum lucrează.

— Sunt sigură că Tamara o să aibă grijă de el.

— Cățeaua aia, izbucni Eliot. Sper că el are puțin discernământ. Asta e în stare să agațe tot ce umblă în patru sau pe două picioare.

— Oh, Eliot, oftă Kathleen și-și frecă îngrijorată fruntea.

— Kathleen, îi spuse Seth cu blândețe, am nevoie să faci asta pentru mine. Dacă aș putea, m-aș duce eu. Rulă până lângă scaunul ei și-i luă mâinile. Cred că avem nevoie de un reprezentant de la Kirchoff's acolo. Tu cunoști marfă mai bine decât oricine. O să fie greu, dar gândește-te la tot, ca la o vacanță într-un climat tropical, în decembrie. El zâmbi și-i strânse mâna. Fă-o pentru mine!

Cum putea să mai refuze? Era un gest frecvent la ea în aceste zile.

Hazel n-o lăsă să plece fără a mai adăuga ceva la neliniștea ei. Într-o zi, când toată lumea era plecată la masa de prânz, ea se strecură în biroul lui Kathleen. Kathleen n-o văzu stând în ușă, până ce ea nu vorbi.

— Vasăzică, îți iei zborul la tropice, cu fotografia cel arătos.

Kathleen își controlează bătaile bruște și năvalnice ale inimii, își luă o figură calmă și răspunse liniștită:

— Dacă te referi la călătoria pentru scoaterea reclamelor, da, mă duc - la cererea soțului meu.

— Seth e un prost! Nu vede ce ușor vă netezește drumul, ție și hulpavului de Gudjonsen? Când o să îi mai faci un alt bastard tâmpitului de frate-meu?

Kathleen începu să fiarbă de furie, apoi tremură de frică. Oare Hazel știa? Nu, desigur. Nu voia decât s-o jignească. Kathleen replică rece:

— Nu trebuie să mă justific pentru nimic din ceea ce fac, dar nu i-am fost niciodată necredincioasă lui Seth. Și nici nu-i voi fi.

— Ha! Ai să fii, dacă ți se dă ocazia. Și el îți oferă una perfectă. Crede că, dacă-ți dă frâu liber, poate să te păstreze. E un neputincios.

— Ceea ce tu apreciezi la el ca o slăbiciune, este de fapt lipsă de egoism, ceva ce ție îți este cu totul străin, Hazel. Știu de unde-ți vine toată amărăciunea asta. Seth mi-a spus despre bărbatul care te-a părăsit în fața altarului. Aș putea să te compătimesc, dacă n-ai fi unul dintre oamenii cei mai răi pe care i-am întâlnit. Dar așa nu poate decât să-mi fie milă de tine pentru singurătatea pe care tu însăși ți-o întreții.

— Taci din gură! Cum îndrăznești să-ți fie milă de mine? De mine! Fața ei era trupul îi tremura de furie.

Kathleen lăsa la o parte prudența. Era ea însăși prea rănită, emoțiile ei erau prea puternice, ca să mai cântărească înțelepciunea vorbelor pe care le aruncă lui Hazel.

— Și să nu crezi că nu știu ce se ascunde în spatele grijii tale pentru Seth. În niciun caz nu e generată de dragoste sau măcar de afecțiune normală. Îl cocoleștii pentru că vrei controlul asupra lui Kirchoff's. Fiind primul născut, ai crezut că președinția societății ar fi trebuit să-ți fie de drept trecută ție, când tatăl vostru a murit. El i-a încredințat-o însă lui Seth datorită handicapului său și a faptului că tu ești femeie. Când unchiul vostru a murit și ți s-a ivit încă o șansă, n-ai îndrăznit să te lupți cu Seth. Ar fi fost de neimaginat să te angajezi într-o luptă pentru putere cu un frate paralizat. Dar poate că ar fi trebuit s-o faci, Hazel, ar fi trebuit să te lupți cu el pentru asta, sau să te obișnuiești cu hotărârea pe care ai luat-o. Nu eu, ci tu însăși îți ești cel mai mare dușman. Eu nu am nicio legătură cu ce ți s-a luat sau cu faptul că tatăl tău te-a trecut cu vederea. Seth te iubește. Nu-mi pot da seama de ce, dar nu vreau să mă amestec

sau să stric relațiile dintre voi.

Ochii lui Hazel se îngustară și nările se umflară, când amenință:

— Încă te mai las în pace. Dar o să vină și ziua aia. Și când o să vină, fratele meu o să vadă cine ești. Asta o să-l distrugă și, când va cădea, o să iau ce-i al meu, Euosă conduc Kirchoff's.

Se întoarse și ieși afară din birou, lăsând-o pe Kathleen și mai înspăimântată de dezechilibrul mental al acestei femei. Hazel n-avea cum să câștige prin atacarea testamentelor și era gata să riște orice pentru victorie.

În seara dinaintea plecării, Kathleen își petrecu tot timpul cu Theron. Erik trecuse mai devreme și se jucase cu el pe jos în living, spre disperarea lui Hazel și încântarea celorlalți.

Kathleen privise la joacă lor cu mândrie pentru fiul ei și cu teamă că Erik putea încerca să i-l răpească pe Theron. Din tot ce făcea, reieșea clar că îl iubea pe băiat. Unul era copia perfectă a celuilalt. Kathleen nu putea decât să spere că, pentru toți ceilalți, asemănarea era mai puțin evidentă.

Erik plecă, spunând c-o să-i întâlnească dimineața, la aeroport. Kathleen urcă împreună cu Alice, să-l culce pe Theron. Urma să-l mai vadă înainte de plecare, dar era altceva să-l sărute la culcare.

— Mama! Spuse el, când ea stinse lumina.

— Noapte bună, comoara mea! Șopti ea aplecându-se încă o dată spre el și sărutându-i obraji. Se trase înapoi alarmată. Mirosul parfumului lui Erik rămăsese încă imprimat în pijamaua lui Theron. Un val de dor o năpădi.

Înciudată pe ea însăși că încă-l mai dorea pe Erik chiar și în urma vorbelor lui grele, se îndreptă prost dispusă către camera ei și începu să se pregătească de culcare.

De ce trebuia să fie atât de tulburător și minunat de masculin? De ce tot ce făcea el, părea atât de ușor?

Își făcea munca cu competență. Primele serii de reclame pe care le produsese pentru Kirchoff's erau atât de bune, încât inima ei tresărea de mândrie de fiecare dată când vedea vreuna.

Dar el nu era un cavaler în armură strălucitoare. Avea un defect major. Îl recunoscuse față de Seth. Era egoist. Ce era de mirare?

Era un copil cu părul blond, un băiat de aur. În mintea lui, lucrurile se desfășurau mai mult sau mai puțin așa cum le vedea el. Avusese tot ce-și dorise. Acum o dorea pe ea, dar când ea îi rezistase, se mulțumise să recurgă la batjocură. Și ce avea de gând în legătură cu Theron? Era lucrul de care se temea cel mai mult. El își iubea copilul. Până unde va merge oare ca să-l obțină?

Se privi cu ochi critici în oglinda de la baie și se întrebă cu voce tare: Doar oare tu ești cu ceva mai bună decât el? Îl dorea la fel de mult ca și el pe ea. Infidelitatea era contrară tuturor lucrurilor în care credea și pe care le respecta. Fidelitatea față de soț era pentru ea o dogmă elementară. Nu fusese acesta singurul lucru pe care ea nu i-l tolerase lui Erik? Când crezuse că e căsătorit, fugise.

Totuși; se gândi, cu ea era altceva. Ea nu umbla după o trivială satisfacție sexuală. Îl iubea pe Erik, nu? Sau, așa cum o acuzase el, încerca să se convingă pe ea însăși că-l iubește? Era acest lucru doar o scuză pentru sângele care-i pulsă prin Vene, pentru sprijinul pe care-l căuta de fiecare dată când îl vedea pe Erik, când îi simțea atingerea?

Oare îl iubea pe Erik cu adevărat? Sau era doar o femeie a cărei naturală dorință se manifesta ori de câte ori se afla în preajma unui bărbat atrăgător cum era Erik?

Coborî în „vizuina” luminată slab și bătu timid la ușă. Nu fusese niciodată invitată în această cameră, iar inima ei bătea atât de tare, încât abia auzi vocea lui Seth întrebând:

— George?

Își înghiți rușinea și răspunse încetisor: – Nu, e Kathleen.

Urmă o pauză lungă, întrebătoare, apoi se auzi foșnetul ușor al așternuturilor, înainte ca el să spună:

— Intră.

Ea lăsă la o parte orice urmă de jenă și deschise ușa, intrând pentru prima dată în dormitorul lui Seth. Știa că arată extrem de seducător. Părul ei, bine periat, strălucea mățos și-i cădea în valuri pe umerii goi. Cămașa de noapte diafană, de culoarea spumei de mare, unduia în jurul ei când pași desculți spre patul larg.

Toate luminile, cu excepția veiozei de lângă pat, fuseseră

stinse de George, când plecase din cameră. Silueta lui Seth era difuză în lumina blândă, sau poate că din cauza lacrimilor care-i împăienjeneau privirea, ea nu putea să-l vadă prea bine.

— Kathleen, șopti el, arăți minunat.

— Sper că nu te deranjez, Seth.

Bineînțeles că-l deranja. Deodată se simți destul de prost dar era hotărâtă să și-l scoată din minte odată pentru totdeauna pe Erik Gudjensen.

— S-a întâmplat ceva?

Oare arăta chiar atât de supărată?

— Nu, spuse ea blând. Ajunse la pat și privi în jos spre el. Seth stătea așezat cu o carte pe genunchi. Pieptul lui era gol.

Ea îl văzuse în maiouri de baie, atunci când își făcea băile terapeutice în piscină, ajutat de George, dar nu înceta să fie uimită de mușchii puternici ai pieptului și brațelor lui. Pieptul era ușor acoperit de păr închis la culoare, dar nu atât de mult ca...

— Seth, spuse ea, așezându-se timidă pe marginea patului, cu coapsa atingând linia taliei lui. Seth, repetă ea, neștiind de unde să înceapă. Nu mai încercase să seducă pe nimeni. Erik nu putea fi pus la socoteală. El fusese seducătorul. O să-mi fie dor de tine cât voi fi plecată.

— Și mie o să-mi fie dor de tine. El zâmbi, lăsând să se vadă dinții frumoși care-i luminau fața întunecată, umbrită, cu gura care se curba atât de mărinimos, cu ochii blânzi care reflectau forță în ciuda handicapului său.

— O să-ți fie? Kathleen își puse mâna pe pieptul lui. Mângâie ușor părul creț apoi își mișcă degetele de-a lungul mușchilor parcă sculptați.

— Da, răspunse el.

Se aplecă asupra lui și-l sărută pe buze. Sâni ei, acoperiți doar de cămașa de noapte subțire ce nu-i putea ascunde sfârcurile pronunțate, îi atinseră pieptul. Sacrificând mândria de dragul cauzei ei, își mișcă buzele pe buzele lui, cerându-le să se deschidă, s-o sărute într-un fel în care nu se mai sărutaseră niciodată. Când el se supuse ezitant, limba ei pătrunse între dinții lui.

Mâinile lui se ridicară pe umerii ei și o împinse la o parte.

— Kathleen, Kathleen, de ce faci asta? Întrebă el îndurerat.

— Mă iubești, Seth, spuse ea disperată.

— Da. Mai mult decât viața. Știi asta.

— Și eu te iubesc. Vreau... vreau să... să fac dragoste cu tine. Privi în jos spre mâinile care încă se aflau pe pieptul lui.

Tăcerea era palpabilă. Cei doi de pe pat stăteau la fel de nemișcați ca niște statui. În cele din urmă, Seth vorbi mai mult în șoaptă:

— Ceri imposibilul, Kathleen. Știi asta. De ce vrei să mă tulburi?

— Nu vreau să te tulbur. Vreau să te iubesc și să mă iubești.

— Aici, arătă el spre tâmplă, aș dori asta mai mult decât doresc să trăiesc până mâine. Dar știi că nu pot. Dacă puteam, crezi că m-aș fi abținut vreme de doi ani? Întrebă el neîncrezător.

— Seth, spuse ea repede, înainte să-și piardă cumpătul. Știu că nu putem fi amanți de-adevăratelea. Nu putem... dar știi... există alte moduri prin care eu pot să-ți fac plăcere și tu mie.

— Kathleen...

Ea se ridică iute și-și scoase cămașa de noapte rămânând goală în fața lui, în lumina difuză. El își trase răsuflarea cu greu și ea văzu cum pumnii se încleștează.

— Kathleen, șopti el.

Ea se așeză din nou lângă el. Îi luă o mână și i-o lipi de pieptul ei. Timp de câteva clipe, rămase cu ochii pironiți asupra ei, întrebându-se dacă nu cumva e un vis.

Se va trezi din nou descoperind, ca întotdeauna, că această tulburare nu exista decât în visele lui, dar niciodată în viața lui? Apoi privirea se mută asupra mâinii lui și a sânului ei moale. Îl privi cu teamă, fără să-i vină să creadă că mângâie într-adevăr pielea lui Kathleen.

Cealaltă mână îi acoperi sânul. Ea se aplecă și-l sărută din nou. De astă dată, răspunsul lui Seth nu se mai lăsă atât de mult așteptat. Gura lui îi cuceri treptat gura și-i savură gustul. Mâinile lui se mișcau mângâietor, dragăstos.

Kathleen îi primi atingerea și o încurajă, lipindu-se de pieptul lui și oferindu-și trupul oricărei explorări ar fi dorit el. Mâinile lui rătăceau pe spatele ei, de-a lungul coapselor și în josul abdomenului. Moliciunea pântecului ei cunoscute atingerea lui

ușoară. Apoi el merse mai jos și-i atinse feminitatea ascunsă la care nici nu îndrăznise să se gândească.

— Oh, Dumnezeule, scrâșni, lipind-o strâns de el. Apoi, brusc, îi dădu drumul. Ea se ridică alarmată.

Seth își lăsase capul pe pernă, cu ochii strâns închiși, cu maxilarele încleștate, într-o grimasă groaznică de durere, mai agonizantă decât orice simțise în noaptea fatală a accidentului.

— Seth! Panica din vocea ei îl făcu să deschidă ochii.

— Kathleen, zise el, iartă-mă, dar nu-mi cere să fac asta. Te rog.

— Iartă-mă, suspină ea.

— Nu, sufletul meu. Tu să mă ierți. O trase pe pieptul lui din nou, dar nu cu pasiune ci ca s-o aline. Kathleen, înainte de accident cred că eram un amant destul de bun. Cel puțin, o mulțime de doamne credeau așa. Ea îi simți umorul din voce. Știu ce puteam face pentru tine, continuă el. Puteam să-ți aduc o ușurare temporară a dorinței pe care o simți, dar n-aș putea să-ți satisfac până la capăt dorința. Și nu pot suporta să-ți refuz ceva. Înțelegi? Te rog nu-mi cere să batjocoresc felul în care trebuie să se iubească un bărbat și o femeie.

— Seth, murmură ea cu capul înfundat în pieptul lui, plângând. Lacrimile ei izvorau din cea mai adâncă disperare. N-ar fi trebuit să-l folosească pe Seth în felul ăsta. Era urât și nedrept. El nu era vrăjitor. Nu era magician și chiar dacă ar fi fost cel mai puternic exorcist, n-ar fi putut s-o scape de Erik. Știuse asta, din momentul în care Seth o atinsese. Trupul ei îi aparținea încă lui Erik. Nu răspunsese atingerii tandre a lui Seth și acest lucru îi producea o mâhnire profundă. Îi datora atât de mult bărbatului de lângă ea.

— Seth, mi-e atât de rușine. N-am vrut să te rănesc.

— Știu, dragostea mea. Dragostea mea cea mare.

— Noi ne iubim pe un plan mai înalt decât ceilalți, spuse ea.

— Nu sunt prea sigur de asta. Dacă ți-aș dăruia un trup puternic, sănătos, aș schimba acest plan înalt al dragostei cu unul mai pământesc. Dar nimeni nu te poate iubi mai mult decât mine, Kathleen.

— Știu.

Seth o ținu în brațe tot timpul cât stătu cu el. Ea plânse încet

pe gâtul lui, Suspinele și murmururile ei erau adesea incoerente. Nu-și dădu seama când aproape adormită, șoptise numele altui bărbat. Dar Seth îl auzi. Expresia îndurerată de pe fața lui reflecta durerea din inima lui. Pentru el și pentru cea pe care o iubea.

Capitolul XVIII

Kathleen stătea așezată la masa de sub umbrelă, într-o poziție relaxată, dorind să se simtă la fel de calmă pe dinăuntru cum arăta pe dinafară. Erau într-o pauză. Toată echipa lenevea prin curtea de la *Harry's Bar*, care întrecea *Atlanticul*. Kathleen îl urmărea, fără a fi observată, pe Erik și pe Tamara care se despărțiseră de ceilalți și coborau singuri pe plaja stâncoasă.

Acest *Harry* nu era atât de frumos ca *Harry's Bar* din Veneția, dar printre turiștii din Statele Unite era bine cunoscut, în Insula Grand Bahamas, ca un loc unde se putea mânca hamburger american. Aflat la jumătatea distanței dintre Westend și Frieport, era un loc potrivit ca să te oprești și să iei o băutură tropicală rece, o bere sau să dejunezi.

Cineva din echipă îi aduse lui Kathleen un pahar de carton cu goombay punch. Ea îl sorbi cu sete. Era răcoritor și avea gust de fructe, dar știa că prea multe pahare te puteau face să te simți de parcă ți s-ar fi dat un ciocan în moalele capului. Era cea mai periculoasă băutură alcoolică, pentru că n-avea gust de alcool.

Băutura nu reuși să-i stingă focul care o pârzolea pe dinăuntru de câteva zile. De fiecare dată când îl vedea pe Erik cu Tamara, fierbea de gelozie și furie. Blonda stătea agățată de el tot timpul.

Când el îi dădea instrucțiuni ei sau celorlalte manechine, ea se unduia spre el ca o plantă agățătoare, în loc să stea ca lumea și să asculte ce le explică el pe un ton sec, profesional.

Cu toate acestea, el nu era imun față de atracția ei. Flirta cu toate manechinele, determinându-le să facă exact ce le cerea. Răbdarea lui Erik cu ele nu cunoștea limite. Dar flirtul cu Tamara luase deja întorsătura unei invitații. Fiecare privire, fiecare

atingere dintre cei doi era plină de insinuări. Probabil că deja se culcă cu ea, se gândi în ciudată Kathleen, auzind râsul răsunător al Tamarei venind din direcția plajei. Când nu mai putu rezista și se uită spre ei, o văzu pe fată cocoțată pe o stâncă înaltă. Brațele puternice, lungi ale lui Erik, se întindeau spre ea s-o ridice.

Kathleen întoarse capul ca să-și ascundă lacrimile ce-i inundau ochii. Trebuia să treacă peste asta. Gelozia ei nu avea nicio justificare. Era căsătorită, iar Erik îi spusese foarte clar ce simțea pentru ea. Pentru ei nu există viitor și nu existase niciodată. El n-o iubea.

Dar ea îl iubea. De aceea era geloasă, nu putea suporta să vadă pe altcineva că-i atinge corpul care simțea că-i aparține doar ei. Nu dorea ca altcineva să cunoască mângâierile privirii lui sau gustul gurii lui.

Erik și Tamara urcau acum scările spre grădină și el chemase pe toată lumea înapoi la lucru. Harry's fusese ales drept cadru pentru că oferea o priveliște uluitoare a oceanului, iar felul în care era amenajat, îi convenea de minune.

Acum, curtea era liniștită, aglomerată de lume care se agită. Luminile montate la locurile lor, fuseseră stinse ca să se răcească. Kilometri de cablu se răsuceau pe dale, conectând camerele de filmat la aparatele de înregistrare și reflectoarele la prizele electrice. Cutii grele de metal, în care se transporta echipamentul de la un loc la altul, fuseseră așezate astfel încât să blocheze intrarea cuiva în spațiul de filmare. Era o învâlmășeală organizată.

Echipa de lumini aprinse din nou reflectoarele puternice. Erik așeza trepiedul camerei, cu picioarele larg desfăcute, pentru a fi la înălțimea de la care să poată ajunge la nivelul obiectivului. Modista se învârtea printre manechine, netezind și ajustând ici și colo. Astăzi, fetele erau îmbrăcate în costume de safari în nuanțe de verde, kaki și bej. Kathleen alesese culori de contrast: roșu strălucitor, galben și alb. Machieuză care arăta mai mult ca o gospodină la universitate, își croia drum printre manechine, înlăturând imperfecțiunile. Coaforul, al cărui unic atribut masculin era o barbă rară și ascuțită, se învârtea prin mulțime, agitându-și periile cu eleganța unui matador care-și vântura

capă.

Erik își adusese cu el patru asistenți de producție. Doi dintre ei se ocupau de lumini. Ceilalți doi făceau de toate. Păreau că anticipează orice dorință a lui Erik, punându-i la îndemână filtre sau înlocuind casetele când una se umplea. Kathleen îi simpatiza pe toți, iar toți păreau că-l divinizează pe Erik. Privi cum unul dintre ei apleca un pom ca să-i rupă o frunză lată ce arunca umbră pe fața uneia dintre manechine.

— Tamara, ăsta nu-i un film porno, spunea Erik. Tamara stătea pe zidul care înconjura grădina. Purta o pereche de pantaloni scurți, verzi și un blazer alb. Pe sub blazer avea un tricou roșu. Briza oceanului îi dăduse la o parte materialul subțire, până ce sânul stâng ajunsese complet expus. Cei din echipă începură să fluiere și să urle ca lupii, iar celelalte manechine chicoteau. Pe Tamara toate astea nu păreau s-o afecteze.

Kathleen fusese șocată de nerușinarea fetei. Chiar cu o zi înainte, fuseseră cu toții la cazinoul din Freeport, unde Erik dorea să prezinte îmbrăcămintea de ocazie. Spre deosebire de cazinourile americane din Las Vegas, crupierii și dealerii purtau haine de seară, iar atmosfera era austeră și foarte englezească.

Tamara își făcuse apariția furioasă din cabina de probă improvizată, doar într-o pereche de bikini și trăgând după ea rochia neagră de satin pe care urma s-o prezinte.

— Ce dracu are asta? O întrebă ea pe Kathleen, care rămăsese mută de uimire.

Toți ochii din cameră se întorseseră către ele două. Kathleen era prea încurcată de goliciunea fetei că să poată răspundă imediat.

— Ce anume nu e-n regulă? Întrebă ea.

— Afurisita asta de rochie. Ar trebui să se potrivească, dar e prea strâmtă pe fund. Cine dracu răspunde pentru încurcătura asta, doamnă Kirchoff? Rostise numele apăsător, iar Kathleen reuși cu greu să-și rețină palma să n-o pocnească pe obrazul pe care Tamara îl machiase cu grișă.

— N-ai probat rochia aseară, așa cum trebuia? Întrebă Kathleen pe un ton de gheață. Dacă era nevoie de modificări, trebuiau făcute atunci. Doar n-am luat cu mine o mașină de

cusut numai ca să mă uit la ea.

— Am fost ocupată aseară, răspunse Tamara veninos și privi cu înțeles peste umărul lui Kathleen. Kathleen se întoarce și-l văzu pe Erik la o masă de joc, cu brațele încrucișate și privind scena care se petrecea în fața lui. Oare interesul lui nu era captat mai degrabă de sânii goi ai Tamarei, expuși la vederea tuturor, inclusiv a personalului șocat al cazinoului, nemișcat și incapabil să obiecteze în față spectacolului gratuit?

— Ce-mi propuneți să fac cu ea? Întrebă Tamara.

Kathleen ar fi avut o propunere excelentă, dar se abținu să și-o exprime.

— Eu sugerez, în această reclamă, să fie spatele... la cameră, sau să schimbi rochia cu una dintre fete. O rochie mai mare, adăugă ea cu înțeles.

Ochii de chihlimbar ai Tamarei se îngustară, privind spre ea.

— Rochia asta are un defect. Eu port exact măsura opt.

— Mai degrabă spre zece, ripostă Kathleen.

— Ești...

— Doamnelor, spuse Erik din spatele lor. Propun să ne continuăm lucrul. Trebuie să plecăm de aici până la patru. Tamara, du-te și pune-ți ceva pe tine. Draga mea, deși ești atât de încântătoare, nu e nici timpul și nici locul potrivit să-ți expui corpul tău minunat. Dacă poți să porți rochia, atunci pune-o pe tine. O să filmăm în așa fel încât să nu ți se vadă spatele.

Tamara ieși, cu sânii și părul săltând ritmic. Terminaseră reclama, dar Tamara rămăsese un subiect de discuție și de râs pentru tot restul zilei. Cineva din echipă o tachină:

— Tamara, azi o să fii ținta glumelor. Fără intenție, desigur. Tamara îi aruncă o privire înfricoșătoare.

Acum, căuta din nou să provoace senzație, stând pe zidul grădinii, în vântul ce-i dezgolea trupul într-un mod mai sugestiv decât goliciunea totală pe care și-o arătase cu o zi în urmă.

Erik, ignorat până atunci, o abordă răbdător.

— Fă ceva cu bluză aia blestemată! Kathleen sesiză o undă de asperitate în vocea lui.

— Păi, nu știu ce să fac cu ea, zise Tamara.

Erik se întoarce pe călcăie privind restul grupului, până ce ochii se luminau zărind-o pe Kathleen.

— Kathleen, vrei te rog...

Lăsa restul nerostit, dar cererea implicită era clară. Ea era tentată să-i spună s-o facă el sau să se ducă la dracu', dar n-o făcu. Traversă curtea până la zid. Își puse mâinile în șolduri, privind în sus spre manechin.

— Ei bine, eu n-o să mă urc până acolo, îi spuse ea Tamarei, care rămăsese unde se afla.

În cele din urmă, Tamara se dădu jos în silă și-și arătă pieptul lui Kathleen, care înțelese imediat care era problema și-și dădu seama că s-ar fi putut evita timpul pierdut.

— N-ai legat bretelele destul de strâns.

Se învârti în jurul Tamarei și se ridică pe vârfuri ca să potrivească bretelele pe sub blazer. Desfăcu nodul nepotrivit pe care-l făcuse Tamara și făcu un altul, trăgând bluza mai strâns peste sânii fetei.

— Acum e prea strâns, obiectă Tamara.

— De acord, spuse Kathleen. Ești prea mare ca să porți un asemenea tricou, dar nimeni n-o să observe asta în reclamă.

— Mai bine ți l-aș da ție, strigă Tamara, întorcându-se și privind în jos spre Kathleen. Niciunul nu poate fi prea mare! Nu ți-ar strica nici chiar ție ceva în plus. Eu...

— Tamara! Vocea imperativă a lui Erik izbucni în aer. Nu ne-ai ținut în loc destul timp? Urcă-te înapoi pe zidul ăla și aruncă-mi un zâmbet. Slavă Domnului că nu poți zâmbi și vorbi în același timp.

Râseră cu toții, în timp ce fata își reluă locul.

— Îți mulțumesc, îi spuse Erik lui Kathleen, când aceasta trecu pe lângă el.

— N-ai pentru ce, fu răspunsul ei rece.

Totul fusese astfel de când părăsiseră San Francisco.

În săptămâna de la Ocho Rios, Jamaica și acum pe Grand Bahamas, el fusese politicos, prevenitor și detașat. Se purtau unul cu altul ca niște străini care se întâlniseră să facă o treabă profesională, deși poate prea reținuți. În fiecare seară, el venea în apartamentul ei și verifică lista cu cadrele pe care trebuia să le tragă a doua zi. Ea o compara cu lista ei de haine și accesorii pentru fiecare manechin, asigurându-se că ele coincideau cu ceea ce avea el nevoie. Când terminau, el îi mulțumea, îi ura

noapte, bună și plecă. Nu mâncau împreună, nu stăteau la cafea și la conversații care nu erau strict necesare.

Golul din inima ei crescuse, până când ajunsese să se teamă că în curând o va cuprinde în întregime. Cu cât relațiile lor deveneau mai rigide, cu atât mai mult își dădea seama că îl iubește. Dacă înainte se îndoia uneori de asta, acum era un fapt de necontestat. Ceea ce simțea ea pentru Erik nu era doar o dorință de împlinire sexuală. Îl iubea.

Totuși, dragostea ei pentru Erik nu-i diminuase sentimentele față de Seth. Ceea ce simțea pentru Seth era, adevărat, curat și puternic. Pe Seth, îl iubea ca pe un frate drag. Îl prețuia, considera drept o adevărată comoară dragostea pe care știa că i-o purta.

Dar pe Erik îl iubea mai mult. Dacă inima ei îi aparținea lui Seth, sufletul ei era al lui Erik. Dar Erik nu era conștient de asta.

În fiecare zi, el părea că se îndepărtează tot mai mult de ea, pe măsură ce dragostea ei, dimpotrivă, creștea. Îi plăcea să-l privească cum lucrează. Era priceput, cerând subordonaților tot atât de mult pe cât oferea el însuși. Lucra neîncetat, refăcând scenele, până când era convins că rezultatul era cel mai bun posibil. Tindea spre perfecțiune cu ardoarea unui artist.

Trupul lui împrumutase culoarea aramei de la soarele tropical, în numai cele câteva zile de când sosiseră. Pe măsură ce pielea se înnegrea, părul lui devenea mai blond. Uneori nu purta pe el decât un șort jerpelit și un tricou care fusese croit să-i acopere doar umerii și partea de sus a pieptului. Către amiază, îl scotea. Numai la cină, Kathleen îl vedea îmbrăcat cu pantaloni de pânză și cămașă sport.

Complexul Wesf E'nd de pe Grand Bahamas fusese ales pentru că oferea condiții perfecte și avea o piscină nemaipomenită. Seara, toată echipa se strângea în jurul piscinei ca să înoate, să joace cărți și să discute la un pahar. Formau un grup compact. Cei câțiva bărbați profitaseră din plin de cele mai cooperante dintre manechine și schimbaseră partenererele de pat de mai multe ori. Kathleen credea că știe cine era parteneră lui Erik.

În ziua aceea, nu mai făcură nicio pauză și tocmai terminau înregistrarea la Harry's Bar, când nori de furtună se iviră la

orizont dinspre apus. Ploua puțin aproape în fiecare după-amiază, dar acești nori păreau mai serioși. Erik se grăbi să-și pună la adăpost prețiosul echipament, râsuflând ușurat numai când totul fu ambalat și în siguranță.

Caravana tocmai intră în parcare hotelului, când izbucni furtuna. Toată lumea strânse ce putu din mașini și se grăbi spre camere." Kathleen avea nevoie de spațiu atât pentru lucru cât și pentru depozitarea hainelor, așa că Erik aranjase pentru ea un apartament de mai multe camere într-un grup de clădiri cu un singur etaj, situate mai departe de hotel. Din fericire, ea reuși să pună la adăpost rulota închiriată. O deschise și luă hainele, pe care ploaia torențială le udă doar puțin până să ajungă cu ele înăuntru. Ea însă reuși să se ude până la piele.

Făcu un ultim drum până la mașină și cără ultima tranșă înăuntru. Urma să mu'te mai târziu mașina parcată neregulamentar. Închise ușa, dar aproape imediat se auzi o ciocănitură. Inima ei tresări când deschise ușa și-l văzu în prag pe Erik, cu hainele și părul picurând de apă.

— Bună, zise el. Ai reușit să te descurci?

— Da, replică ea și se dădu la o parte. Intră.

El intră și ea închise ușa.

— Trebuie să închid aerul condiționat, altfel o să îngheți. Trecu prin spatele lui spre termostatul din perete.

El simți pe spate atingerea ei. Avu o reacție de tresărire. Doamne! Oare când o să înceteze s-o mai dorească? Acest purgatoriu nu durase destul? Său continua la nesfârșit? O privi cum pășea spre masă ca să aprindă lumina, căci ploaia întunecase camera.

Când se întoarse spre el, arăta ca după o bătălie. Avea pe ea o pereche de pantaloni scurți, verzi și un tricou în dungi albe și verzi, fără mâneci și cu decolteu adânc. Nu-și dădea seama că era ud de ploaie și se mula pe ea ca o a doua piele? De ce dracu' nu-și pusese tocmai azi sutien? Știa că picioarele ei erau mai frumoase decât ale oricăreia dintre manechine? Pielea ei strălucea, bronzul de pe ea avea culoarea caiselor coapte. Își aruncase sandalele și stătea desculță. Unghiile de la picioare erau vopsite într-un coral delicat.

Ochii lui se întoarseră spre fața ei, evitând să-i privească sânii

provocatori. Genele îi erau ude de ploaie și îi scoteau în evidență strălucirea verde a ochilor. Buzele erau întredeschise și se părea că-i aude respirația ușoară și iute. Era cea mai bună gură de sărutat pe care o văzuse vreodată și simți o dorință aproape dureroasă de a străbate distanța dintre ei și de a-și lipi buzele înfometate de ale ei.

De ce ea? De ce, dintre toate femeile pe care le avusese în viața lui, tocmai' pe ea nu și-o putea scoate din minte? Purtase în ea copilul lui și-l născuse în taină. Doar întâmplarea făcuse ca el să afle de existența fiului său.

Virulența verbală a lui Erik fusese deliberată, când o atacase atât de brutal în seara aceea la el acasă. Voise ca și ea să sufere. Cuvintele lui o insultaseră intenționat, în feminitatea ei. Răspunsul ei îl lovise sub centură. Oricât ar fi de dureros de înfruntat adevărul, Kathleen avusese dreptate. Era urât din partea lor să-l trădeze pe Seth. N-ar fi fost corect și acum... Putea vreunul dintre ei să scape de atracția care-i atrăgea ca un magnet?

Ea fusese făcută să iubească fizic, mult și des. Oare ce putea să însemne viața ei cu Seth, pe care Erik știa că ea îl adoră? Acesta era motivul pentru care ochii ei erau adesea triști? El știa că era predispusă din fire spre râs, spre glumă. Și totuși, nu mai era aceeași femeie tânără și fericită pe care o întâlnise în Arkansas. Acum se maturizase și părea resemnată. Din cauza maternității? Sau păstra în ea regrete adânci?

Oricât s-ar fi schimbat fiecare din ei, un lucru rămăsese neschimbat. O dorea la fel ca întotdeauna. Dar și această dorință avea altă dimensiune. Și tocmai această nouă dimensiune îl neliniștea. Dorința lui devenise nevoie. Consimțământul ei devenise obligatoriu pentru liniștea lui. Aprecierile ei față de munca lui erau mult mai valoroase decât banii pe care-i primea. Îi dorea trupul, dar voia ca și ea să reacționeze. Uneori – chiar deseori – tânjea după o atingere tandră și liniștitoare a mâinilor care-l mângâiau pe Theron. Erik refuza să creadă că n-o să mai simtă nicicând acea atingere.

Ea era a lui. Gândul că ea aparținea altui bărbat îl umplea de furie. Ea era a lui, ca și fiul lui. Nimeni...

— Erik? Îl chemă ea întrebător.

Își dădu seama că, probabil, fața lui lăsase să se vadă ceva din ceea ce simțea, dar și-o mască iute. Nu mai avea de gând să-i arate cât de mult ținea la ea. Își bătuse joc de el de prea multe ori.

— Am venit să-ți spun că am verificat la centrul meteorologic și se pare că trebuie să rămânem în casă cel puțin douăzeci și patru de ore, din cauza taifunului. Le-am dat tuturor zi liberă mâine. Câteva m-au întrebat ce să facă într-o zi liberă, dacă plouă, dar... înălță din umeri și se strâmbă nostim. Eu sunt șeful.

— Cum merge treaba? Ești mulțumit de ce-ai făcut?

Ochii lui se luminară de plăcere, ca de fiecare dată când vorbea despre munca lui.

— Da. Am început să... Se opri brusc. Se pregătea să-i spună că voia s-o cheme în camera lui ca să vadă casetele pe care le trăsese. În ultimul moment, reuși să reziste tentației. Nu dorea să stea în aceeași cameră cu ea pe întuneric și să știe că nu poate fi a lui, ceea ce-i aduse în gând o altă întrebare.

— Ai sunat acasă?

— Am sunat alaltăieri și totul era bine. Am să telefonez din nou astă-seară. Theron... Se opri brusc.

— Da? Ce-i cu el?

— I-a ieșit încă un dinte, îi spuse ea, Aici! Și-i arată dintele ei.

— Serios? Erik râse. Băiatul ăsta o să mănânce în curând friptură.

Kathleen râse și ea.

— Mănâncă, deja.

— Da?

— Tocată, bineînțeles.

— Oh, bineînțeles, glumi Erik. Cred că nu mă prea pricep la bebeluși. Cuvintele veniseră firesc, dar rămăseseră parcă suspendate în aer.

Kathleen privi în altă parte, când murmură.

— Nu, cred că nu!

Doar sunetul ploii întrerupse tăcerea, până când Erik spuse:

— Îți parchez eu mașina, dacă-mi dai cheile.

— Mulțumesc. Kathleen îi puse cheile în palmă, fără să-l atingă.

— Să stai prin preajmă, cu vremea asta.

— O să stau.

El dădu din cap și se întoarse, deschise ușa și dispăru în ploaie.

Kathleen termină de pus toate hainele și accesoriile la loc în cutiile lor, înainte de oră la care trebuia să meargă în sufragerie pentru bufetul de seară. Se gândise să ceară să se trimită o tavă, dar își zise că asta ar atrage și mai mult atenția, decât dacă s-ar duce la cină, încercând să-și ascundă proasta dispoziție. Nu crezuse că poate suporta prea multe momente de intimitate cu Erik în felul în care fuseseră după-amiază. Să-l aibă atât de aproape fizic, dar atât de departe din orice alt punct de vedere, era o tortură pe care dorea s-o evite, dacă putea.

Se îmbracă, se duse în sufragerie și se alătură trioului de manechine de la masa ei. Când termină de mâncat, Kathleen se scuză și se întoarse în camera ei, încercând să-și concentreze atenția asupra filmului de televiziune transmis de la o stație din Miami.

Cu convingerea că starea se datora oboselii, se culcă devreme, dar se perpeli în zadar mult timp, până ce hotărî să dea o raită pe-afară, până la debarcaderul de pescuit. Poate că asta ar obosi-o destul psihic, ca să poată adormi, își trase pe ea un trening și, desculță, ocoli zona piscinei îndreptându-se pe dalele întunecate spre debarcaderul unde se zărea tremurând apa limpede cum e cristalul. Ploaia se opri pentru o vreme, dar norii grei se mișcau deasupra, lăsând din când în când luna să lumineze intermitent.

Într-unul din momentele când luna își strecura razele palide printre nori, exact când se pregătea să se întoarcă în camera ei, îl zări pe Erik. Stătea lungit pe o pătură, foarte aproape de locul unde apa scâldea plaja, lăsând să se formeze o spumă dantelată.

Nu se putea înșela în privința lui. I-ar fi recunoscut silueta chiar pe cea mai întunecată noapte. Purta numai un sumar costum de baie și, sprijinit în coate, privea spre apă. Un chicotit adânc ieși din pieptul lui. Kathleen se uită către apă, căutând să vadă ce-l putea amuza atât de tare, căci era singur.

Dar nu era singur. Tamara ieșise din apă, goală și strălucitoare în lumina lunii. Părul ei părea o mantie de argint aruncată peste umerii și spatele ei.

— Nu ți-e teamă că ai putea să calci pe vreun arici de mare, pe întuneric?

— Nu, fiindcă ai veni tu să mă salvezi.

Vocile lor se auzeau clar lângă apă și păreau că nici nu-și închipuiau că-i aude cineva.

— Aș veni, pe dracu', spuse Erik. Sunt prea relaxat și leneș.

Râsul gădilat al Tamarei ajunsese la urechile lui Kathleen ca zgomotul unui pahar spart.

— Știu eu cum să te fac mai puțin relaxat.

— N-ai decât să încerci, o provocă Erik.

Tamara ajunsese lângă el, stropindu-l cu apă pe piept.

— Asta-i partea cea mai distractivă, spuse ea.

Kathleen nu mai putu suporta să privească, după ce Tamara se așeză lângă el, pe pătură.

Alergă cu pașii tăcuți spre apartamentul ei.

— Ar trebui s-o concediez pe căteaua asta, țipă ea la pereți. La urma urmei, sunt doamna Kirchoff. Eu răspund, nu? Nu eu îl reprezint pe Seth? Iar Seth l-a angajat pe Erik. Mă duc chiar acum acolo și o concediez. Dar chiar când se întoarse și puse mâna pe clanță, hotărârea ei se evaporă. Doar n-avea de gând să se întoarcă pe plajă, știind ce va găsi acolo. Și nici n-avea s-o concedieze pe Tamara. Nu-i putea da lui Erik satisfacția de a ști că e geloasă.

Fără să se gândească la urmări, intră în dormitor și trase din dulap o valiză, începând să arunce lucrurile în ea. După ce-și luase ce avea nevoie, părăsi camera și se îndreptă către holul hotelului. Începuse din nou să plouă tare.

— Trebuie să plec de aici, astă seară. Ce curse de avion există pe aici?

Recepționarul de serviciu, somnoros, își înălță privirea.

— Nu știu, să vedem. Vremea asta și toată... încercă s-o convingă, pe ocolite. Puteți lua avionul de dimineață de Sân Francisco. Pleacă la 7. Dar cu vremea...

— Poate cineva să mă ducă la aeroport în seara asta? Aștept acolo.

— Cred că da, dar doamnă, de ce...

— Unde e șoferul? Întrebă ea nerăbdătoare.

— Era la Bar ultima dată...

— Mulțumesc, sunt cu echipa domnului Gudjensen. Dacă are cineva nevoie să intre în camera mea înainte ca eu să mă întorc, poți să-i dai o cheie.

Îl găsi pe șoferul sceptic, care mormăi ceva despre faptul că trebuie să-și lase paharul și să ducă pe cineva la aeroport, când nici măcar nu era vreun avion acolo...

Ea stătu toată noaptea în clădirea părăsită. Dimineața, așteptă răbdătoare sosirea cursei și fu mulțumită că avea numai patruzeci și cinci de minute întârziere. Încă ploua torențial.

Zborul către San Juan fu extrem de dificil, iar Kathleen se temea că în orice moment avionul s-ar putea prăbuși în ocean. Puerto Rico nu era totuși destinația ei finală, căci era prea aglomerat. Ea dorea izolare. Ceru informații la aeroport.

— Puteți încerca la Chub Cay. E o insulă particulară, o informă femeia de la ghișeu. Zona hotelieră e relativ mică. Insula abia acum se dezvoltă, dar e încântătoare și izolată, așa cum ați spus că doriți.

— Bine, spuse Kathleen. Cum ajung acolo?

— Astăzi nu e decât un singur zbor și pleacă... verifică orarul, peste douăzeci de minute.

Kathleen alergă spre ghișeul de bilete al liniei aeriene și cumpără un bilet. Inima i se strânse când văzu avionul. Era cam jumătate din mărimea celui din care abia coborâse. De fiecare dată când vedea un avion, își amintea cum privise jet-ul lui Erik coborând pe pistă din Fort Smith, urmat de prăbușirea aceea dezastruoasă. De atunci, nu mai putea călători liniștită cu avionul. Mai cu seamă pe ploaie.

Ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi avut loc accidentul? Erik s-ar fi întors în seara aceea. Poate că, la cină, i-ar fi vorbit despre fratele lui și despre Sally.

Descurajarea îi atârna grea ca o piatră pe inimă, când se urcă în avion. Din fericire, zborul fu scurt și se văzu curând în hotelul insulei. Ca să fie complet singură, alesese un bungalow separat de clădirea principală.

Kathleen fu condusă până la ușă într-un cart de golf de către un angajat al hotelului, care-i duse bagajul în camera intimă, primitoare, cu vedere spre ocean, după care ea se prăbuși extenuată pe pat. Ploaia cădea ca o cortină grea prin care

anevoie se putea zări ceva. Simțindu-se odihnită și în siguranță, intră în baia nichelată și făcu un duș care o învioră. În timp ce-și peria părul, se gândi să sune acasă, dar hotărî să amâne. O să sune a doua zi dimineată. Astă seară dorea să fie singură.

Își trase din nou pe ea costumul de trening. Galbenul cald îi scotea în evidență bronzul reînnoit. Se ghemui în pat cu o pernă la spate, luându-și cartea pe care o cumpărase la repezeală de la un stand de pe aeroportul San Juan.

Furtuna se înăsprise. Tunetele se auzeau mai aproape, iar fulgerele luminau amenințător cerul. Se duse la fereastră și puse mâna pe cordonul draperiei.

Mâna îi rămase paralizată când zări pe cineva alergând greoi prin ploaia care cădea nemilos. Se clătina îndoit de forța vântului, dar reușise să pășească mai departe.

Inima i se opri când își dădu seama că silueta aceea venea direct către ușa ei.

Kathleen abia avu timp să se dea înapoi înspăimântată, când ușa se dădu de perete și Erik năvăli înăuntru.

Hainele de pe el erau learcă, iar părul îi era lipit de cap. Respirația îi era agitată și greoaie, făcând ca pieptul să se ridice și să coboare ca niște foale. Ploaia îi picura de pe lobii urechii, de pe nas și din sprâncene. Și ținea pumnii strânși pe lângă coapse. Se uita la Kathleen, care se retrase lângă fereastră, mai puțin speriată acum de ceea ce se întâmpla afară, decât de el.

Părea un adevărat fiu al lui Thor, născut din zeul tunetului în timpul unei furtuni.

Ochii lui erau la fel de reci ca vânturile din Nord. Fața lui era groaznică. Era fața întunecată a răzbunării, hotărâtă să se răfuiască cu un biet suflet rătăcit care avusese îndrăzneala să-i ofenseze pe zei.

— Trebuie neapărat să scot dracii din tine, mârâi el.

Ca un refren amenințător, ușa se trânti în spatele lui.

Capitolul XIX

Spaimei de la început îi luă locul furia, născută din gelozie și frustrare. Părăsind falsa siguranță a ferestrei, îl înfruntă cu tot corpul clocotind de furie reținută.

— Pleacă de-aici și lasă-mă în pace.

— O, nu, doamnă Kirchoff. Nu după ce mi-am riscat viața ca să ajung aici. N-am de gând să plec, până nu fac lucrul pentru care am venit.

Fața ei se făcu palidă, în ciuda hotărârii de a-l disprețui.

— Ai zburat până aici pe vremea asta? Arată spre fereastra de afară. Cum?

— Am găsit un pilot cu mai multă dorință de câștig decât bun simț și l-am mituit. L-am lăsat la toaletă pe aerodrom, nu se simțea prea bine.

— Ai fost nebun că ai venit până aici. Și ți-ai irosit timpul, banii și tot efortul tău eroic. Nu vreau să te văd. Te rog să părăsești camera.

El râse diabolic.

— Nu există altă cale.

Făcu doi pași amenințători spre ea și, ca să amâne ceea ce acum se părea inevitabil, îl întrebă grăbită:

— Cum m-ai găsit? N-am spus nimănui unde plec.

— Ți-ai făcut din asta un obicei prost, doamnă Kirchoff, îi reproșă el. De data asta nu ți-ai șters foarte bine urmele. Recunosc că, atunci când am ajuns la Săn Juan și nu ți-am găsit numele înregistrat la niciun hotel, ți-am pierdut urma pentru o vreme, dar n-a fost prea greu să mă întorc de unde am pornit și să întreb de o... n-are importanță despre ce am întrebat. Te-am găsit. Gura lui se îngustă într-o linie aspră, amară. Hainele lui ude formaseră o băltoacă la picioarele lui, care se mări când veni mai aproape. De ce ai fugit fără să lași vorbă la nimeni? Ochii lui se înfipseră în privirea ei, împingând-o din nou către fereastră.

Kathleen își înghiți un nod de frică. Nu putea s-o lovească. Asta știa, nu-i așa?

— Eram... eram obosită. Aveam nevoie să plec puțin. Intenționez să mă întorc până începeați din nou fiămările. N-am dreptul la o zi liberă ca toți ceilalți? Întrebă ea agresiv.

— Da, dar ai fost singura care ai ales să pleci pe furiș, ca un hoț, în mijlocul nopții, fără să anunți pe nimeni unde pleci. Ai fost

singura care a părăsit restul echipei, lăsându-l pe șeful acestei echipe să-și spargă capul de îngrijorare. Crezi că asta se cheamă a avea un comportament responsabil, doamnă Kirchoff?

— Încetează să-mi mai spui astfel, de parcă ar fi un epitet, îi reproșă ea.

El râse cu insolență.

— Ți-e rușine de numele tău, doamnă Kirchoff? Sau ți-e rușine de cum ai ajuns să-l porți? Bietul Seth n-a putut niciodată să-ți cântărească talentele, nu-i așa? Pe viața mea, nu reușesc să înțeleg de ce un tip cumsecade ca el ți-a oferit o șansă când erai însărcinată cu fiul meu.

— Taci din gură! Plecă de la fereastră și se îndreptă către un mic dulap cu sertare, stând cu spatele la el. Unul ca tine nu poate să înțeleagă bine un bărbat onorabil, cum e Seth. Nu toți bărbații sunt atât de răsfățați și egoiști ca tine. Nici atât de josnici, cu gândul la un singur lucru, cu simplitatea redusă a unui adolescent.

— De unde știi tu atât de bine la ce mă gândesc eu? Hm?

O urmări prin toată camera. De câte ori Kathleen se mișca, era în spatele ei, pe urmele ei, amenințând-o, lăsând o dâră udă după el.

— Dacă eu nu știu la ce te gândești, sunt sigură că Tamara ar putea să-mi spună. Am văzut-o cum s-a întors pe mal în noaptea trecută, fără să calce pe niciun arici de mare!

Încetaseră, dar torente de ploaie continuau să cadă pe nisip și pe suprafața apei. Vântul îndoia puternic palmierii.

Erik își ridică o sprânceană întrebător.

— Ne-ai spionat? Întrebă el amuzat.

Kathleen se întoarse pe călcâie și-l privi din nou în, față, furioasă.

— Nu! Nu puteam să dorm și am ieșit să mă plimb pe faleză. Fără îndoială că nu erați greu de reperat. Evident că nu vă păsa dacă erați văzuți. Am plecat înainte ca scenariul să devină dezgustător.

— Deci nu știi exact ce s-a întâmplat, nu?

— Bănuiesc.

— Ești geloasă?

— Ge... geloasă? Pufni ea. Cred că glumești!

— Nu, nu glumesc. Ai fugit pentru că nu puteai să suporti că sunt cu Tamara.

— Nu puteam să suport văzând doi oameni în toată firea purtându-se ca... ca niște copii obraznici! Cred că probabil ai o atracție specială pentru făcut dragoste lângă apă.

În momentul în care rosti cuvintele, Kathleen ar fi dorit imediat să și le retragă. Pieptul se umplu de emoție și de supărare, în timp ce se priveau unul pe altul. Acum, Erik, știa că ea își amintea – păstra cu grijă clipele în care făcuseră dragoste lângă râu.

O privi ținută pe sub sprâncenele încruntate și vocea lui era tulburată când spuse:

— Deci, îți amintești.

Inima ei bătea cu putere și ar fi vrut să-și smulgă privirile de sub privirea lui, dar ochii refuzau comenzile creierului ei.

— Da, zise ea, plecându-și capul. Era mai bine dacă nu s-ar fi întâmplat niciodată.

— Era mai bine?

Capul ei zvâcni în sus și spuse hotărâtă.

— Da!

— Nu l-am fi avut pe Theron!

— Oh, oftă ea și-i întoarse din nou spatele. Slăbită, se rezemă de fereastră căutând un sprijin, deși se gândea că nimic nu putea fi atât de puternic încât să-i poată susține greutatea din inimă. El spusese „noi”. Greșea. Theron nu era al lui, era al ei. Al ei și al lui Seth. Mai mult în șoaptă, spuse:

— Cât timp o să ne mai reproșăm totul unul altuia în felul ăsta? De fiecare dată când suntem împreună, facem tot posibilul să ne îndurerăm unul pe celălalt. Eu mă predau. Am obosit să mă lupt cu tine, Erik.

— N-am venit aici să mă lupt. Vocea lui sună chiar în spatele ei, deși nu-l auzise când se apropiase.

Sângele se urcă în obraji și închise ochii strâns.

— De ce ai venit după mine?

Erik nu răspunse. Rămase nemișcată mult timp, așteptându-i răspunsul, dar el nu răspunse tăcerii ei rugătoare. În cele din urmă, se întoarse spre el, înălțându-și capul ca să-i privească fața care i-o căuta pe a ei.

— De ce ai venit după mine?

— Pentru că nu puteam să te las să dispari din nou din viața mea. Prima dată abia am reușit să supraviețuiesc, spuse el răgușit. Trebuie să te întorci în viața mea, Kathleen.

— Sunt măritată.

— Da, legal. Dar omul acela nu e soțul tău adevărat. Mâinile lui Erik se așezară firesc dar ferm pe umerii ei. Ai avut vreodată relații sexuale cu bărbatul cu care ești căsătorită?

Atunci, în momentul acela, ar fi trebuit să-l palmuiască și să-i spună că viața ei intimă cu Seth nu-l privea pe el. În loc de asta, Kathleen clătină din cap.

— Nu.

— Este el tatăl fiului tău? Mâinile lui, calde și puternice, îi cuprinseră obraji și-i dădură capul pe spate.

— Nu zise ea, în timp ce fața lui se aplecă până ce buzele se lipiră de ale ei. El întrebă răgușit:

— Cine e soțul tău, Kathleen?

— Tu, răspunse ea încet, înainte ca buzele lui să-i cuprindă gura și să fie prinsă într-o îmbrățișare strânsă.

O ridică de la pământ, lipindu-i trupul de al lui atât cât îi puteau permite hainele.

— Kathleen, sărută-mă, sărută-mă, îi ceru el, ridicându-și buzele de pe buzele ei numai atât cât să poată trage aer în piept.

Ea îl ascultă abandonându-se, oferindu-i gura și pornind cu limba într-o incursiune sălbatică. Când în cele din urmă picioarele ei atinseră pământul, el o cuprinse cu brațele și-i presă fața de pieptul cămășii lui ude.

— Și să nu mă mai părăsești niciodată fără să-mi spui unde ești. Ea îi simțea răsuflarea în păr, cu fiecare cuvânt.

— Nu, zise ea, clătinând din cap. N-o să te mai părăsesc. Apoi vocea ei se schimbă și răsă încetisor.

— Dar îmi promiți și tu ceva?

El se trase încet înapoi și o privi.

— Ce?

— Că n-o să mă mai uzi data viitoare când vii după mine.

El văzu lucirea glumeață, veselă, din ochii ei verzi, pe care nu i-o mai văzuse de când o sărutase și-i făcuse semn în ziua aceea tragică de acum mai bine de doi ani. Privirea pe care i-o înapoie

era deschisă și fără grijă, lipsită de cinismul aspru care de obicei îi curba gura într-o parodie de zâmbet.

— Îți promit.

O sărută din nou, jucându-se cu buzele ei. Ea căută să-i prindă gura și mormăi necăjită că nu putea să ajungă la ea. Când el își înălță capul, ea zări o sclipire vicleană în ochii lui.

— N-am luat cu mine alte haine. Ce crezi că pot să fac?

— Păi, răspunse ea, ca și cum ar fi cântări o problemă importantă. Probabil că urmează să ne sărutăm mult timp de-acum încolo. Și pentru că nu vreau să mă plimb pe-aici într-un trening ud, cred că singura soluție ar fi să-ți scoți toate hainele.

Erik pocni din degete și se lumină la față.

— Cum de nu m-am gândit la asta?

Ea chicoti ca o puștoaică.

— Dă-le jos de pe tine și-ți aduc un prosop.

O apucă de braț...

— Încă o sărutare înainte să pleci.

Ea îl sărută și apoi intră în baie.

Acolo, Kathleen își pulveriză iute Mitsouko pe umeri și pe sâni. Se păru foarte normal să-și scoată costumul de sport. Ieși din baie cu prosopul în față.

Erik se dezbrăcase și, când se întoarse spre ea, nimic nu-i mai acoperea goliciunea. Ea își ținu răsuflarea când îi văzu trupul. Era superb în toată forța și duritatea lui.

Veni încet spre ea, studiindu-i reacția și având încredere în ceea ce vedea în ochii ei. Când rămase la o distanță milimetrică de ea, Kathleen îi spuse:

— Tu ești prințul meu danez!

— Nu, acela era Hamlet.

Ea zâmbi.

— Nu avea nimic în plus față de tine!

Ridică prosopul și începu să-i șteargă părul, până când acesta deveni aproape uscat. Pe urmă, trecu mângâietor cu țesătura moale a prosopului pe fiecare trăsătură a feței lui. Apoi pe umeri și pe brațe și, când prosopul se lăsă mai jos „îl auzi cum își trage răsuflarea, văzând că și ea era goală.

Îl puse prosopul pe piept, presându-l cu mâinile ca să-l usuce. Era mai mult o mângâiere decât o necesitate. Mâinile ei coborâră

peste pântec, către abdomenul lui. Kathleen zâmbi pe ascuns de dezamăgirea lui când ea ridică prosopul și i-l puse pe umeri. Dar în schimb putea s-o privească fără ecranul prosopului.

Ea luă în mâini capetele prosopului și le trase în sus și în jos pe umerii și pe spatele lui, apropiindu-se din ce în ce mai mult de el. Când ajunse în josul spatelui, Erik își ținu răsuflarea așteptând. Răbdarea îi fu răsplătită.

Îi trecu prosopul peste șolduri, stând în fața lui. Acum era rândul ei să deschidă ochii mari de mirare și să geamă de plăcere, când îi simți potența atingând-o.

— E vina ta, îi spuse el când îi observă reacția. Mustața lui îi gădilă urechea, murmurându-i: Tu ai provocat boala și numai tu poți s-o vindeci.

Încetând joaca, o cuprinse cu brațele și o trase spre el. Buzele lui le acoperiră pe ale ei, desfăcându-le cu limba. Îi mușcă ușor buzele cu dinții.

Kathleen se lipi de el, cu o senzație vie de furtună, în timp ce fiecare nerv al corpului ei tânjea după atingerea lui. Mâinile lui abile îi cuprinseră șoldurile și o ridicară, făcând-o să-i simtă pasiunea.

Erik nu mai pierdu timpul. Prinzând-o pe sub genunchi și pe după talie, o duse către patul care-i aștepta. O lăsă pe perne și se așeză lângă ea, sprijinindu-se în cot ca s-o privească.

— Kathleen, nu mă lăsa să merg mai departe dacă...

Ea îi puse degetele pe buze.

— Erik, te rog să mă iubești. Acum.

El ridică brațul și-i luă mâna care-l mângâia pe ceafă, aducându-i palmă la gura lui.

— De obicei mă mândresc cu rezistența mea, dar nu mai pot să aștept.

— Nici eu, îngână ea și se mișcă spre el până când el nu mai avu decât să se întindă deasupra ei. Corpul ei se potrivea după al lui, într-o rugămintă tăcută, iar el îi umplu golul dureros, pătrunzând adânc în ea.

— Scumpo...! Rosti el recunoscător. Erai pregătită pentru mine, Kathleen. Oh, Dumnezeu, credeam că-mi aduc aminte cât de bine ne era, dar memoria îmi slăbise. Dacă s-a pierdut ceva, dragostea mea, numai memoria mea a fost aceea.

Mâinile lui îi prinseră fața, pe care o acoperea de sărutări ușoare.

Ea simți că el era atent, aproape temător. Privind adânc în ochii lui cerești, cu buze tremurânde, ea îi spuse:

— Nu te abține, Erik. Te vreau în întregime.

— Kathleen, iubita mea... comoara...

O pătrunse cu totul. Arcuindu-se la fiecare mișcare a lui, își dăruiră totul.

— E minunat, oftă ea sub mâinile lui puternice care-i mășau mușchii umerilor.

— M-am gândit eu că o să-ți placă.

— Cum de te pricepi așa bine?

— Exercițiu, râse el.

— Oh, nerușinatule! Strigă ea și întoarse capul să-l privească.

El o bătu în joacă pe fund.

— Stai jos la loc sau mă opresc. Masajul fusese ideea lui, după ce făcuseră duș și se întorseseră în pat.

— Nu o s-o faci, îți place prea mult să mă mângâi.

— Dacă devii prea încrezută, va trebui să te pedepsesc.

Ea ridică o pleoapă curioasă, cealaltă rămânând îngropată în pernă.

— Cum? Întrebă Kathleen nepăsătoare.

— Oh, am o mulțime de mijloace diabolice. De exemplu, spuse el mutându-și mâinile de pe spate pe șoldurile ei, pot să facă intenționat chestia asta.

El îngenunchease acum între coapsele ei frământându-le cu mâini pricepute. Degetele lui o mângâiau fără milă, dar fără să atingă exact locul unde ar fi dorit ea.

— Erik...

— Doamna și-a primit lecția? Erik stătea lungit deasupra ei și-și strecură mâinile pe sub ea să-i mângâie sânii, pe care ea i-i oferi, ridicându-se puțin.

— Da, răspunse ea languros. Îi simțea răsuflarea fierbinte pe piele, în timp ce el îi dădu la o parte părul cu nasul și începu să-i sărute urechea.

Șoldurile lui se așezară mai bine peste ale ei și ea simțea tăria presiunii lui masculine.

— Erik, te rog.

El îi sărută obrazul.

— Nu. Te-am așteptat prea mult timp, Kathleen. Îi apucă umărul și o întoarse cu fața spre el. Îi ridică părul de pe frunte și zâmbi expresiei descurajate de pe fața ei. Asta e oare femeia care m-a acuzat pe mine că sunt obraznic? Hm?

— Absolut aceeași, răspunse ea malițios, atingându-l.

El îi prinse mâinile.

— Ai grijă. Data trecută ne-am cam grăbit. S-a terminat prea repede. Nu vreau să mă grăbesc. Vreau mai întâi să te ador.

O sărută. Era un sărut ușor, care înflori pasionat și le cuprinse gurile cu totul. Era un sărut prin care își ofereau și primeau, se tachinau și se împlineau, care promitea și garanta.

— Miroși întotdeauna atât de frumos, șopti Erik, în timp ce-i explora zona de sub ureche, croindu-și apoi drum pe gât și în jos spre pieptul ei.

El se ridică și-i privi cu uimire și adorație sâni. Mâna lui se așază pe sânul ei și-l frecă ușor, într-o mișcare circulară.

— Ridică-ți brațele în jurul capului, o rugă el.

Kathleen se supuse și el privi în jos la poză minunată pe care i-o oferea.

Părul ei era împrăștiat ca un nor întuncat pe perna albă. Perfecțiunea feței ei era așezată în acest cadru fermecător. Pielea ei, pe care zonele bronzate contrastau cu carnea mai albă din partea apărută de bikini, strălucea caldă, sfârcurile ei erau ca niște coroane mândre și tentante.

— Ești perfectă, murmură el. Exact măsura care trebuie. Nici prea mare, nici prea mică, infinit de feminină. Își lăsa capul în jos și atinse cu limba sfârcurile închise, urmărind cum se măreau excitate. Ești superbă, șopti el.

Apoi cuprinse cu gura unul din muguri și-i supse ușor. Buzele lui se mutară la celălalt sân și spuse:

— Aș fi vrut să mai ai lapte. Mi-ar fi plăcut să-l gust.

Mâinile coborâră încolăcindu-i gâtul.

— Îmi pare rău că-mi lipsește.

— Nu-ți lipsește nimic.

Mâinile lui rătăceau pe coastele, pe pântecul, pe abdomenul ei. Degetele lui atinseră triumghiul castaniu, mângâiară ușor și se mișcară în jos ca să desfacă, să găsească și să excite.

Un geamăt mic, de satisfacție, ieși din gâtul ei, când buzele lui urmară calea mâinilor.

Ea nu opuse nicio rezistență, când el îngenunche între coapsele ei și o ridică spre a primi ofranda gurii lui. El o sărută în transă, mai adânc și mai minunat decât tot ce simțise ea până atunci. Arsura gurii lui o marcă, asemeni unui sigiliu, o făcu a lui.

Înainte ca valurile pasiunii s-o inunde în întregime, ea îi luă capul cu amândouă mâinile și strigă:

— Erik, nu așa. Vino tu!

El se ridică deasupra, ei și-și potrivi corpul cu al ei cu o forță descătușată, se mișcă viguros, până când îi atinse adăpostul secret, umed și cald. Retrăgându-se, îi frecă ridicătura ascunsă cu vârful mătăsos, umed, al masculinității lui. Apoi fu din nou în ea, pătrunzând-o complet și adânc. Ciclul se repetă, până când Kathleen crezu că se topește. Ținu minte vorbele lui și nu grăbi sfârșitul. Aveau timp. O eternitate. Era ca o adevărată renaștere.

Când în sfârșit cedară dorințelor devastatoare, o făcură împreună și deveniră un singur trup și suflet.

— Mor de foame, spuse Kathleen din pat. Stătea sprijinită de capul patului, cu cearceaful ridicat până la subțioară. Erik era la fereastră privind norii care se rostogoleau spre răsărit, peste ocean. Furtuna trecuse și, în urma ei, rămăsese o ploaie ușoară.

Erik se întoarse și se strâmbă la ea ștregărește.

— Fără îndoială, cred că am consumat vreo zece mii de calorii începând de aseară.

Ea roși.

— Cred că pentru cine vrea să slăbească vreo câteva kilograme, nu există alt regim mai bun.

— Tu n-ai nevoie să slăbești. Și așa ești prea slabă.

— Slabă? Aruncă cearceaful și se ridică indignată. Nu sunt slabă!

El îi privi pieptul, netulburat:

— Cred că anumite părți sunt ceva mai pline decât altele.

Kathleen aruncă în el cu o pernă, dar el o prinse, înainte să-l lovească.

— Cred că nutrești speranța că am să mă ofer cavaleriește să aduc ceva de mâncare.

— Cred că un gentleman ar face cel puțin atâta lucru. Nici

măcar nu mi-ai luat ceva de mâncare.

— O să mi se ude iar hainele, amenință el.

— Atunci n-ai decât să ți le scoți din nou. Iar mie mi-ar fi imposibil să stau îmbrăcată și să te pun astfel în inferioritate, deci o să mi le scot și eu. Doar, bineînțeles, dacă n-ai altă preferință.

— Mă duc, mă duc, spuse Erik, trăgându-și pe el jeansii și cămașa pe jumătate uscată. Vin repede. Să nu te miști. Îi făcu cu ochiul și închise ușa în urma lui.

Ea se mișcă numai cât să-și sprijine fruntea pe genunchii ridicați.

— Nu vreau să mă gândesc la asta, își spuse ea cu voce tare. N-am să mă gândesc la urmări sau la orice altceva, ci doar la faptul că sunt cu Erik. Îl iubesc. Cred că merit și eu acest scurt răgaz din viața mea, numai pentru mine. Nu? Nu-l merit? N-o să mă gândesc acum la responsabilitate, credință, datorie ori moralitate. Măine nu există. Azi el e lângă mine, mă iubește. Refuz să mă gândesc mai departe. Îl iubesc. Îl iubesc.

Când el se întoarse cu o pungă de mâncare, ea îl primi cu brațele deschise.

El râse când îi picură apă din păr pe pielea goală.

— Vezi, ți-ai și încălcat promisiunea de-a nu mă mai uda niciodată.

— Am încălcat-o când am făcut duș azi-noapte, glumi el, aplecându-se s-o sărute 'pe nas. Atunci nu te-ai plâns.

— Am fost politicoasă, rosti Kathleen mărinimoasă.

— Politicoasă! Am auzit eu ceva despre ospitalitatea sudistă, dar, iubito... Ea îi aplică un sărut dulce pe toată gura, ca să-l facă să tacă.

El adusese chifle, fructe, brânză, cartofi prăjiți, batoane de ciocolată și o cutie cu conserve de pește - care era inutilă, pentru că n-aveau cum s-o deschidă. Oricum, era unul din cele mai fericite - dar și mai nepotrivite - prânzuri pe, care le mâncaseră vreodată.

Mâncară pe jos, ca la picnic. Erik își scoase hainele ude, dar hotărâră să păstreze o urmă de civilizație și se înfășurară în prosoape. Erik insistă că era cinstit ca prosopul ei să nu stea mai sus decât al lui și ajunseră la un compromis, stabilind talia ca

linie de demarcație. Totuși, el îi îngădui să-și pună colierul de corali în jurul gâtului.

— Atărnă atât de obraznic, remarcă el, marcând cu degetele linia șiragului.

După ce terminară de mâncat și se hotărâră să păstreze ce-a rămas pentru mai târziu, ea se întinse să ia o perie de păr. Ridicându-se în genunchi, se așază cu fața la el și începu să treacă peria prin părul lui.

— Mă bucur că ți-a crescut din nou părul peste cicatrice, spuse ea, când descoperi semnul roz de pe pielea capului, care marca rana suferită la prăbușirea avionului.

— Da, n-a fost nevoie decât de câteva săptămâni, după ce mi-au scos bandajul. Părul meu crește repede.

— E minunat, spuse ea mângâietor.

— Tu ești minunată!

Kathleen privi în jos și văzu că stătea cu sânii exact în fața ochilor lui și că ei se mișcau după cum mișca ea peria.

— Pune chestia aia jos. El îi prinse talia, scuturând-o ușor, până ce ea dădu drumul periei. Îi trecu brațele pe după gâtul lui și își lăsa capul pe pieptul ei. Ea scoase un mic oftat de mulțumire, când îi simți răsuflarea pe piele, excitându-i sfârcurile cu respirația fierbinte.

— Mângâie-mă, comandă el. Ia-mă în mâinile tale, ca să simți ce mult te doresc. Respirația lui se acceleră, când ea făcu ceea ce-i ceruse. Nimeni altcineva, Kathleen. Nimeni nu e ca tine, mărturisi el. Tu m-ai vrăjit și sub vraja'ta devin mai puternic decât am fost vreodată, dar în același timp tremur de slăbiciune.

Ea continuă să-l mângâie, iar el se simțea mai bărbat decât fusese vreodată în viața lui.

— Acum, o imploră el.

Mâinile lui o ridicară către el, până când o sprijini pe coapsele lui puternice. Apoi se afundă în catifeaua lichidă.

Kathleen.

Numele ei era rostit ca o adiere în timp ce o strângea. Încet, aproape fără pasiune, dar cu ceva mai puternic decât pasiunea, o trăgea spre el. Cu cât se apropia, el pătrundea mai adânc, până când doar universul însuși era mai unitar decât ființa lor.

Kathleen fu cuprinsă de un sentiment nou. De data asta, era

altfel. Simți o împlinire care mergea dincolo de orgasm. Ea era Erik, iar el era ea însăși.

Când impactul deveni total, ea îi strigă numele. Iar strigătul lui răgușit de răspuns fu:

— Ești a mea!

— Ai într-adevăr o gropiță aici dedesubt? Întrebă ea leneș mângâindu-i mustața cu degetul. Zăceau extenuați pe pat, întorși cu fața unul spre celălalt. Numai mâinile și le mai mișcau, răsfățându-se cu privilegiul de a se mângâia.

— Poate că ar trebui să mă râd în partea asta și atunci ai ști sigur.

Îi prinse degetul cu gura și i-l supse ușor.

— Nici să nu te gândești! Exclamă ea. El râse din toată inima.

— De ce nu?

— Din două motive. În primul rând, cred că ai fi foarte urât fără asta.

— Mulțumesc. Și al doilea motiv?

— Îmi place când o ating, recunosc eu.

— Oh, da? El se înălță într-un cot, ridicând sugestiv din sprâncene.

— Unde? Aici?

El îi atinse colțul gurii cu degetul.

— Î-hî.

El se aplecă și sărută locul unde-o atinsese.

— Aici? Întrebă el, prinzându-i între degete un sfârc obraznic.

— Îhî.

Ca o armă de seducție, mustața lui trecu peste vârful sânilor ei.

— Aici?

Corpul ei se arcui reflex spre spate, ridicându-și umerii, când el o atinse din nou. " - Dar Erik, zise ea oftând.

Capul se lăsă mai jos. Înainte ca jocul să ia sfârșit, trupul ei îi cunoscă priceperea în dragoste.

Ploaia se opri în cele din urmă, târziu, după-amiază, iar ei ieșiră să se plimbe mână în mână pe plajă.

— Am înțeles, că, într-o zi normală, când e reflux, nisipul plajei se întinde pe sute de metri, îi spuse Erik. Când vine fluxul, plaja e complet acoperită și nimeni nu poate nici măcar să ghicească

ce-i sub apă.

— E o insulă minunată, remarcă inutil Kathleen. Oricare alt loc li s-ar fi părut acum minunat.

Stătură de vorbă toată ziua. El îi povesti cum își părăsise slujba din St. Louis și plecase în Europa. Îi povesti mai detaliat despre adopțiunea lui Jaimie, despre Bob și Sally.

— Nu mai e același copil pe care l-ai cunoscut tu. E uimitor cum s-a deschis, cum a crescut. Nimeni nu-i poate închide gura. Mama îl adoră, bineînțeles. Până astă vară, când s-a născut micuța Jannifer, el era singurul ei nepot.

Amândoi corectară în tăcere cele spuse: și Theron era nepotul ei.

— E tot la Seattle? Întrebă Kathleen, încercând să risipească stânjeneala care intervenise în discuție.

— Da.

— Și Bob și Sally?

— Ei stau la Tulsa. De asta au putut ajunge la Fort Smith în câteva ore de la accident. Numele lui Bob era scris pe cartea mea de identitate ca primul care trebuia anunțat în caz de urgență. Au venit direct la Fort Smith, după ce i-a sunat doctorul. Bob e inginer la o companie petrolieră.

Vorbiră despre orice, dar ocoliră cu grijă să amintească de Seth și de căsătoria ei. În această zi, un asemenea subiect nu exista.

— Nu m-am culcat niciodată cu Tamara, spuse el, când stăteau pe nisipul încă umed de ploaie.

— Poftim? Kathleen se prefăcu că nu-l auzise. Pe urmă privi înapoi spre mare. N-am spus niciodată că ai făcut-o.

El râse și o cuprinse cu brațul pe după umeri.

— Dar așa ai crezut. Acordă-mi puțin credit, Kathleen. Chiar ai crezut că aş putea dori o târfă ca ea? Părea sincer dezamăgit. Toți bărbații de aici până la Timbuktu au fost invitați între picioarele ei. M-am dus singur pe plajă. Ea m-a urmărit.

— Dar am văzut-o ieșind goală din apă și venind peste tine. Ea...

— Și a fost dată la o parte imediat. Numai că tu n-ai așteptat să mai vezi și partea asta. Când văzu privirea sceptică din ochii lui Kathleen, spuse: O, recunosc, se ținea după mine, dar nu i-am

acceptat niciodată invitația. De fapt, am descurajat-o. Dar subtilitatea e ceva care Tamarei îi scapă și nu consideră refuzul ca pe ceva real.

— Voiam s-o omor de fiecare dată când punea mâna pe tine.

Ochii ei verzi străluciră de o lumină violentă.

— Ești o mică tigroaică, Kathleen Haley, glumi Erik și niciunul dintre ei nu remarcă faptul că el nu folosise numele ei de căsătorie. Dar ce zici de toate dățile când ai pus tu mâna pe mine? Hm?

— Asta-i altceva, se apără ea.

— Asta spun și eu.

Se întoarseră la bungalow, căci nu aveau încredere în intimitatea oferită de plajă, acum când ploaia se opriese.

— Am sunat la aeroport. Astă-seară nu pleacă niciun avion, dar avem unul mâine dimineată, la prima oră.

Erik spusese cuvintele'mecanic, nelăsând să se vadă disperarea. Stătea pe marginea patului cu ochii țintă la telefon de parcă îl ura.

— Bine, spuse Kathleen, în timp ce ieșea din baie.

El ridică ochii spre ea, pe urmă îi luă mâinile amândouă și o trase lângă el pe pat. Își întipări în minte fiecare trăsătură a ei, îi respiră parfumul care era numai al ei.

— Trebuie să plecăm, Kathleen, spuse el liniștit.

Ea îi atinse părul, sprâncenele, mustața și buzele de sub această.

— Știu. Dar nu astă-seară. Mâine.

El se întinse și o trase cu capul pe umărul lui. Expresia feței lui era gânditoare. Cu degetele, îi răsflă încet şuvițele de păr.

— Ce-i?

— Hm?

— La ce te gândești?

El răsufă adânc.

— Mă gândeam la cel mai neplăcut lucru.

Ea se ridică și se aplecă deasupra lui. Nu-l mai văzuse niciodată atât de preocupat, exceptând poate ziua când îi povestise despre experiența lui în Etiopia.

— Ce anume Erik?

— Mi se întâmplă că de fiecare dată când sunt cu tine, să vin

ca un taur furios. Am profitat de această atracție reciprocă explozivă și am folosit-o fără nicio milă.

— Erik, această atracție e într-adevăr reciprocă. Tu n-ai luat niciodată mai mult decât am dorit eu să dau.

— Nu? Întrebă el aruncându-și picioarele pe podea și străbătând camera până la fereastră. Kathleen se ridică în mijlocul patului, mirată să descopere această nouă latură a bărbatului pe care credea că-l cunoaște bine.

— Erik, ce e? Ce te frământă? Întrebă ea blând.

El se aplecă peste fereastră și privi departe spre apă.

— Mă frământă gândul că poate nu știi ce simt pentru tine. Mă frământă când mă gândesc că ai putea, pe bună dreptate, să crezi că nu mă interesează decât să mă culc cu tine. Nu ți-am spus niciodată că sunt atâtea alte lucruri... Kathleen... Făcu un gest neputincios, luptându-se să-și găsească cuvintele. Îmi e greu să exprim asemenea sentimente.

— Nu-i adevărat. Te porți atât de afectuos cu Theron. Îmi amintesc cum erai cu copiii din tabără. Erai...

— Da, o întrerupse el nerăbdător. E adevărat, dar cu tine am fost, nu o dată, nedrept. Tu, mai mult decât oricine, mă scoți din minți și trebuie să recunosc că mă enervez periculos de repede. Și nu înțeleg de ce, pentru că țin enorm de mult la tine. Kathleen. Unele dintre lucrurile pe care ți le-am spus și pe care ți le-am făcut sunt... n-am cuvinte să le calific. De ce te rănesc încontinuu în felul ăsta? E aproape ca și cum te-aș pedepsi.

Ea rămase tăcută, răsucind marginea cearceafului între degetele tremurânde. Tuși ca să-și alunge nodul care se pusese brusc în gât.

— De ce... De ce crezi că nu-ți poți exprima sentimentele, Erik?

El plecă de la fereastră și se îndreptă către un scaun. Trântindu-se greoi, privi ținută la podeaua dintre picioarele lui desfăcute larg.

Tatăl meu a fost un om bun... el n-a făcut niciodată rău altora intenționat. Dar nici nu și-a arătat vreodată afecțiunea. Nu-mi amintesc să ne fi îmbrățișat vreodată, pe Bob sau pe mine, Știu că o iubea pe mama, dar nu l-am auzit niciodată spunându-i asta. El disprețuia dovezile de afecțiune. Confunda tandrețea cu

slăbiciunea. Cred că, în privința asta, semăn cu el. Nu vreau să fiu așa. Încerc să fiu fizic cât mai afectuos posibil cu Theron. Nu vreau ca lui să-i lipsească această... această dovadă. Erik privi spre ea. Vreau să știi că, atât cât sunt eu în stare, te iubesc. Îmi pare rău că nu pot să exprim mai bine acest lucru. Și am nevoie să știi că ții la mine măcar puțin, adăugă el înfundat.

— Erik, șopti ea. Erik!

Faptul că era căsătorită cu Seth o împiedică să-i vorbească despre dragostea care-i inundă toată ființa, dar putea să i-o arate. Kathleen își deschise brațele și el veni să se întindă pe pat lângă ea.

Îl ținu în brațe toată noaptea.

Capitolul XX

— Unde dracu ai fost? Întrebă supărat Eliot.

Kathleen tocmai descuiase ușa la camera ei din West End. Ea și Erik zburaseră înapoi de la Chub Cay. Erik stătea în spatele ei și ea îi simți grimasa feței, când îl văzu pe Eliot.

— Ce cauți aici, Eliot? Întrebă ea stupefiată. Ea nu se obișnuise încă total cu Ideea că idila ei cu Erik luase sfârșit. Încet și treptat ei se îndepărtaseră unul de celălalt, pe măsură ce se apropiau de insula Grand Bahama. Mai întâi evitaseră să se atingă, apoi să vorbească, apoi să se privească, până când încetară să mai fie acea unitate pe care o formaseră în cameră micuță de la Chub Cay și deveniră din nou două persoane diferite. Fiecare simțea cum între ei se ridica o barieră inevitabilă, pe care niciunul nu dorea s-o accepte. Acum, Eliot se holba la ea acuzator și se uita la Erik de parcă ar fi vrut să-l ucidă.

— Sper că te-ai distrat bine Kathleen, o atacă Eliot sarcastic. Te aștept aici de ieri după-amiază.

— Mi-am... luat două zile libere. Am fost pe altă insulă. A venit furtuna. Erik era îngrijorat din cauza mea și când a venit...

— Scutește-mă de detalii tehnice. Eliot aruncă o privire veninoasă spre Erik.

— Ce era atât de important că a trebuit să vii aici fără măcar să dai un telefon, întrebă nerăbdătoare Kathleen.

— Seth e la spital, spuse el scurt. El n-a vrut să te grăbești și să te întorci din cauza lui, dar George mi-a telefonat și mi-a spus că ar fi mai bine să vii imediat. Soțul tău e pe moarte, spuse el brutal.

Kathleen își duse mâinile la gură. Tot sângele se scurse din obraji, privindu-l pe Eliot.

— Eliot, termină cu învinuirile la adresa noastră. Kathleen n-avea de unde să știe, spuse Erik extrem de calm. Te rog să ne spui ce s-a întâmplat.

Eliot îi privea furios. Pentru prima dată, Kathleen remarcă în ce hal arăta. Avea hainele mototolite și părul încâlcit. Era neras. Nu-l mai văzuse niciodată pe Eliot nepus la punct.

— Seth a fost dus la spital acum trei zile. George mi-a spus că atunci când Seth a avut accidentul, rinichii lui au fost atacați ireparabil și s-au degenerat întruna de atunci. Aparent se trata, dar acum întreg organismul lui e otrăvit. El n-a vrut să te anunțăm, Kathleen. George și cu mine am hotărât astfel.

Ea înaintă doi pași spre el, cu mâinile ridicate, într-un gest de implorare.

— Eliot, nu cumva exagerezi? Poate că nu e chiar...

Se opri și îi cercetă fața, căutând urmele cinismului lui caracteristic. Nu se vedea nicio urmă. El se uită la Erik, pe urmă din nou la ea, iar ea înțelese că spusese adevărul.

— Nu, se văita ea. Doamne, te rog, nu!

Își acoperi fața cu mâinile și se aruncă pe pat.

— Kathleen! Era vocea lui Erik. Acum n-ai timp pentru așa ceva.

— Are dreptate, Kathleen, spuse Eliot. Am venit până aici cu un avion închiriat. Te-am așteptat să te întorci. Trebuie să ne întoarcem imediat la Sân Francisco.

— Da. Bine, îngână ea și începu să se învârtască fără țință prin cameră. Ce trebuia să facă? Nu era în stare să gândească.

— Lasă toate lucrurile astea aici. O să pun să le împacheteze și ți le trimit, acasă, se oferi Erik. Îi puse mâinile pe umeri și o întoarse către el. Să n-ai grijă de nimic. Aranjez lucrurile aici și vin și eu la Sân Francisco, mâine dimineață.

— Nu! Ea se smulse de lângă el. Fața lui tresări surprinsă. Cred... că cel mai bine ar fi să rămâi aici și să termini ce ai de făcut. Seth ar dori asta și nu cred că e nevoie ca tu să fii... aproape de... La spital.

Implicația era clară. Nu voia ca el să fie lângă ea. Privirile ei răătăitoare, care-l ocoleau, îl iritau. Îi prinse obrazul între degetul mare și arătător și-i întoarse fața spre el. Cu ochii albaștri de oțel, o privi în adâncul ochilor ei în care se citea vinovăția. Gura se îngustă de furie. Vorbi către Eliot, pe deasupra capului ei.

— Ai grijă de ea. Dacă apare ceva ce pot face, anunță-mă. Terminăm repede aici și mă întorc până poimâine.

— Bine, spuse Eliot, în timp ce Erik închise ușa după el. Kathleen se așează iar pe pat, privindu-și mâinile, iar umerii ei tresăriră. N-avea nici puterea sufletească și nici pe cea fizică să facă altceva. Se mișca numai la comandă.

Eliot se îndreptă spre ea și spuse:

— Kathleen, hai să mergem.

Fără să-și ia altceva decât poșeta, ea părăsi camera împreună cu el. Niciodată nu și-a amintit această călătorie de întoarcere la Sânn Francisco. Kathleen făcea ce se spunea, dar nu se gândea decât la soțul ei care zăcea pe un pat de spital, într-o situație critică, în timp ce ea se iubea cu un alt bărbat, pe o insulă tropicală. Merita să fie pedepsită, dar de ce Dumnezeu îl alesese pe Seth în locul ei? Nu suferise Seth destul? De ce trebuia să primească el ceea ce se cuvenea ei?

Voia să se ducă direct de la aeroport la spital, dar Eliot se împotrivi:

— Arăți ca dintr-un film cu monștri, Kathleen. Seth e grav bolnav și apariția ta nu-l va face cu nimic să se simtă mai bine. Când te duci la el, trebuie să arăți ca o zeiță, așa cum te crede el.

Din cuvintele lui, Kathleen înțelesese că Eliot nu gândea astfel despre ea, dar era prea preocupată de Seth, ca să-i pese atunci ce gândea Eliot.

Privindu-se în oglindă, fu mulțumită că acceptase să treacă mai întâi pe acasă. Arăta cu adevărat ca ceva scos dintr-un coșmar. Făcu o baie în grabă, își spălă părul și-l strânse și se machie cât mai discret posibil.

Theron fu fericit, bineînțeles, când o văzu. Ea îl îmbrățișă sălbatec, dar se jucă cu el numai câteva minute. El începu să scâncească atunci când îl dădu din nou în grija lui Alice și plecă cu Eliot. Plânsul lui îi rupea inima, dar prioritatea numărul unu era acum soțul ei.

Hazel era postată ca o santinelă în fața rezervei lui Seth. O întâmpină pe Kathleen cu o expresie veninoasă.

— Nu te-ai grăbit, mârâi ea. Personal, am sperat să nu te mai văd niciodată, dar Seth va fi încântat că ai venit la timp, ca să-l vezi cum moare.

— Unde e doctorul care-l tratează? Întrebă Kathleen, ignorând cuvintele crude ale lui Hazel.

— E înăuntru cu Seth. Îi întoarse spatele lui Kathleen și se îndepărtă.

Kathleen se rezemă de perete, slăbită. Eliot, care nu o părăsise decât în momentele în care se îmbrăcase, acasă, îi luă mâna și i-o strânse între mâinile lui...

— Iartă-mă, spuse el, M-am purtat ca un ticălos.

Kathleen îi zâmbi cu amărăciune.

— Te-ai purtat ca un prieten adevărat ce ești. Închise ochii pentru o clipă și spuse liniștită: în afară...

— Nu fi prea aspră cu tine. Kathleen. N-aveai de unde să știi.

— Trebuia să știu. Am simțit ceva, dar când l-am întrebat, n-avrut să-mi spună. Oftă. Trebuia să fi insistat. Trebuia să fiu aici.

— Acum ești aici. Asta e important. El ezită o clipă înainte de a o întreba: îl iubești pe Gudjonsen, nu-i așa?

Ea se uită iute la Eliot.

— Da... de unde știi?

El zâmbi.

— Când doi oameni dispar ca din întâmplare timp de două zile și se întorc arătând atât de vinovați cum arătați voi doi, e destul de clar ce au făcut. Iar tu, cu puritatea spiritului tău, n-ai putea să te... scuza-mă... n-ai putea să faci dragoste cu cineva de care nu ești îndrăgostită. Am dreptate?

— Da, îl iubesc, spuse ea încet. Dar îl iubesc și pe Seth. Numai că altfel, înțelegi? Eliot o îmbrățișă.

— Da, înțeleg. Nu e de necuprins viața asta? Toată amărăciunea din lume era strânsă în vorbele lui.

Ușa de lângă ei se deschise și George ieși, urmat de un bărbat în halat alb care părea a fi doctorul.

— Bună, Kathleen, spuse George blând. Și îi luă mâna. Ea ar fi dorit să n-o mai trateze toți cu atâta bunătate. Nu credea că avea dreptul la așa ceva, după felul cum se purtase recent.

— Bună, George. Abia când încercă să vorbească, simți cum buzele îi tremurau necontrolat.

— Am vrut să-ți spun de luni de zile, zise George. L-am rugat să-ți spună, dar el n-a vrut să te îngrijoreze. E foarte bolnav.

— Știu. Mulțumesc lui Dumnezeu că te-a avut pe tine să ai grijă de el. Pe mine nu m-a lăsat, spuse ea.

— Doamnă Kirchoff, sunt doctorul Alexander. Am vorbit la telefon dar nu ne-am văzut niciodată. Ce mai faceți? Nu se osteni să-i întindă mâna și nici ea nu i-o oferi pe a ei.

— Bună ziua, doctore Alexander. Cât de rău se simte soțul meu?

Când reușise oare să-și recapete calmul din voce? Pe dinăuntru, nu-l simțea.

Sprâncenele doctorului coborâra peste ochii în care nu se citea nimic și spuse studiindu-și vârfurile pantofilor.

— Nu vreau să spun că starea lui nu este critică. El știa de câțva timp că boala lui era avansată, dar nu mi-a permis să intervin.

— De ce? Strigă ea. Dacă există ceva...

— Ar trebui să discutați asta cu soțul dumneavoastră, doamnă Kirchoff.

— Am voie?

— Numai pentru scurt timp.

— Ați spus că pot intra când ieșiți dumneavoastră! Interveni Hazel, din spatele bărbaților care o înconjurau protector pe Kathleen.

Doctorul Alexander păru că nu știe ce să spună.

— Desigur, domnișoară Kirchoff, că nu-i veți refuza fratelui dumneavoastră vizită soției sale.

— Ar fi trebuit să fie aici, în loc să se vânture prin Bahamas. Cine a stat aici zi și noapte, așteptând, purtându-i de grijă... Vocea ei se pierdu într-un torent de văicăreli despre care Kathleen știa că sunt neadevărate. În cele din urmă Hazel avea

de gând s-o joace pe sora grijulie, drăgăstoasă. În alte împrejurări, Kathleen i-ar fi scos bucuroasă ochii pentru că era atât de falsă.

Doctorul o conduse spre ieșire, convins că Hazel era neconsolată. Kathleen deschise ușa camerei. Pentru ea, părea o cameră de tortură. Aparată ale căror funcții abia le bănuia, erau conectate la fiecare punct vital al lui Seth. Era un montaj macabru de tuburi, ace și sticlute. Numai ochii lui Seth îi erau familiari, atunci când se deschisera la auzul pașilor ei.

— Kathleen, gemu el și ridică mâna spre ea. Te-ai întors mai devreme. Nu trebuia să te întorci ca să fii martoră la toate astea. Trăsăturile lui se îndulcira și gura lui tremura emoționată, când spuse: Totuși, mă bucur că ai venit.

Pe obraji ei, lacrimile începură să curgă neconținut, deși încercase cu disperare să și le oprească.

— Seth, Seth, de ce? De ce nu mi-ai spus?

— Ce-ai fi putut face? Ți-ai fi făcut griji și te-ai fi frământat și nu ți-ai fi văzut de treabă la magazine, care sunt cu mult mai importante decât mine.

— Nu! Strigă ea încetisor. Nimic nu e mai important decât tine.

— Oh, ba da, dragostea mea. Sunt multe lucruri. Îi mângâie mâna. De pildă, tu. Și reclamele de televiziune. Cum merge cu ele? Ce face Erik? E mulțumit de ce a lucrat acolo, în Bahamas?

Ea dădud în cap îngrijorată.

— Da, da, reclamele or să fie frumoase. Exact cum ai dorit tu. E... Erik e bine. Ea înghiți convulsiv. Seth. Mai trecu o zi în care soarele răsări și apuse, dar Kathleen nu era conștientă de acest lucru. Se duse acasă numai când o forțară, doar ca să mănânce, să se spele și să-și schimbe hainele. Ea nu mai plânse în timpul scurtelor vizite la Seth. Zâmbea și arăta cât putea fi de drăguță, fiindcă așa îi plăcea lui.

Hazel renunță la dulcegării și intră în pielea propriului ei personaj. Eliot o considera „cățea nenorocită”, iar Kathleen era de acord. Seth ceruse să-și vadă sora doar o singură dată de la venirea lui Kathleen, folosind timpul ce se acordase pentru vizite numai ca să-și vadă soția. Nu vreau să vorbim despre asta. Vreau să-l lași pe doctorul Alexander să te ajute.

— Kathleen, nu mai vreau să fiu o povară pentru nimeni, Am

obosit să tot fiu olog. Dacă aş accepta un transplant, ar însemna să jefuiesc un copil sau o altă persoană sănătoasă, de un rinichi de care are nevoie. De ce să fiu atât de egoist? Chiar cu un nou rinichi aş fi tot paralizat. Nu vreau să trăiesc cu dializă ani de zile, pentru că, pe termen lung, rezultatul ar fi acelaşi, îi lipi mâna de pieptul lui şi o privi adânc în ochii ei înlăcrimaţi când spuse:

— Foarte curând am să mă simt din nou bine şi teafăr, Kathleen. Înţelegi ce spun? Aştept acest lucru cu nerăbdare. Vreau să fiu din nou bine.

— Seth... Ea suspină şi se aplecă asupra lui, îngropându-şi faţa în gâtul lui şi plângându-şi durerea şi ruşinea şi vina, în timp ce el o consolă. Doctorul întrerupsese vizita lui Hazel, spunând:

— Doamne sfinte, femeie, acum nu-i momentul potrivit să discutaţi afaceri.

Kathleen nu putea decât cel mult să ghicească ce anume îi spunea Hazel lui Seth, înainte ca doctorul s-o întrerupă.

George şi Eliot erau cu ea tot timpul. Îi sunară pe directorii magazinelor şi fură asiguraţi că vânzările de Crăciun erau fabuloase. Kathleen îi povesti lui Seth, iar el zâmbi, faţa lui răvăşită recăpătându-şi ceva din vechea ei strălucire.

— Grozav! Dar nu mă surprinde. Întotdeauna am avut salariaţi buni.

Era aproape miezul nopţii, când doctorul leşi din cameră şi închise încet uşa în urma lui, strecurând pe furiş ceva în buzunar. Privi în pământ, înainte să ridice ochii spre tânăra femeie, care sărise de pe canapeaua sălii de aşteptare şi se apropia de el.

— Ar vrea să te vadă, Kathleen. A luat un sedativ, ca să poată dormi.

Doctorul îi susţinu privirea. Cred că e sfârşitul.

Kathleen gemu şi-i prinse mâna lui George.

— Nu, şopti ea.

— N-o să-l vadă înaintea mea, spuse cu răutate Hazel. Mai întâi vreau să-l văd eu şi să-i spun ce târfă e ea. Se întoarse spre Kathleen. Nu mă prostesti tu pe mine. Ştiu de ce ai vrut să pleci în Bahamas. Ai vrut să te duci acolo cu fotograficul ăla. Probabil că te-ai culcat cu el tot timpul. De ce i-au trebuit acestui lingău – şi îl arătă cu degetul pe Eliot – care te păzeşte de parcă ai fi

prințesă, două zile ca să te aducă înapoi? Erai plecată undeva cu maimuțoiul ăla plin de mușchi, cu păr galben? Fratele meu n-o să moară înainte ca eu să-i spun cu ce vagaboandă s-a însurat.

— Taci din gură, îi ceru doctorul Alexander, pierzându-și în sfârșit cumpătul. Dacă mai deschizi odată gura, domnișoară Kirchoff, am să te dau afară din acest spital. Nu mă interesează cât de mulți bani ai. Fratele, dumitale dorește să-și vadă soția și o va vedea. Dumneata o să stai jos liniștită, altfel te arunc eu însumi afară. M-am exprimat destul de clar?

— Ticălosule! Cum îndrăznești?

— Da, îndrăznesc, spuse doctorul Alexander prinzându-i brațul într-o strânsoare de fier și trăgând-o spre ieșire.

— Ești o târfă, țipă Hazel, în timp ce doctorul o trăgea după el. El știa! Știa că ești o târfă de când s-a însurat cu tine. Dar e slab! N-are minte.

Kathleen își acoperi urechile și se întoarse.

— Kathleen, spuse blând George și-i puse mâna pe umeri ca s-o întoarcă spre el. 'E o femeie nebună și asta știe toată lumea. Seth te iubește. Acum șterge-ți ochii și du-te la el, unde ți-e locul.

— Noi rămânem aici, spuse Eliot.

Ea dădu din cap și se șterse la ochi cu batista oferită de George. Când își reveni, intră în cameră slab luminată. Aparatele încă funcționau. Lumini verzi și roșii sclipeau strălucitoare. Restul era liniștit.

— Kathleen, spuse slab Seth.

— Da, dragul meu. Păși iute spre el și se așează pe marginea patului, dându-i mâna.

— Mi s-a părut, sau am auzit o ceartă afară?

— Ci. „cineva a scăpat o tavă, cred și toată lumea s-a enervat.

— Ești sigură că n-a fost un coș de pâine? Râse dureros.

Ea zâmbi.

— Poate că a fost.

— Arăți minunat astă-seară. Întotdeauna mi-a plăcut cum îți stă în verde.

— De aceea l-am pus. Știam că o să-ți placă.

Mâna lui se ridică să-i atingă obrazul și apoi prinse între degete o șuviță din părul ei.

— Ești atât de minunată.

— Nu, spuse ea, scuturând din cap. Nu, nu sunt. Ar fi vrut să-și descarce inima de povara vinovăției și să-i spună cât era de josnică, dar știa că asta n-ar face decât să-i mărească suferința.

N-avea nicio putere să-i aline suferința fizică, dar nu voia să-și asume și răspunderea morții sentimentelor lui.

— Ba da, ești. Ești cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

Ochii lui se închiseră și scoase un oftat adânc, întretăiat, care o înspăimântă pe Kathleen. Apoi deschise ochii din nou.

— Kathleen, să ai grijă de Hazel în locul meu. N-o să mai aibă pe nimeni, în afară de tine și de Theron. Va avea nevoie de tine. Ajut-o. Ea nu e la fel de tare ca tine.

Kathleen i-ar fi promis orice. Aceasta era o promisiune pe care nu trebuia să și-o țină. Ajutorul ei era ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit Hazel. Seth urma să moară tot orb față de ura surorii sale, dar Kathleen nu avea de gând să-i distrugă nicio iluzie despre nimeni.

— O să am, spuse ea. Îți promit.

El suspină ușurat.

— Ce face Theron?

— E minunat. Astăzi a spus „cățel”, am aflat de la Alice.

— E un fiu minunat. Aș fi vrut să-l mai pot vedea odată. Îi luă mâna și i-o strânse cât de tare îi permisera puterile lui slăbite. El a fost al meu, nu-i așa? Pentru timpul scurt pe care l-am petrecut cu el, a fost fiul meu.

— Da, spuse ea cu un oftat. Da, iubitul meu, el a fost al tău.

— Nu pot să-ți spun cât de fericit m-ați făcut voi doi. În ultimii doi ani, m-am simțit din nou bărbat cu nevastă și copii. Îți mulțumesc, Kathleen.

— Dragul meu, noi trebuie să-ți mulțumim ție. O lacrimă se rostogoli pe obraz și el o opri cu vârful degetului. Seth, îl imploră ea, n, u mă părăsi. Am să fiu atât de singură fără tine!

El zâmbi cu blândețe.

— N-o să fii mult timp singură. Înainte ca ea să-l poată întreba ceva, el continuă: Dacă aș fi întreg și puternic, m-aș lupta cu oricine și cu orice pentru tine, Kathleen. Dar nu sunt. Sunt foarte obosit, iubește-mă destul încât să mă lași să te părăsesc.

— Te iubesc, Seth.

— Stai cu mine în noaptea asta. Îi strânse mâna.

— O să stau. Stau aici cât mă vrei tu.

— Te vreau pentru o veșnicie, șopti el iar gura lui frumoasă se arcui într-un zâmbet blând. Încă o dată mai găsi puterea să-î atingă obrazul. Kathleen, tu ești cea mai scumpă, cea mai scumpă dragoste a mea. Apoi închise ochii.

Măcar de data asta, soarta îl favoriză pe Seth. Muri așa cum își dorise – fără durere, în somn, luând cu el amintirea chipului lui Kathleen.

Erik urmă silueta fragilă care pășea spre sicriul acoperit cu flori. Mergea neajutată, deși George și Eliot se aflau în spatele ei. Hazel mergea după ea, dar în ai la distanță.

În jurul mormântului, se aduseseră scaune pentru membrii familiei. Ceilalți erau adunați în jur ca și Erik, privind cum supraviețuitorii lui Seth luau loc să asculte cuvântarea scurtă pe care rabinul se pregătea să o țină.

Arăta slăbită și palidă, se gândi Erik. Era îmbrăcată într-o simplă rochie neagră, fără nicio bijuterie. Părul îi fusese strâns la spate într-un coc, pe ceafă. Refuzase să poarte pălărie și voaleță ca aceea care acopera capul lui Hazel.

Kathleen se așeză, își netezi poalele rochiei și-și îndreptă spatele. Își ținea capul sus, cu mândrie. Deși era în ajunul sărbătorilor de Crăciun, azi toate magazinele Kirchoff's fuseseră închise ca angajații lui Seth să poată participa la funeralii. Kathleen trebuia să fie un exemplu pentru ei, Erik știa asta. Seth ar fi dorit ca ei să se comporte curajos și demn.

Bineînțeles, Theron nu era cu ea. Nu era nici Alice, ceea ce vădea cine avea grijă de băiat. Cuvântarea fu scurtă și mișcătoare. Imediat după ce se sfârși, Kathleen se ridică să le mulțumească celor care se îndreptau spre ea. Liniștită și grațioasă, ea strângea mâini, primea sărutări pe obraz, îi potolea pe cei care izbucneau în lacrimi. Claire Larchmont, secretara și prietena credincioasă a lui Seth, era neconsolată.

Doamne, ce femeie, se gândea Erik, privind-o pe Kathleen cum vorbea blând cu Claire. Un mic soldat curajos. Era atât de frumoasă! Îl marcase pentru totdeauna, așa cum te marchează un semn din naștere.

Niciodată nu va putea să se elibereze de ea. O să fie nevoie de timp, știa asta. Dar acum, nu mai exista niciun motiv să nu poată fi împreună. Ea, el și fiul lor. Își dorea acest lucru mai mult decât orice pe lume.

Pentru tot restul vieții, îi va fi recunoscător lui Seth pentru grija pe care lea purtat-o în locul lui. Puțini bărbați ar fi făcut acest lucru cu atâta dragoste și dezinteres. Mai presus de toate și în ciuda tuturor. Seth Kirchoff fusese un om admirabil. Erik regreta că nu s-a întors la timp să-i spună lui Seth cât de mult îl prețuia. Deși prietenia lor fusese scurtă, îi va fi dor de Seth.

Lumea începuse să se împrăștie. Neobservat, Erik se apropie. Mai rămăseseră doar câteva persoane care vorbeau cu ea acum. O urmări pe Hazel cum se îndrepta către cumnata ei. Era ceva care îl deranjase întotdeauna la această femeie. O auzi vorbindu-i lui Kathleen din spatele vălului gros.

— Joci foarte bine rolul văduvei neconsolate, Kathleen. Cred că lumea ar fi surprinsă să afle ce ești cu adevărat.

Sprâncenele lui Erik se uniră a mirare. Nu știuse că femeia îi era ostilă pe față lui Kathleen.

Kathleen oftă, resemnată.

— Hazel, te rog, n-am putea să îngropăm sabia războiului odată cu Seth?

— Taci din gură și ascultă-mă. Fratele meu a fost un idiot fără minte când te-a adus în viața noastră, iar eu te-am tolerat destul. Vreau ca tu și bastardul tău să plecați din casă și din viața mea. Ai înțeleș?

Erik văzu cum Kathleen renunță la atitudinea defensivă.

— Ai mai încercat odată să mă ameninți. Îți amintești de scena cu piscină? Întrebă Kathleen. Ce ți-am spus atunci rămâne în picioare. Nu vreau să trăiesc cu tine, Hazel. Și îndată ce se deschide testamentul, voi pleca să locuiesc în altă parte. Între timp să te ții departe de mine și de fiul meu. Dacă te apropii de el, vei suporta consecințele.

Femeia mai vârstnică clocotea de furie. Vălul care-i acoperea fața tremura. Se întoarse pe călcâie, îndreptându-se către limuzina care o aștepta.

Pieptul lui Kathleen se umflă, încercând să tragă cât mai mult aer. Clătină din cap, când George încercă să-i cuprindă brațul.

— Te simți bine, Kathleen? Îl auzi Erik întrebând-o.

— Da, sunt bine.

Lui Erik nu-i venea să creadă ceea ce auzise. Piscină și Theron. Hazel încercase, Dumnezeu! Concluzia era clară. Hazel era fără îndoială nebună.

Kathleen era la bunul ei plac. La fel și Theron. Se mișcă de la locul lui și veni în spatele ei. Părea atât de mică, fragilă și neajutorată. Voia s-o cuprindă în brațe, să-i dea puterea lui, să o îmbărbăteze și să-i spună că totul o să fie bine. Vor fi în curând împreună.

În loc de toate astea, îi pronunță doar numele.

Ea tresări. Era vocea aceea, singura pe care o iubea. El îi spunea numele ca nimeni altcineva. Era gata să cadă în brațele lui și să-l roage să nu-i mai dea drumul.

Se stăpâni încercând să-și înfrâneze emoția care o cuprinsese. Mai mult decât orice pe lume, îl dorea pe Erik, dorea să fie cu el, dar nu-l putea avea după tot ce se întâmplase.

La început, simțise că moartea lui Seth era pedeapsa pentru adulterul ei. Pe urmă, își dădu seama că era ridicol. El se îmbolnăvisese cu mult înainte ca Erik să vină la Sânn Francisco. Seth ar fi înțeles dragostea lor. El i-ar fi iertat păcatul cel mai de neiertat, dar ea însăși nu-se putea ierta.

Îl iubea pe Erik. Îl va iubi întotdeauna. Dar nu-și putea permite luxul de a-l avea. Își dorea dragostea lui, dar singurul lui motiv ca s-o iubească nu mai exista. Dorea să fie în siguranță cu el și cu Theron, dar nu simțea că acesta era destinul lor. Atâtea piedici li se aruncaseră în cale, încât se întreba dacă fuseseră meniți să fie împreună? Dragostea ei pentru Erik provocase prea multă suferință, prea multă durere. Prețul era prea mare. Ea nu mai era în stare să-l plătească.

Oricât de greu îi era, se întoarse spre el impunându-și să se controleze.

— Bună, Erik, îți mulțumesc că ai venit, spuse ea. Nu-l privi în ochi, ci se adresă nodului de la cravata lui.

— Am vrut să fiu aici cu tine, spuse el, iar ea prinse înțelesul ascuns al ultimelor două vorbe. Ce pot să fac ca să te ajut? Întrebă el încet.

— Nimic, spuse ea răspicat. Îndată citi înțelegerea perplexă

din ochii lui. Înțelegea că-l alungă. Mustața lui se mișcă cu o grimasă care reflectă durerea dinăuntru. Nu-și putea permite să i-o împărtășească. Nu trebuia să aibă nicio milă.

— Totul e pus la punct. Îi am pe George și pe Alice, care mă ajută. Eliot o să aibă grijă de magazine până când mă hotărâsc ce să fac.

— Kathleen...

Vocea lui avea o nuanță de implorare, iar ea continuă grăbită.

— Îndată ce termini de finisat reclamele, Eliot o să le vizioneze.

— Nu sunt aici ca să vorbesc de nenorocitele alea de reclame, spuse el cu o blândețe nesfârșită. Am venit să vorbesc despre tine. Și despre mine. Despre ceea ce s-a întâmplat între noi cu mult timp în urmă și ultima oară la Chub Cay.

Ea aruncă o privire stingherită către George și Eliot, dar ei erau angajați într-o discuție liniștită.

— Nu e nimic de discutat, Erik, spuse ea pe un ton cât mai firesc. Mă îndoiesc că am să te mai văd prea des. Mă gândesc să-mi iau o vacanță mai lungă. La revedere.

Se întoarse cu spatele și făcu o jumătate de pas, înainte ca el s-o oprească.

— Bine, Kathleen, refuzi să trăim împreună deși știu că-ți dorești asta la fel de mult ca și mine, dar n-o să-mi iei și fiul. De luni de zile caut un bun pretext să ți-l iau. Acum am unul.

Aruncă o privire cu înțeles către limuzina unde se ascundea Hazel, iar Kathleen înțelese că auzise amenințările.

— Cred că nu mai e nevoie să-ți explic, continuă el.

Ea se agăță de brațul lui. Buzele ei erau albe, când îngăimă:

— Nu, Erik, n-ai să faci asta.

— Nu? Ce am de pierdut, dacă încerc?

Nici nu rosti bine vorbele, că o împinse de lângă el și se grăbi spre mașină. Cei trei rămaseră în urma lui, privindu-l cu uimire.

Erik nu se uită înapoi, altfel ar fi văzut cum tânăra femeie în negru cădea la pământ leșinată.

Kathleen îl urmărea pe Theron cum desfăcea trenulețul de jucărie din cutia strălucitor colorată. El stătea în mijlocul hârtiilor și fundelor de la pachetele de Crăciun, la picioarele pomului împodobit. Alice și George insistaseră ca băiatul să aibă un Crăciun adevărat, în ciuda morții lui Seth.

Cele două săptămâni care trecuseră de la înmormântare, fuseseră dureroase pentru Kathleen, dar le supraviețuise. Fusesse scutită de unele lucruri dureroase. George se ocupa de toate. Hazel refuza chiar să se apropie de camera fratelui ei.

Hazel! Era o sursă permanentă de antipatie pentru Kathleen. Femeia care ardea de o ură ce o consumă pe ea însăși și care o îndepărta de ceilalți. Se ducea la birou în fiecare zi, provocând numai încurcături și confuzie acolo unde putea. Directorii magazinelor o sunau pe Kathleen solicitând îndrumări sau întrebând cum să rezolve directivele ei cel puțin anormale. Kathleen îi calmă pe cât putea, spunându-le că Hazel era tulburată de durere și încercând să-i convingă să fie toleranți. Știa că nu erau convinși, dar erau prea politicoși ca s-o contrazică, din respect pentru moartea recentă a soțului ei.

Kathleen nu se întoarse la lucru. Își petrecea zilele cu Theron, pe care simțea că-l neglijase în ultima lună. El nu părea afectat de acest lucru. Era la fel de energic și vesel ca întotdeauna.

Zâmbi când Alice desfăcu jacheta de cașmir pe care i-o dăruise Kathleen. Fața lui Alice se luminează de surpriză și plăcere. George era la fel de impresionat de pălăria de tweed pe care o găsisese în pachetul lui. Ei nu-i dăruiseră nimic lui Kathleen și nici ea nu se așteptase la așa ceva. Alice veni spre ea și o sărută din toată inima pe obraz.

— Îți pregătesc o cină tradițională de Crăciun, Kathleen. Și am de gând să te urmăresc cum înghiți fiecare îmbucătură. George a scos un vin bun, pe care să-l bei la masă.

Kathleen o bătu ușor pe mână.

— Mulțumesc. Mi se pare minunat. Pot să te ajut?

— Nu, doamnă. Stai aici și joacă-te cu Theron. Se codi, până să-i spună încet. Mai are un cadou, care a sosit ieri. Nu vrei să i-l

dai să-l deschidă?

— Ba da, oftă Kathleen, sigur că da.

Cutia stătea sub brad, lângă perete și oricât ar fi încercat, nu putea s-o igno're. La urma urmei, el era tatăl lui Theron. Era foarte normal să fi trimis fiului său un dar de Crăciun.

Asta știa. Ce o deranja era ceea ce nu știa. Ce avea de gând să facă Erik în legătură cu fiul lui? Expresia supărată, hotărâtă a feței lui și acele ultime cuvinte de prevenire pe care le aruncase la cimitir, o urmăreau zi și noapte. El se abținuse să-și revendice fiul, de dragul lui Seth. Acum, că Seth nu mai era, nimic nu-i mai stătea în cale. Cum știa de ura lui Hazel față de băiat, se putea ușor convinge pe el însuși că acționa în interesul copilului, dacă îl lua din calea amenințărilor.

— Theron, îl chemă Kathleen pe fiul ei, care acum mesteca o fundă. Vino încoace. Mai ai un cadou. Îl luă de mână și-l duse la cutia mare, împachetată frumos. Vrei să te ajut? Întrebă ea. Văd că nu, replică ea amuzată, când el începu să rupă zelos hârtia. Căpătase o pricepere surprinzătoare pentru desfăcutul cadourilor.

— Oh, Doamne! Râse fără să vrea Kathleen, când citi ce era scris pe cutie. E nebun.

Cutia conținea o tricicletă roșie strălucitoare, garnisită cu sonerii, semnale de poliție, lumini și o sonerie care începea să sune la apăsarea unui buton. Kathleen o încercă, iar sunetul întrerupse liniștea relativă. Alice și George veniră în fugă.

Amândoi bătură din palme și începură să râdă văzând perplexitatea lui Theron. George îl ridică pe băiat pe șaua neagră de vinilin. Picioarele lui dolofane nu erau destul de lungi ca să ajungă la pedale, dar el râdea mândru.

În ultimul timp, îi apăruse o altă trăsătură fizică moștenită de la Erik. Avea o gropiță exact în același loc ca și tatăl lui.

— Erik trebuie să-și fi pierdut mințile, spuse Kathleen râzând. Cei doi o priviră iute.

Își dădeau seama că pronunțase numele bărbatului? Da, căci roși puternic. Numele pe care îl păstrase tot timpul în minte, fusese rostit până la urmă. Ea se întreba adesea dacă ei bănuiau natura relației sale cu Erik.

George fusese martor la tirada lui Hazel de pe coridorul

spitalului, precis că-i vorbise soției lui despre această scenă. Theron semăna din ce în ce mai mult cu Erik. Oare ei știau? Nu-și putea da seama după atitudinea lor. O tratau cu același respect și prietenie ca întotdeauna.

— Theron o să ajungă la pedale cât' ai clipi, spuse George. Poate că Erik o să vină pe aici și o să-l învețe cum s-o conducă.

— Ric, Ric, gânguri Theron, apăsând pe butonul sirenei.

— Poate, mormăi Kathleen, după care își făcu de lucru cu strânsul hârtiei de împachetat.

După cină, la care împărți imensul curcan împreună cu George, Alice și Theron, Kathleen se retrase în living, ca să privească pomul de Crăciun și să mai savureze încă un pahar cu vin. Hazel își luase cina singură, în sufragerie. Ce femeie demnă de milă, se gândise Kathleen.

Luminile pomului străluceau printre lacrimile ei, copleșind-o cu un val de dor de casă cum nu mai simțise. Unde era oare casa ei? Îl avea pe Theron, dar asta nu era casa lor. Casa asta era a lui Hazel și așa va fi întotde una. Îndată după deschiderea testamentului, Kathleen avea de gând să plece de aici cu Theron, chiar dacă Hazel nu-și formulase încă ultimatumul. Dar unde avea să plece? Unde era pentru ea acasă? Cine însemna acasă? Erik...

Mă întreb cu cine își petrece el Crăciunul, se gândi ea cu durere. Stă la un pahar cu vin în fața focului cu o femeie? Mângâind-o? Sărutând-o? Spunându-i...?

Ajunge! Nu putea să se gândească la asta. Dacă se gândea la Erik, simțea că înnebunește. Iar dacă nu se gândea, simțea că moare. Simțea nevoia să vorbească cu cineva. Luă telefonul și sună la singura familie pe care o avea.

— La mulți ani, Edna!

— Kathleen! Draga mea, ce bine-mi pare că te aud. B.J.. Termină cu jocul ăla de fotbal și ridică cuplajul. E Kathleen.

— Hei, scumpo, bubui B.J.. În urechea ei de la celălalt aparat.

Vocile lor îi făceau atât de bine, erau ca un balsam pe rănilor ei. Era cel mai frumos cadou de Crăciun pe care l-ar fi putut cere.

— Mai întâi, vă mulțumesc pentru florile pe care le-ați trimis la înmormântarea lui Seth. V-am scris, dar cred că n-au fost

trimise încă toate scrisorile.

— Scumpo, știi că noi n-avem nevoie de mulțumiri. Dacă puteam, veneam acolo ca să fim lângă tine.

— Știu. Înțeleg. E atât de bine să vă aud.

— Kathleen, spuse Edna, ce faci tu? Ce face bebelușul? Sunteți bine?

Dragostea lor trecu prin firele de telefon și o învăluie, deschizând zăgazurile unor valuri de emoții pe care le ținuse ascunse. Începu să le spună toată povestea de la ziua în care îl dusesse pe Erik la aeroportul din Fort Smith.

— Theron e copilul lui Erik, recunosc eu încet.

— Kathleen, crezi că suntem atât de bătrâni și de orbi încât să nu ne fi dat seama? Întrebă B.J.. Am știut tot timpul cine e tatăl băiatului. Erik știe?

— Da, spuse ea calm. Apoi se lansă în a doua parte a poveștii și le spuse cum apăruse el din nou în viața ei, despre antagonismele dintre ei și zilele de la Chub Cay. Nu mă pot stăpâni să nu-l iubesc. Am făcut dragoste, iar când mam întors, Seth era pe moarte. Suspinele o împiedică să mai poată vorbi și îi întristă pe cei doi care o ascultau.

— Kathleen, bietul meu copilaș, spuse Edna, iar Kathleen îi auzi lacrimile din voce. Tu și băiatul acela vă luptați pe viață și pe moarte de când ați pus ochii unul pe altul. De ce nu-i spui pur și simplu ce simți? Întrebă B.J..

— Pentru că nu sunt sigură că mă iubește. El îl vrea numai pe Theron și mie teamă că o să mi-l ia. Nu că l-aș lăsa fără luptă, dar poate să-mi facă viața mizerabilă pentru mult timp.

— Asta e cea mai mare prostie pe care am auzit-o, spuse B.J..

— Kathleen, nu-i adevărat. Tu nu l-ai văzut când a venit să te caute după accident. N-am mai văzut niciodată un bărbat atât de îndrăgostit, bolnav de dragoste.

Kathleen clătină tristă din cap.

— Nu. Era doar supărat că am fugit de el.

— El nu v-ar putea face niciun rău, nici ție și nici băiatului, spuse B.J.. Mă pricep prea bine la oameni ca să nu știu asta.

— Nu știi cum e acum. E altfel decât era la Mountain View. Este... aspru... dur.

— Mă întreb ce anume ar putea schimba un asemenea bărbat?

Întrebă Edna, sugerând clar ce voia să spună.

Kathleen se eschivă și le vorbește de ultimele progrese ale lui Theron.

— Sper că puteți veni curând să-l vedeți. L-ați iubi.

— Îl iubim deja, spuse B.J..

Înainte să închidă, Edna spuse:

— De ce nu vii cu Theron până aici, să ne vezi? El s-ar putea juca în pădure, iar ție ți-ar face bine.

— Mi-ar face plăcere să vin, dar nu știu când am să pot. Lucrurile sunt încă neclare. Trebuie să văd ce se va mai întâmpla.

Nu avu mult de așteptat. La două săptămâni după Anul Nou, avocatul familiei Kirchoff le chemă pe Kathleen și pe Hazel la biroul său și le cite testamentul lui Seth. Conținutul lui le surprinse pe amândouă.

Fără să știe nimeni, cu excepția sa, a avocatului și a cumpărătorului, Seth vânduse magazinele Kirchoff's unui lanț mai mare de magazine. Condițiile vânzării erau ca sora lui să dețină o poziție în Consiliul de administrație pe termen nelimitat, iar numele magazinelor să rămână Kirchoff, atât cât trăia ea. Kathleen urma să rămână pe postul ei, cât timp dorea. Ea nu-l întrerupse pe avocat ca să-i dezvăluie ce planuri avea.

Casă îi rămânea tot lui Hazel, la fel ca majoritatea bunurilor imobiliare ale lui Seth. Kathleen moștenise o sumă care se părea imensă, dar care era de fapt modestă în comparație cu averea lui Seth. Ei îi mai lăsase și o casă la țară, în Napa Valley, la nord de San Francisco. Nu-i pomenise niciodată de această proprietate, deși avocatul îi spusese că Seth o cumpăraseră cu peste un an în urmă.

Hazel primi furioasă vestea vânzării magazinelor, lucru pe care Seth îl făcuse peste capul ei, dar, credea ea, obținuse o victorie asupra lui Kathleen. Theron nu era deloc menționat în testamentul lui Seth, ceea ce era o surpriză pentru Kathleen și o sursă de satisfacție pentru Hazel. Partea ei de moștenire depășea de multe ori ceea ce-i revenea lui Kathleen.

— Tu și mucosul tău să plecați din casa mea într-o săptămână, spuse Hazel după ce părăsi biroul avocatului. Nu vreau să vă mai văd niciodată.

Kathleen nu o onoră cu vreun răspuns, (deși vorbele lui Hazel veniseră ca o ușurare. Nu dorea să mai petreacă nicio noapte în plus în acea casă. Cum ar reacționa Hazel dacă i-ar spune cine era tatăl lui Theron? Și cum de nu ghicise ea până acum? Kathleen se temuse întotdeauna că Hazel ar putea recunoaște în băiat trăsăturile lui, Erik. Dar ea nu căuta urmele paternității lui. Existența lui și a lui Kathleen reprezentaseră obstacolul pentru ea, dar no interesa de unde veniseră.

Dacă Hazel nu s-ar fi străduit atât să saboteze munca lui Kathleen și să provoace discuții între ea și Seth, ochii ei s-ar fi putut deschide mai bine asupra unicului atu cu care și-ar fi învins adversara. Avusese un aș, dar nu-și dăduse seama. Acum era prea târziu. Jocul se sfârșise.

Kathleen privi fața triumfătoare a lui Hazel și fu tentată să-i spună totul. Dar cui i-ar fi folosit? Hazel nu mai făcea parte acum din viitorul ei.

George o duse pe Kathleen la casa din Napa Valley pe care Seth i-o lăsase prin testament, iar ea rămase încântată. După o singură privire aruncată vechii case de cărămidă, construită în stilul castelelor franțuzești, hotărî că acesta era locul unde voia să trăiască cu Theron.

Fostul proprietar o însoți ca să-i arate împrejurimile. Casa fusese modernizată cu câțiva ani în urmă, dar păstrase încă farmecul altor vremuri. Casa fusese cumpărată cu tot cu mobilă. Avea nevoie numai de o curățenie serioasă și de ceva din personalitatea lui Kathleen, ca să devină bună de locuit.

Pivnițele din vecinătate fuseseră părăsite cu ani în urmă, iar vinurile fuseseră neglijate, dar pentru moment nu-și făcea griji din această cauză. Cu banii lăsați de Seth și cu salariul pe care-l economisise în ultimii doi ani, avea destul ca ea și Theron să trăiască confortabil timp de câțiva ani. Urma ca mai târziu să se gândească ce să facă cu restul vieții ei. Pentru moment, nu dorea decât să trăiască în pace.

Conducând-o înapoi către Mercedes, George zise, ca din întâmplare:

— Cred că Alice o să se îndrăgostească de locul ăsta. Micul apartament de lângă bucătărie are o vedere frumoasă spre vii.

— George! Ea se răsuci pe călcăie, surprinsă. Vrei să spui că tu

și cu Alice vreți să veniți aici și să locuiți cu mine?

— Dacă vrei să ne primești.

— Bineînțeles că vă primesc. Râse. Numai că am crezut că o să rămâneți cu Hazel.

El scutură din cap.

— Kathleen, pe noi ne-a ajutat Seth. Am lucrat pentru el. Dacă el nu mai e, lucrăm pentru tine. Eu o să îngrijesc casa, terenurile, mașinile și orice altceva mai vrei să fac, dar nu vreau să-mi plătești. În două sau trei dimineți pe săptămână, aș vrea să merg în oraș și să lucrez ca voluntar la centrul de reabilitare pentru paraplegici.

— Asta-i minunat.

— Mă întrebam ce ai de gând să faci cu microbuzul lui Seth. Eu...

— Poți să-l folosești sau să renunți la el, cum crezi tu.

— Mulțumesc. Dacă-mi dai voie, mi-ar plăcea să lucrez la vinuri. Știi, întotdeauna am avut o înclinație pentru vinuri și de ani de zile mă documentez. Cu puțin noroc, cred că aș putea să deschid o mică afacere cu vii și vinuri.

— Da, da. Mulțumesc, George. Într-un impuls de afecțiune, îi trecu brațele pe după umeri și îl îmbrățișă. Acum am nevoie de tine și de Alice mai mult ca oricând. Ei o să-i plătesc un salariu de menajeră. Insist, spuse Kathleen, când văzu că el se pregătește să protesteze. Și solicit dreptul de a eticheta fiecare sticlă de vin.

— S-a făcut, spuse el și-i strânse mâna, consfințind, astfel înțelegerea.

Câteva zile mai târziu, Kathleen se întâlni cu noul proprietar al lui Kirchoff's și-și prezentă în mod politicos demisia.

— Nu trebuie să faceți asta, îi spuse el. Noi vă cunoaștem priceperea și am dori foarte mult să rămâneți.

— Mulțumesc, dar simt că așa trebuie să fac. Știa că Seth fusese inima afacerii Kirchoff's. Odată cu moartea lui, dispăruse și inima din ea și nu voia să pretindă altceva.

— Aș dori însă să-l recomand pe asistentul meu pentru această funcție. Eliot Pate este un tânăr dotat, care cunoaște lucrurile la fel de bine ca și mine.

— Kathleen, îți mulțumesc, draga mea! Tocmai am primit un

telefon de la noul proprietar și voia să-mi ofere funcția pe care tu ai refuzat-o atât de prosteste. Vocea lui Eliot suna ca din al nouălea cer.

— N-am fost proastă. Știi, eu am un copil de crescut. Meriți slujba asta, Eliot. Te invidiez pentru lucrurile interesante pe care ai să le trăiești în următorii câțiva ani.

— Poți oricând să te întorci și să mă ajuți, se oferi el.

— Poate am să trec cândva să arunc o privire peste umărul tău.

— Invitația rămâne deschisă. Dar e un lucru pe care cred că n-ai să ni-l arunci în spate.

— Care?

— Nenorocitele alea de prezentări de modă, Kathleen. N-am deloc răbdare cu boii ăia care dirijează lumini și cu toantele alea care aranjează flori. Ai să faci asta pentru mine, te rog? Măcar pentru un an? Te rog!

Ea râse:

— Bine, bine. Cum aș putea refuza?

— Minunat! El făcu o pauză, apoi spuse: Kathleen, cred că Gudjensen e în culmea succesului. Ai văzut reclamele? Noii proprietari se bat pe el. Erik e mai mult decât talentat. Își dă sufletul lucrând...

El tuși, iar Kathleen zâmbi. Niciodată nu-l văzuse pe Eliot în pană de cuvinte.

— Vreau să spun că, dacă voi doi aveți... vreun gând... ar trebui să le spuneți tuturor să se ducă...

— Mulțumesc, Eliot, spuse repede Kathleen. Am să țin minte, dar Erik și cu mine nu avem niciun „gând”.

— N-aș pune pariu pe prânzul de mâine, dar ai fost întotdeauna al naibii de secretoasă cu viața ta personală.

— Iar tu ai fost întotdeauna atât de indiscret, dar tot te iubesc. Mai sună-mă.

— O să te sun, probabil că te voi implora să te întorci și să mă scapi de toate astea.

Râseră amândoi și apoi el spuse pe un ton pe cât de serios, pe atât de răspicat:

— Să fii fericită, Kathleen.

Era fericită. Sau cel puțin mulțumită. Ea, Theron, George și

Alice se mutaseră în noua lor casă și abia dacă mai simțea lipsa agitației de la magazin. Era obsedată întru totul de casă și de planurile ei de a o redecora în întregime.

Intraseră bine în luna februarie. Când ninge în munții din Oregon și Washington, peste vale cădea o ploaie rece. Într-una din acele zile, Kathleen ședea singură în livingul cald și primitor. Focul strălucitor trosnea în șemineu. Theron dormea sus, la etaj. În ultimele zile, fusese răcit și făcea un tratament recomandat de medicul pediatru.

Familia Martin era la Sânci Francisco după niște cumpărături mai mari, pentru aranjarea bucătăriei.

Când Kathleen auzi motorul mașinii, se gândi că era prea devreme ca ei să se întoarcă, așa că se ridică să se uite pe fereastră.

Inima îi zvâcni și simți că-i sare din piept, când văzu Dodge-ul albastru oprind în fața casei. Gura ei îi pronunță numele, dar nu se auzi niciun sunet. Instinctiv, își apăsă pieptul în încercarea de a-și liniști bătăile inimii.

Între timp, el ajunsese la ușa de la intrare și trăgea de clopoțelul de modă veche. Kathleen se duse la ușă și o deschise fără ezitare.

Câteva clipe, care părură o eternitate, rămaseră privindu-se cu ochi înfometați care se luptau să câștige cât mai mult teren. El păși înăuntru fără o vorbă. Își scoase haina de ploaie și o agăță în cuierul de lângă ușă. Cu spatele la ea, cercetă camera. Capul lui se clătină într-o aprobare tăcută.

— Bună, Kathleen. Se întoarse cu fața spre ea.

— Bună, Erik, răspunse ea răgușit. De ce oare nu era în stare să vorbească? Era un ghem de nervi. Venise să o amenințe în legătură cu Theron? Avea de gând să-l ia cu forța?

— Unde e Theron? Întrebă el de parcă i-ar fi citit gândurile.

— E sus, doarme, spuse ea, pregătită pentru apărare.

Erik dădu doar din cap, absent.

— Casa e drăguță, foarte drăguță. Ți place?

Era doar imaginația ei sau el era la fel de nervos ca și ea?

— Da, îmi place mult. E liniște aici.

Fără să aștepte vreo invitație, el se așeză pe canapeaua din fața focului și-o privi ținând pentru o clipă. Pe urmă, se uită în sus

spre ea, parcă surprins că rămăsese încă în picioare.

— Stai jos.

Ea nu se mișcă.

— Ce cauți aici, Erik?

El continuă să se uite la ea, în timp ce scoase un plic din buzunarul de la piept al cămășii. I-l dădu, spunându-i:

— L-am primit prin poștă acum trei zile. E de la avocatul lui Seth. A primit instrucțiuni să mi-l trimită într-o zi anume. Doctorul Alexander l-a primit de la Seth în noaptea în care a murit.

Kathleen voia să-l întrebe ce înseamnă toate astea, dar el își întoarse din nou privirea spre foc. Se uită la plic. Avea pe el numele și adresa firmei de avocați. Îl deschise și scoase două foi de hârtie. Una era contractul pentru împrumutul pe care Seth îl acordase noii companii a lui Erik. Fusesse marcat cu ștampila „Plătit în întregime”, cu cerneală roșie.

Cealaltă foaie de hârtie era umplută cu scrisul de mână al lui Seth, nu la fel de lizibil său ferm ca de obicei, dar totuși inteligibil. Era datat în noaptea de dinaintea morții sale. Dragă Erik, Avocatul meu îți va confirma existența unui fond secret la Banca Of America, pentru Theron. Ai să constăți că e o sumă considerabilă, care, sper, se, va mări încă cu dobânda aferentă, astfel încât, până în momentul în care va fi pregătit să-și aleagă drumul, va fi bine asigurat din punct de vedere financiar. Condițiile pentru a primi aceste fonduri la împlinirea vârstei de 25 de ani sunt oarecum ciudate.

Kathleen lăsa în jos scrisoarea, înainte ca lacrimile să păteze cerneala.

— Știa.

Erik se mișcă, deși nu o privi.

— Așa s-ar părea.

Ea căzu lângă el pe canapea.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că știe. Seth era atât de intuitiv, atât de atent la emoții; El ar fi văzut, ar fi ghicit. Tăcură din nou. Ea îl privi timid pe Erik.

— Ce ai de gând să faci?

El își trecu o mână prin păr și se ridică, pășind către foc. Cu călcâiul cizmei, mută un butuc mai aproape de flăcări, iar din

șemineu săriră scânteii.

— Pe dracu, habar n-am, spuse el cu un oftat adânc. M-am tot gândit ce să fac, în aceste două zile.

Este ultima mea dorință ca tu să ai grijă să fie îndeplinite.

Până la împlinirea vârstei de doi ani, la 15 aprilie anul acesta, cer ca numele lui să fie prin lege schimbat în Gudjensen. Convingerea mea este că fiul trebuie să poarte numele tatălui său. Îți mulțumesc că mi l-ai împrumutat și mie puțin. Recunoștința mea nu e depășită decât de dragostea pe care le-o port, lui și mamei sale. Mai sper, de asemenea, că și ea va fi inclusă în această schimbare de nume. Ar fi trebuit să fie de multă vreme al ei.

Cât timp am trăit, te-am considerat prietenul meu. Și încă te mai consider. Seth.

La început, am vrut să ignor totul, dar avocatul m-a sunat ca să verifice dacă am primit scrisoarea și să mă informeze că are o copie.

Își așază brațele pe marginea șemineului și-și îngropă capul între ele, într-o atitudine de disperare.

— Am putea contesta testamentul, dar... Vorbea fără convingere. Cum să-i refuz fiului meu o asemenea ocazie, Kathleen?

— Nu cred că poți, răspunse ea liniștită, nedorind să-i influențeze hotărârea pe care numai el putea s-o ia.

— Bineînțeles, se gândi el cu glas tare, primirea banilor e condiționată numai de schimbarea numelui lui, nu și al tău.

Durerea se revărsă asupra ei și se opri în inimă. Cum putea fi atât de crud? N-avea de gând să se încurce cu ea ca soție, dar dorea să schimbe numele copilului. Trebuia să se lupte cu conștiința lui și să procedeze împotriva dorinței lui Seth și spera că ea nu-i va îngreuna situația.

— Da, rosti ea gătuț.

— Speram că într-o zi, numele tău va fi același cu al meu. El se întoarse. Dar vreau să te căsătorești cu mine pentru că mă iubești la fel de mult cum te iubesc și eu și nu doar de dragul copilului nostru.

Kathleen continuă să-și privească atent mâinile așezate în poală, fără a-i veni să creadă ceea ce auzise. Primul ei imbold fu

să-și ridice capul și să-l privească, dar se temea să nu se fi înșelat. În schimb închise ochii strâns și se rugă ca Erik să fi spus ceea ce se păruse că a spus.

— Kathleen, zise el cu greutate. Ea deschise ochii și văzu două lacrimi strălucitoare cum se rostogoleau în jos pe obrajii lui aspri. Nu fugi iarăși de mine. Întotdeauna m-ai acuzat de egoism și Dumnezeu știe că așa sunt. Dar acum am de gând să fac cea mai egoistă cerere din viața mea. Înghiți greu. Dacă trebuie, mărită-te cu mine doar pentru Theron și în conformitate cu scrisoarea lui Seth, dar te rog, mărită-te cu mine. Nu trebuie să... poate să... nu e nevoie nici măcar să ne culcăm împreună, ci numai să te măriți cu mine, te rog.

— Erik! Ea sări de pe canapea și se aruncă în brațele lui. La început, el fu prea neîncrezător la reacția ei ca să răspundă, dar căldura cu care ea se lipea de el îi topi stupefacția. Brațele lui o înconjură și își îngropă fața udă de lacrimi în adâncitura gâtului ei.

— Erik, nu știai că te iubesc? Nu puteai să-ți dai seama cât de mult te iubesc?

— Nu, nu, spuse el ștergându-și lacrimile cu părul ei. De fiecare dată când am fost lângă tine, cu tine, ai fugit de lângă mine.

— Am făcut-o din cauza a ceea ce simțeam pentru tine. Sentimentele mele făceau atât de mult parte din mine, încât am crezut că sunt vizibile pentru oricine. Dragul meu, te-am iubit de când eram la Mountain View. Când m-am căsătorit, Seth știa că încă îl mai iubeam pe tatăl copilului meu. N-am făcut niciodată un secret din asta, față de el.

Erik o îndepărtă puțin astfel încât să-i poată privi fața. Îi dădu părul pe spate.

— Te iubesc de atâta timp. Întotdeauna ceva a stat în calea noastră, între noi. Nu-mi vine să cred că acum ești aici și îmi spui că mă iubești.

— Sunt aici și ți-o spun.

— De ce m-am luptat cu dragostea mea? Asta am făcut, Kathleen. M-am luptat cu ea. Tu ai stârnit în mine emoții ca nimeni altcineva și asta m-a speriat, m-a lăsat descoperit și vulnerabil. Am fost înspăimântat la gândul că rămâneam iarăși

cum am fost după accident.

Ea suspină și-l cuprinse mai strâns.

— Îmi pare atât de rău câte-am supărat atunci.

— Draga mea, dacă începem să enumerăm ocaziile în care ne-am rănit unul pe celălalt, lista mea ar fi cu mult mai lungă decât a ta. Acea perioadă din viața noastră s-a sfârșit. Te iubesc. Poate datorită exemplului pe care l-am avut, am crescut cu gândul că dragostea e un semn de slăbiciune. Acum știu că e un semn de putere. Dar nu sunt destul de puternic să mi-o asum singur. Am nevoie de tine, Kathleen. Iubește-mă.

— Dragostea mea, suspină ea. Se prăbușiră amândoi pe canapea, îmbrățișându-se, atingându-se, mângâindu-se unul pe altul cu vorbe și gesturi de iubire.

Fiecare îi dăruie celuilalt ceea ce avea nevoie... și mai mult decât atât.

— Îmi place casa ta, spuse Erik.

Stăteau întinși în patul ei. În cele din urmă, părăsiseră canapeaua, se îmbrăcaseră și mâncaseră, împreună cu Theron, care era încântat să-l vadă pe Erik. Îl îmbrășaseră împreună și se jucaseră cu el până ce i se făcuse somn și trebuise să fie dus la culcare.

Acum Kathleen stătea rezemată de trupul puternic, vibrant pe care îl iubea.

— Mulțumesc, spuse ea încet, în timp ce-l cerceta. Rătăcea cu degetele pe brațul lui. Dar știi, nu e prea comod în privința orașului. Adică, continuă ea grăbită, e un loc minunat pentru weekend-un, dar aș prefera să locuiesc mai aproape. Ca de exemplu, la tine, spuse ea insinuant.

Erik îi căută obrazul și i-l ridică spre el, ca să-i vadă fața. O studie câteva clipe și apoi spuse blând:

— Știi că ești cineva? Niciodată nu ți-aș fi putut cere să pleci de aici și să vii în casa mea cu mult mai modestă.

— Știu că n-ai fi putut, dar vreau să locuiesc acolo. Țasta e un loc unde să ne putem retrage, dar mi-ar plăcea să termin de aranjat casa ta și să trăiesc acolo cu tine și cu Theron. Privi în sus spre el. Abia aștept.

El zâmbi încântat, dar deveni serios când îi spuse:

— Încă mă lupt să-mi pun afacerea pe picioare. Am investit în

ea până la ultimul bănuț. N-am să-ți pot oferi stilul și nivelul de viață cu care ai fost obișnuită.

— Nu mi-a păsat niciodată de asta. M-am întrebat de ce Seth nu mi-a lăsat majoritatea imobilelor lui. Acum înțeleg. El știa că n-am să mă simt bine în ele.

— Știa că eu n-am să mă simt bine. O sărută pe frunte și-și plimbă degetele pe buzele ei.

— Te iubesc, Kathleen.

Ea se ridică sprijinindu-se pe coate și spuse:

— Te iubesc, Erik. Mai mult decât orice casă. Mai mult decât o moștenire. Mai mult de orice. Niciodată n-am să mai fug de tine. Tu însemni siguranța mea, casa mea, viața mea. Crede-mă, am învățat că fugă nu rezolvă niciodată problemele. Doar le prelungește. Dacă nu rămâneam orfană la vârsta aceea, poate că nu mi-ar fi fost atât de teamă de consecințe. Am știut să-mi folosesc mintea ca să-mi organizez viața, dar uneori sentimentele depășesc inteligența.

— Te-ai întrebat vreodată de ce a trebuit să trecem prin toate astea? De ce n-am putut să ne întâlnim la Mountain View, să ne îndrăgostim și să acceptăm acest lucru, să ne căsătorim și să avem o familie, fără să trebuiască să ne luptăm atât de mult pentru toate astea?

Kathleen cântări îndelung întrebarea lui înainte de a încerca să răspundă.

— Nu cred că vreunul din noi era destul de matur ca să accepte o asemenea responsabilitate, atunci când ne-am cunoscut. Nu eram în stare să ne angajăm, pentru că fiecare era prea ocupat cu el însuși. Acum știm că viața, fericirea, au mai multă valoare, fiindcă au fost atât de greu de obținut. Și nici nu l-am fi cunoscut pe Seth. Cred că amândoi am învățat de la el ce înseamnă cu adevărat să iubești.

Erik rămase tăcut vreme îndelungată, apoi spuse:

— Ești atât de tânără și totuși atât de înțeleaptă!

— Este exact ceea ce îmi dorește să audă o femeie care stă goală lângă iubitul ei - cât este de înțeleaptă.

El râse:

— Hai să-l aducem aici pe Theron și să doarmă cu noi în noaptea asta.

— Bine, dar mai târziu. Sunt egoistă și te mai vreau puțin numai pentru mine.

Ea îl sărută și ceea ce începuse doar cu o mângâiere ușoară, deveni pasiune. În cele din urmă, ea își desprinsese gura de gura lui.

— Când ne căsătorim? Mâine?

El se întinse leneș și spuse:

— Doamne, nu știu: Ochii lui îi priveau sânii, când continuă: Mâine dimineață s-ar putea să nu te mai respect.

Ochii ei verzi se îngustară și mâna ei alunecă în josul trupului.

— Nu respectul tău e ceea ce-mi doresc eu acum. Răsuflarea lui deveni grăbită, când ea găsi ceea ce căuta.

— Poate că... Poate că la urma urmei am putea să fixăm data... ah, Kathleen.

— Știi ce mi-ar plăcea?

— Nu, dar orice ar fi, îți aparține, spuse el fără suflare. Orice, iubito, orice!

Ea chicoti și continuă să-l tortureze dulce.

— Aș vrea să mergem cu toții în Arkansas și să ne căsătorim la capelă de la Mountain View. Aș vrea să fie și B.J.. Cu Edna. Am putea s-o invităm pe mama ta, pe Bob și pe Sally, pe Jalmie și Jennifer, pe George și Alice, poate chiar pe Eliot. Și, bineînțeles, o să fie și Theron.

— În clipa asta, spuse Erik, aș fi de acord cu... cu orice.

Ea îi acoperi pieptul cu părul ei și se întinse deasupra lui, mângâindu-i cu buzele mugurii cafenii, în timp ce-l întreba:

— Mă iubești?

— Da. Dumnezeuule, da.

Ea continua să-l guste cu limba și el gemu în extaz.

— Spune-mi-o! Insistă Kathleen, acum cu gura pe buzelelui.

El îi prinse mâna cu mâna lui și i-o lipi de el. Ochii lui albaștri sclipiră prin întuneric și îi prinseră privirea în lumina lor magnetică.

— Da. Din toată inima, cu toată viața mea, te iubesc, Kathleen. Se întinse deasupra ei, lipind-o de el și savurându-i goliciunea. Buzele lui o sărutau, în timp ce mâinile îi mângâiau pielea mătăsoasă.

— Uită-te câtă dreptate aveam, Kathleen.

SANDRA BROWN - PÂNZA DE PĂIANJEN

Ochii ei urmăriră linia îngemănată a trupurilor lor. El își îndreptă brațele, ridicându-se doar atât încât amândoi să poată vedea virilitatea lui cuibărită în căldura ei primitoare. Privind-o în ochi, el îi spuse provocator.

— Atinge-mă, te rog!

Îi coborî mâna între ei și-l înconjură cu degetele. Vârful fin, scăldat de dragoste, cunoscă mângâierea mâinii ei.

— Te iubesc, Erik.

— Te iubesc.

Sub privirea lor, trupul lui se împreună cu al ei. Atingerea lor nu cunoscă limita, dar fu mai mult decât o uniune fizică. De data asta, ea era completată de cunoașterea angajamentului fiecăruia dintre ei. Nu doar corpurile lor, ci și spiritele lor fuseseră călite într-o confruntare care se consumă într-o sferă atemporală.

George deschise încet ușa și se uită în jur.

— Sunt aici cu toții, e-n regulă, îi spuse el lui Alice, care încerca să privească curioasă peste umărul bărbatului ei. Ca trei boboci pe o tulpină, toți în același pat și, din câte se vede, goi ca niște pui de vrabie.

El chicoti. Asta îl costă o palmă peste braț.

Cei trei din pat habar n-aveau că sunt priviți. Dormeau cu toții pe aceeași parte. Brațul lui Erik era așezat peste Kathleen, iar mâna lui se odihnea pe umărul fiului său, care dormea rezemat de maică-sa.

— Își aparțin unul altuia, șopti Alice, în timp ce George închidea ușa.

— Da. Așa e, într-adevăr!

SFÂRȘIT